

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

JAILER

TO THE

DEATH

GOD

DARK RULERS BOOK 7
REBECCA F. KENNEY

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya kurgusal olarak kullanılmıştır. Gerçek olaylar, yerler veya kişilerle herhangi bir benzerlik yoktur, yaşayan ya da ölü, tesadüfî.

Telif Hakkı© 2023 yazan Rebecca F. Kenney

Tüm hakları saklıdır. ABD Telif Hakkı Yasası 1976 uyarınca, bu kitabın herhangi bir bölümünün yayıncının izni olmadan taranması, yüklenmesi ve elektronik olarak paylaşılması yasadışı korsanlık ve yazarın fikri mülkiyetinin çalınmasıdır. Kitaptaki materyalleri kullanmak isterseniz

(inceleme amaçları dışında), rfkenney@gmail.com .adresinden yayıncı ile iletişime geçerek önceden yazılı izin alınmalıdır Yazarın haklarına verdiğiniz destek için teşekkür ederiz.

İlk Baskı: Ocak 2023

Kenney, Rebecca F.

Ölüm Tanrısının Gardıyanı / yazan Rebecca F. Kenney-İlk baskı.

TRIGGER WARNINGS

Veba, salgın Ölüm,
hastalık Aile kaybı
Cinayet, şiddet

PLAYLIST

"Omuzumdaki Şeytan" Faith Marie "Tanrı
Avcısı" Havacılar

"Change My Ways" Burn the Ballroom
"Lioness" Daughtry

"Break Into My Heart" Daughtry
"Show Me Where It Hurts" Skylar Grey
"Animal" The Cab

"Lock Me Up" The Cab "Not
Afraid Anymore" Halsey "Jealous
Gods" Poets of the Fall

"Desire" Meg Myers
"Rest In Peace" Dorothy
"Supermassive Black Hole" Muse "Hush"
The Marias

"Hayalet" Halsey
"Holding Out for a Hero" Nothing But Thieves "Bang"
Armchair Cynics

"Confident" Demi Lovato
"This is me trying" Taylor Swift
"Masquerade" Eric Saade
"The Man" Taylor Swift
"Lay All Your Love On Me" Zara Larsson
"Fearmonger" Jo Blankenburg

[Spotify'da çalma listesi](#)

Yatağımdaki kız ölecek.

Ve banın son evresinde, kimsenin iyileşemediği evrede. Göz kapakları saatler önce şişip kapanmış ve kirpiklerinin olduğu yerde kurumuş irin kabuk bağlamış. Kaşları da dahil olmak üzere saçları gitmiş.

Ben şanslıydım. Veba olduğumda saçlarım dökülmedi. Gümüşi bir beyaza dönüştü.

Bazı veba kurbanları iyileşiyor. Benim gibi.

Birçoğu kurtulamazken ben neden kurtuldum?

Neden o değil de ben?

Bu kız, bu değerli kız.

O, Rose ve ben on beş yaşındayken, sarayın bahçesinde müstehcen kitaplar okuyup somon ezmeli sandviçler yiyebilmek için savaş eğitimini atladığımızda, gölgeli çimenlerde benimle kıkırdardı.

Üç yıl önce yirmi birinci yaş günü kutlamamda benimle dans etmişti.

Arkadaşlığımızın daha fazlasına dönüşüp dönüşmeyeceğini merak ederdim. Sonra eşini, Thistle'ını buldu, tam da çoğu durumda yatağımda erkekleri tercih ettiğimi fark ettiğim sıralarda.

Thistle geçen hafta öldü. Ve bu kız, bu değerli arkadaşım, benim Leilani'm

-Thistle'a sonuna kadar baktı.

Aşkını öldürdü. Ve bu yüzden ondan nefret ediyorum.

Cildi kâğıt gibi, kırılgan, çıbanların üzerine gerilmiş ve hastalıklı bir beyazla beneklenmiş.

Dokunuşumun ona çok fazla acı vermeyeceği, daha az etkilenmiş iki parmak buluyorum ve kendi parmaklarımı onlara doluyorum.

"Leilani." Sesim gergin teller gibi, yıpranmış, kan ve dehşetle beneklenmiş. "Leilani, ben buradayım."

Söyleyebildiğim tek şey bu. Yapabileceğim tek şey.

Burada ol.

Her iki saray şifacısı da dört ay önce vebanın başlangıcına yakın bir zamanda öldü. Halkımızı kurtarmak için çok uğraştılar, ancak bir kişiyi bile bu öldürücü hastalıktan arındırmak için gereken enerji miktarı çok fazlaydı. Neredeyse bir hayat için bir hayattı. Önce babam, sonra üvey annem, sonra da ağabeyim için enerjilerini son damlasına kadar tükettikten sonra, o güzel, cömert ve şefkatli halleriyle öldüler.

Kaç tane sevgili ruhumu kaybettiğimi sayamıyorum. Hepsini saymak beni kahreder. Dostlar, aile, hizmetkârlar, muhafızlar ve saray kapılarının ötesinde çok daha fazlası.

Sadece üç hafta önce, Aspen'in ölümünün ertesi günü kasvetli bir törenle taç giydim. Aspen, benim cesur ağabeyim, rolünü tek ve şiddetli bir amaçla üstlendi - bu vebayı yenmek ve halkımızı kurtarmak.

Kendi başarısızlığı olduğuna inandığı şey yüzünden acılar içinde öldü. Bu ne zaman bitecek?

Bitmeli.

"Vale." Yatak odamın kapısında keskin bir ses.

Dönüyorum, midem bulanıyor. "Rose?"

Kapının girişinde duruyor, benim yaşlarımda zayıf bir kadın; yoğun koyu renk gözleri, abanoz teni ve hayatta kalan biri olduğunu gösteren gümüş beyaz saçları var.

Sesi, yüzü... bıçak gibi, umutla kenarlı. Ama hiç umut kalmadı, değil mi? Son zamanlarda aldığım tüm haberler berbat-ölüm ve daha fazla ölüm. Kıtık, çünkü kimse çalışmıyor. Veba sadece şehirlerimizi değil, kırsal bölgelerimizi de yiyip bitirdi.

"Vale, buldum." Rose, neredeyse kitap bile olmayan bir kitabı uzatıyor; kaba bir iplikle birbirine dikilmiş sarı, çatırdayan sayfalar ve çatlak bir ciltten ibaret. "İhtiyacın olan ritüel bu. Arawn'ı çağırmak için."

Yavaşça Leilani'nin parmaklarını sıkıyorum ve elini yere bırakıyorum. Ayağa kalkıyorum ve neredeyse devriliyordum. Leilani'yi odama taşıdığım için beri saatlerdir başucunda oturuyor, bana yemek teklif eden hizmetkârları elinin tersiyle itiyor, sadece imzalamam gereken basın açıklamalarını, serbest bırakma formlarını ve acil durum önlemlerini kabul ediyordum. Kederli halimde bile ben Kraliçeyim ve yerine getirmem gereken görevlerim var.

Muhtemelen bir şeyler
yemeliyim. Sanırım denersem
kusacağım.

"Ritüel." Sesim ses tellerimi aşıyor. Muhtemelen benim de suya ihtiyacım var. "Rose, bu benim açımdan aptalca bir patlamaydı. Saçma bir fikirdi."

Ama öyle değildi ve bunu ikimiz de biliyoruz.

Dün gece söylediklerimde ciddiydim, odaya tavana bağırduğымda, tanrıların kendilerini tehdit ettiğimde, bu yaşam kanamasını durduramazlarsa onları yerle bir edeceğime yemin ettiğimde. Ölüm Tanrısı Arawn'ı çukurundan dışarı sürüklemeye ve merhamet göstermesini talep etmeye yemin ettim.

Her kelimesinde ciddiydim.

Büyükbabam bir keresinde bir tanrı gördüğüne yemin ederdi; uzun boylu, doğal olmayan uzunlukta uzuvları olan ve bakır derisi canlı alevlerle yanan bir adam. Ama o, buradan çok uzakta bir diyardaydı; Bolcan adında volkanik bir krallık. Burası Cerato, uçsuz bucaksız bir okyanusun ortasında küçük bir kıta, yakınlarda ticaret ortağımız yok ve kıyılarımızda tanrılar da yok.

Tabii...

Bildiğim bir yer var. Büyükbabamın beni on yaşındayken götürdüğü bir yer. Yeryüzünde, kıvranan siyah sarmaşıklarla kaplı bir delik. Dünyanın merkezine gömülmüş bir çukur. Büyükbabamın dediğine göre, Arawn'ın Yaşam Dışı Diyarı'na girişlerden biri.

O zamanlar hissetmişim, korkunç büyüünün ürpertisini. Doğal olmayan, içi boş ve sıcak kanıma ve kırılğan ruhuma aç bir şeyin soğuk, çiğ, açık ağzı.

"Onun diyarının girişinin nerede olduğunu biliyorsun." Rose kitabı daha da uzatıyor, gözleri kitabı kabul etmem için yalvarıyor. "Onu kurtaramayız Vale. Ama belki başkalarını kurtarabiliriz. Bunu yapmana yardım edeceğim."

"Bu delilik," diye fısıldıyorum.

"Ailen ve kardeşin her şeyi denerdi. Belki de biraz çılgınlık yapmanın zamanı gelmiştir."

Eskiden Leilani olan şişmiş, benekli şeye uzun uzun bakarak Rose'un elinden eski kitabı alıyorum.

Ve siyah bir kurdeleyle işaretlediği sayfayı açıyorum.

"Bu ritüeli okudunuz mu? Ne gerektirdiğini?" Rose'a bakıyorum, kalbim yavaş bir korkuyla çarpıyor.

". " Gözlerime bakmıyor.

"Üç hayat, Rose. Üç ruh. Onu çağırmak için insanları kurban etmeliyiz."

"Hayır, bu-" Yaklaşıyor ve yüzünü buruşturarak çizik çizik harfleri ve sembolleri işaret ediyor. "Üç can güç, servet ve koruma içindir. Onu çağırmak ve bağlamak için bunun üç katına ihtiyacınız var."

"*Dokuz* ruh," diye törpüledim. "Rose, yapamam-"

"Denemek zorundayız." Gözleri yaşlarla doldu. "Küçük kız kardeşlerim bugün hastalandı, Vale. Onlara annem bakıyor, sırada o var. Lütfen."

"Aman Tanrım." Rose'dan yavaşça uzaklaşıyorum çünkü şu anda ona sarılırsam ne onun için, ne Leilani için, ne de başkası için güçlü olamayacağım.

Kıracağım.

Ve *kırılıp*am. Çünkü eğer kırılırsam, bu krallığı bir arada tutacak kimse kalmayacak.

Siyah elbisemin ağır ipeği halının üzerinde fısıldıyor. Lanet olsun bu elbiseye. Şimdi giymeyecektim ama bir saat içinde konseyimle görüşmem gerekiyor ve onlar da Kraliçelerinin bir nebze de olsa resmiyet ve kontrolü korumasını bekliyorlar.

İç yanağımı ısııyorum, sertçe. Son zamanlarda ağzımın içini çok ısııyorum. Ayrıca dişlerimi acıyana kadar sıkıyor ve tırnaklarımı neredeyse kanayana kadar avuçlarıma geçiriyorum. Beni merkeze koyacak, topraklayacak, dış görünüşümü sakinleştirecek herhangi bir küçük acı.

"Belki bir yerlerde başka bir şifacı vardır," diyorum umutsuzca. "Kardeşlerini tedavi edecek birini bulabilirim..."

"Hiç şifacı kalmadığını biliyorsun. En azından büyülerini kabul edecek kimse yok. Vebalı birini iyileştirmek, en güçlü şifacılar hariç herkes için ölüm fermanı sayılır."

Eski kitabı kucaklayarak yürümeye devam ediyorum. Dizlerim pencere kenarındaki koltuğun mor kadifesine çarpıyor ve kemerli pencereden, buz tutmuş üçgen camlardan dışarı bakıyorum.

Kış. Böyle bir salgının pençesinde sıkışıp kalmak için olabilecek en kötü zaman. Küçük kıtamız, Dünya'nın kuzeyinde yer alıyor.

Bu yüzden yazlarımız ılıman, kışlarımız ise uzun ve karanlık geçer. Herhangi bir miktarda güneş ışığı insanları bu korkunç hastalıktan iyileştiremez, ancak kesinlikle zarar vermez.

"Vebanın son evrelerindeki insanları... kullanabiliriz," diyorum kısık sesle.

Rose, "Kan, Arawn'ın çukurlarından birinin etrafında bir daire şeklinde akıtılmalı," diyor. "Bize büyükbabanın seni bir tanesini görmeye götürdüğünü söylemiştin."

"Evet, bir tane biliyorum. Çok uzak değil." Boğazımdaki çatlak kuruluğa karşı yutkunuyorum. "Yakında Konsey'le bir toplantım var. Ondan sonra ayın için malzeme toplamamız gerekecek. Her şey hazır olur olmaz yola çıkabiliriz. Ne kadar çok beklersek o kadar çok insan ölür. Ama Arawn'ı gerçekten çağırabilirsem -birkaç dakikalığına bile olsa onu iradem altına alabilirsem-bunu durdurmasını emredebilirim. O ölüm tanrısı. Ruhların kendi diyarına akışını durdurabilir, değil mi? Bir tanrı bize yardım etmek için bir *şeyler* yapabilmeli."

"Umarım öyledir," diyor Rose. "Siz toplantınızdayken ben de ayın için gerekli malzemeleri toplamaya çalışayım."

"Teşekkür ederim. Konsey ile işim bittiğinde, saraydaki ölümcül hastalığa yakalanmış insanlarla konuşacağım. Belki istekli olan birilerini bulabilirim... Tanrım." Alnımı pencerenin yanındaki soğuk taş duvara .

Belki ölmek isteyen birilerini bulurum. Başkaları için kendilerini feda edecek.

Vebanın son aşamasına geldiğinizde hayatta kalma şansınız yok, ama yine de... bu muazzam bir istek. *Zaten ölüyorsun, o yüzden Arawn'ın çukurunun eşiğinde boğazını kesebilir miyim?*

Kim böyle bir şeyi kabul eder ki?

Yataktan gelen tıkırtılı bir inilti dikkatimi Rose'dan alıp çarşafın altındaki çökmüş figüre yeniden odaklıyor.

Leilani'nin eli kalkıyor, seğiriyor, benekli parmağı kıvrılmaya çalışıyor, beni yaklaştırmak için. Yanına koşuyorum, ipeksi bir hışırtı.

Bileğimi kavriyor; kırık derisi için acı verici olsa gerek, spastik bir tutuş. Yüzlerce kez suyla yıkamama ve ağzına sıvı damlaları sıkamama rağmen dudakları çatlamış durumda. Konuşmak için dudaklarını zar zor ayırabiliyor ve şişmiş boğazından çıkan kelimeleri zar zor duyabiliyorum.

"Kullan beni," diye mırıldanıyor.

Bunca zamandır dinliyordu. Neredeyse baygın olduğunu sanıyordum ama sandığımdan daha bilinçliymiş. İşkence gören bedeninin içinde uyanırken acı çektiğini bilmek her şeyi daha da kötüleştiriyor.

"Yapamam, Lei," diye boğuluyorum. "Bunu sana yapamam."

"Yap," diye ısrar ediyor. "Ben hazırım. Yap şunu."

Dönüp Rose'a bakıyorum.

Sadece bir yıl önce hepimiz gençlik ve sağlık timsaliydik - koyu renk saçlar, pürüzsüz bir cilt, parlak gözler ve parlak gelecekler.

Ve şimdi en sevgili dostumuz bizden herkes onu feda etmemizi istiyor.

İçimden gergin, manik bir kahkaha yükseliyor ama dudaklarımdan sert bir hıçkırık olarak çıkıyor. "Lei, bunun işe yarayıp yaramayacağını bile bilmiyoruz."

Leilani'nin göğsü kabarıyor, tek bir kelimeye yetecek kadar nefes alıyor.

"Dene."

Büyükbabamın bana gösterdiği çukur arabayla birkaç saatlik mesafede. Yanıma sadece Rose'u, vebadan kurtulmuş birkaç korumamı ve hastaların cesetlerine yardım edebilecek, yine hayatta kalmış iki hizmetçiyi alıyorum.

Kasvetli bir alayız - benim arabam ve perdeli bir çift araba, her biri son aşamaya ulaşmış dört ya da beş veba kurbanını taşıyor - geri dönüşü olmayan nokta. Hepsine ne yaptığımız ve neden yaptığımız anlatıldı. Her bir kişi kalbimi kıran bir isteklilikle planı kabul etti. Kabul etmeleri, varoluşlarının ne kadar eziyetli hale geldiğinin kanıtı.

Arabamın perdelerini açık bırakıp pencerelerin önünden geçen kara ağaçların sıralanışını izliyorum. Kraliyet şehrinin üzerine serpilmiş kar var ve burada da bir miktar var, dallar boyunca ilerliyor, yol üzerinde kabuk bağlamış. Orman, abanoz ve kemikten bir ağ oluşturarak bizi içine alıyor.

Kendimi zaten bu kadar kapana kısılmış hissetmeseydim belki daha baskıcı görünebilirdi.

Rose karşımda oturuyor, elinde muşambaya özenle sarılmış eski bir kitap tutuyor. Dizlerimizin arasında, içinde normalde Arawn'a tapınırken kullanılan mum ve tütsülerin bulunduğu siyah deriden büyük bir çanta var. Ben Konsey'le görüşürken o bu eşyaları şehirdeki bir tapınaktan almıştı.

Konsey'e planımdan bahsetmedim. "Saygıdeğer danışmanlar, bu salgını durdurabilecek ya da durduramayacak kadim bir tanrıyı diriltmek ve tuzağa düşürmek umuduyla bir obruğun etrafında mum yakmaya ve dokuz vatandaşın boğazını kesmeye karar verdim" demenin akıllıca olacağını düşünmedim.

Bu tam da Lord Venniroth ve müttefiklerinin aradığı fırsat olurdu; beni akli dengemin yerinde olmadığını ilan edip görevden aldirmek için bir fırsat.

Hayır, en iyisi bunu gizli tutmak. Günün sonunda sadece Rose, iki muhafız, iki hizmetçi ve ben, başarılı olsun ya da olmasın, aptalca planımdan haberdar olacağız.

Ve ellerimde dokuz tebaanın kanı olacak. "Vale." Rose elini dizime koydu.

Bakışlarımı pencereden çekip ona bakıyorum. Soğuk, soluk öğleden sonra ışığı esmer teninde parıltıyor. Gri bulutların ağır örtüsünün üzerinde bir yerlerde güneş birazdan batacak, ateşli ve turuncu.

Aklım gün batımının neye benzediğini biliyor ama haftalardır gün batımı görmedim. Kalbim artık böyle bir güzelliği hatırlamıyor; sadece çürümüş yaraları, ateşle aydınlatılmış odalardaki öksürükleri ve ölümün mide bulandırıcı kokusunu hatırlıyor.

"Bunu çok iyi başardın, Vale." Rose'un sesi sıcak ve nazik. Hemen gözlerim yaşıyor. "Hayır."

"Evet, yaptınız. Şu ana kadar hükümdarlığınızın korkunç koşulları göz önüne alındığında yapabileceğinizin en iyisini yaptınız. Dürüst olmak gerekirse, bunu yapabileceğini bilmiyordum. Her zaman zor kısımları atlamayı sevdin - kılıç dersleri, ailelerimizle ikinci çayına oturmak - bayram günlerinde Otin Venniroth ile dans etmek."

Her şeye rağmen ağzımın köşesi eğildi. Elbette Rose bunu beni gülümsetmek için bilerek söylemişti. "Sağ ayak başparmağım yağmur yağdığında hâlâ acıyor, geçen yıl Evenfall dansında üzerine bastığı için."

Rose homurdanıyor. "Hâlâ bunu bilerek yaptığını düşünüyorum."

"Kıçımı bilerek avuçladığını biliyorum."

"Piç kurusu." Başını sallıyor. "Ve hâlâ burada. Söylediklerine göre henüz hastalanmamış bile. Babasının malikanesinde izole bir süitte kalıyor."

Onun vebaya yakalanmasını önlemek için milyonlarca önlem aldılar."

"Herkesin böyle bir lüksü yok." Kendi solgun, örgülü saçlarını nazikçe okşuyorum. "Yine de hastalanmak istemediği için onu suçlayamam. Hayatımın en kötü haftasıydı."

Rose, "Merdivenleri çıkarken kalbim hâlâ küt küt atıyor," diye itiraf ediyor. "Eskiden sahip olduğum güce sahip değilim."

"Tüm bunlar bittiğinde, tekrar antrenman yapacağız," diye onu temin ediyorum. "Gücümüzü birlikte inşa edeceğiz."

"Ve dans edeceğiz," diye düşünüyor, yüzünde hülyalı bir ifade beliriyor. "Yakışıklı genç soylularla ve görkemli gemilerden oluşan filoları olan yakışıklı tüccarlarla dans edeceğiz. Sana kültürlü, yakışıklı bir prens bulacağız ve ben de çok daha ilginç birini alacağım - belki bir korsan ya da bir haydut."

Beni neşelendirmeye, bana umut vermeye, beni yapmak üzere olduğumuz şeyden uzaklaştırmaya çalıştığını biliyorum, bu yüzden gülümsüyorum. İfade ağzımda yıpranmış ve yapay duruyor. Sanırım nasıl gülümseyeceğimi ve bunu nasıl yapacağımı unuttum. Ama deniyorum, çünkü evde iki hasta küçük kız kardeşi olan o, yine de beni cesaretlendirecek kadar özverili.

Değerli Gül. Onun iyiliği için bu görevi tamamlayabilirim. Kız kardeşlerini tanıyorum.

-Yapılması gerekeni yaparken onların yüzlerini aklımda tutacağım.

"Neredeyse varmış olmalıyız," diyorum ve ben konuşurken bile araba sarsılıyor ve atların ürkek kişnemelerini duyuyorum.

Buraya büyükbabamla geldiğimde atlar da benzer bir tepki vermişti. "Ölümün ve büyüünün kokusunu alabiliyorlar" demişti bana.

Şoförle konuşmamı sağlayan küçük kapıyı geri kaydurdım. "Burada dur lütfen, Farley. Yeterince yaklaştık."

Arawn'ın Çukuru'nun yozlaşması ormanın içine sızmış, ağaçları her türlü doğal gölgeden daha koyu bir siyahla kaplamış. Mürekkepli, uhrevi boşluğun dalları ağaç gövdeleri ve dallar boyunca sürünüyor.

Damarlar içeriye doğru ilerler, açıklığın ortasında şiddetli, kıvranan bir kütleye dönüşene kadar zemin boyunca yılan gibi kıvrılırlar. İç içe geçiyorlar ve sonra dümdüz aşağıya, çukura dalıyorlar.

Dokuz insanımızı -onlara "kurban" demeyi reddediyorum- çukurun çevresine, başları çukurun kenarına, ayakları uzağa bakacak şekilde daire şeklinde yerleştirdik. Hepsi soğuğa karşı kalın battaniyelere sarılmıştı; bu son anlarında rahat etmeleri için yapabileceğim en iyi şey buydu.

Rose cesetlerin arasına uzun mum kümeleri ve tütsü yakıcıları tutan küçük metal uçayaklar yerleştirmiştir. Arawn'a tapınmak için kullanılan özel bir tütsü karışımı var: kara fesleğen, beyaz adaçayı, buhur, sedir ağacı parçaları ve mür reçinesi. Ortaya çıkan koku koyu, baharatlı ve beklenmedik derecede hoştur. Dumanı derin derin solumak mide bulantımı biraz olsun dindirmeye yardımcı oluyor.

Kardeşimin en sevdiği hançerini yanımda getirdim. Saraydan getirebileceğim pek çok başka bıçak vardı ama bunu Aspen'in silahıyla yapmak garip bir şekilde doğru hissettiriyor. Ona bir övgü gibi.

Benden çok daha yaşlıydı ve hükümdarlık yolundaydı. Yollarımız kesişmekten çok ayrılıyordu, ama bir şekilde bir araya gelmeyi başardığımız kısa saatlere günlerce sürecektir derin bir sevgi sığdırıyordu. Şehrin dışındaki ormanda ata bindik, saray havuzlarında yüzdük, bahçe labirentinde birbirimizle yarıştık. Her zaman tavsiye edeceği yeni bir kitap, dinlemem için saraya getirdiği yeni bir müzisyen ya da bana öğreteceği yeni bir oyun olurdu.

Keder gözlerimi yakıyor, bu yüzden anıları yutuyorum ve tüm detayları doğru bildiğimizden emin olmak için eski ritüeli inceleyen Rose'a odaklanıyorum.

Başını kaldırıyor, gözlerindeki umutla savaştan yılgınlık ve korku. "Hepsi burada. Başlamaya hazırız."

Bir hayatı sona erdirerek başlamalıyım. Bir ve sonra sekiz tane daha.

Leilani'nin yanında diz çöküyorum, siyah sarmaşıklar yüzünden dizlerim ağrıyor. Burada yumuşaklık yok. Bu köklerin üzerinde yosun yetişmiyor; üzerlerine kar tozu bile yapışmıyor.

Leilani battaniyesinin altında hareket ediyor, zar zor. Neredeyse ölmek üzere. "Lütfen," diye mırıldanıyor. "Bitir şunu."

Bu bir merhamet. Çocukluk arkadaşına verebileceğim tek şifa. "Seni seviyorum, Lei," diye fısıldıyorum.

Rose onun diğer yanında, kitabı yere bırakmış, diz çökmüş. "İkimiz de seviyoruz, sevgilim. Thistle'ı Arawn'ın diyarında bulabilirsin."

Daha önce hiç kimseyi öldürmedim. Hançeri kaldırıp ucunu Leilani'nin boğazına dayadığımda ellerim titriyor. Rose'dan bunu yapmasını istemek istiyorum. Ama o zaten kendi payına düşenden fazlasını yaptı.

Bu kısma tek başıma katlanacağım.

"Tanrılar, Vale, çabuk ol." Rose'un sesi gözyaşlarıyla boğulmuştu.

Onun çaresiz aceleciliği benim kararlılığımı kamçılıyor ve ben de hızlı ve emin bir şekilde şah damarını kesiyorum. Leilani'nin kanı akıyor, hastalıklı beyaz çizgilerle bağlanmış kırmızı.

Eylemde bir rahatlama var, arınmada bir rahatlama - iş bitmiş, işkencesi nihayet sona ermiş. Artık dinlenebilir, Leilani'm, tatlı kızım.

Ona doğru eğilip alnına bir öpücük konduruyorum. Rose da aynısını yapıyor.

Ölüm ne kadar da keyfi, ne kadar da vefasız. Kimi alıp kimi bırakacağını seçerken ne kadar da acımasızca nefret dolu.

Devam ediyorum, boğaz üstüne boğaz kesiyorum. Aromatik dumanın bulanıklaştırdığı keskin soğukta, çemberin her yerinde teker teker.

Elim ve hançer benden kopmuş gibi görünüyor. Eylemleri benim ama yine de benim değil.

İki korumam ve iki hizmetkârım açıklığın kenarında bir düğüm oluşturup katliamı izliyorlar.

Rose peşimden geliyor, cesetleri çukura yaklaştırıyor, böylece kanları sarmaşıklar boyunca çukurun siyah derinliklerine akacak.

Parmaklarım şimdi iliklerime kadar üşüyor, soğuktan keskin bir acı hissediyorum. Eldiven getirmeyi unutmuşum. Bir çift giymiş olsaydım bile kirlenmiş olacaktı.

Hançerim sekizinci boğazın solgun, çürümeye yüz tutmuş derisini kesiyor ve dokuzuncuya geçiyorum.

Üzerine eğildim. Boynu çıbanlarla dolu ve gözleri gri gökyüzüne bakıyor, görmüyor ve filme alınmış.

Kalp atışlarım tekliyor.

Belki de veba gözlerini çalmıştır. Bu yüzden böyle görünüyor, sanki-

Sanki çoktan ölmüş gibi.

Diğerlerinin hepsi nefes alıyordu, vebalıların belli belirsiz hırıltısını duyabiliyordum. Ama bunda hiçbir şey yok. Tek bir ses bile yok.

Bornozunu yırtıp açtım ve kulağımı göğsüne dayadım.

Hiçbir şey yok.

"Vale?" Rose'un sesi sert bir belirsizlik taşıyor. "Sorun nedir?" "O çoktan öldü." , eğildim, kanlı parmaklarım

Bıçağın sapını kavrayıp kabzasını alnıma dayadım. "Ritüel tamamlanamaz. Saraya geri dönüp dokuz tane daha bulmamız, daha fazla malzeme almamız ve yarın tekrar denememiz gerekecek."

"Hayır. Hayır, baştan başlayamayız, bunun hemen yapılması gerekiyor. Kız kardeşlerim, Vale, onlar çok küçük. Vebanın çocukları ne kadar hızlı öldürdüğünü biliyorsun. Hiçbir çocuk hayatta kalamaz. Kız kardeşlerimin ölümünü izleyemem, Vale, yapamam-"

"Benden ne yapmamı istiyorsun?" Umutsuzca başımı kaldırıyorum, gözyaşlarım soğuk yanaklarımda çizgiler oluşturuyor. "Ölürse kanı hâlâ işe yarar mı?"

"Ayini okudun. Dokuz canlı kurbanın kanı dökülmeli. Hayatlar Arawn'ı çağırmak için harcanmalı. Bu adam büyüünün amacı için kanlı bir şekilde ölmedi, bu yüzden sayılmaz."

"O zaman baştan başlamalıyız. Ayini başka bir gün gerçekleştirin ve bu sefer fazladan bir ya da iki ceset getirin..." Konuştuğum kelimelerden midem bulanarak duruyorum.

Rose bir kenara, hizmetkârlara ve muhafızlara doğru bakar.

Boğazımdaki acı yumruya karşı sertçe yutkunuyorum. "Onlardan ölmesini istemeyeceğim, yaşadıkları onca şeyden sonra olmaz Rose."

"Haklısın," diyor belli belirsiz. "Bu kendimden başka kimseden isteyemeyeceğim bir şey."

Sözleri zihnimde somutlaşmadan önce hareket ediyor. Kemerinden, bahçedeki çiçekleri kesmek ya da tütsü için otları doğramak için binlerce kez kullandığını gördüğüm eğri büğrü küçük bir bıçak çıkardı.

"Kız kardeşlerime bunu onlar için yaptığımı söyle," diyor ve boğazımdan kanlı bir çığlık koparken kenarı boynunda gezdiriyor.

Çağrı çekirdeğimi çekiştiriyor, bilincimin parçalarını Yaşam Dışı Diyar'daki gezintilerinden çekip çıkarıyor, ruhumu tekrar bir araya getiriyor.

Bir insan tarafından çağrılıyorum.

Yine mi?

Sadece birkaç kez başarıyla çağrıldım. İnsanların bunu daha sık başarabileceğini düşünürsünüz. Ama tütsü karışımındaki malzemeleri ve miktarları doğru ayarlamak şaşırtıcı derecede zor. Daha da zoru, benim diyarıma girişlerden birini gerçekten bulduğunuzdan emin olmaktır, sadece çok derin bir çukur değil. Mumların doğru sayıda ve yönde olması hayati önem taşır ve belirli bir sırayla yakılmaları gerekir. Bir de dokuz canlı kurbanı toplamak ve hiçbirini karşı koymadan ya da kaçmadan onları doğru şekilde yerleştirmek gibi küçük bir mesele var.

O zaman bile, sadece herhangi bir fedakarlık yeterli olmayacaktır.

Öldürülen dokuz ruh için ortaya çıkacağım, ancak görünüşüm çağırana neşe getirmeyecek. Kurbanlar isteksizse, Çukur'dan yükselir ve onları katledenleri aşağı sürüklerim. Bedenleri parçalanır ve ruhları ebedi dinlenme umudu olmadan çılgık çılgıca dolaşmaya bırakılır.

Beni çağırmak ve tuzağa düşürmek için dokuz *gönüllü* kurban gerekiyor.

Neyse ki, bir başkasının davası uğruna ölmeye hazır insanlar bulmak çok zor.

Çağrılabilmem bile tanrısal "kız kardeşlerim" Macha, Aine ve Beirgid'in bana oynadığı devasa bir şaka. Bir meteor yağmuru ya da başka bir şeyin ham kozmik enerjisiyle sarhoş olarak, bana bu yükü yüklemek için işbirliği yaptılar. İnsanlar ya da tanrılar arasında sevgili edinmediğim gerçeğinden hiç hoşlanmadılar. İlahi meslektaşlarım beni kaç kez baştan çıkarmaya çalıştıysa da, hiçbir zaman zerre kadar ilgilenmedim.

Diğer tanrılar beni anlamıyor. Onlar ışıktan doğdular, ben ise karanlıktan doğdum. Onlar sadece kendilerini düşünürler; ben ise adalet ve hakkaniyete önem veririm. Ne de olsa ben onların ışığının karanlık dengesiyim.

İnsanların trajedilerine ya da sevinçlerine asla karışmazlar. İnsan zulmünü hor görürüm ve acımadan cezalandırırım.

Beni çağıran her kimse onunla karşılaştığımda, son derece acımasız olacağım. Zihnimin son kalıntıları bedenime geri çarpıyor. Acı verici, Gergin bir ipin kopması gibi. Geçtiğimiz yüzyıl boyunca bedenim tahtımda kalırken, zihinsel etkim genişledi ve alanımın işleyişini yönetti. Eskiden yaptığım gibi krallığımda fiziksel olarak dolaşmak yerine bu şekilde daha kolaydı.

Çağırma, varlığımın çekirdeğine mide bulandırıcı bir yumruk sarıyor, karşı koyamayacağım bir güçle beni ele geçiriyor. Tahtımdan çekiliyorum, sarayımın çatısız sütunlarından yukarıya, diyarımın üzerinde hantal bir gökyüzü gibi asılı duran insan dünyasının ağır göbeğine doğru yanan bir hızla çekiliyorum. Delikler bu gökyüzünü deliyor, her biri ölümlü kürenin farklı bir bölümüne açılan bir kanal.

Bu kanallardan birinin diğer ucunda, kanlı kurbanların arasında kamburlaşmış, yüzleşmem gereken kötü adam var. Onu çabucak halledeceğim -neredeyse her zaman kendisi için ölümsüzlük arayan bir adamdır- ve sonra tahttaki yarı uykuma döneceğim.

Çağrının gücü beni karanlık deliklerden birine çekiyor. Sadece çağrının değil, rahatsız edilmeme duyduğum öfkenin de etkisiyle yukarı doğru koşuyorum.

Yukarı çıkarken favori formumu seçiyorum -insan boyunda, siyah cüppelere bürünmüş, kafatasımdan dallanan boynuzlar ve siyah saçlarımı saran yosunlar. Formu mükemmel hale getirebilirdim ama boşluklar bırakmayı severim; alnımın ortasında açıkta kalan bir kemik vadisi, yanağımda çürümüş bir delik gibi insanları tedirgin edecek bir şey ya da

Ölümün boşluğunu andıran yavru gözleri. Onlara dünyanın kendisi kadar eski olduğumu hatırlatacak bir şey.

Kükreyen bir rüzgâr beni yukarıya, geçişimin fırtınasında işkence görmüş yılanlar gibi kıvranan siyah sarmaşıklarla kaplı bir tünele taşıyor.

Çukurdan dışarı, acı soğuşun içine fırladım. Soğuk, sıcak ya da herhangi bir şey hissetmeye alışık değilim. Sadece çağrıldığımda bir şeyler hissedirim ve o deneyimlerin hiçbirisi de pek hoş olmamıştır. Her durumda işimi çabucak bitirip kendi diyarıma dönebildim.

Bu sefer farklı bir şeyler hissediyorum.

Kanın metalik tadı havada asılı kalıyor, doğru şekilde harmanlanmış ve doğru miktarlarda yakılmış tütsünün aromasına karışıyor.

Cesetler var, dokuz tane, hayır, on tane. Garip.

Havada cinayetin acılığını tatmayı bekleyerek derin bir nefes alıyorum. Ama bunun yerine teslimiyetin yumuşak kokusu duyularıma nüfuz ediyor.

Bunlar kurban değil, gönüllü kurbanlar. Bu da katillerini cezalandıramayacağım ve tekrar tahtıma doğru yola çıkamayacağım anlamına geliyor.

Hayır, bu sefer gerçekten bağlıyım.

Bu benim için olabilecek en kötü senaryo. Bu, beni doğru şekilde çağırmayı başaran sefil ölümlünün tuzağına düştüğüm anlamına geliyor. Tek umudum, isteklerini yerine getirmenin kolay olması ve böylece bu zinciri hızlıca kırabilmem.

Cübbem arkamda kalarak Çukur'un kenarına çıkıyorum ve çağırıcımı aramak için orman açıklığını tarıyorum.

Ormanın saçaklarının altında birbirlerine sarılmış titreyen dört ölümlüden oluşan küme değil.

On ceset değil.

Bir figür çukurun eşiğinde iki büklüm olmuş, omuzları titriyor. İnce, kan lekeli parmaklar bir cesedin giysilerini tutuyor ve karlı bir tutam saç cesedin boğazına dolanıyor, kanla ıslanıyor. Yakınlarda, ıslak bir kızılılıkla parıltıyan bir hançer durmaktadır.

Bu korkak, burnunu çeken, beyaz saçlı yaratık beni çağırın ve tuzağa düşüren kişidir.

Bir tanrıyı selamlamak için bile ayağa kalkamazlar. Ne saygısızlık.

Bu anlaşmada hiçbir şey çağırıcıma karşı hoş davranmam söylemiyor.

Ben de öne çıktım ve bir tanrının içi boş, kozmik, ölümcül sesiyle, "İşte buradayım. Ne istiyorsun lan?"

Bir insan erkeğinin üç katı boyumla, çağırıcımın üzerinde yükseliyorum.
O kadar küçük ki, çömelmiş. Ve
sonra yukarı bakıyor.

Ruhlar fırınımdan sayısız insan yüzü geçti. İlahi ateş hayattaki iyi ve kötü tüm eylemlerini ortaya çıkarırken yüz hatlarının değişimini gördüm. Soğuk, pişmanlık duymayan kötülükten sefalet ve minnettar bir rahatlamaya kadar bir dizi insani duyguya tanık oldum.

Karşımdaki bu kadının yüzü bir tanrıçaya benziyor ve saçları ay ışığı gibi.

Ama onun güzelliği benim için hiçbir şey ifade etmiyor. Ölümlülerin ve tanrıların güzelliğini gördüm. Yozlaşma her zaman altta yatar.

Hayır, beni duraklatan onun gözleri.

Soluk mavi-gri renkteler, ışığa göre renkleri değişen türden. Yankılanan kederin iki kuyusu, derinliklerinde dönen sonsuz bir acı. Yaşlı gözler. Bu kadar genç bir yüze ait olmayan gözler.

Ben bakarken, bakışlarında başka bir duygu kıvılcımlanıyor. Soğuk bir ateş, sefilliğin doğurduğu bir öfke.

Hançeri yerden kapar ve ayağa kalkar, koyu renkli pelerini etrafındaki yerine düşer.

Hâlâ benim boyumdan cüce ama aradaki fark onu korkutsa da bunu belli etmiyor. "Arawn. Gelmişsin."

"Bu konuda başka seçeneğim yoktu."

"Tapınaklardaki heykellerinize benzemiyorsunuz."

"Bunu mu kastediyorsun?" Siyah duman havada kısa bir süre dolaşüyor ve sonra maskem beliriyor - devasa bir geyiğin antik kafatası ve boynuzları. Yüzüme yapışıyor, kemik derime.

Kızın gözleri hafifçe açılır. "Evet, ama senin başka tasvirlerini de gördüm."

Maskeyi çıkarıp en sevdiğim başka bir şekle bürünüyorum; yeşim rengi bir ten, yeşil mermer gibi uzun dalgalı saçlar ve çift boynuzum var; biri sivri uçlar halinde yukarı kalkıyor, diğeri ise koç boynuzları gibi geriye doğru kıvrılıyor. Omuzlarımdan koyu tüylü kanatlar fırlıyor ve neredeyse tüm açıklığı kaplayana kadar uzanıyor. "Bunun gibi mi?"

"Bu senin hava atman için bir bahane değildi," diye çıkışır kız.

Daha fazla etkilenmemesine biraz bozuldum. Ayrıca bana en ufak bir saygı göstermemesinden de hoşnut değilim.

"Bir tanrıyı çağırdığının farkındasın, değil mi?" Ona doğru ilerliyorum, kanatlarım hâlâ açık, her adımında bir tehdit var.

Küçük çenesini meydan okurcasına kaldırıyor. "Seni tuzağa düşürdüğümü anlıyorum. Ve şimdi bana itaat etmek zorundasın."

"İtaat etmek mi?" Alay ediyorum. "Tek bir isteğin var, o da yerine getirildiğinde kendi diyarıma döneceğim."

". Sizden ricam halkımı öldürmeyi bırakmanız."

Çukur'un etrafındaki her cesedin ağzından siyah zincirler yükseliyor ve ben onları dikkatle izliyorum - ama bir çağırıcının dileği dile getirildiğinde genellikle yaptıkları gibi etrafımı sarmıyorlar. Tereddüt ediyorlar, saldırmak üzere olan yılanlar gibi bocalıyorlar.

Ölümlü düzlemde nerede olduğuma dair bir tanrı bilincine sahibim - Cerato'nun küçük kıtası ve kendi kendine yeten krallığı. Yüceltilmiş bir ada, gerçekten. Devam eden bir veba salgını nedeniyle bu çukurdan alışılmadık derecede yüksek sayıda ruh geliyor.

"Daha açık olmanız gerekecek," diyorum. "Halkınızı öldürmüyorum. Bir veba onları öldürüyor."

"Sebep olduğun bir bela."

İç çekiyorum. "Ah, siz ölümlüler. Her şeyin yüce bir gücün sorumluluğunda olduğuna inanıyorsunuz. Hayır, küçük insan, vebaya ben sebep olmadım. Bu dünyada meydana gelen her şey kısmen kontrol edilemeyen bir kaos, kısmen de insan seçimlerinin ve bunların mantıksal sonuçlarının doğal bir sonucudur. Tanrıların bunlarla çok az ilgisi var. Benim türümün insan gelişimine müdahale ettiği tek zaman, ara sıra içten bir sevişmedir, bu da sizin şifacılarınız gibi büyüye sahip ölümlülerle sonuçlanır. Şifacılardan bahsetmişken, neden bazıları size yardım edemiyor?"

"Bu veba çok güçlü. Bir tanrının yardımına ihtiyacım var ve sen de bana yardım edeceksin çünkü bu ayın için istediğin her şeyi yaptık." Sesi kalınlaşır, kederle boğulur.

"İstediğim her şey mi? Bu küfür büyüsünü benim yaptığımı mı düşünüyorsun? Ben sümüklü bir ölümlüye bağlanmak *ister* ?"

"Ne istediğini bilmiyorum ya da umurumda değil. Senden ne istediğimi biliyorum ve bu da halkım arasında daha az veba ölümü olması."

Bu ucu açık bir ifade, eğer dikkatli olmazsam beni sonsuza kadar bağlayabilir. Zincirler bana doğru hareket etmeye başladı.

"Özgünlük, ölümlü," diye tıslıyorum. "Kaç canı bağışlamamı istiyorsun? Ve uyarıyorum, ruhları gelişigüzel bağışlamayacağım. Ben göstermem

layık olmayanlara merhamet. Halkınız arasında hangilerinin daha uzun bir yaşam şansını hak ettiğini belirlemem gerekecek."

Kaşlarını çattı. "Peki. Önümüzdeki bir yıl boyunca daha uzun yaşamaya değer bulduğunuz tüm veba kurbanlarını bağışlayacaksınız."

"Ne?" Zincirler bana doğru fırlıyor, uzuvlarımın etrafına dolanıyor. Katılaştığımı, daha bedensel bir form aldığımı hissettiğimde panik bedenimde titreşiyor. Üç adam boyundan bir adam boyuna küçülüyorum -hâlâ bir insan için ortalama boydan baş ve omuzlar kadar yukarıda- ama değişimi kontrol edemiyorum ve bu beni korkutuyor. "Bir yıl mı? Delirdin mi sen?"

"Neden evet?" Gözlerinde manik gümüş bir ateşle bana bakıyor. "Sanırım belki de öyleyim, koşullar ne olursa olsun."

Zincirler uzuvlarımı ve kanatlarımı sıkıca sarıyor ve sıkılmış dişlerimin arasından ona hırlıyorum. Öfkem sınırsız. Hiç kimse beni tam bir yıl boyunca zapt etmeye cesaret edemedi. İnsan dünyasında geçirdiğim en uzun süre üç gündü.

Pazarlık için çok geç. Zincirler etrafımdaki yerlerine kilitlendi. Neredeyse anında yok oluyorlar, ama onları hissedebiliyorum, buzlu metalin tenime hayalet gibi sürtünmesi gibi - derinden hoşlanmadığım yabancı bir his.

Öfkeyle kıza doğru bir adım daha attım.

Bu sefer geri çekiliyor. Ve topuğu çukurun kenarından kayıyor.

Gözleri faltaşı gibi açılmış, kollarını çırpıyor ama çoktan düşüyor.

Düşmesine izin verebilirdim. Yok olacak, fırınımdan geçerek Yaşam Dışı'na gidecek ve bana tutunmaktan vazgeçecekti.

Ama ben adil bir tanrıyım ve beni bağladığı için ondan ne kadar nefret etsem de, bu ölümlü kötülük kokmuyor.

Onu kurtarabilir ve kendime sadık kalabilirim... Ya da düşmesine izin verir ve özgür olurum.

Çukurun boşluğuna yuvarlanıyorum. Öleceğim- Benim aptallığım Rose'un fedakarlığını anlamsız kılacak.

Bir el kolumu kavradı.

Beni tekrar sağlam bir zemine çekti.

Arawn beni çukurun kenarından daha uzağa çekiyor ve neredeyse olacakların şokuyla nefes nefese kalarak ona çarpıyorum.

Ölüm Tanrısı'nın cübbesi kendisine kanat taktığında yok oldu ve çıplak göğsü sanki yeşim taşından oyulmuş gibi pürüzsüz ve mükemmel. Omuzlarımdan tutup beni Çukur'dan uzaklaştırırken saten teninin altında sert kaslar yuvarlanıyor.

"Beceriksiz, aptal kız," diyor alçak sesle ve kızgın. "Yardıma ihtiyacın olmasına şaşmamalı. Sanırım sen bir çeşit hükümdarsın, değil mi?"

"Bir kraliçe," diye tıslıyorum.

"Kendi ayağına takılıp ölüme giden beceriksiz bir kraliçe." "Beni sen düşürdün."

"Ben sana bir şey yaptırmadım. Bir tehdit algıladınız ve aptalca tepki verdiniz."

Sinirlerim gerilmiş durumda; öfke ve keder beynimin içinde çılgık çılgığa bağırıyor. Yüksek sesle çılgık atmak ve tırnaklarımla onu parçalamak istiyorum.

Onun yerine uzanıp yüzüne sert bir tokat atıyorum.

Darbenin şiddetiyle kafası yana savruldu.

Üşüyen parmaklarım o kadar uyuştı ki ona vurduğumda zar zor hissediyorum.

Ellerimin boşluğu aniden fark ediliyor ve Aspen'in hançerini bulmak için siyah sarmaşıkları çılgınca tarıyorum. "Oh kahretsin. Kahretsin, hayır... hayır, hayır..."

Onu düşürdüm. O dipsiz deliğe düşürdüm.

Göğsüm kanlı, kızgın bir iplik yumağı, şişiyor, patlamaya hazır. Ölüm tanrısının önünde ağlamamaya çalışarak burnumun kemiğini sıkıyorum.

"Ölümlüler." Ses tonundan alaycılık akıyor.

"Az önce ölü kardeşimin bıçağını kaybettim, seni pislik." Ona sırtımı dönüp muhafızlarımın ve hizmetkârlarımın beklediği, yüzleri korkudan kaskatı kesilmiş ağaçlara doğru yürüyorum.

"Tamamdır," diyorum onlara sessizce. "Ölüm Tanrısı burada ve bize yardım edecek. Dördünüz bu konuda kimseye bir şey söylemeyeceksiniz, anladınız mı?"

Sessizce başlarını sallıyorlar.

"Cesetlerden dokuzunu çukura atacağız," diye devam ediyorum. "Onları şehre geri götürmenin bir anlamı yok, nasıl olsa yakmamız gerekecek. Ama Rose bizimle geliyor. En büyük onurla gömülecek-"

Sesim kesildi.

Muhafızlardan biri, "Onunla ilgileneceğiz Majesteleri," diye beni temin ediyor.

Sonra yüzü değişiyor, gözleri şişiyor.

Dönmeden kimin olduğunu biliyorum. Ölüm Tanrısı.

Muhafıza "Teşekkür ederim," dedim. "Şimdi göreve başlayabilirsiniz. *Onunla* ben ilgileneceğim."

Askerler ve hizmetkârlar aceleyle uzaklaşıyor ve ben Arawn'a dönüyorum. "Bunlar için bir şey yapabilir misin?" Siyah kanatlarını işaret ediyorum.

Onları biraz katlıyor, sonra parlak tüylerini karıştırarak tekrar açıyor. "Neden?"

"Şehre kadar yürümek isteyeceğinizi sanmıyorum. Bu yüzden bir arabaya sığmanız gerekecek."

"Arabaya binmeyeceğim. Uçacağım."

"Halkım bu yıl yeterince şey yaşadı, bir de boynuzlu, yeşil derili bir canavar kraliyet şehrinin üzerine çullanmasın," diye . "Kanatların olsa da olmasa da bir arabaya bineceksin."

Gözleri kısılıyor ama kollarını iki yana açmış, yeşil gözlerini yüzüme dikmiş, sahte bir saygı duruşunda bulunuyor. "Majestelerinin istediği gibi, elbette. Şimdilik."

Son iki kelimenin alçak tonu omurgamda bir heyecan yaratıyor. Bir nefes çekiyorum, şaşkınlığımı gizlemeye çalışıyorum, çünkü onun isli

Kanatlar kaybolur.

Bir tanrıdan beklediğim her neyse, çarpıcı elmacık kemikleri, dolgun dudakları ve mükemmel tonda vücudu olan bu güzel adam değildi.

Bunların hiçbirini beni zerre kadar etkilemiyor.

Çukurdan ilk çıktığında, devasa boyuyla, doğaüstü formuyla ve yankılanan o büyük sesiyle konuştuğunda, neredeyse yüksek sesle çığlık atıyordum. Görünüşü, ciğ sinirlerime çarpması çok fazlaydı. Aklımı kaybedeceğimi sandım.

Ama korkumu öfkeye dönüştürmeyi başardım. Rose'un çağırmak için öldüğü kişi o. Ona hükmedip kız kardeşlerinin hayatını kurtaramazsam lanetleneceğim.

Arawn'ı arabanın yanında bırakarak hizmetkârlarıma ve muhafızlarıma cesetleri yardım ediyorum. Leilani'yi kendim hallediyorum, onu nazıkçe deliğin kenarına yuvarlıyorum, son bir veda fısıldamadan ve onu karanlığa yuvarlanmaya göndermeden önce kollarını göğsünün üzerine sıkıştırıyorum.

Çukurun yanında diz çökerken kafamda başıboş düşünceler uçuşuyor.

Bu sefil sarmaşıklar yüzünden dizlerimde çürükler olacak.

İki tırnağım kırıldı.

Kan parmaklarımda kurudu ve eklemlerimin kıvrıldığı yerde çatlayıp dökülüyor.

O kadar açım ki midem bulanıyor. En son ne zaman yemek yedim?

Tekrar ayağa kalkacak gücüm var mı emin değilim.

Bunların hiçbir önemi yok.

Aslında Ölüm Tanrısı'nın ortaya çıkmasını beklemiyordum. Ama ortaya çıktı ve şimdi onunla ne yapacağımı bulmam gerekiyor. Yemek yiyecek mi? Uyuyor mu? Sıcıyor mu? Ne tür kıyafetler giymeyi seviyor? Çünkü sarayda yarı çıplak dolaşamayacağı kesin.

Bunları çözmeden önce onu doğruca Rose'un evine götürmeliyim. Rose'un küçük kız kardeşlerini bağışlayacak ve belki o zaman en iyi iki arkadaşımı bir günde kaybettiğim gerçeğini kavramaya başlayabilirim.

Muhafızlar Rose'un bedenini sarıyor ve onu diğer arabalardan birine bindiriyorlar. Yerden kadim ritüeller kitabını alıp kendi arabama tırmanıyorum ve Arawn'a beni takip etmesini işaret ediyorum. Koltuğa oturduğunda boynuzlarının uçları arabanın tavanındaki dolguyu kesiyor ve ben de bıkkın bir iç çekiyorum.

"Boynuzlardan kurtulmayacağım," diyor, ben daha talep edemedim. "Bu düzlemde ölümlü sanılabilecek bir biçimde yürümeyi reddediyorum. Ben bir tanrıyım ve hak ettiğim saygıyı görmeyi bekliyorum."

Onu görmezden geliyorum ve araba sarsılarak hareket ederken buz gibi pencereden dışarı bakıyorum.

"Bir yıl," diye hırlıyor, alçak sesle. " ne geçiyordu?"

"Başka hiç kimsenin seni bu kadar uzun süre bağlamaya çalışmamasına şaşırdım."

"Hepsi isteklerini düzgün ve kısa bir şekilde dile getirdi," diye karşılık veriyor. "Onları çabucak tamamlayabildim ve krallığıma dönebildim. Bu işin böyle yürümesi gerekiyor."

"Senin krallığın ve içindeki ruhlar sensiz iyi olacaklar mı?" "Bir süreliğine," diye isteksizce yanıtlıyor. "Her şeyin işlevi az ya da çok daha az benim irademle yönetiliyor ve ben doğrudan denetlemek için orada olmasam bile bu değişmiyor. Ama Annwn'dan hiç bu kadar uzun süre ayrılmak zorunda kalmamıştım. Bir hafta, iki hafta ya da bir yıl yokluğundan sonra ne olacağından emin değilim."

Bana ters ters baktığını hissedebiliyorum. "Sanırım bir gün senin diyarına geldiğimde buna pişman olacağım."

"Oh evet. Ruhunun yargılanmasıyla bizzat ben ilgileneceğim." Kötü niyetli neşesi ses tonunu renklendiriyor.

"Bana ne istersen yap," diyorum dalgınca. "Bu pazarlık işe yaradığı ve birkaç hayat kurtarabildiğim sürece, beni daha sonra nasıl cezalandıracağın umurumda değil."

Sekse pek ilgi duymuyor olabilirim ama ocağımdan geçen ruhların eylemlerinden bu konuda çok şey öğrendim. Tüm varyasyonlarının ve tercih tonlarının farkındayım.

Güzel Kraliçe başını arabanın camına yaslayıp, "Bana ne istersen yap... Beni nasıl cezalandıracağın umurumda değil," diye mırıldandığında, vücudumda alışılmadık bir his belirliyor. Bu, boynunun narin sütununa, çenesinin köşesine, yanağının yumuşak solgunluğuna ve ince parmaklarının kırılğanlığına dair ani bir farkındalıkla birleşen düşük, canlı bir sıcaklık.

Benim gücüme karşı onun zayıflığı. Beni bu şekilde köleleştirdiği için onu acımasızca cezalandırırken, benimkinin altında yumuşak ve uysal, boyun eğen eti.

Bu kavram karnıma yeni bir sıcaklık dalgası gönderiyor ve arabanın yastıklı bankında kayarak kaşlarımı çatıyorum, kendimden hoşnut değilim.

"Ölümlüler dünyasındayken yemek yiyor ve uyuyor musun?" diye soruyor.

"Evet. Bedenim ölümlü olmasa da cismani. İşlevleri -" tiksintiyle dudağımı kıvrıyorum- "bir insanınki gibi."

"Bizi , değil mi?"

"Sadece geyiğin sincabı hor gördüğü gibi." Buna sinirleniyor. "Ben sincap değilim." "Fare olmayı mı tercih ederdin?"

"Saçma sapan konuşuyorsun."

Aslında öyleyim. Kimseyle bu şekilde konuşmadım - gerçek bir konuşma yapmayalı kaç yıl oldu sayamıyorum bile. Benim diyarıma gelen ruhlar pek de dostça bir sohbet havasında değiller. Gerçi öyle olsalar da onları şımartmazdım. Tanrı dostlarım da benim arkadaşlığımı umursamıyor, ben de onlarınkini.

Kraliçe ve ben bir süre sessizce oturduk. Böylesine küçük bir alana hapsedilmiş olmak beni rahatsız ediyor. Burada, ölümlü düzlemde bilincimin özgürce genişlemesine izin veremiyorum - bu içine hapsolmuş durumdayım. Sanki arabadan , havaya sıçramalı ve uçup gitmeliymişim gibi hissediyorum. Dayanılmaz bir huzursuzlukla eziyet çekerek, rahat etmeye çalışarak bacaklarımı ve bedenimi bir o yana bir bu yana hareket ettiriyorum.

"Hareket kes," diye tıslıyor Kraliçe. "Sinir bozucu." "Güzel," diye hırlayarak tekrar yerimi değiştiriyorum.

"Düşündüğüm gibi değilmişsin," diye fırlatıyor bana. "Bunun duygularımı incitmesi mi gerekiyor?"

"Daha karanlık, daha korkutucu olacağını düşünmüştüm."

Cevap olarak, büyüünün arabanın iç kısmına tırmanan ve Kraliçe'ye doğru sürünen sarmal gölgeler halinde içimden sızmasına izin veriyorum. Onlara dikkatle bakıyor ama ona dokunduklarında irkilmiyor.

Aynı zamanda geyik kafatası maskemi yeniden takıyorum - daha küçük bir versiyon, çünkü asıl maske bu alana asla sığmaz.

"Şimdi korkutucu muyum?" İçi boş, derinliksiz bir sesle Tanrım.

"Hayır," diyor, sanki kendi cevabına şaşırılmış gibi, Benden bu kadar az korkması kafamı karıştırdı.

Yeteneğimi kaybettim. Eskiden ölümlüleri korkutmakta çok iyiydim.

Dişlerimi sıkarak, bu işin sonunda benden korkacağına karar verdim. Bundan emin olacağım.

Orman yerini çiftliklere, kraliyet şehri olduğunu tahmin ettiğim yerin eteklerine bırakana kadar sessizlik içinde yolculuk ediyoruz. Arabamız bir köprünün üzerinden geçtikten sonra, solgun lambaların zayıf bir şekilde aydınlatığı binalar ve dükkanlarla kaplı sokaklar boyunca ilerliyor. Caddeler boyunca uzanan yürüyüş yolları bomboş; sadece bir ya da iki kişi, pelerinlerinin altında kamburlaşmış, yüzlerinin alt yarısını eşarplarıyla örtmüş, aceleyle ilerliyor.

Kraliçe, şoförle konuşmasına izin veren küçük bir kapıyı geri kaydırır. Ona talimatlar verir; belirli bir sokak ve ev.

"Nereye gidiyoruz?" Ben soruyorum.

"Dokuz kurbanımızdan biri çok erken öldü," diyor, sesi acımasız. "En iyi arkadaşım ayini tamamlamak için kendini öldürdü, böylece küçük kız kardeşlerini kurtarabilirdiniz. Biz de oraya gidiyoruz."

Eğer gerçekten sevdiğim bir insan varsa, o da küçük olanlardır. Henüz yozlaşmamış olanlar. Kocaman gözleri, hevesli gülümsemeleri ve açık kalpleri olanlar. Fırınımdan geçen her çocuk, krallığının en güzel bölgesinde bir yer alır.

Tabii gerçekten kötü olmadıkları sürece. Ve doğuştan acı ve zulümden zevk alan birkaç kişiyle karşılaştım.

Araba durduğunda, Kraliçe öne doğru eğilir. "Bu küçük kızlar hasta," der alçak sesle. "Görünüşünüzü yumuşatmalısınız. Onları korkutmanıza izin vermeyeceğim."

Ona karşı çıkmayı düşündüm ama bu noktada gerçekten aynı fikirdeyim. Böylece boynuzlarımı yok ettim ve ten rengimi açık kahverengiye çevirdim. Saçlarımı koyu yeşil bırakıyorum, soluk yeşim taşıyla çizgili. Kanatlı formuma geçtiğimde siyah cübbemi çıkarmıştım, bu yüzden sadece deri bir pantolon giyiyorum ve cübbemi tekrar çağırmaya çalışsam da yapamıyorum. Garip. Sanırım büyüm biraz düzensiz ya da insan Kraliçe'ye olan bağımın dolaylı kısmen kısıtlanmış durumda. Yarı çıplak halimle idare etmek zorundayım.

"Tatmin oldun mu?" Ben soruyorum.

Kraliçe bana cevap vermeye tenezzül etmiyor. Akli başka yerde, muhtemelen ölü arkadaşında. Arabamızdan indiğimizde, sarılmış cesedin bir çift muhafız tarafından arabalardan birinden alındığını görüyorum.

Kraliçe solgun saçlarından bir tutamı geriye doğru tarıyor. Uçları kurumuş kanla kabuk bağlamış.

Yavaşça evin kapısına yaklaşıyor - tahmin etmem gerekirse, varlıklı bir ailenin evi. Diğer sokaklar gibi burası da boş. Islak siyah parke taşları birkaç sokak lambasının solgun parıltısını yansıtıyor. Yüksek tuğla konakların pencerelerinin çoğu karanlık, ancak birkaç dikdörtgen altın ışık kasvetli bina duvarını aydınlatıyor.

Soğuk çıplak tenimi kemiriyor ve gövdemin her yerinde minik yumrular yükselirken meme uçlarım geriliyor. Hiç böyle bir his hissetmemiştim.

"Arkamda kal ve hiçbir şey söyleme," diyor Kraliçe omzunun üzerinden. "Ben bir tanrıyım. Senin emirlerine uymam," diye karşılık veriyorum.

Kapı açılmadan ve bir hizmetçi bizi içeri almadan önce cevap vermesi için zaman yoktu.

Bu tarafta sık sık keder görmüyorum. Ölen ruhları kabul ediyorum; geride kalanlarla ilgilenmiyorum.

Kraliçe'nin ölen kadının ailesiyle birlikte yas tutmasını izlemek beni çok etkiledi. Merhumun anne ve babası keder paroksizmleri içinde yere yığılıyor, hıçkırıkları ve inlemeleri evin halı kaplı sessizliğini yırtıyor. Kraliçe onları kucaklıyor, sevip okşuyor, teselli ediyor, bu sırada gözyaşları kendi yanaklarından aşağı bitmek bilmeyen nehirler halinde akıyor. Onlar gibi çılgık atmıyor ya da feryat etmiyor. Neredeyse hiç ses çıkarmıyor.

Sonunda beni uzak diyarlardan yeni gelmiş bir şifacı olarak tanıtıyor. Kraliçe yastı aileye "Rose onun buraya sağ salim gelmesini sağlamak için öldü," diyor ve onlar da gözyaşlarıyla şişmiş gözlerini yüzüme dikip çaresiz bir minnettarlıkla bakıyorlar. Acaba insan olmadığımı anlayabiliyorlar mı? Eğer şüpheleniyorlarsa bile bunu söylemiyorlar.

Beni kocaman bir yatakta iki küçük figürün yattığı bir yatak odasına götürdüler.

Yüzleri şişmiş, kolları vebadan benek benek olmuş ve kabarmış. "Herkes dışarı," diye emrediyorum.

"Ben kalıyorum," dedi Kraliçe.

İtiraz etmiyorum.

"Her şey yolunda," diyor aileye ve onları koridora yönlendiriyor. "Sadece bir dakika sürecek."

Ölüm Tanrısı yatağın kenarına oturuyor ve kızlardan birinin yüzündeki bir tutam saçı geriye yatırıyor. O kaslı cüssesini bir pelerinle ya da başka bir şeyle örtmesini sağlamalıydım -Rose'un ailesi buz gibi akşamdan çıkıp evlerine gömleksiz bir şifacı getirmemi çok tuhaf buluyor olmalı.

Ya da belki de şu anda böyle şeyler umurlarında değildir.

Arawn geniş yatakta biraz daha eğiliyor ve her çocuğun alnına bir avuç bastırıyor. Bir süre sonra başını sallar.

"Eğer müdahale etmezsem ölecekler," diyor usulca. "Ama bundan daha fazlasını hak ediyorlar."

"Onları bağışlayacak mısınız?"

"Yapacağım. Size söylediğim gibi, ölümler kader değildir ve onları önlemek büyük bir evrensel planı değiştirmez, çünkü böyle bir plan yoktur. Ölüm yaşamın doğal bir sonu olabileceği gibi, durdurulamaz bir kaosun ürünü ya da talihsiz seçimlerin sonucu da olabilir. Bu durumda, hem kaos hem de koşullar onları mahkum etmiştir. Ancak ölüm tanrısı olarak, henüz ölümlerini kabul etmeyi reddedebilirim. Onları iyileştiremem -bu hastalığın acısına katlanmak zorunda kalacaklar- ama iyileşmelerini ve başka bir hastalık ya da kaza dışında normal bir yaşam sürmelerini sağlayabilirim."

"Onları iyileştiremez misin? Aileleri için bir işaret, ölmeyeceklerine dair bir kanıt bırakamaz mısınız?"

Ölüm Tanrısı iç çeker. "İnsanlar. Her zaman çok inançsız ve şüphecidirler. Pekâlâ. bir işaret bırakacağım."

Başparmağını önce bir kızın, sonra diğerinin alnına koyuyor. Geri çekildiğinde, iç içe geçmiş küçük semboller kızların iltihaplı derilerinde yeşil renkte parlıyor.

Arawn ayağa kalkıyor ve bana yaklaşıyor. Daha önce beni korkutmadığını iddia etmeme rağmen, bu kadar yakınımıdayken gergin bir yutkunmaya engel olamıyorum.

Arabanın dar alanında kokusunu fark ettim - sedir ve mür, biraz da adaçayı. Şimdi tekrar koklayabiliyorum. Teni bile aromatik görünüyor - o kadar ki eğilip içime çekesim geliyor, özellikle de ekşi hastalık kokan bu odada.

Bunun yerine topuklarımın üzerinde dönüp yatak odasının kapısını iterek, Rose'un anne babası, teyzeleri ve büyükbabasının endişeyle küçük kızlarından haber beklediği salona geri dönüyorum.

"Hastalıktan geçmek zorundalar ama yaşayacaklar," diye duyurdu Arawn. "Keşke onları hemen iyileştirebilseydim, ama en azından hayatta kalacaklarına söz verebilirim. Eğer evde başka biri hastalanırsa saraya haber , ben gelirim."

Rose'un annesi onun elini tutar ve öper. "Teşekkür ederim, teşekkür ederim." Ölüm Tanrısı onun ağlamaklı yüzünü ilgisiz bir şekilde izliyor, hafif sempatik. Elini dikkatlice çeker.

"Rose'un cenazesini ne zaman kaldırmayı planladığınızı bana bildirin." Kelimeler ağzımda yanlışı bir tat bırakıyor. "İhtiyacın olan her şey, eğer elimden gelirse-" Keder dilimi kurşunleştiriyor.

Rose'un annesi beni kucaklıyor. "Biliyoruz, Vale. Yani, Majesteleri."

"Senin için her zaman Vale," diye fısıldıyorum omzuna.

Beni daha sıkı sıkıyor, ikimiz karşılıklı acı içinde kilitleniyoruz.

Günlerdir böyle sarılmamıştım. Belki de haftalardır.

Uzun bir süre sonra kendimi çekilmeye zorluyorum ve ayrılıyoruz.

Rose'un ailesiyle ilgilenildikten sonra saraya dönmeli ve biraz uyumaya çalışmalıyım. Esir tanrım için bir oda hazırlanmasını emretmem gerekecek.

Bu kelimeleri düşünmek bile çok garip. Rose ve ben ölüm tanrısını çağırdık.

Elimi arabanın koltuğunda yanımda duran ayin kitabının üzerine koyuyorum. Belki uyumadan önce bir kısmını okurum. Belki o sayfalarda benmerkezci bir tanrıyla başa çıkma konusunda daha fazla bilgi vardır.

Genç Kraliçe -Vale derlerdi ona- arabada uyuyakalmış. Boynu korkunç bir açıyla öne doğru sarkıyor. Neredeyse kırılmış gibi görünüyor. Sanki solunum yolu kısmen daralmış gibi boğuk bir hırıltı sesi çıkarıyor. Gerçekten çok can sıkıcı.

Hâlâ "insan şifacı" formundayım - boynuzlarımın Kraliçe'nin arabasının tavanını parçalaması umurumda değil, ama keskin uçların alttaki metale karşı dolgudan geçerken verdiği his hoşuma gitmedi. garip ve rahatsız edici hisler. Bu diyara en son geldiğimde bu kadar rahatsız olduğumu hatırlamıyorum. Tabii o zamanlar çoğunlukla dışarıdaydım. Kesinlikle bir at arabasında taşınmıyordum ya da bitkin bir hükümdarın horultularına maruz kalmıyordum.

Bu berbat ses onun gibi iyi yetiştirilmiş bir kızıdan nasıl çıkar?

Siktir et. Bu yolculuğun geri kalanına bu sesle katlanmayı reddediyorum.

Koltukların arasındaki boşluğa doğru eğildim. Parmak uçlarımı nazikçe uzatıp alnına bastırarak onu koltuğa doğru itiyorum.

Ama kafası eski pozisyonuna geri dönüyor. Güzel. Bu daha sert bir müdahale gerektiriyor.

Omuzlarını iki elimle kavıyorum ve vücudunun üst kısmını vagonun yan tarafına doğru yatırıyorum. Onu dik tutma çabalarımın rağmen öne doğru kayıyor, yanağı buz gibi cama sürtünüyor. Horlaması şimdi daha kötü.

Hayal kırıklığıyla hırlayarak ritüel kitabını oturduğum banka taşıyorum ve onun yanındaki koltuğa geçiyorum.

Yeni açımdan omuzlarını tutuyorum ve pozisyonunu tekrar ayarlıyorum. Bunu yaparken ön kolum göğsüne değiyor. Hâlâ ağır bir pelerin giyiyor ama pelerinin altından göğüslerinin kabarıklığı belli oluyor. O bölgede yetenekli.

Kalp atışlarım hızlanıyor ve bu hissi zihinsel olarak değerlendirmek için bir an duraklıyorum. Bunun neden olduğundan emin değilim.

Ona bu şekilde uzandığımda, kokusu duyularımı sarıyor, zihnime nüfuz ediyor. Tanıdık kokuyor; kirli kan, tütsü, çürümeye yeni başlamış bedenler, ateşli tende ter. Ölüm gibi kokuyor.

Ev gibi.

Boğazımın ortasında bir ağrı oluşuyor.

Başını tekrar arabanın köşesine doğru ittiğimde kaşları kasılıyor ve sessiz, sıkıntılı bir inilti çıkarıyor.

Isı vücudumda kükrüyor, anlık ve ezici. Öncelikle cinsel organımda yoğunlaşıyor. Kan aletime doluyor, onu kaldırıyor ve sertleştiriyor.

Penisimin sertleştiğini ve uzadığını hissetmek baştan çıkarıcı olduğu kadar rahatsız edici bir his. Uzunluğu boyunca bir zevk titreşimi izliyor, kaslarımın ihtiyaçla gerildiği karnımda kıvrılıyor.

Etrafımda bir sürü insan kadın oldu. Çoğunlukla ölü olanlarla. Ölümlü düzlemdeki çeşitli yolculuklarım sırasında belki elli kadar canlı kadınla da karşılaştım. Hiçbiri böyle tepki vermeme neden olmamıştı.

İlk kez ereksiyon oluyorum.

Kendimi Kraliçe'den uzaklaştırdım, dehşete düştüm.

Düşük doğumlu bir ölümlüden ya da şehvet düşkününü kardeş tanrılarımdan daha iyi değil miyim? Bu kadın beni rahat istirahat yerimden çıkarıp keskin soğuk ve küçük veba kurbanlarıyla dolu dünyasına sürükleyen kadın. Bu kadın yüzüme bir tokat attı, eğer kardeşinin biblosunu kaybetmekten bu kadar rahatsız olmasaydı bu hakaret için onu cezalandırırdım.

Neden ona böyle tepki veriyorum?

İç çekiyor, vücudunu kaydırıyor ve sağına, bana doğru sallanıyor. Bir saniye kadar tereddüt ediyorum; bana doğru düşüyor, başı omzumun hemen altına sıkışıyor.

Şimdi hareket edersem, hemen devrilecek ve uyanacak. Ve o zaman pantolonuma bastıran sert uzunluğu fark edebilir.

Bu saçma fiziksel tepki geçene kadar olduğum yerde kalmak daha iyi.

Şimdi yumuşak nefes alıyor, hırıltılı değil. En azından bunun için yıldızlara şükürler olsun.

Karşımdaki koltukta duran kitaba bakıyorum. Çağırma ritüelimi içeren birkaç kitaptan biri. Kim bilir başka hangi sırlarımı taşıyor olabilir? Daha sonra ondan kurtulmam gerekecek.

Bana karşı duran Kraliçe için düşünebildiğim en aşağılık ve küçük düşürücü isimleri uydurduğum uzun dakikalar geçiyor. Ne yazık ki bu aşağılık isimlerin birçoğu beni *daha* az değil, *daha çok* tahrik ediyor. Bu form zayıf, ilkel hislerin saçma nöbetlerine eğilimli.

Kraliçe'ye zihnimde hakaret etmek işe yaramadığında, formumu değiştirmeye çalışıyorum. Derimin rengini değiştirebilir, boynuzlardan boynuzlara , kendime pençeler ve dişler takabilir ya da onları çıkarabilirim ama boyumu ya da cüssemi değiştiremem, derimin dokusunu da değiştiremem. Kendimi istenmeyen hislere karşı körleştiremem. Ben ham bir sinirim, titreyen çıplaklığım kadar soyuldum, her uçucu insan duygusuna maruz kaldım.

Bu pazarlık farklı. Kız-kraliçe beni bir şekilde değiştirdi ve bundan nefret ediyorum. Bunu nasıl yaptı? Talep ettiği zaman dilimi miydi, yoksa başka bir şey mi?

Araba yeni bir yüzeyde gümbür gümbür ilerliyor. Pencereden hızlı bir bakış, bir avluya açılan kemerli bir geçitten geçtiğimizi gösteriyor.

Saraya vardık.

"Majesteleri."

Alçak, kısık bir ses, tanıdık bir ses; Farley, kraliyet arabacılarımızın çoğu öldüğünden beri arabamı kullanan hizmetçi.

Sıcak bir bulanıklık içinde sürükleniyorum, nerede olduğumu ya da neden benimle konuştuğunu çözemiyorum.

"Majesteleri, ," diye devam ediyor Farley. "Batı Kulesinin yanında durdum. Şu anda etrafta kimse yok ama sanırım *onunla* birlikte acilen içeri girmeliyiz."

Gök gürültüsü ve yuvarlanan kayaların gümbürtüsü gibi başka bir ses, tek bir baskın seste birleşti. "Benden saygıyla bahsedeceksin ölümlü, yoksa dilini koparırım."

Yeni ses tüm vagona ve bedenimde titreşiyor. Gözlerim hâlâ kapalı, yorgun zihnim netleşmeye başladığında kaşlarımı çatıyorum.

Yine Farley'in sesi, bu sefer korkudan tizleşmişti. "Affet beni, Lord Arawn, Felaketlerin Efendisi, Felaketlerin Yaratıcısı, Felaketlerin -"

"Sus, aptal." Arawn alay eder. "Daha iyi isimler bulamıyor musun? Utanç için. Yarına kadar yaşamana izin vereceğim. Zamanını benim için güzel unvanların bir listesini yaparak geçirmeni öneririm."

Sesi çok yakın. Çok yakın.

Neye ? Arabanın kenarına değil- Gözlerim fal taşı gibi açıldı.

Ölüm Tanrısı'nın kolunun pürüzsüz etine yaslanıyorum. Oh kahretsin, kahretsin-

Kendimi dik tutuyorum, ellerim yüzümde geziniyor, salyama kontrol ediyor, saçlarımı geriye itiyorum.

Arawn nasıl oldu da arabanın bu tarafına geçti, ben de ona kuş tüyü bir yastık gibi sarıldım?

"Merhametin çok büyük Tanrım," dedi zavallı Farley, eğilerek. "Adını övmek için daha iyi unvanlar düşüneceğim."

Geri çekiliyor, hala eğiliyor ve sonra muhtemelen atlara bakmak için görüş alanımdan kaçıyor.

"Hizmetkârlarımı öldüremezsin," diyorum Arawn'a. "Buraya hayat kurtarmak için getirildiniz, hayat almak için değil."

"Anlaşmamızdaki hiçbir şey, eğer istersem bir can almamı engellemiyor. Seninki hariç. Ne yazık ki canını almaya iznim yok. Yine de kazara ölürsen-"

"Ama neredeyse düşüyordum," diye hatırlatıyorum ona. "Neredeyse çukura düşüyordum. Ölmeme izin verebilirdin ama vermedin."

"Bir anlık aptallık yaptım," diye homurdanıyor.

"Hm." Göğsümün derinliklerinde küçük bir ışık noktası hayata göz kırptırıyor ve kalbimin dönüştüğü uçsuz bucaksız karanlıkta, sıcaklığı güneşin kendisi kadar bağımlılık yapıyor. O ışığın daha fazlasını arzuluyorum, her ne ise - umut, mizah, sürpriz - artık söyleyemiyorum. Yaşayan, titreyen bir parlaklık zerresi dışında tamamen hissiz ve boşum.

Ben Arawn'ı izliyorum, o da bana bakıyor, ta ki aniden hırlayıp arabadan dışarı fırlayana kadar.

"Sessiz ol!" Tıslayarak ritüel kitabını kaptım ve peşinden dışarı fırladım. "Seni gizlice içeri sokmalıyız. Halkım açlıktan ölürken kimsenin bana neden arabamda çıplak göğüslü bir yabancıya sarıldığımı sormasını istemiyorum."

"Kucaklaşmıyorduk," diyor kibirli bir şekilde. "Bana karşı devrildin. Tıpkı senin çukura düştüğün gibi. Kendini daha iyi kontrol etmelisin." "Kapa çenen ve içeri gir." İki avucumu da çıplak sırtına bastırıyorum, korumalarımın biri Batı Kulesi'nin kapısını açık tutuyor. Arawn kapıdan içeri girerken muhafız neredeyse kapının arkasına saklanıyor.

"Önce bana tokat attın, şimdi de beni itiyorsun," diye homurdanıyor Arawn. "Bu saldırılar için seni cezalandırmalıyım."

Hafifçe titriyorum; belki soğuktan, belki de korkudan. "Uyuman için sana bir oda hazırlatacağım. O zamana kadar benim odamda bekleyeceksin."

Kulenin hemen içindeki yıkama istasyonunda duruyoruz. Bunun gibi diğer istasyonlar sarayın her girişini kaplıyor. Ben vebayı çoktan kaptım, bu yüzden artık onu taşıyamam ya da ondan etkilenemem, muhafızlarım da öyle; bu yüzden hastalık bulaşmamış olanların her gidiş ya da dönüşlerinde katlandıkları derin temizlik ritüellerinden geçmemize gerek yok. Ama yine de alışkanlıktan dolayı ellerimizi ve yüzlerimizi yıkıyoruz.

Ellerimdeki kandan kurtulduğum için mutluyum. Ama pelerinim hala kanla kaplı.

Veba kötü bir şeydir. Havada dolaşır, deriye ve nefese yapışır. Bazı merhametler sayesinde giysilere ya da eşyalara bulaşamaz - en azından biz bulaşabileceğine inanmıyoruz. Ama havadadır, rüzgarla taşınır ve böylesine yaygın bir bulaşmaya karşı etkili bir savunma yoktur.

Saray çalışanlarının çoğunun hasta, ölü ya da çok çalışıyor olmasının tek avantajı koridorların boş ve sessiz olması. Arawn'ı, umursamayacak kadar yorgun görünen bir çift muhafız dışında kimse fark etmeden sarayın kraliyet kanadına çıkarabiliyorum.

Farley hâlâ atların yanında ama bana eşlik eden diğer hizmetçi Tilda, iki korumamın arkasından bizi takip ediyor. Bir an duraksıyorum ve onunla konuşmak için geri çekiliyorum.

Tilda konuşkan biri değil ve diğer hizmetkârlar arasında pek arkadaşı yok gibi görünüyor, onu çağırma törenine getirmemin bir nedeni de bu. Eski ormanın derinliklerinde tanık oldukları hakkında dedikodu yapma olasılığı daha düşük.

"Kafan çok karışmış ve korkmuş olmalısın," diyorum alçak sesle. "Sen iyi misin?"

"Biraz korktum Majesteleri ama kafam karışmadı," diyor. "Bunu neden yaptığınızı anlıyorum. Ama sizin için endişeleniyorum. O tehlikeli biri."

İleriye, Arawn'ın geniş sırtına doğru başını sallıyor. Korumalarımın çok daha uzun boylu ve omuzları muazzam. Yürüdüğü zaman sırtındaki kaslar dikkat dağıtıcı bir şekilde kabarıyor ve kayıyor. O kabaran kasların avuçlarımın altında nasıl hissettireceğini bilmek için garip bir arzu duyuyorum.

"Tehlikeli," diye tekrarlıyorum dalgınca. "Tabii ki öyle."

"Ama sen bunu bizim hissettiğimiz gibi hissetmiyor gibisin." Bana yandan hızlı bir bakış fırlattı. "Onunla konuşma şeklin ve yüzüne vuruşun! O kadar kızgın görünüyordu ki, bunun için seni öldüreceğini sandım. Leydim, lütfen, lütfen dikkatli olun. Sana ihtiyacımız var. Eğer size bir şey olursa-"

"O zaman Konsey yeni bir yönetici atar," diye onu temin ediyorum ve *belki de benden daha nitelikli birini* ekleyeceğim. Ama bunu yüksek sesle söylemedim. Bir kraliçe kendisine güvenenlere kendinden şüphe duyduğunu söylememeli.

"Dikkatli olacağım," diyorum. "Ama senden bunu bir sır olarak saklamamı tekrar istemek zorundayım Tilda. Kimse onun gerçekte kim olduğunu bilmemeli. Eğer soran olursa, o yabancı bir ülkeden, kötü durumumuzu duyup bize yardım etmeye gelen bir şifacı. Ona Vaughn diyelim. Geldiğini söyleriz-" Beynimi yokluyorum, hakkında çok az şey bildiğimiz uzak bir ülkeyi düşünmeye çalışıyorum - büyü karanlık bir yer- "Terelaus. Evet, bu olur. Terelauslu Vaughn."

"Evet, Majesteleri." Tilda biraz tökezliyor ve benim hissettiğim yorgunluğu onun sarkık omuzlarında da okuyorum.

"Odana git ve biraz uyu," diyorum ona.

"Ama yatağınız Majesteleri, Leydi Leilani orada yattığından beri kimse değiştirdi mi bilmiyorum. Kirlenmiştir, eminim. Kontrol edeceğim ve-"

"Yatağa," diyorum kararlılıkla. "Bir kez olsun kendi çarşafımı değiştirebilirim. Şimdi git. Kraliçeniz dinlenmenizi emrediyor. Ve sen iki-" Sesimi yükselterek korumalarımı sesleniyorum. "Bu gece odama göz kulak olması için birkaç koruma daha bulun. Bugün yeterince iş yaptınız. Öğleden sonra nereye gittiğimizi soran olursa, yeni şifacı Terelauslu Vaughn'u almamda bana yardım ediyordunuz."

"Kimin Vaughn'u?" diyor muhafızlardan biri boş boş.

Diğer muhafız arkadaşının omzunu kelepçeliyor ve yürümeyi bırakmış, kollarını kavuşturmuş, hepimize ters ters bakan ölüm tanrısına doğru başını sallıyor.

"Ooohhh," der ilk muhafız yavaşça, gözlerinde anlayış uyanırken. "Terelauslu Vaughn. Yeni özel şifacı. Doğru." Bilgece başını sallıyor.

"Hadi o zaman," diye ısrar ediyorum. "Hepiniz yatın ve bana bir çift yeni muhafız gönderin."

Koridorda ilerlemeden önce her ikisi de bana küçük bir selam veriyor. Arawn'ın yanından geçip sola dönüyorum ve iki avucumu da kral dairesinin süslü yaldızlı kapılarına dayıyorum.

Babam ve üvey annem bu süiti paylaşıyorlardı. Ayrı yatak odaları vardı, çünkü babam huzursuz uyurdu ve annem de kendi odasını tercih ederdi.

boşluk. Evlilikleri mutlu bir evlilikti, karşılıklı saygı ve edep gereği toplum içinde bastırdıkları bir örülmüştü. Ama birden fazla çalıntı öpücük seansına ve kuytu köşelerde ya da bahçe köşelerinde sessiz el yordamıyla yapılan sevişmelere ara verdim. Kızları olarak bunu biraz iğrenç ama aynı zamanda sıcak bir şekilde güven verici buldum. Hiçbir şey bir çocuğun kalbini anne ve babasının birbirini sevdiğini bilmek kadar mutlu edemez.

Bu odalara her girdiğimde yoklukları yüzüme çarpıyor. Kraliçe olduğumda eski odamda kalmak istedim ama Konsey bu süitin daha güvenli olduğu konusunda ısrar etti. Buradan iki kaçış yolu vardır ve duvarlar ve kapılar deprem, patlama veya benzeri tehlikelere karşı güçlendirilmiştir.

Süitin ana girişi, beş adamın omuz omuza rahatça durabileceği büyüklükte bir şöminenin bulunduğu geniş bir salona açılıyor. Alevler titriyor, alçak ve kasvetli, duman lekeli tuğlaların üzerinde kederli gölgelerin dansına neden oluyor. Beyaz mermerden geniş ocak külle kaplanmış.

Salondaki kanepeler ve sandalyeler koyu yeşil kadife ile kaplanmış, çiçek işlemeli minderler veya saten altın yastıklarla süslenmiştir. Beyaz mermerden devasa vazolarda eskiden bol miktarda mevsimlik çiçek bulunurdu ama artık boşlar. Kraliyet yaşamının tüm küçük inceliklerini sağlayacak yeterli sayıda hizmetçi yok.

Yaldızlı süs şeritleri salon duvarlarındaki krem rengi panelleri birbirinden ayırıyor. Bazı panolarda tarihimizden sahneler tasvir eden küçük resimler yer alıyor; savaşlar, antlaşmalar, aşklar, ölümler.

Sağımda annemin odası, uyuduğum yer - Leilani'nin hastalığının işkencesiyle mücadele ettiği yer. Solumda babamın odası var, kapalı ve karanlık. Kullanılmıyor. Her iki yatak odasının da koridora açılan ayrı kapıları var.

Şöminenin solunda muazzam bir banyoya açılan başka bir kapı var. Odadaki gömme mermer banyo beni çağırıyor ama sarayın su ısıtma sisteminin henüz tamir edildiğinden emin değilim. Bir süredir arızalıydı.

Odanın ortasında duruyorum, kadife divanların ve küçük boyalı masaların genişliğine bakıyorum, şöminenin titreşimine kapılıyorum. Bu kadar büyük bir alan için bu kadar küçük bir ateş. Odayı ısıtmaktan çok serinletiyor gibi görünüyor.

Ateş için daha fazla kömür çağırmalıyım. Leilani'nin kullandığı yatağı soyup yeni nevresimler sermeliyim. Kanla kabuk bağlamış botlarımı ve kıyafetlerimi çıkarmalıyım.

Ölüm Tanrısı'nı bu gece için bir kenara

koymalıyım. Bir şeyler yemem lazım.

Rose'un kanını saçımdan yıkamam lazım.

Rose'un kanını saçlarımdan yıkamam gerek.

Tanrım, Rose'un kanına ihtiyacım var.

Rose'um, Leilani'm.

Herkesim. Gitti.

Ruhumda biriken çılgılık yeniden göğsümde şişiyor, göğüs kafesime doğru kabarıyor, boğazımda genişliyor.

Arawn'ın arkamda durduğunu, süitin kapılarını kapattığını, odanın dekoru hakkında alaycı bir şeyler mırıldandığını ne biliyor ne de umursuyorum.

Kendimin sonuna geldim. Patlayacağım. Onun önünde değil.

Bir elimi ağzıma kapatarak ritüel kitabını kanepeye fırlatıyor ve banyoya koşuyorum.

Dizlerimin üzerine çöküyorum ve beyaz mermer tuvalete kusuyorum. Karnımda pek bir şey yok ama vücudum azıcık safra kalmışsa onu da kusuyor.

Titreyerek, hıçkırarak dudaklarımdaki ekşi asidi bileğimin arkasına siliyorum. Parçalanıyorum, göğsümden yükselen hıçkırıkların şiddetinden paramparça olacağım.

Küvetin kenarına sürünerek geldim. Titreyen parmaklarımla uzanıp kolları çeviriyorum. Su fokurduyor ve tanrılara şükür sıcak.

Kanın gitmesini istiyorum. Başka bir şey düşünemiyorum.

Çılgınca pelerinimi, sonra elbisemi, çizmelerimi, kalın çoraplarımı, kombinezonumu, iç çamaşırlarımı yırtıyorum. Kederimin şiddetinden göğsüm ağrıyor ve hâlâ çılgılık atmak istiyorum ama atamadım.

Yapamam, henüz değil.

Dizlerimi göğsüme çekmiş, küvetin kenarında çırılçıplak titreyerek suyun biraz daha yükselmesini bekliyorum. Nefesim ciğerlerime doluyor, küçük yudumlar halinde, uzun gırtlak iniltileriyle anında dışarı atılıyor, durduramadığım çirkin sesler, çünkü *Rose*, çünkü *Lei*.

Banyonun kapısında bir ayak sesi duyuyorum ve başım dönüyor.

Bu Arawn, rahatça mekana giriyor.

"Ne yapıyorsun burada?" Çığlık atıyorum, damlayan burnumu siliyorum.

"Öldüğünü sanıyordum. Düşündüm ki, bu manzaranın tadını çıkarabilirim.

ölümün."

"Siktir git," dedim kırık bir nefesle. "Çık dışarı."

"Neden?"

"Çünkü ben çıplığım."

"Herkes benim diyarıma çıplak girer," diyor kayıtsızca. "İnanın bana, ölümlü formunun mümkün olan her çeşidini gördüm."

"Git. Uzaklaş."

"Sana söylediğim gibi, senden emir almıyorum, küçük kraliçe. Kapıyı açık bıraktınız. Mahremiyet istiyorsan kapatmalıydın." Banyoda yürüyor, parmak uçlarını mermer tezgahların üzerinde gezdiriyor, lavabo musluklarının bronz kulplarını okşuyor, duvar karolarının kenarlarını okşuyor. Kokulu sabun sepetinin yanına gelip bir tanesini burnuna götürdüğünde gözleri büyür.

"Fırınının yanında," diye mırıldanıyor. "Çok lezzetli kokuyor."

Tekrar nefes alıyor, sonra bir kalıp sabun daha alıyor. Koyu renk kirpikleri titreyerek kapanıyor. "Yukarıdaki yıldızlar, bunlar ne? Bir tane istiyorum."

Bir şekilde ağlamayı bıraktım. Öfkeli kızgınlık geçici olarak kederimin yerini aldı. "Onlar sabun," diye çıktım ona. "Yıkanırken onlarla yıkanıyorsun, bu yüzden sonrasında onlar gibi kokuyorsun."

"Yıkanmak, evet-evet, bunun ne olduğunu biliyorum." Hevesli bakışları küvete ve gürül gürül akan musluğa sabitleniyor. "Hiç yapmadım. Hiç ihtiyacım olmadı. Tanrılar asla kirlenmez. Şey... bazı tanrılar kirlenmeyi sever. Ama ben ölüm kokusunu severim. Çürük ve kemik kokusu, hastalık ve çürüme kokusu. En azından ben sevdiğimi sanıyordum. Bu beden farklı fikirleri var gibi görünüyor." Üçüncü bir kalıp sabunu kokluyor.

"Annwn'ın tamamı iğrenç mi kokuyor?" Ben soruyorum. "Bazı kısımlarının güzel olduğunu sanıyordum. Huzurlu." İhtiyaç ruhumu büküyor; arkadaşlarımla öbür dünyada mutlu olacağını bilmeliyim.

"Elbette," diye yanıtlıyor Arawn. "Annwn'ın girişine yakın, ruhların ölüm anlarında yanlarında getirdikleri koku ve çürümenin bir kısmını emen bir bölgede ikamet ediyorum. Ama diyarın bazı kısımları oldukça güzel. Hastalık yok, ebedi gençlik, bol yiyecek ve zevk - bunlar

Zevkler layık olanların ruhlarına aittir. Hayatta ne kadar adaletsiz ya da zalimseniz, ölümden sonra o kadar az zevk alırsınız. Ve bazı ruhlar sadece yoksunluğu değil, acıyı ve intikamı da hak eder. Onlar için ayrı bir yer var."

"Ve tüm bunlara siz karar veriyorsunuz. Kim öbür dünyanın tadını çıkaracak ve kim cezalandırılacak?"

"Ben bunu yapmak için yaratıldım. Dengeyi ve adaleti sağlamak için."

Elinde hala bir kalıp sabunla bana bakıyor. Bu sefer banyoya girdiği zamanki gibi üstünkörü bir bakış değil, uzun, analitik ve her tarafımın kızarmasına neden olan bir bakış. Bacaklarım çeneme kadar kıvrık olduğu için bazı yerlerimi göremiyor. Ama gözlerindeki sıcak ışık onu bir şekilde etkilediğimi açıkça ortaya koyuyor. Gördüklerinden nefret ediyor gibi görünüyor, kaşlarını çatıyor. Ters ters bakarak sabunu burnuna götürüyor ve uzun uzun kokluyor. Kaşları bir anda düzeliyor.

Ölüm tanrısı, sabun kokusuyla sakinleşti.

Boğazımdan histerik bir kahkaha patlıyor ve ağzımı kapatıp kendimi tutmaya çalışıyorum. Ama şimdi kontrolsüzce gülüyorum ve yine hıçkırıyorum - sümük, gözyaşı, kahkaha ve perişanlık. Banyo kenarında toplanıp idare etmeye çalışmak yerine, kendimi yüzüstü suya atıyorum.

Ve suyun altında çığlık atıyorum.

Kraliçe, porselen vücudunu çevreleyen parlak beyaz mermerin içinde yüzükoyun yatıyor. Çok zayıf - bir deri bir kemik kalmış, omurgasının topuzları sırtında bir zincir oluşturuyor ve pürüzsüz poposunun kıvrımları arasında son buluyor. Karlı saçları etrafına yayılıyor, uzanmış kollarına dolanıyor.

Çılgılığının gücü suyu dalgalandırıyor.

Yüzeye çıktı, iki eliyle yüzünü sildi, bir nefes aldı ve tekrar çılgılık atmak için aşağıya daldı.

Hareketsiz duruyorum, perçinlenmişim, bana yabancı olan duygusal akımların emici gücüne kapılmışım.

Kederinde bir güç, öfkesinde bir parlaklık var. Bu öyle bir kadın ki, eğer sihri olsaydı, çalkantılı kalbinin şiddetiyle şehirleri yerle bir edebilirdi.

Bu, Hayatın İçine uzanan, bir tanrıyı boğazından yakalayan, onu dışarı çeken ve zincire vuran, ancak kendisi için hiçbir şey istemeyen bir kraliçe.

Nefes nefese kalıp suyun altında bir kez daha çılgılık atarken vücudumda yavaş bir ürperti dolaşiyor.

İçimdeki duyguların çatışmasını anlamıyorum.

Kraliçe sudan çıkıyor, gözleri buz gibi, dolgun göğüsleri kabarmış, parlak ve ıslak, uzun saçları solgun bir şelale. Banyo suyu kalçalarını kavırıyor, karnının alt kısmında titreyen bir çizgi var. Bana sert ve baskın bir bakış fırlatıyor.

Tenimi bir başka ürperti kaplıyor.

Diz çökmeliyim...

Hay sikeyim. Hiç kimsenin önünde diz çökme dürtüsü yaşamamıştım. "Sabunu bana ver" dedi.

Ona doğru uzattım ve sonra geri çektim. "Bu değil." İki sabunu daha test ettikten sonra birini ona fırlatıyorum.

Yakalıyor ve kokluyor. "Güller ve beyaz çay. İyi bir seçim. Şimdi beni yıkanırken izleyecek misin, yoksa gidecek misin?"

Bu bir soru değil, her ne kadar öyle ifade etmiş olsa da.

Kibirli bir alayı zorlayarak banyodan çıkıyorum ve kendimi salondaki kanepelerden birine atıyorum. Ayin kitabı yanımda duruyordu, ben de onu kucağıma çekip sayfalarını dikkatle karıştırmaya başladım. Bu kitap inanılmaz derecede eski, parçalanmak üzere.

Şimdi yakabilirim. Böylece kimse beni çağırmak için onu kullanamaz.

Yerimden kalkıp o şeyi yakmaya hazırlanırken, kitabın omurgasının alt ucu kasıklarımın baskı yapıyor.

Kraliçeyi çıplak gördüğüm için aletim şimdiden sertleşti. Kederinden dikkati dağıldığı için fark ettiğini sanmıyorum.

Kitabın kenarının boyuma sürtünmesi iyi hissettiriyor. Ama yeterli değil.

Elimi kitabın altına kaydırıyorum ve pantolonumun esnek derisini avuçluyorum. Yavaşça şişmiş bölgeyi ovmaya başlıyorum, dudaklarımdan keskin bir zevk huffı kopuyor.

Mastürbasyon yapmanın, boşalmanın, orgazm olmanın ne demek olduğunu biliyorum - sadece hiçbir zaman bu şekilde ilgilenmedim veya tahrik olmadım. Bir tanrı olarak sadece görevlerimle, evrendeki rolümle ilgileniyorum. Adalet, denge. Ben ışığı tamamlayan karanlığım.

Görünüşe göre Kraliçe'ye bağlandığımda biraz daha insan oldum. Çünkü artık cinsel zevk fikri çok ilgimi çekiyor.

Daha sert, daha hevesli ovuyorum, heyecandan nefesim kesiliyor ve sikim daha sert, daha sıcak şişiyor.

Zihnimde, buharlı sudan yükselen genç Kraliçe'nin görüntüsü parlıyor, vücudu ısıldıyor, yüzü güzel bir acı ve güç fırtınası.

Elim daha hızlı, beceriksizce hareket ediyor, özlem duyan horozuma daha fazla baskı yapmak için pantolonuma sertçe bastırıyor.

Ve sonra çıplak ayakların fayansa ıslak bir şekilde vurması elimi kitabın altından çekmeme neden oluyor. Zor nefes alıyorum, kalbim göğsümde sıcak ve ağır bir şekilde çarpıyor.

Bir an sonra Kraliçe belirir, bir bulut gibi yumuşak, hacimli beyaz bir cübbeye sarınmıştır. Saçları omuzlarının üzerinde ıslak saten kurdeleler halinde uzanıyor. Cübbenin V'sinden göğüs dekoltesinin kıvrımlarını görebiliyorum.

Yüzü şimdi temiz, sıcak banyodan pembeleşmiş.

"O kitapla ne yapıyorsun?" Gözleri şüpheyle kısıldı. "Ona bakıyordum."

Ona sert bir bakış attım. "İçinde benim çağırma ritüeli. Bunu okumaya hakkım var."

Bir eliyle cübbesini tutarak bana doğru yürüyor. "Arkadaşım bulmuş. Onu bana ver."

Dişlerimi gıcırdatarak kitabı uzatıyorum ama kitap sırtı kırık kocaman bir kitap ve tek eliyle almaya çalışırken birkaç sayfası kaymaya başlıyor. Düşen sayfaları yakalamak için bornozunu serbest bırakıyor ve bornoz açıldığında, yeni yıkanmış teninin gül ve beyaz çay kokusuyla ve kremsi göğüslerinin görüntüsüyle saldırıya uğruyorum, ağır, dolgun ve lezzetli bir şekilde yuvarlak

Sikim sarsılıyor, deriyi zorluyor, aniden serbest bırakarak pompalıyor. Karıncalanan bir zevk dalgası, alt bedenimi mutlulukla yıkarken, pantolonumun içinde ıslaklık havuzları oluşuyor.

Kahretsin.

Zevk tam olarak tatmin edici değil, ama yine de yüksek sesle nefes almamayı zar zor başarmamı sağlayacak kadar güçlü.

Kraliçe kitabı iki elinin arasına alır ve başını öne eğerek geri çekilir. "İyi misiniz?"

"Evet," diyorum kısık sesle.

"Biraz yiyecek çağıracağım. Çok fazla olmayacak, çünkü krallık neredeyse açlıktan ölüyor, ama hiç yoktan iyidir." Duvara yürür ve gizli bir dolabı açarak konik ucu duvarın içinde kaybolan ince bir metal boruya bağlanan koni şeklinde bir cihaz çıkarır. Küçük bir zil çalıyor ve ardından koninin içinden konuşuyor, muhtemelen bir hizmetçiyle iletişim kuruyor.

Bu arada pantolonumdaki yapışkanlık konusunda ne yapacağımı tartışıyorum. İletişim cihazıyla konuşması bittiğinde soruyorum, "Giyebileceğim herhangi bir kıyafetiniz var mı?"

"Formunuzu değiştirdiğiniz gibi kıyafetlerinizi de değiştiremez misiniz?" diye karşı çıkıyor.

"Yapabilirdim. Sen beni bağlayana kadar. şimdi bunu yapabilirim-" Ayağa kalkarak boynuzlu, yeşim tenli formuma geçiyor ve koyu renkli kanatlarımın açılmasına izin veriyorum, bu sırada neredeyse bir vazoyu deviriyordum- "ama formumu bundan daha fazla değiştiremem ya da kıyafetlerimi değiştiremem."

Kanatlarıma attığı hayranlık dolu bakışı kaırmıyorum ve onları hafifçe kavislendirerek parlak tylerimde bir dalgalanmaya izin veriyorum. Ama o güzelliği hakkında yorum yapmıyor.

"Pekâlâ," diyor sertçe. "Babamın soyunma odasına bakabilirsiniz. Dolabın önündeki kardeşimin kıyafetlerine dokunma ama arkadaki sandıkta babamın eski kıyafetleri olmalı. Onları deneyebilirsin. Dikkat et, gövdesi, kolları, boyu çok kısa olacak... Sana özel kıyafet diktirmemiz gerekecek. Boyun çok uzun."

"Öyleyim." Bir adım daha yaklaşıyorum, ona doğru yükseliyorum ve bakışlarımın vücudunda gezinmesine izin veriyorum. Kitabı göğsünde tutuyor.

"Ben diğer odadaki çarşafları değiştireceğim," diyor nefes nefese ve adeta koşarak uzaklaşıyor.

Yüzümü buruşturarak deri kaplı kasıklarımı çekiştiriyor ve babasının dolabına yöneliyorum.

İnsanlar arasında kabul edilebilir bir tür keder vardır. Kederle parlayan gözler, yavaşça akan gözyaşları, birkaç içten hıçkırık. Ama tamamen çökmek? Çılgılık atmak, kükremek ve başkalarının önünde kalbinin acısını inletmek? Hayır, buna izin verilemez, çünkü başkalarını daha az üzüntüleri, çaresizlikleri içinde rahatsız eder. Sizin kederiniz onların sakın sempatisine engel olur. Sanki herkesi tedirgin ederek bir şekilde yanlış yapıyormuşsunuz gibi hissederler.

Arawn'a gösterdiğim keder işte böyle bir şey. Çalıştığım kontrolüme rağmen, beni çatlamış, gözyaşları akarken gördü, ruhumun patlamasına tanık oldu.

Bunu gördüğü için ondan nefret ediyorum.

Yatak odama girip yatağın durumunu incelediğimde, temizliğinin basit bir çarşaf değişiminden daha fazlasını gerektireceğini keşfediyorum. Bu da beni bir sorunla karşı karşıya bırakıyor - nerede uyuyacağım? Bu saatte birkaç sağlıklı hizmetçi başkalarıyla ilgileniyor ya da uyuyor olacak. Bu gece yatağımı ve yatağımı derinlemesine temizlemeleri için onları rahatsız edemem. Onlardan başka bir oda hazırlamalarını istemekten de nefret ediyorum. Bu kanattaki odaların çoğu kapatıldı, çarşafı hastaların kullanımına tahsis edildi. Vebayla ilgili bir başka sorun da, akıl almaz miktarda kirli çamaşırın ortaya çıkması.

Arawn'a yanımda ihtiyacım var, böylece ona göz kulak olabilirim. O zaman tek çözüm babamın yatak odasını alması gibi görünüyor.

Ben kanepelerden birini alırken, o da kısa hükümdarlığı sırasında kullandı. O asla bir kanepeye sığmaz, çok uzun.

Ritüel kitabını çekmeceye yerleştirdikten sonra soyunma odama giriyorum ve bornozumu uzun bir gecelikle değiştiriyorum. En sevdiklerimden biri - düşük yakası boyunca narin beyaz işlemeleri olan zarif, yumuşak pembe bir kumaş. Kolları dantelden yapılmış; kollarımın üst kısmını sıyrıyor ve dirseklerimden dışarıya doğru genişliyor, narin bir işçilik lüksüyle neredeyse yere kadar uzanıyor.

Duvardaki uzun aynada kendime bakıyorum. Ölüm kadar solgunum, mavi gözlerim yorgunluktan donuklaşmış. Banyodaki kızarıklığım soluyor, beni solgun ve üzgün bırakıyor. Bir zamanlar olduğum güzel prensesin gölgesiyim.

Yan odadan gelen dehşet dolu bir gıcırtı beni ürkütüyor. Aceleyle salona çıkıyorum, tam o sırada Arawn'ın yemek tepsisini mutfak hizmetçisinin sinirli parmaklarından kurtardığını görüyorum. Farklı bir pantolon giymiş ama hala gömleksiz, tüm yeşim tenli, siyah tüylü, boynuzlu ihtişamıyla.

"Kahretsin," diyorum. "Hessie, ondan kimseye bahsedemezsin, anlıyor musun? Hiçbir şey söylememelisin."

"Bu- bu-" Titreyen bir parmağını kaldırıyor. "Ölüm Tanrısı. Ölüm Tanrısı!"

"Evet, evet, susun! Bize yardım etmek için burada ama saraydaki varlığından bahsetmemelisin." Dehşet kalbimi ağırlaştırıyor, çünkü bu çırpınan küçük hizmetçi dramatik sırlar tutma konusunda pek yetenekli görünmüyor.

"Onu öldüreyim mi?" diye sorar

Arawn. "Tanrılar, hayır!"

Omuz silkiyor. "Kimliğimi korumaya hevesli görünüyorsun, hepsi bu. Bu da kendini kontrol etme konusunda pek yetenekli görünmüyor."

"Ben sır saklayabilirim," diye soluk soluğa kaldı Hessie. "Gerçekten yapabilirim, Majesteleri, yapabilirim!"

"Her şey yolunda," diye onu yatıştırıyorum. "Mutfığa geri dönme, bu halde olmaz. Odana git ve biraz uyu."

Arawn bana şaşkınlıkla bakıyor ama bir şey söylemiyor.

"Teşekkür ederim, Majesteleri. Gece aşçısı çok güzel yemekler olmadığı için üzgün olduğunu söyledi," diyor Hessie. "Hastalar ve onlara göz kulak olanlar için büyük bir tencere çorba yapmış, ondan iki kase var ve biraz da reçelli bisküvi. Reçelimiz azalıyor. Ve un. Ve et suyunu sulandırmak zorunda kaldık ama-"

"Çok lezzetli kokuyor." Aslında çorbanın aroması boş mideme ihtiyaçtan kramplar girmesine neden oluyor. "Git buradan. Ve gördüklerin hakkında hiçbir şey söyleme."

Hessie odadan koşarak çıkar, kapı aralığında duraklayarak korkuyla yarım bir reverans yapar ve Arawn'a titrek bir sesle "Lordum" der.

Tepsiyi salonun alçak masalarından birine koymuş, merakla yiyecekleri inceliyor.

"Sadece ölümü hak edenleri öldürdüğünü sanıyordum," diye çıkıştım ona. "Tüm insanlar ölümü hak ediyor ve ona doğru hızla ilerliyor.

Bazıları hak ediyor

diğerlerinden daha fazla. Ve bazen belirli bir ölüm, bir hedefi gerçekleştirmenin ya da saygı kazanmanın en iyi yoludur. Benim rolüm bu hayatta adalet değil, Yaşam Dışı'nda."

"Tuhaf bir kurallar dizisi. Biri bunların bahane olduğunu söyleyebilir, bu yüzden istediğin her şeyi yapabilirsin. Muazzam gücü böylesine bencilce ve aceleci bir şekilde kullanmak nasıl da bir tanrıya yakışıyor."

"Dikkatli ol, küçük Kraliçe. Amacınıza bağlı olabilirim ama yine de bana saygısızlık ederseniz hayatınızı zindan edebilirim. Ve bunu mezarın ötesinde işkence dolu bir varoluşa dönüştürebilirim."

"Demek bahsetmiştiniz," diyorum kuru bir sesle.

Bir kaşık alıyor ve bir kâsedan et suyunu tadıyor. ", " diyor şaşkın bir ses tonuyla.

"Saray aşçıları krallığın en iyileri. Normalden daha az malzemeye bile lezzetli yemekler yapmayı başarıyorlar."

Bacaklarım açıktan güçsüz düşüyor, bu yüzden masanın yanındaki kilimin üzerine çöküp yemeye başlıyorum, doğru düzgün oturup kaseyi tutma zahmetine bile girmiyorum. Kaseyi tepsinin üzerine bırakıyorum ve Arawn beni izlerken sallantılı kaşık dolusu lokmaları ağzıma götürüyorum.

"Kendi tavsiyene kulak vermelisin," diyor. "Herkes uyumasını söyleyip duruyorsun, oysa senin hepsinden daha fazla dinlenmeye ihtiyacın olduğu açık."

İlk başta bunu gözlemlemesinin oldukça nazik bir davranış olduğunu düşünüyorum ama sonra dudağını kıvrarak şöyle diyor: "İnsanlar, çok zayıf ve muhtaçlar. Etli vücutlarının ve temel arzularının esiri." Reçelli bisküviden büyük bir ısırik alıyor ve sanki sesine engel olamıyormuş gibi keyifle .

Tekrar gülmek istiyorum. Kısa süreli bir dürtü, Rose'un bugün beni gülümsettiğini hatırladığımda yeni bir acı dalgasıyla hızla boğuldu.

Leilani'yi kaybetmeyi çoktan kabullenmiştim. Rose'u da kaybedeceğimi düşünmemiştim.

Geçtiğimiz aylar boyunca, acının çok renkli bir şey olduğunu öğrendim. Bazen kızgın bir yara gibi çiğ ve kırmızıdır. Diğer zamanlarda midemde sarı ve safralı bir şekilde pıhtılaşıyor ya da dişlerimin arasından yeşil ve zehirli bir şekilde sızıyor. Bazen sert ve kemik kadar beyaz. Çoğu zaman, beni yutan sonsuz bir mürekkep çamuru havuzudur.

Şimdi çamur gibi geliyor, kalın, yağlı ve sızıyor, beni unutuşa sürüklüyor.

"Nedir bu?" Arawn tepsiden bir şey alır ve havaya kaldırır.

Elinden kaptım. "Saray yöneticilerinden birinden bir not. Yemekle birlikte göndermiş olmalı."

Kaşığımı bırakıp notu açıyorum.

"Anladığım kadarıyla haberler kötü," diyor Arawn.

"Bugün Konsey ile gıda krizi hakkında görüştüm," diye mırıldandım. "Yarın sabah benimle acil bir konu hakkında tekrar görüşmek istiyorlar. İki gün sonraki planlanmış oturumumuza kadar bekleyemeyecek neyi tartışmak istiyor olabilirler?"

Konsey'in notundaki ifadeler beni üzüyor. Hafiften suçlayıcı bir şeyler var. Ya da belki de bu tonu hayal ediyorum. Ancak bugünkü konsey toplantısı sırasında, çok az yanıt bulabildiğim sayısız soruyla bombardımana tutulduğum düşmanca atmosferi hayal etmemiştim.

Cevap veremeyeceğimi biliyorlardı. Konsey üyeleri tavsiyeleri için onlara güvendiğimi biliyorlar. Yine de bugün hiçbir savunmamın olmadığı sözlü bir saldırı için bir araya geldiler. Eğer bir ölüm tanrısını çağırma planlayacak kadar dikkatim dağınık olmasaydı, saldırıları daha kötü olabilirdi.

Bu kriz zamanı için hazırlıksız bir hükümdar olduğumu biliyorum. Bu tür olaylar için hiçbir eğitim almadım, sadece kendi aceleci araştırmalarım ve sağduyum var. Hiçbir eğitim babam kadar yetenekli birini bile bu salgınla başa çıkmaya hazırlayamazdı. En iyi yönetim çabalarına rağmen, hastalık

kurak mevsimde bir çalı yangını gibi yayıldı.

Her şey girene kadar beklemekten başka yapabileceğimiz pek bir şey yok.

Arawn artık benim hizmetimde olduğuna göre, bu durum değişti. Ancak onu Konsey'e yetkinliğimin kanıtı olarak sunamam. Çok fazla soru olacaktır, onu kendi kişisel amaçları için kullanmak isteyen çok fazla insan olacaktır.

Onu "ölüm tanrısı" olarak sunamam. Belki de hizmetkârlara verdiğim aynı sahte hikâyeyi kullanabilirim - yabancı bir şifacı olduğunu. Ancak konsey üyelerinin daha fazla sorusu olacaktır, örneğin "Buraya nasıl geldi? Nerede?"

gemisi ve mürettebatı? Aile adı nedir? Terelaus'un hangi şehrinde geliyor?"

En iyisi resmi tanıtımı benden ne istediklerini öğrenene kadar saklamak. Belki de basit bir meseledir, kolayca çözülür.

Ama kalbim bana daha fazlası olduğunu söylüyor.

Keşke Rose'la konuşabilseydim... Bana her zaman en iyi tavsiyeleri o verirdi. Leilani'nin tavsiyeleri genellikle benim adıma birinin suratına yumruk atmaya gönüllü olmaktan ibaretti.

Ayağa kalkmaya çalışıyorum, bocalıyorum ve en yakındaki kanepeye yığılıyorum. Başım dönüyor ve göz kapaklarım şişmiş, kalınlaşmış ve ağırlaşmış hissediyorum.

"Yatağa, aptal küçük Kraliçe," dedi Arawn.

"Burada uyuyacağım." Başımın altına bir minder çekiyorum ve ayaklarımı kanepeye uzatıyorum. "Sen babamın yatağını al. Şurada." Gözlerim kapanırken belli belirsiz başımı yatak odasına doğru sallıyorum.

"Yatağını hazırladığını sanıyordum."

"Çok fazla kirlenmiş. İyice temizlenmesi gerekiyor," diye mırıldanıyorum. "Uyu."

Arawn'ın ayak sesleri büyük yatak odasına doğru geri çekiliyor, ama birkaç saniye içinde geri dönüyorlar. Ve sonra elleri vücudumun altına girip beni kaldırıyor.

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Bırak beni, yoksa muhafızları çağırırım!"

"O yatakta ikimiz için de bolca yer var. Okyanuslar kadar yer. Sen bir tarafta dinlenebilirsin, ben de diğer tarafta. Sen bir *kraliçesin*. Kraliçeler kanepede uyumaz."

"Belki kriz zamanlarında öyle olur." O salonda ilerlerken yanağım göğsünün sıcak, pürüzsüz tenine değiyor. Artık insan görünümüne geri döndü; boynuzları yok, kanatları yok ve teni açık kahverengi. Giydiği pantolon uzanmak için; bol ve ipeksi, mor ve yanları dikenli siyah sarmaşıklarla işlenmiş. Babamın bunları giydiğini hiç hatırlamıyorum. Belki de bir hediye idi.

Ölüm Tanrısı beni karanlık yatak odasına taşıyor, salonun şöminesinden gelen azıcık ışığın içeri girebilmesi için kapıları açık bırakıyor. Beni yorganın üzerine attı.

Yataktan kalkmaya çalışıyorum ama bir saniye içinde üzerime geliyor, beni yere yatırıyor, bileklerimi sıkıyor; vücudu sert ve inatçı.

"Kıpırdama," diye tısladı. "Ve dinlen, küçük Kraliçe."

Ağrıyan bedenim onun ağırlığına ani ve içgüdüsel bir tepki veriyor. O ağırlığa *ihtiyacım var*. Ağırlığı, katı kasların, kemiklerin ve derinin baskısını arzuluyorum. Her şeyiyle beni ezmesini, sıkıca, bir arada tutmasını istiyorum. Onun katı benliğinin beni acımın siyah sızıntısında boğulmaktan koruyabileceğini düşünüyorum. Sanırım ruhumdaki titreşen endişeyi yatıştırabilir.

Onun altında kıpırdamadan duruyorum.

O da hareketsiz, omuzları gergin. Karanlıkta yüz hatlarını zar zor görebiliyorum ama bu haliyle bile gözlerinde soluk bir yeşim yeşili parıltı var.

Kasları sanki üzerimden kalkmaya hazırlanıyormuş gibi seğiriyor. Onu yerinde tutmak için kollarımı beline doluyorum.

Nedenini bilmiyorum. O ölüm ve ilahi büyü. Onun ötekiliğini hissedebiliyorum.

Tut beni. Beni kendime doğru bastır. Yatıştır beni, kurtar beni.

Yorgun beynim saçma sapan şeyler söylüyor.

"Benimle dövüşmek mi istiyorsun, küçük Kraliçe," diye fısıldıyor, "yoksa bambaşka bir şey mi, anlayamıyorum."

Kollarım onun belinden ayrılıyor. "Şurada uyuyabilirsin," diyorum sertçe, işaret ederek.

"Ne kadar cömertsiniz Majesteleri." Yatağın diğer tarafına doğru dönerek uzaklaşıyor.

"Ve insanlar yorganın altında uyur, üstünde değil. Eminim bunu biliyorsunuzdur?"

"Bildiğim ama henüz kendim deneyimlemediğim pek çok şey var. Tanrılar bazen yüz yıl ya da daha uzun süre dinlenirler ama biz insanlar gibi uyumayız. Gerçi şu anda kendimi biraz ağırlaştırmış buluyorum, sanki biraz sürükleniyorum ve uzanmak hoş olurdu."

"Yorgunsun." Battaniye ve çarşafın altında kıvrılıyorum. Aspen'in ölümünden hemen sonra değiştirilmişler ve o zamandan beri hiç dokunulmamışlar. Biraz bayat kokuyorlar ama temizler ve şu anda mecbur kalsam çıplak bir tahta zeminde bile uyuyabilirim.

Bu yatakta uyumak da acı veriyor ama bunu hissetmiyorum bile. Acı denizinde bir kova dolusu daha.

Sessizlik, ölüm kadar baskıcı bir şekilde odanın üzerine çöküyor. Ölüm tanrısıyla aynı yatağı paylaşırken uyumak istemiyorum ama bedenim bana başka seçenek bırakmıyor.

"Dokunma bana," diye mırıldanıyorum, uzaklaşırken.

"Bundan korkma. Üzerimde kıvranan kurtlu insan uzuvlarıyla uyanmama izin verme. Güzelliğimin karşı konulmaz olduğunu biliyorum ama gerçekten, teslim olmamaya çalışmalısın."

"Ah, kapa çeneni," diye inleyerek ona sırtımı dönüyorum.

Ve sonra siyah bir yamaçtan aşağı kayıyorum, açılı bir kaya tabakası o kadar dik ki korkunç hızımı durduramıyorum. Uçurumun kenarından karanlığa savruluyorum, şişkin, hastalıklı gözlerin karanlığın içinden bana göz kırptığı ve çatlak dudakların esnediği, boğuk çığlıklarıyla sessizliği bozduğu, üzerime uyuz sürünen şeyler kustuğu bir boşlukta dönüyorum ve çığlık atıyorum, çırpınıyorum ve yalpalıyorum-

Ellerim sert bir ete temas ediyor. Parmaklar bileklerimi kavıyor ve alçak bir ses "Sus. Bu bir kabus, sadece rüya görüyorsun."

Ama ben o sesi tanımıyorum. Körüm, karanlıkta kaybolmuşum, pullu bacaklar vücudumun üzerinde kıvranıyor. Tekrar çığlık atıyorum ve bir el ağzıma bastırdığında, sertçe ısııyorum.

Kraliçe'nin küçük dişleri işaret parmağımla başparmağım arasındaki deriyi delerek kan akıtıyor.

Vahşi küçük bir yaratık, yumuşak uzuvları kaskatı kesilmiş, silaha dönüşmüş. Elimi ağzından çekiyorum ve vücudumla onu tutuyorum. Ağırlığım onu daha önce sakinleştirmiş gibiydi; belki yine işe yarar.

"Bu bir kabus," diye hırlıyorum ona. "Sakin ol, insan. Güvendesin."

Kürek kemiklerimin arasında ani bir ağrı kesiliyor ve boğuluyorum, kalbim titriyor, hasar görüyor, sol ciğerim yarıyor ve sızıyor.

Birisi sırtıma bir kılıç sapladı.

Dönüyorum, hırlıyorum, kan kusuyorum. Sonra iki aşırı hevesli koruma tarafından kraliçeden sürükleniyorum, yere atılıyorum, tekrar bıçaklanıyorum, bu sefer göğsümden-

Kraliçe kükrer, "Dur!"

Korumalar donakalır.

"Majesteleri," diyor biri. "İyi misiniz?"

"Sizi aptallar," diye öfkelenir. "Bu bize yardım etmesi için getirdiğim yabancı şifacı. Ve siz onu bıçakladınız!"

"Üstünüzdeydi Majesteleri," diye bocalıyor muhafız. "Çılgılık atıyordunuz, biz de-"

"Uyanıklığınızı takdir ediyorum ama artık gidebilirsiniz. Kendi kendini iyileştirebildiği için kendinizi şanslı sayın."

"En derin özürlerimizi sunarız," diye kekeleyen muhafızlar geri çekiliyor.

Bir süre sonra süitin kapısı kapanır.

"Aman Tanrım," diye inliyor Kraliçe. Kendini yataktan dışarı atar ve el yordamıyla bir mum yakmayı başarır. "Şimdi herkes seninle yatakta nasıl birlikte olduğumuzu konuşuyor olacak. , durumdasın. Umarım kendini iyileştirebilirsin? Biraz daha insan olduğunu söylemiştin ama hâlâ ölümlü değilsin."

Vücudumun yırtılmış etini yeniden ördüğünü hissedebiliyorum. "Evet, iyileşebilirim," diye mırıldanıyorum. "Siktir, çok acıdı."

"Yatağın benim tarafında kan var. Ve halıda."

"Ne minnettarlık." Kendimi yerden kaldırdım. "İlk kanı sen akıttın. Bir kâbustan sonra seni son kez sakınleştirmeye çalışıyorum."

Göğsüme dokunuyorum ve parmaklarım kıpkırmızı oluyor. Kraliçe benden biraz çekindi.

"Sen çok kan gördün ve çok kan döktün," diyorum ona. "Eminim bu seni korkutmuyordur."

"Hayır," diyor. Ama kanlı parmaklarımı uzattığımda sertçe nefes alıyor ve kenara kaçıyor. "Git kendini yıka."

"Neden beni yıkamıyorsun?" Eğik bir gülümsemeye öneriyorum. "Ne de olsa muhafızların beni öldürmeye çalışması senin suçun. Sanırım seni öldürdüğümü düşündüler."

"Ya da başka bir şey." Gözlerini kaçırıyor.

"Kendimi sana zorlamak. Sence yapar mıyım?"

"Cinayet konusunda hiç vicdan azabı çekmiyor gibisiniz."

"Bu farklı bir şey. Ve gerçekten öldürdüğüm insan sayısı çok az. Tehdit savurabilirim ama intikamımı ya da adaleti başka yollarla sağlamayı tercih ederim. Mesela dönüşüm. Bu benim favorilerimden biri."

Sırtını şifonyere dayamış halde durduğu yere doğru ilerliyorum.

Gözleri geniş ve akıcı, tazılar tarafından köşeye sıkıştırılmış bir tilkinin ya da avcının bakışlarını üzerinde tutan bir dişi geyiğin gözleri gibi.

Damarlarımda ilkel, yırtıcı bir içgüdü dolaşıyor. İşaret parmağımla dudaklarını çiziyor, onları kendi kanımla kıpkırmızı boyuyorum.

Ve neredeyse içgüdüsel olarak ağzındakini yalıyor.

Bedenimde bir zevk dalgası dolaşıyor.

"Söyle bana, küçük Kraliçe," diyorum usulca. "Bana boyun eğmen için seni zorlar mıyım?"

"Beni istemezdin bile," diye fısıldıyor. "Bu yüzden teori üretmek anlamsız."

Onu istiyor muyum, yumuşak pembe geceliğiyle hayatta kalan bu zayıf kadını? Bu cevaplayabileceğim bir soru değil. Artık kendimi tanımıyorum. Belki de uzun zamandır tanımıyordum.

Belki de kararsızlığım gözlerime yansıyor. Kesinlikle onunkilerde bir şeyler değişiyor önce takındığı avlanmış bakışın yerini güç ve farkındalık alıyor. Beni değerlendiriyor, *içime* bakıyor. Bu rahatsız edici. Daha önce hiç kimse bana böyle bakmamıştı -sanki bir tanrıdan başka bir şeymişim gibi.

Şifonyerden uzaklaşıyor. Isırılmış elimi avucunun içine aldı. Yara çoktan geçmişti ama kan orada kurumuştı.

"Gel," diyor sakince. "Sana nasıl yıkanacağını göstereceğim."

Dilimde Ölüm Tanrısı'nın kanının tadını alabiliyorum. Tuzlu, acı bir zenginlikle. Dudaklarımı neden yaladığımdan emin değilim. Sanırım bir içgüdü. Bir parçam ona ilkel, içgüdüsel bir şekilde, rasyonel düşüncenin ötesinde tepki veriyor. Bundan hoşlanmıyorum.

Yatak odamın duvarındaki saate bakılırsa birkaç saat uyumuş olmalıyım, ama hâlâ yorgunum - o kadar yorgunum ki başım hafif bir ağrıyla zonkluyor ve karnım titriyor ve hasta hissediyorum. Tekrar uzanmam gerekiyor, hem de hemen.

Ama önce...

Bu akşam geldiğimizde banyodaki lambalar yanıyordu ve banyoda işim bittiğinde onları söndürdüm. Arawn ve ben içeri girdiğimizde birkaçını tekrar yaktım.

Başka bir ışık kaynağı daha var. Salon şöminesinin arkasındaki tuğlalar göründükleri kadar sıradan değiller; ön taraftan tuğla gibi görünecek şekilde boyanmış yarı saydam kristal bloklar. Ön taraftaki şömineden gelen ısıltı ve ısının bir kısmı banyo odasına da nüfuz ediyor.

Banyo suyum çoktan akıp gitmişti, bu yüzden suyu ölüm tanrısı için açıyorum. Cerato'da asla yoksun kalmadığımız tek kaynak temiz sudur. Şimdiye kadar, babamın aldığı ve kardeşimle benim devam ettirdiğimiz önlemler sayesinde, su kaynağımız ölümler ya da vebanın diğer yan ürünleri tarafından kirletilmedi.

Suyu bileğimde test ediyorum, ölüm tanrısının ne kadar sıcak bir banyoya dayanabileceğinden emin değilim. Aşırı sıcak, belki?

"Fırınınız gerçekten alevden mi yapılmış?" Ona sordum. "İçinden geçenlere acı çektiriyor mu?"

"Yıkımdan çok aydınlatmayla ilgili" diyor. "Kişinin hayattaki tüm eylemlerini ortaya çıkarır. Bazen bu sahneleri görmek ruhlara acı verebilir. Ancak fırın kendi başına bir işkence yöntemi değildir."

Yerde bir şey kayıyor ve döndüğümde Arawn'ın kanlı pantolonunu düşürdüğünü görüyorum.

O da tanrısal formuna geri döndü - bu sefer cansız ama yeşim tenli ve uçları çok keskin dört boynuz takıyor. Neden değiştiğinden emin değilim. Soruma yeterince kibarca cevap vermesine rağmen hem kızgın hem de tedirgin görünüyor.

Bakışlarımı yüzüne sabitlemeye çalışıyorum ama yeşim rengi teni neredeyse saten gibi, yumuşak ışıpta parlıyor. Kaslarının parlak kıvrımlarına hayranlıkla bakmaktan kendimi alamıyorum - göğüs kasları, karın kasları, kalçaları-

Kahretsin, *oraya* baktım. O kaslı kalçaların arasında asılı duran şeye gizlice bir göz attım.

Uzun. Ve simetrik. Çekici. Cazip diyebiliriz.

Bakışlarım tekrar yüzüne kayıyor. Gözleri kapalıydı, ağzı yarım bir sırıtişla bükülmüştü.

"Küvete gir," diye tısladım.

Bana doğru yürüyor, muhteşem bir şekilde çıplak ve neredeyse panikliyorum.

"Bunu konuşmuştuk, küçük Kraliçe," diye mırıldanıyor. "Bana emir verme.

Bana dua edin, isteğinizi yerine getirmeyi uygun görebilirim." "Dualar konusunda hiçbir zaman iyi olamadım."

Çenemi okşuyor. "Yalvarmaya ne dersin? Bu konuda iyi misin?"

Çekmeceden bir bez alıyormuş gibi yaparak uzaklaşıyorum.

Sonra tabaktan bir kalıp sabun alıyorum; sedir ağacı ve bal, biraz da tarçın.

Arawn uzun ve kaslı vücudunu suya bırakıyor. Çok uzun. İnsanlık dışı uzun. Rose'un perişan haldeki ailesi onun yabancı bir şifacı olduğu hikâyesini yuttu ama kaç kişi yutacak emin değilim. Belki onları Terelaus halkının devasa olduğuna ikna edebiliriz.

Eninde sonunda onun hakkındaki gerçek ortaya çıkacak. Ve bunun olması için bir planım olmalı.

Arawn suyun derinliklerine dalıyor, keskin bir nefes alıyor, sonra şaşkın bir sevinçle bana bakıyor.

Bezi ve sabunu sıkıca kavıyorum.

Hem *çocuksu* hem de tanrısal görünüyor. Bu kombinasyonun mümkün olabileceğini asla düşünmezdim ve bunu tehlikeli derecede çekici buluyorum.

"Sabunu bu şekilde beze sürüyorsunuz ve sonra bezi cildinize sürüyorsunuz." Tüm çabalarım rağmen sesim biraz nefessiz çıkıyor. "Ya da sadece sabunu kullanabilirsin. Yine de bez ovma için daha iyi. Ben uyumaya gidiyorum. Keyfine bak."

"Bu harika hissettiriyor." Uzattığım bezi almıyor, sadece suyun içinde boylu boyunca uzanıyor. Küvet ne kadar büyük olsa da, neredeyse boylu boyunca uzanıyor. Koyu yeşil saçları etrafına yayılıyor. "Yıldızlar, sonsuza kadar burada kalabilirim." Gözleri kapanıyor.

"Sıcak su hayatın zevklerinden biridir." Gözleri kapalı olduğu için, kendime bir an için açıktan açığa bakma izni veriyorum. O çok güzel. Doğal değil. Yaşam ve ölüm üzerinde güçle dolup taşan bir form - sadece Çukur'da bir anlığına görebildiğim bir güç. Son derece ölümcül.

Sabunlu bezi ona doğru fırlatıyorum ve bez göğsünün üst kısmına çarpıyor. "Ben yatmaya gidiyorum."

Banyoda ne kadar kaldığından emin değilim, sadece uyuyordum ve yatağa dönmesi beni uyandırdı. Şimdi yatağın ortasındayım, çarşafın kan lekeli kısmından uzaktayım. Birbirimizden ayrı kalmamız için hâlâ bolca yer var, bedenlerimizin birbirine değmesine gerek yok ama bana o kadar yakın yerleşiyor ki banyodan kalan sıcaklığı teninde hissedebiliyorum.

Zihnim uykuyla karışık, bulanık ve yumuşak. Ona dokunana kadar çarşafın altında kayıyorum, omurgam uzun koluyla aynı hizaya geliyor.

Geri çekilmiyorum.

Uyandığımda, ölüm tanrısının yanına, kolunun altına kıvrılmışım; alnım kaburgalarına, dizlerim kalçasına dayanmıştı. Ölüm

Teninden sedir ve bal kokusu yayılıyor, her nefeste içime çektiğim lezzetli bir karışım.

Bulanık ve şaşkın bir halde kendimi oturur pozisyona itiyorum.

Uyanık, belli belirsiz yeşil parlayan gözleriyle tavana bakıyor. Bana bakmıyor bile.

Ne zamandır uyanık?

Tanrılar beni korusun, onu iki günden az bir süredir tanıyorum ve şimdiden onu iki kez yastık olarak kullandım.

Bir kriz sırasında yabancıların çok daha hızlı bir şekilde samimi arkadaşlara dönüşebildiğini söylerler ve koşullar Arawn ve beni hiç beklemediğim bir şekilde bir araya getirdi. Ama arkadaş olduğumuzu söyleyemem. Belki biraz düşmanlık içeren temkinli tanıdıklar. Muhtemelen beni bir düşman olarak görüyor ve bir bakıma, ölüm tanrısı olarak, o benim de düşmanım.

Kesinlikle tekrar aynı yatağı paylaşmak isteyeceğim biri değil. Bugünden itibaren, kendim hazırlamak zorunda kalsam bile, kendi odası olacak.

Ama onları hazırlayacak zamanım olmayacak, değil mi? Çünkü baş yönetici genellikle ben kahvaltıdan bir ısırik alırken gelir ve saray halkının durumunu gözden geçiririz. Ondan sonra muhafızların komutanı -ya da onun bir temsilcisi- uğrar ve ardından bir ya da iki saat boyunca yalvaranları dinlemek için aceleyle taht odasına giderim. Sonra hasta muhafızları ve hizmetkârları kontrol etmek için etrafta dolanırım. Bazen şehre inip saray rezervlerinden tıbbi malzeme, yiyecek, battaniye ve şarap dağıtıyorum. İlgilenmem gereken sayısız küçük sorun, tamamlamam gereken görevler, dinlemem gereken raporlar, okuyup imzalamam gereken belgeler var.

Yine de olağan işlerin beklemesi gerekecek. Bu sabah Konsey'le toplantım var ve ardından Arawn'ı saraya götürüp ölümden kurtarabileceği herkesin alnına bir işaret koymasını sağlamayı planlıyorum. Sonra şehri sokak sokak ele alacağız. Belki de vatandaşları hastalarıyla birlikte sokaklara dizmeliyim. Bu işi kolaylaştırır; sıralar arasında yürüyebilir ve her seferinde iki kişiyi yargılayabilir. Ancak böyle bir düzenleme, henüz hastalığa yakalanmamış insanlar arasında da enfeksiyonu yayabilir.

Saate bir göz atarak yataktan kalkıyorum, bu kadar geç uyuduğum için kendime kızıyorum. Aceleyle salona giriyorum ve hizmetçilere uyandığımı haber vermek için zili çalıyorum. Sonra banyoya girip rahatlıyor ve dişlerimi temizliyorum.

Salona geri döndüğümde Arawn orada, boynuzlu ve yakışıklı, uzun dalgalı saçlarını parmaklarıyla tarıyor. Üzerinde babamın eşyaları arasında bulmuş olması gereken siyah ipek bir cübbe var. Kemerı gevşek, göğsünün geniş bir üçgenini gösteriyor.

"Küçük Kraliçe," diyor alçak sesle. Karnımda bir heyecan dolaşıyor.

Hemen kendime kızdım ve "Rose ve Leilani'nin nerede olduğunu biliyor musun? Dün ölen arkadaşlarımdan? Fırını denetlemek için orada değildin. Öbür dünyada doğru yere gidecekler mi?"

"Sizi temin ederim ki iyi yerleştirilmiş olacaklar. Bahsettiğim gibi, süreç bensiz sorunsuz işliyor - ya da en azından birkaç günlüğüne öyle olacak. Ondan sonra, izninizle, krallığımdaki işleri kontrol etmek için geri döneceğim. Hiç değilse tazılarımın başıboş dolaşmadığından emin olmalıyım."

"Tazılar mı?"

"Kötü şeyler yapan, bizzat cezalandırdığım ruhlar. Onlar bana hizmet eden, günahları erken ölümü hak edecek kadar korkunç olan diğer zalim ruhların izini süren gölge ve ateş köpekleridir. Canavarlarımdan başka görevleri de var. Ama onlar dengesizdir ve onları kontrol etmek için güçlü bir ele ihtiyaç duyarlar, yoksa kendi kaprislerine göre av seçmeye başlarlar."

Arawn'ın Çukura geri dönmesine izin veremem. Ya bana dönmez ve anlaşmasını yerine getirmezse? Ya ona olan bağlılığımı bırakmam için beni kandırmaya çalışıyorsa?

Bana bilerek bakıyor, sonra da "Sana bir yıllığına , korkmana gerek yok, geri döneceğim" diyor.

"Birkaç gün içinde kaç kişiyi kurtarabileceğini göreceğiz," diyorum ona. "Sonra da Yaşam Dışı'na geri dönmen hakkında konuşacağız. Giyin ve ten rengini değiştir. Ve o boynuzları yok et. Küçülebileceğini hiç sanmıyorum?"

Bana kibirli bir alaycı bakış attı.

"Tamam. Getirdiklerinde kahvaltını yaparsın, sonra da ben seni getirene kadar burada sessizce beklersin."

Arawn bir bakış daha atarak babamın yatak odasında kayboldu.

Ona tekrar emir verdiğim için bana kızmasına şaşırdım ve biraz da hayal kırıklığına uğradım.

Gün için kıyafetimi seçmek üzere odama dönüyorum; şık ama kullanışlı bir şey. Tam olarak matem sayılmaz, çünkü dünyaya umut getiriyoruz.

ama yine de ölüye saygıdan dolayı kasvetli. Kalın ve sıcak tutan koyu mavi bir elbise seçtim.

Saçlarımı basit bir şekilde geriye doğru toplarken, iki hizmetçi ellerinde yeni çarşafarla yatak odama giriyor.

"Dün gece odanızın durumu için özür dileriz, Majesteleri." Konuşan hizmetçi ağlayacakmış gibi görünüyor. "Ve bu sabah giyinmenize yardımcı olmak için yeterince çabuk gelemediğimiz için özür dilerim. Artık çok az ve fark edemedik."

"Hiçbir şey düşünme," diye onu temin ederim. "Muhafızlarım şilteyi taşımanıza yardım etsin, ikiniz için de çok ağır."

"Siz bir tanrıçasınız Majesteleri," diyor hararetle ve diğer hizmetçi hevesli bir minnettarlıkla başını sallıyor.

"Saçmalık. Bunu atlatmak için hep birlikte çabalıyoruz, değil mi?" Uzun bir toka takıp saçımı okşuyorum. "Başka bir krallıktan bir misafirim var, Terelaus'tan bir şifacı. Kendisi çok özel bir insan ve ben onu şehre götürmeye hazır olana kadar burada, süitimde kalmayı tercih ediyor. Onunla konuşmayın ya da burada olduğunu kimseye söylemeyin. Yanlış umutlar yaratmak istemiyoruz, anlıyorsunuzdur."

"Emredersiniz Majesteleri," diye koro halinde bağırırlar.

Aceleyle salona dönüyorum, hizmetçi Hessie kahvaltı tepsimi masaya koyuyor; iki kişilik tost ve yulaf lapası, biraz da meyve. Bir parça kızarmış ekmeğin üzerine ince bir tabaka yulaf lapası sürüyorum, yulaf ezmesinin üzerine biraz meyve serpiyorum ve üzerine ikinci bir parça kızarmış ekmeği koyuyorum. Elimde bir fincan çay, sonra kapıdan çıkıyorum ve koridorun yarısında baş müdürle buluşuyorum.

"Yürürken bana rapor ver," dedim ona. "Bugün daha sıkı bir programım var."

Dün gece, Kraliçe kâbusunu görmeden önce, yatağında uzanmış, o hayalet zincirlerin karanlık buz çizgileri gibi bedenimi daralttığı hissine kapılmışım.

Kraliçe ile güreşirken ve daha sonra sıcak banyoya girdiğimde, bu hisler kayboldu. Ve gecenin ikinci yarısında, bana doğru bastırıldığında, zincirleri hiç hissedemedim. Onun yerine vücudunun benimkiyle temas ettiği her yerde tenim karıncalanıyordu. Sabit nefes alışının sesi beni uykuya daldırdı ve insanlardan daha az dinlenmeye ihtiyaç duyduğum için erken uyansam da, tamamen hareketsiz kaldım, sadece onun varlığında dinlendim.

Yakınlığım onu da rahatlatmış gibiydi. Artık kabus görmüyordu.

Şimdi, salonda yürürken, ipeksi siyah bornozun vücudumda süzülüşü zincirleri de hissetmemi engelliyor. Hizmetçi Hessie'nin getirdiği kahvaltıyı yemeye başladığımda ise zincirler tamamen yok oluyor.

Görünüşe göre insani hisler kendi esaretine dair farkındalığımı hafifletiyor.

ideal olduğundan emin değilim, ancak çeşitli yeni deneyimler denemem için kesinlikle bir teşvik.

Öncelikle, bağ tarafından ne kadar kısıtlandığımı görmek için sihrimi daha kapsamlı bir şekilde test etmem gerekiyor. Ve sonra o eski kitabı tekrar bulmalı ve içinde bu özel çağırmanın neden bu kadar farklı olduğunu açıklayacak bir şey olup olmadığına bakmalıyım.

"Hessie," diye sesleniyorum dün geceki hizmetçiye. Bir yandan şömineye odun atmakla meşgul, bir yandan da bana bakıyor. "Buraya gel ufaklık."

İki muhafız ve iki hizmetçinin kirlenmiş yatak takımlarını ve şilteyi kaldırdığı, her şeyi temizlenmek üzere götürdüğü Kraliçe'nin yatak odasına doğru panik içinde bir bakış fırlatıyor.

"Onları çağırma," diye emrediyorum. "Bana gel."

Titreyerek yaklaşıyor. Diğerlerinin Kraliçe'nin odasından ayrıldığından emin olana kadar bekliyorum ve sonra Hessie'nin bileğini kaldırıp pençemin ucunu bileğin alt kısmında gezdiriyorum.

"Seninle bir deney yapmam gerekiyor, Hessie," diye mırıldandım. "Küçük bir büyü testi. Korkutucu olabilir ama endişelenme, her şey yoluna girecek."

"Evet, lordum," diye fısıldıyor.

Önce bir elimi alnına bastırıp ruhundaki lekeleri okuyorum. Fırınım her şeyi en ince ayrıntısına kadar gösterir, ama bir ruhun değerini ya da iyiliğini kendim ölçebilirim. Eğer fırın parlak bir güneşe, benim gücüm buna kıyasla bir fenerdir; daha zayıftır ama görmek için yeterlidir.

Bu kız genel olarak iyi bir insan. Birkaç yalan söyleme vakası, biraz dedikodu, küçükken kardeşine birkaç kez tokat atma, elma çalma - hayır, erik - biraz aptal olsa da iyi bir insan.

Tatmin olmuş bir şekilde, üzerine ölüm uykusunu yaydım. Grileşiyor, heykelsileşiyor, durduğu yerde felç oluyor, gözleri kapalı.

Birkaç dakika bekliyorum ve sonra parmaklarımı şıklatarak onu serbest bırakıyorum.

Biraz şaşkın ama kendisine büyü yapıldığından haberi yok gibi görünüyor.

Daha sonra gölgelerimi test ediyorum, vücudumdan kaymalarına ve odanın her tarafına dağılmalarına izin veriyorum, çoraplı bacaklarına ve beline dolanmalarını sağlıyorum. Onları hâlâ tam olarak kontrol edebildiğim için memnunum.

Gölgeleri geri çağırdıktan sonra, başka bir gücümü test ediyorum - bana haksızlık edenler için en sevdiğim ceza. Bir insan bedenindeki yaşlanma belirtilerini hızlandırabilir ve sonra tekrar geri sarabilirim. Ama saati günümüzden daha geçmişe götüremem; örneğin Hessie'yi yürümeye başlayan bir çocuğa dönüştüremem. Ona sarkmış bir cilt, kırışıklıklar, yaşlılık lekeleri ve gıcırdayan kemikler veriyorum ve sonra onu şimdiki genç haline geri getiriyorum.

Sonunda Hessie'yi bir kediye dönüştürdüm. Artık kendi formum üzerinde tam kontrole sahip olmasam bile, başkalarını dönüştürme gücünün hala benim olduğunu anlamama yetecek kadar uzun bir süre.

Yapabildiğim birkaç küçük büyü daha var ama şimdilik bu kadarıyla yetiniyorum.

Hessie'yi insan formuna döndürdüğümde ciyaklıyor ve koşarak uzaklaşmaya başlıyor.

Onu kolundan yakaladım. "Zaman ayırdığınız için teşekkür etmeme izin verin. Bu işaret seni yetmiş yıl boyunca her türlü ölümden koruyacak. Bu herkese verebileceğim bir şey değil ama sen çok iyi davrandın."

Başparmağımı alnına bastırıyorum ve orada bir sembol parlıyor - iki küçük hasta kıza verdiklerimden farklı bir tasarım. Bu bir tethermark, bir tanrı tarafından tercih edildiğini gösteren bir işaret. Tethermarklar bir ruhu belirli bir süre için verici tanrının enerjisine bağlar ve tanrının güçlerine bağlı olarak insana yenilmezlik ya da başka özel lütuflar verir. Tethermark ne kadar karmaşık, lütuf da o kadar büyük olur ve o kadar uzun sürer. Bir keresinde beni çağıran bir adama bir tethermark vermiştim - beş yüz yıllık genç görünüm ve ölümden bağışıklık. Basit bir görevdi, kolayca tamamlandı. Beni bir yıldır kapana kısırmış olan küçük Kraliçe'nin talepleri gibi değil.

Hessie titrek bir teşekkür fısıltısıyla ayrılıyor, yeni dokunulmazlığı karşısında dehşete düşüyor. O gittikten sonra Kraliçe'nin yatak odasına giriyorum, hâlâ bir parça tost çtırtatıyorum. Tost çok iyi bir şey. Bağımlılık yaratan bir dokusu var ve meyvenin tatlılığıyla birleştğinde eşsiz bir lezzet ortaya çıkıyor.

Diğer elimi uzatıyorum, avuç içim dışa doğru, odadaki ince büyü titreşimlerini araştırıyorum. Yatak direklerinden birine gizlenmiş tılsımlı bir bıçak var. Küçük Kraliçe'nin orada olduğunu bilip bilmediğini merak ediyorum. İncelemeden emin olamam ama sanırım tanrı kanı ile yazılmış, yani bir tanrıyı öldürebilir ya da ciddi şekilde yaralayabilir, onlarca yıl ya da daha uzun süre çaresiz bırakabilir. Bir tanrı kanı silahı yalnızca metal işleme yeteneğine ve ateş büyüüne sahip benzersiz bir ölümlü tarafından yapılabilir.

Böylesine güçlü bir silahın bu sarayda, hem de eski Kraliçe'nin odasında bulunması garip. Yeni Kraliçe'nin bu silahtan haberi olup olmadığını öğrenmem gerekecek. Eğer bilmiyorsa, onu güvenli bir şekilde etkisiz hale getirene kadar bırakacağım. Küçük Kraliçem bana zarar vermeye çalışmaz; halkını kurtarmak için benim gücüne ihtiyacı var. Ama belki de yıl sonunda beni onunla bıçaklamayı planlıyordur.

Bu anlaşmamız için talihsiz bir son olur.

Ah, işte orada. Ritüeller kitabı, dantelli iç çamaşırlarıyla dolu bir çekmeceye dikkatsizce tıktırılmış. Parmaklarım ipeksi, dantelli parçalara dalıyor ve kitabı çıkardıktan sonra, giysilerden birini kaldırmaya karşı koyamıyorum-

siyah dantelle süslenmiş saten kırmızısı bir şey. Çiçek ve bal kokuyor.

İsteksizce külotu çekmeceye geri koyuyorum, iterek kapatıyorum ve kitabı Kral'ın yatak odasına taşıyorum. Yatağa oturup çağırma ritüelini inceliyorum. İçeriğini ve çerçevesini ezbere biliyorum, ama burada bir değişken olmalı - yer değiştirme güçlerimdeki hafif düşüşü ve hassasiyetlerimdeki artışı açıklayacak bir şey.

Büyünün son kelimesinin yanında küçük bir yıldız ve bir sembol kazanmış. Kitabı çevirip o notları arıyorum. Neredeyse son sayfaya geldiğimde onları görüyorum, kitabın geri kalanından tamamen farklı bir yazıyla yazılmış bir paragraf metnin hemen üzerinde.

İçimi bir tanıma ürpertisi kaplıyor ve bunu sıcak bir öfke dalgası noktılıyor.

Bu Godspeak. Ve kız kardeşim Macha'nın el yazısı.

Konsey ile görüşmem iyi gitmiyor.

Lord Venniroth Konsey tarafından derlenen uzun bir şikâyet ve "endişe" listesini açıklarken yüzümü sakın tutmaya çalışıyorum. Elbette Venniroth onların seçilmiş sözcüsü. Taç giydiğim günden beri kurnazca altımı oyuyor.

Venniroth'un hayatta kalanlara özgü beyaz saçları, kısa beyaz sakalı ve bir zamanlar çok güzel olan ve hâlâ iri, ağır yakışıklı olan bir yüzü var. Geniş göğüslüdür ve hafif göbeği, krallığımızın yoksunluk çekmeye başladığı son birkaç ay içinde kaybolmuştur. Kalın parmaklarında gösterişli yüzükler var ama sağ kolunun kenarı muhtemelen yazı masasına sürtünmekten yıpranmış.

Kahretsin, son birkaç cümleyi dinlemiyormuşum. Dikkatli görünmeye çalışarak hafifçe başımı sallıyorum.

Lord Venniroth, "Lütfen bunu bir tür saldırı olarak algılamayın, Majesteleri," dedi. "Hiç istemediğinizi iddia ettiğiniz bir role zorlandığınız için size sempati duyuyorum."

Kaşlarımı çattım. "Ben hiç-"

"Bağışlayın beni Prenses, ama oğlum böyle şeyler söylediğinizi temin ediyor, hem de birden fazla kez."

Kahretsin.

Otin daha gençken ve çok daha az iğrençken, ders aralarında Rose, Leilani ve benimle takılırdı. Hepimiz aynı sınıftaydık.

Soylu çocuklar için özel bir okuldu ve şüphesiz bu da sınıf arkadaşlarımızın çoğunun kibirli zihniyetine katkıda bulunuyordu. Eskiden bir istisna olduğumu düşünürdüm, ancak zaman zaman kendimi aynı düşünce tarzının kurbanı olurken yakaladım - doğduğum için bir şekilde daha yüce, daha zeki veya daha yetenekli olduğumu.

Vebadan ve kendi beceriksizliğimle yüz yüze geldiğimden beri bu tür düşünceleri çok daha az yaşıyorum.

Ama okul günlerimizde ara sıra ikinci olarak doğduğum, Aspen'in varis olduğu ve büyük olasılıkla tacı hiç giyemeyeceğim için duyduğum sevinci dile getirirdim. Tacı istemiyordum.

Hâlâ bilmiyorum. Ama bu benim sorumluluğum. Doğuştan hakkım. Aspen'in son ricası, ondan daha iyisini yapmamdı. Bunda çoktan başarısız oldum ama denemekten vazgeçmeyeceğim ve güce aç hiçbir meclis üyesi beni yerimden edemeyecek.

"Gençlik yıllarımda düşündüklerimle şimdi inandıklarım çok farklı," diyorum soğukkanlılıkla. "Ve nezaketsizliğinizi fark etmediğimi sanmayın Lord Venniroth. 'Majesteleri' diyeceğim, 'Ekselansları' değil. Ve Kraliçe, Prenses değil."

"Özür dilerim," diyor hemen, küçük bir baş eğme hareketiyle. "Eski alışkanlıklar. Sadece bir dil sürçmesi. İyi uyuyamadım, krallığın refahı için çok endişelendim."

"Ben de öyle. Yine de konsey üyelerim için doğru saygı ifadelerini hatırlamayı başarıyorum."

Gözlerinde küçük bir öfke parıltısı var. Dudakları kısa bir süreliğine geriliyor ve şöyle diyor: "Açık konuşmama izin verin Majesteleri. Diğer konsey üyeleri ve ben bu konuyu tartıştık ve tacın ağırlığını taşımanıza yardımcı olacak bir koca bulmanızın halkın yararına olacağına inanıyoruz. Bu konuda size yardımcı olmaktan memnuniyet duyacak asil doğumlu çok sayıda uygun erkek var. Karımın geçen hafta vebadan değil ama kalbinin iflas etmesi nedeniyle vefat ettiğini duymuşsunuzdur. Benim gibi kederli biri olarak, bu üzüntüyü bir kenara bırakıp krallığı iyileştirme işinde sizinle ortak olmaya hazırım."

Sözleri bal gibi yumuşak, yapışkan ve iğrenç. Bir an için onlara kapıldım, konuşamayacak kadar irkildim.

Lord Venniroth'un bariz teklifi karşısında şok geçirmeyi umarak masanın etrafındaki yüzleri tarıyorum. Ama bunun yerine gözlerini kaçırmış ya da yumuşak, şaşırmamış ifadeler veya onu destekleyen baş sallamalar buluyorum.

Bunu bensiz tartışmışlar. Venniroth öldürücü etkisini Konsey'e yaydı ve ben de onların güvenini kaybediyorum.

Her şeyi kaybediyorum.

Kader ne zaman yeterince kaybettiğimi düşünecek?

"Hemen karar vermenize gerek yok," diyor diğer lordlardan biri. "Düşünmek ve bazı potansiyel adaylarla görüşmek için bir hafta ayırın Majesteleri. Eğer bir haftanın sonunda eşit derecede uygun başka birini bulamazsanız, Konsey Lord Venniroth ile evlenmeniz için oylama yapacaktır."

"Bunu yapamazsın," diye nefes nefese kaldım.

"Yapabiliriz." Lord Venniroth'un ses tonu naziktir ve içinde zaferin en ufak belirtisi vardır: "Eğer Kraliçe'ye 'güvensizlik' oyu verirsek."

Doğru söylüyor. Krallığımızda yetki aittir, ancak Kraliyet Konsey tarafından kontrol edilir ve dengelenir. Ve bazı durumlarda Konsey, Kraliyet'i geçersiz kılabilir. 'Güvensizlik' oylamasının emsali var. Atalarımın biri yarı delirdi ve sahip olduğumuz birkaç denizaşırı müttefikimizle kavga etmeye başladı, kalyonlarına gemilerine saldırmalarını emrederek savaşı kışkırttı. Neyse ki tam ölçekli bir savaş çıkmadan önce Konsey onu tahttan indirdi ve yerine kardeşi geçti. Ancak çılgın kralın eylemleri bu uluslarla olan ilişkilerimize kalıcı olarak zarar verdi. Sonrasında daha da yalnızlaştık.

"Tahttan feragat ettiğini görmekten nefret ederim," diyor Lord Venniroth yumuşak bir sesle. "Ancak yanınızda bir ortak bulundurmanın bilgeliğini göremeyecek kadar yorgun ve bunalmışsanız, o zaman belki de yönetmeye hiç uygun değilsinizdir."

Bu düpedüz meydan okumaktır. Beni köşeye sıkıştırıyor, etkili bir şekilde tehdit ediyor, ancak bunu halk için endişe kisvesi altında yapıyor. Bu alçakça ve zekice.

Konumum en iyi ihtimalle zayıf. Şu anda aşırı tepki veremem, yoksa Venniroth'un Konsey'imın zihnine yerleştirdiği Kraliçe olmaya uygun olmadığım şüphesini doğrulamış olurum.

Dikkatli hareket etmeliyim.

Konsey'e "Önerilerinizi dikkate alacağım," dedim. "Belki de daha fazla yardıma ihtiyacım var. Ancak bir hafta böyle kalıcı bir karar vermek için çok kısa bir süre gibi görünüyor. Eminim hepiniz bir koca seçerken sadece siyasi desteğe değil, sevgiye de sahip olma arzumu anlıyorsunuzdur."

Venniroth'un en yakın müttefiklerinden biri olan asık suratlı, yaşlı bir kadın olan Louge Düşesi, "Sizin gibi bir kız için anlaşılabilir bir durum," diyor. "Ama içinde

Böyle zamanlarda hepimiz kişisel arzularımızı bir kenara bırakmalıyız. İnsanlar ölüyor. Elbette romantizm arzunuz tebaanızın hayatından daha önemli değildir."

Benim basit ricamı çocukça bir bencillik meselesine dönüştürüyor.

Bu politikacılar bunu çok sinsice, çok yumuşak bir şekilde yapıyorlar, sahte bir şefkatle gülümserken beni beceriksiz, kız gibi bir aptal gibi gösteriyorlar. Buna alışık değilim, bunun için eğitilmedim.

Bu konuda haklılar. Aspen gibi hükümdarlık için yetiştirilmedim. Zeki ve güçlü olabilirim ama bir politikacı değilim.

Onlara karşı bir müttefike ihtiyacım var.

Ya da en azından, Kraliçe olmaya layık olduğumu nasıl kanıtlayacağımı bulmak için zamana ihtiyacım var.

Ve bana verilmeyen tek şey zaman.

Lord Venniroth sanki düşüncelerimi anlamış gibi, "günlerde zaman çok önemlidir," dedi. "Bir hafta Majesteleri, sonra konuyu tekrar tartışacağız."

"Kararımı bir hafta içinde size bildireceğim," dedim, her şeyin benim fikrim olduğunu ima eden bir tonla. "Şimdi izin verirsiniz, başka işlerim var."

Zarif bir şekilde ayağa kalkıyorum ve üvey annemin bayram geçit törenleri sırasındaki zarif duruşunu en iyi şekilde taklit ederek odadan süzülüyorum.

Konsey Odası'nın kapıları arkamdan kapandığında uzun ve sinirli bir iç çekiyorum.

Sonra karanlık bir heyecanla Arawn'ın toplantı odasının dışındaki duvara yaslanmış olduğunu fark ediyorum.

Süiti terk ederek bana itaatsizlik etti. Ve belli ki kulak misafiri olmuş. İki muhafız yakındaki bir sütuna yaslanmış, yüzleri gri ve gözleri kapalı. İçlerinden biri hafifçe horluyor. Koridorun aşağısındaki iki muhafız da durdukları yerde uyuyor.

Arawn yeşim tenli tanrı formunda, çok dar siyah bir tunik ve pantolon giymiş, elinde yarısı yenmiş bir elma tutuyor ve onu tekrar yakalamadan önce fırlatıyor. "Pek iyi gitmedi, değil mi?"

Ölüm Tanrısı'nın kolundan tutarak, bir oyuğa ulaşana kadar onu koridor boyunca sürüklüyorum. Boyuna ve cüssesine rağmen onu elimden geldiğince kabaca içine itiyorum.

"O muhafızlara ne yaptın?" Talep ediyorum.

"Ölüm uykusu. Onları o halde bırakırsam gün bitmeden ölürlere ama-"
Perdeli girintiden dışarı eğilir ve parmaklarını şıklatır. Muhafızlar kıpırdanır, uyanır ve şaşkınlıkla gözlerini ovuşturur.

"Kes şunu." Arawn'ı gölgeli oyuğun arkasına doğru itiyorum. Boynuzlarının uçları duvarda yüksekte duran bir apliance çarpıyor. "Buna ihtiyacım yok, şu anda olmaz."

Çileden çıkarıcı bir sırıtışla bana bakıyor, sanki pantolonunun paçasını mincıklayan çok küçük, eğlenceli bir kedi yavrusuymuşum gibi. Elmayı havaya kaldırıyor. "Bu çok lezzetli. Bir ısırık ister misin?"

"Ben-ne? Hayır!"

"Neden olmasın? Bir şeyler yemelisin."

"O değil. Ağzını yerine sürdükten sonra olmaz."

"Ağzımda bir sorun mu var?"

Bakışlarım dudaklarında sabitleniyor -mükemmel bir şekilde kavisli, alt dudağı o kadar dolgun ki ısırma istiyorum-

Kahretsin... Neden böyle düşünüyorum?

"Ölüm tanrısı gibi bir ağzın var," diyorum belli belirsiz.

"Ölüm tanrısı ağzı," diye tekrarlıyor, kaşlarını çatarak. "Bulaşıcı değilim, biliyorsun."

"Hayır, bunu biliyorum. I-" Parmaklarım göğsüne doğru yumruk şeklinde kıvrılıyor. "Sarayda böyle yeşil ve boynuzlu bir şekilde dolaşmamalısın."

"Ben yapmadım." Rengi değişiyor, boynuzları yok olurken teni açık kahverengi bir renk alıyor. "Gördün mü? Şimdi ben uzak diyarlardan gelen, ev ev dolaşıp hastalarla ilgilenen basit bir şifacıyım."

"Hastalarla ilgilenmek mi? Bu kulağa uğursuz geliyor. 'Veba kurbanlarını bağışla' demek istiyorsun."

"Değersizler için işleri çabucak bitirmeyi ve değerli olanların üzerinden ölümün gölgesini kaldırmayı planlıyorum. Ama bunu nasıl istersen öyle ifade et. Ne de olsa başka kaygılarınız var gibi görünüyor, yaklaşan evliliğiniz gibi." Bir sırıtma daha, her zamankinden daha geniş.

"Bundan zevk alıyorsun," diye tıslıyorum.

"Beni bir yıl boyunca köleleştiren kadının sıkıntısından zevk mi alıyorsun?" Sesinde vahşi, neredeyse çaresiz bir ton var. Elmadan bir ısırık daha alıyor ve dağınık bir şekilde çiğniyor, tadından aldığı zevki mırıldanıyor.

"Oh evet. Son derece keyif alıyorum."

"Sen bir canavarsın."

"Bir insan için öyle görünebilir. Bana bunlarla mı vuracaksın, küçük Kraliçe?" Beyaz boğumlu ellerime başıyla işaret ediyor.

Parmaklarımı açmaya zorluyorum. Şimdi avuçlarım göğsüne dayanmış durumda.

Onları çıkarmadan hemen önce kalp atışlarının hafifçe hızlandığını hissediyorum.

Ya da belki de hayal ettim.

Gözlerini benimkilerden kaçırarak kayıtsızca elmadan bir ısırık daha alıyor.

"Haydi," diye çıkıştım. "Şehre gitmeden önce burada, sarayda hastaları iyileştirmeliyiz."

Ancak kraliyet kanadına doğru yolu yarıladığımızda, Konsey Odası'ndan ayrıldığım anda yeşim yeşili derisini ve boynuzlarını sadece benim için taktığını fark ediyorum. Beni korkutmaya mı yoksa etkilemeye mi çalıştığından emin değilim.

Ne kadar kafa karıştırıcı bir tanrı.

Sonraki üç gün boyunca Arawn ve ben durmaksızın çalışarak şehri bölüm bölüm dolaştık. Zamandan tasarruf etmek için önümüzden tellallar ve muhafızlar gönderiyoruz ki her binanın sakinleri hastalarını sokağa ya da en azından onlara daha çabuk ulaşılabilir bir ön odaya getirebilsinler. İyileştirilecek bu kadar çok kişi varken, her dakika önemlidir.

Şafakta, öğlede ve akşam , Arawn ve ben hasta çocukları iyileştirmek için şehrin ana meydanlarından birine gidiyoruz. Çocuklar vebadan yetişkinlerden daha çabuk öldüğü için aileler küçük çocuklarını öncelikli tedavi için oraya getirebiliyorlar.

Arawn kimseyi iyileştirmiyor, bu yüzden varlığının faydalı etkileri hemen fark edilmiyor. Koruduğu insanlar hala hastalığın geri kalanında acı çekmek zorunda. Bazen de değersiz gördüğü insanlarla karşılaşılıyor. Bu kişiler o gittikten kısa bir süre sonra ölüyor ve içlerindeki günahlar her zaman sevdikleri tarafından kolayca görülemediği ya da bilinemediği için, "Şifacı Vaughn" adı o hanelerde bir lanet olarak kalıyor.

Şehirdeki huzursuzluk gibi gıda krizi de giderek kötüleşiyor. Arawn'ın öldürdüğü insanların akrabaları ondan ve dolayısıyla benden nefret ediyor. Ancak çocukları mucizevi bir şekilde iyileşen aileler bana ve yabancı şifacıya övgüden başka bir şey söylemiyor.

Konsey ile bir daha görüşmedim; bana gönderdikleri ve yeni şifacıyı görüşmek istedikleri kısa notu reddettim.

Ayrıca Arawn ile şehri dolaşmak için taht odasındaki saatlerimi ihmal ediyorum. Yalvaranlar benimle sarayda buluşamadıkları için arabamızı takip ediyorlar; bazıları hasta sevdiklerini taşıyor ve yardım için yalvarıyor, diğerleri ise "Terelauslu Vaughn" olduğuna inandıkları adama zalimce isimler haykırıyor. Her gün bizimle seyahat eden atlı muhafızların sayısını arttırmak zorunda kaldım. Bu durum kraliyet muhafızlarının azalan kaynaklarını zorluyor ama başka seçeneğim yok.

Üçüncü günün sonlarına doğru Farley arabamızı şehrin yeni bir bölgesinde durdurur; kuzey duvarının yakınında, kiralık binalarla kaplı birkaç sokak.

Ölüm Tanrısı ve benimle birlikte iki muhafız da arabaya biniyor. Aracımız durduğunda muhafızlardan biri öne doğru eğilerek elini arabanın kapısına koyuyor.

"Bir dakika Majesteleri, biz size bir yol açarken," diyor.

Arabanın yastıklı duvarlarından, bazıları merhamet ve şifa için ağlayan tiz seslerin, bazıları ise Arawn'ın adlandırmaya başladığı gibi "Ölüm Taciri"nin cezalandırılmasını talep eden yakıcı ve sert seslerin yaygarasını duyabiliyorum.

Muhafızlarım arabadan çıkarken ben içeride sessiz tanrıyla bekliyorum. Bu üç gün boyunca benimle pek konuşmadı. İşimize şafak öncesi serinliğinde başlıyor ve gece geç saatlere kadar dönmüyoruz; saraydayken de koridorun karşısındaki, şimdi kendisine tahsis edilmiş olan odaya kapanıyor. Burası eskiden ana kraliçenin, yani zar zor hatırladığım büyükannemin odasıydı.

Bir muhafız arabanın dışında bağılıyor ve bir kadın çığlık atarak geri dönüyor. "Yakında bunu görmeye başlayacaklar," diyorum, neredeyse kendi kendime. "Veba

sağlıklı bir yetişkinde etkisini göstermesi yaklaşık bir hafta sürer. Kurtardığınız çocuklar çoktan iyileşmeye başladı. Birkaç gün sonra daha fazla yetişkin iyileşmeye başlayacaktır. Bir ya da iki hafta sonra da hasta sayısı azalmaya başlayacak. Sadece biraz daha zamana ihtiyacımız var, o zaman işe yaradığını anlayacaklar."

Arawn bana bakıyor, ifadesi yumuşak ve belli belirsiz bir düşmanlıkla dolu.

İlgisizliği beni çileden çıkarıyor. "Neden değersiz olanları öldürmek zorundasın?" diye . "İnsanların hatırladığı şey bu, biliyorsun - sen evden çıktıktan hemen sonra ölenler. Hayatta kalması için işaretlediğiniz insanları ya da hayatta kalan çocukları düşünmeliler ama hayır, tek gördükleri ölümler. Keşke birkaç kişiyi daha bağışlayabilseniz-"

"Benden doğama karşı gelmemi istiyorsun." Sesi kapalı alanda gürlüyor. "Bunu yapmayacağım."

Ona vurmak, tekmelemek istiyorum. Yumruklarımı sıkıyor ve dişlerimi sıkıyorum, göğsümde kaynayan öfke dalgasına karşı mücadele ediyorum.

"Nefes al, küçük Kraliçe," diyor. "Üç gündür ne uyudun ne de yemek yedin. Ve sen de üç gündür benim uyumama ya da yemek yememe neredeyse hiç izin vermedin."

"İhtiyacın olduğundan değil," diye karşılık veriyorum.

Gözleri parlıyor ve öne doğru eğiliyor. "Buna ihtiyacım var," diye homurdanıyor. "Sizin için çalışırken, hoş duygulara dalacak zamanım olmadığında zincirlerimi daha belirgin hissediyorum. Bağlarımı göremiyor olmanız, Majesteleri, orada olmadıkları anlamına gelmez. Aslında-" Gözleri daha parlak bir yeşil renkte parlıyor ve aniden onları görebiliyorum-uzuvlarının etrafına bağlanmış siyah zincirler. Bir saniye sonra yok oluyorlar, ama gözlerindeki parıltı, şiddetli, intikamcı bir ışık olarak kalıyor.

"Elinizde sadece bir araç olduğumu biliyorum, küçük Kraliçe," diyor. "Ama belki de her zaman köleniz olmayacağımı düşünmelisiniz. Bir gün benim olacaksın."

Ses tonundaki baskın sahiplenme duygusuyla omurgamda bir ürperti dolaşıyor.

Tam cevap vermek üzereydim ki şoförüm Farley arabanın kapısını açtı.

Farley bana kısa ve Arawn'a daha derin bir selam vererek, "Muhafızlar artık temiz olduğunu söylüyor," dedi. "İnebilirsiniz, yüce lordların en yücesi."

Gözlerimi deviriyorum. Farley ne zaman arabaya girip çıksak Arawn'ı yeni unvanlarla onurlandırıyor ve her unvan bir öncekinden daha gösterişli ve süslü görünüyor.

"İnatçı küçük insanların büyüklerine saygı duymayı öğrenebildiklerini bilmek ne büyük bir zevk," diyor Arawn, önümde arabadan inerken Farley'nin omzunu şefkatle sıkarak.

Neredeyse öfkeme yenik düşüp tanrısal pantolonunun koltuğunu tekmeleyecektim. Piç herif arabadan önce benim çıkmam gerektiğini biliyor.

Ama kendimi tutuyorum, peşinden iniyorum ve dişlerimi sıkarak kalabalığa gülümsüyorum. Gece karanlık ve soğuk olmasına rağmen, tüm sokak lambaları

varışımıza hazırlık olarak yakıldı. Bu gün için planlanmış son durağımız ve birkaç saat dinlenmek için saraya dönmeden önce bu sektörü bitireceğimize kararlıyım.

Sokaktaki insanların bazıları bizi alkışlarken, diğerleri merhamet çağrısında bulunuyor. Birkaçı Arawn'a tehditler savuruyor ama beni açıkça tehdit etmeye cesaret edemiyorlar. Henüz değil.

Farley protestocularıdan birkaçına bağıyor. Arawn'ı savunması takdire şayan olsa da durumu daha da kötüleştirdiği söylenebilir.

"İstesen Farley'nin senin sikini yalayacağına inanıyorum," diye mırıldanıyorum Arawn'a yan yan, parlak, kraliçe gülümsememle.

"Belki de sormalıyım," dedi alçak sesle. "Bu gerçekten de yeni bir heyecan olurdu. Ve başka kimse teklif etmedi."

Bana yan gözle bakıyor.

Arawn'ın yorumu karşısında yanaklarım kızarıyor. Rahatsızlığımı gördüğünü biliyorum, çünkü ilerlemeden önce kısa bir süre sırtıyor ve birer elini iki hasta adamın alnına koyuyor. Akrobalarının omuzlarına dayanarak güçlkle ayakta durabiliyorlar.

İleride, vebalı bir aile evlerinden sürünerek çıkmış ve sokakta yatarak Arawn'ın ilgisini beklemektedir. Hızlı adımlarla ilerliyor, önce bebeğin, sonra küçük bir oğlanın, sonra da on iki yaşlarında bir kızın alnına avucunu bastırıyor. Her birinin alnında yeşil renkte parlayan bir sembol beliriyor. Yaşam işareti.

Arawn sonra anneyi işaretler. Sonra bir avucunu babanın alnına koyar.

Ölüm Tanrısı tereddüt etti. Döndü ve bana baktı.

Bunu gözlerinde görüyorum - bu evin babasının yaşamaya layık olmadığına dair ciddi bir yargı.

"Hayır," diye fısıldıyorum başımı sallayarak.

Arawn elini çeker ve adamın alnını boş bırakır.

"Ne?" diye titrer kadın. "Ne yapıyorsun sen? Onu iyileştir! Onu iyileştirmek zorundasın -çalışan, bizi geçindiren o- o olmazsa açlıktan ölürüz!"

"Onun varlığına daha fazla katlanmaktansa açlıktan ölmek daha iyi." Arawn'ın acı dolu bakışları genç kıza kayıyor ve midem bulanıyor. Bu adam ölümü hak etmek için her ne yaptıysa, kendi kızıyla ilgiliydi.

Ama izleyenler bunu görmüyor. Anlamıyorlar. Sadece bu babanın, bu sağlayıcının yaşam izinin yokluğuna dikkat çekiyorlar. Sesler

Arawn ortaya çıktığında onu lanetleyenler yine onu lanetlemeye başladılar.

Genellikle tanrı onların sözlü tacizlerine karşı bağışıklı görünür ama bugün omuzları gergin, vücudu gergin. Ondan gelen korkunç büyü dalgasını, yaklaşan bir patlamayı hissedebiliyorum. Kalabalıktaki diğerleri bunu hissetse bile, herhangi bir telaş göstermiyorlar. Belki de aramızdaki büyülü sözleşme sayesinde bunu hissedebiliyorum.

Eğer onu çok zorluyorsam, bu hayat kurtarma arzumdan kaynaklanıyor. Kurtarılacak o kadar çok hayat var ki, daha şehrin duvarlarının ötesine bile geçmedik. Yakında sınırların dışına çıkmamız gerekecek, ötesindeki kasaba ve köylerdeki kurtarmak için.

Keşke Arawn hepsine dokunmak zorunda olmasaydı. Keşke bu daha hızlı olabilseydi. Keşke onu daha önce çağırsaydım.

Tekrar ilerliyor, hızlıca alınlara dokunuyor, hala zorlukla dizginlenen bir öfkeyle dolup taşıyor. Gölgeler cadde boyunca kalınlaşıyor, bazı sokak lambalarının etrafında kıvrılıyor ve ışıklarını azaltıyor gibi görünüyor. Daha derin bir soğuk bastırıyor; havanın kendisini ciğerlerde bıçak gibi hissettiren, kemik derinliğinde, donmuş, çatlamış bir soğuk.

Ölümün soğuğu.

Aceleyle ileri atılıp Arawn'ın omzunu kavıyorum. "Ne yapıyorsun?" Tışlıyorum. "Kes şunu."

Döndü. Bana bakıyor. Giydiği insan formuna rağmen o kadar uzun ki içgüdüsel olarak geri adım atıyorum. Gözleri hala yeşil parlıyor.

Çoğu şifacının gözleri altın renginde parlar ve büyülerini altın ışık çizgileri olarak görünür. Arawn'ın gözlerindeki yeşil parlaltı, muhaliflerin dedikodusunu yapacakları bir şey daha.

"Kendini kontrol et," diye nefes alıyorum.

"Elbette, Majesteleri." Olması gerekenden çok daha keskin dişlerini göstererek sırtıyor.

Küçük bir nefesle, şimdi vahşi pençelerle süslenmiş olan ellerine bakıyorum. Beni test ediyor, yavaşça gerçek formunu ortaya çıkarıyor.

Bunu yapamaz. Burada olmaz. Ölüm tanrısını nasıl ve neden çağırdığımı açıklamaya çalışmanın ek baskısını kaldıramam.

"Lütfen," diye fısıldadım. "Sadece bir bölüm daha, sonra evcil hayvanlarınızı kontrol etmek için eve dönmenize izin vereceğim."

Herkesin gözlerinin ikimizin üzerinde olduğunu hissedebiliyorum, yakıcı bir baskı. Keşke daha uzun olsaydım da Arawn'dan fiziksel olarak bu kadar aşağı görünmeseydim.

Kalabalığın öfkeli konuşmaları ve şaşkın mırıltıları hastaların iniltileriyle karışıyor. Gürültünün altında, kimsenin duymaması için Arawn'a fısıldıyorum. "Döndüğünde programı biraz hafifleteceğim. İstedğin zevk için daha fazla zaman."

"İstedğim zevk mi?" Sesi alçak, gözleri yeşil yanıyor. "Bunu bana verecek misin?"

Yine kalbim titreyerek sıçırıyor. Tam olarak ne demek istiyor?
Bu mu?

"Arzu ettiğin tüm zevkler senin olacak," diye fısıldıyorum aceleyle.

"Şimdi
lütfen, kaldır şunları." Pençelerine başımla işaret ediyorum. "Ve dişlerini de.
Lütfen."

Gülümsüyor ve sivri dişlerinin sivri uçları geri çekiliyor. "Haklıymışım.
Çok güzel yalvarıyorsun. Ama bence biraz eğitimle daha da iyisini
yapabilirsin."

"Kapa çeneni," diye umutsuzca nefes alıyorum. "Tanrılar aşkına, kapa ve
yoluna devam et."

Dili kısa bir süre dişlerinin üzerinde gezindikten sonra arkasını dönüp
vebalı insan kalabalığının arasında ilerlemeye devam ediyor.

Kalbimin çarpıntısından ve bacaklarımın arasında yoğunlaşan
beklenmedik sıcaklıktan nefes almakta zorlanarak tek başıma kaldım.

O anda bana bakışı öfkeden de öteydi. Ağgözlü görünüyordu.

Ve sanırım yemek ben olabilirim.

Kalabalık toplanmaya devam ediyor, cadde boyunca ilerleyişimizi takip
ediyor, yaygaraları ve bağırıışları yüzlerinin alt kısmına sardıkları bezler
tarafından hafifçe boğuluyor - havada uçuşabilecek veba parçacıklarına karşı
bir savunma.

Sayıların artmasından hoşlanmıyorum. Ne bulaşma açısından ne de
güvenlik açısından güvenli değil. Dumanlı lambalar, soğuk ve acı karanlık,
hastalık kokusu, öfkeli seslerin hırıltısı ve öfke dolu gözlerin parıltısı -
kendimi kırılgan hissetmeme neden oluyor. Ben çok ince oluşmuş bir yumurta
kabuğuyum, altımda sadece hazırlıksız yaşamın savunmasız jölesi var.

Güçlü olmalıyım. Bunu bir şekilde halletmeliyim.

Ama ne diyeceğimi bilemiyorum. Yorgun beynim korkutucu bir şekilde
bomboş kaldı. Zihnimde birkaç cümle kuruyorum ve onları bir kenara
atıyorum - zayıf, kendine hizmet eden, fazla savunmacı geliyorlar. Bu
insanları rahatlatmak, Arawn'ın yaptıklarının olumlu etkilerini görene kadar
sabırlı olmaya ikna etmek için ne söyleyebilirim?

"Geri dön, kara büyüler yapan, ölüm taciri, katil!" diye bağıyor kalabalığın içinden bir kadın sesi ve havada uçan bir şey, başka bir acı çekene dokunmak için eğilen ölüm tanrısının kafasına doğru yöneliyor.

Düşünmeden hamle yaptım ve kendimi Arawn ile nesnenin arasına attım.

Yanağıma çarpıyor, sert kenarlı ve soğuk, sonra kaldırım taşlarına düşüyor ve kristal parçalara ayrılıyor. Bir buz parçası.

Acı benimde alev alev yanıyor ve parmak uçlarımı elmacık kemiğime götürdüğümde kanla ıslanıyor.

Birden muhafızlar tarafından çevrelendim, geniş sırtlı koruyucu bir üçlü, daha fazla muhafız kalabalığı geri iterken, sert uyarılar bağıyor ve buzu fırlatan kişinin cezalandırılması için öne çıkmasını talep ediyor.

Muhafızlarımın omuzlarının üstünü göremiyorum. Onların bağırıışları ve vatandaşların haykırıışları arasında sesimi duyuramıyorum. Ama yükselen paniği, kalabalık arasında artan hareketliliği hissedebiliyorum.

Kırıp dökecekler, ayaklanacaklar, izdiham yaratacaklar; küçükleri ve hastaları çiğneyecekler. Hatta muhafızlarımı ezip beni aşağıya sürükleyebilirler, beni dehşet ve öfkelerinin yumrukları altında ezebilirler.

Kasvetli bir an için, bu son neredeyse rahatlama gibi görünüyor.

Ve sonra inanılmaz uzun bir figür korumalarımın arasından omuz atıyor ve bir el omzuma düşüyor.

"Vaz mı geçtin?" Arawn bana hırlıyor, gözlerini kırıştırıyor. "Bu aptallığı bırakmayacak mısın?"

Ona bakıyorum, kanıyor, yorgun ve boş.

Kendimin sonundayım.

Gözlerinde şok ve acıma parlıyor ve çenemi tutarak yüzümü yarayı görebileceği şekilde çeviriyor.

"Sana zarar verdiler." Sözleri karanlık bir niyetle titreşiyor. "Ben olmalıydım. Yoluma çıkmakla aptallık ettin. Ama artık bunu boş ver. Bunu ben halledeceğim."

Muhafızların arasından sıyrılır, iki kolunu kaldırır ve ölüm tanrısının sesiyle kükrer: "Sessizlik!"

Sokak boyunca uzanan kiralık evler onun sesiyle titrer gibi olur ve kaldırım taşları o tek kelimenin gücüyle gürler.

Kükremesinin ardından boş bir sessizlik çöküyor.

İnsan görünümünde bile, Arawn hepsinden daha uzundur - fiziksel olarak baskındır, gözleri yeşil renkte parlar, geniş omuzlarından güç yayılır.

Donmuş kalabalığın arasında yürürken omuzlu bir form.

"Bana katil diyorsun." Sesi sokak boyunca keskin ve gür bir şekilde çınlıyor, her kulağa ulaşıyor. "Katilim."

Birkaç kişi soluk soluğa kalıyor ya da inliyor ama . Artık hepsi onun tutsağı.

"Kara büyü yaptığımı inanıyorsun." Arawn güler, soğuk ve acımasız. "*I yap.*"

Gölgeler taşıyor, yerde sürünerek ilerliyor. korkmuş kalabalık, cadde boyunca uzanan binalara tırmandı.

"Şimdi görüyorsun." Arawn'ın sesi tehditkâr ve coşkulu. "Sadece kraliçenizin lütfu sayesinde acınası hayatlarınızın çoğunu bağışlıyorum. Ve sen ona saygısızlık mı edeceksin? Ona zarar mı vereceksiniz? Size hayatta kalmak için son şansınızı verdiği için mi? Ona bir bakın!"

Korumalarımı bir kenara itti, beni kalabalığın karşısına doğru hızla çekti. "Ona bakın, sizi nankör sefil sürüsü! Sarayda, ateşin yanında ısınıyor olabilir. Ama o burada, sizinle birlikte karanlığa ve soğuğa katlanıyor. Her gün burada, benimle birlikte bu şehirde yürüyor, ben hastalarınızı ziyaret ederken size şefkat gösteriyor. Ve siz ona bunu yaptınız, kendisi için hiçbir şey istemeyen bu şefkatli kraliçeye. Halkının iyiliğinden başka bir şey istemez ve siz ona böyle mi teşekkür ediyorsunuz? İyi işine bak!"

Yüzümü yana çeviriyor ve yanağımdan akan kanı gösteriyor. Kalabalıktaki birkaç kadın ağlamaya başlıyor.

"Başka kimse sana yardım etmeyecek!" diye bağıyor Arawn. "Kimsenin umurunda değil ama o-" parmağını bana doğru uzattı- "o umursuyor. Beni buraya getirmek için, seni kurtarmak için nelerden vazgeçtiğini asla anlayamayacaksın. Seni kurtarmamı istiyor. *Ben de kurtaracağım.*"

Büyük göğsü pelerininin altında kabarıyor, çenesi sert ve sıkı, dişleri kenetlenmiş. Bana bakıyor, öfkeli, aç ve talepkâr ve kalbim o vahşi gözlerdeki sessiz emrin esiri olarak ona doğru çekiştiriyor.

Sonra seyircilerine geri döner.

"Bu vebaya yakalanan çocuklar genellikle bir ya da iki gün içinde ölür," diyor. "Ama şehrinizde çalışmaya başlayalı üç gün oldu. Onlara dokunduğumdan beri çocuklarınız öldü mü? Hayır. Sadece bu gerçek bile geldiğimden beri daha iyi durumda olduğunuzu gösteriyor. Bu yüzden sevinin, sizi nankör solucanlar-

Bir sonraki neslin hayatta kalmasına seviniyor ve kınadığım değersiz birkaç kişinin hayatından utanmıyorum."

Gölgeleri hiçliğe karışıyor ve sanki insanların öfkesini de beraberlerinde taşıyorlarmış gibi görünüyor.

Kalabalık yumuşadı, bastırıldı. Sarsıldı.

Arawn onları durdurdu. Onları azarladı. O anda tam da ihtiyaçları olan şey buydu ama şimdi başka bir şeye ihtiyaçları var. Kraliçelerinden gelecek teselli ve güvenceye ihtiyaçları var.

Birden ne diyeceğimi bildim.

Arawn'ın kolunu kavıyorum. "varıl. Bana yardım et."

Hemen belimden kavıyor ve beni işaret ettiğim tüneğe kaldırıyor. Yanımda dimdik duran uzun gövdesi bana cesaret veriyor. Eğer düşmeye başlarsam, beni yakalayacaktır.

"Ben ayrıcalıkla yetiştirildim," diyorum titreyen dudaklarımın arasından, "bu yüzden her birinizin nasıl hissettiğini, nasıl acı çektiğini biliyormuş gibi davranmayacağım. Anladığım tek şey kayıp." Sesim alçak, ağır ve çığ, parçalanmış kalbimin acısıyla . "Annem ve babam öldü. Kardeşim öldü. En iyi arkadaşlarım öldü. Tanıdığım ve sevdiğim pek çok insan öldü."

Şimdi dikkatlerini çektim.

Dinliyorlar.

Benim halkım. Benim güçlü, yorgun, endişeli, kırılmış halkım.

"Ben bu vebanın içinden geçtim," diyorum onlara. "Beni kurtaracak ya da yatıştırarak özel bir büyü ya da kraliyet ilacı yoktu. Benden daha güçlü insanlar bu hastalıktan öldü. Ben de buradaki diğer kurtulanlar gibi şans eseri hayatta kaldım. Görünüşe göre, Ölüm'ün kendisi tarafından bağışlandım."

Pelerinimin pimlerini çözüp üzerimden çıkarıyorum ve elbisemin bol yakasını aşağı çekerek omuzlarımın sivri köşelerini ve soluk tenimin arasından görünen üst göğsümün kemiklerini gösteriyorum.

"Sen açlıktan ölürken ben sarayda ziyafet çekmeyeceğim." Ses tonum kemiklerim kadar keskin ve sessizliği kesiyor. "Hayatta kaldım, ama bu krallığın zenginliğinin tortularıyla gelişmiyorum. Sizinle birlikte acı çekiyorum. Sizin için, çünkü hepinizi seviyorum. Bu adam-" Arawn'ı işaret ediyorum, "onun gücü mükemmel bir çözüm ya da hızlı bir çözüm değil. Ama bu da *bir şeydir*. Ve sizden tek istediğim, ben bir şeyler yaparken biraz daha dayanmanız. Hepimizi kurtarabilecek bir şey."

Kalabalıktan onay ve destek mırıltıları yükseliyor. Hayır diyenler uzaklaşırken, diğerleri hastaları öne çıkarıyor, Arawn'ın

Dokun.

Bu cesur konuşma anlarında içime dolan enerji, Arawn ve ben bu bölgeyi bitirirken önümüzdeki birkaç saat boyunca devam ediyor. Bir sonraki bölgeye doğru biraz daha ilerliyoruz - kaplamamız gereken son bölgelerden biri - ama sonunda Arawn dönüyor ve bizi yavaşça takip eden arabaya doğru geri gidiyor. Bir sonraki sokakta hala bekleyen hastalar var ve onlara sabah geri döneceğimize söz veriyorum.

Onlara "Hasta çocuklarınızı Dördüncü Mahalle pazar meydanına getirin" dedim. "İlk şifa için şafak vakti orada olacağız."

İnsanlar yavaşça evlerine dönüyor ve muhafızlarım bana arabaya kadar eşlik ediyor. İçlerinden biri sıyrılan yanağımın üzerine bir parça yara bandı yerleştirdi; yıkanana ve düzgün bir şekilde sarılana kadar bölgeyi korumak için geçici bir çözüm.

Vebadan önceki günlerde, böyle bir sıyrık saray şifacılarından biri için bir anlık iş olurdu. Şimdi yavaş ve doğal bir şekilde iyileşmem gerekecek.

Arawn karşımda oturuyor, arada bir bana onaylamayan bakışlar fırlatıyor. Onu kızdıracak ne yaptığımdan emin değilim. Konuşmamın oldukça iyi olduğunu düşünmüştüm.

Saraya vardığımızda ve kraliyet konutu kanadına yöneldiğimizde memnuniyetsiz bakışlarını sürdürüyor. Koridorda genellikle ayrı odalarımıza yöneldiğimiz noktaya ulaştığımızda hala o ifadeyi takınıyor.

Muhafızları kovuyorum ve gece boyunca odamı korumaları için iki yeni asker göndereceklerine söz veriyorlar. Onlar uzaklaşırken, Arawn ve ben koridorda tek başımıza kalıyoruz. Koridorun ortasında sadece bir lamba yanıyor ve loş ışığı tuhaf gölgeler oluşturarak Arawn'ın kaşlarını daha dramatik hale getiriyor.

Yatak odamın kapısının koluna uzanıyorum ama nedense o yüzünde o ifade varken yatağa gidemiyorum. Yatamıyorum.

Ben de durdum ve geri döndüm.

Hâlâ karanlıkta beliriyor, fırtınalı bir hoşnutsuzluk kulesi.

"Neyin var senin?" Ona doğru bir adım atıyorum.

"*Benimle* mi?"

"Evet, seninle. Sanırım şimdi bu krallıkta kapana kısıldığın için iki kat daha öfkelisin, öyle mi? Seni buraya getirdiğim için benden nefret ettiğinin, bu yüzden beni sonsuza dek cezalandıracağının farkındayım.

- "Boğazımda yükselen yumruya karşı yutkunuyorum. "Ama bir an için, insanlarla konuşurken, seni neden çağırdığımı anladığımı düşündüm. Belki artık benden biraz daha az nefret ediyorsundur diye düşündüm."

Kapıya doğru geri çekilmeme neden olan fırtınalı bir aceleyle ilerliyor. "Beni bu kadar uzun süre bağladığın için senden nefret ediyorum," diyor. "Fark ettiğinden çok daha fazla zarar verdin, bildiğinden çok daha fazla hasar verdin. Bu esaretin nasıl sonuçlanacağını henüz bilmiyorum. Ama kızgınlığının nedeni bu değil."

"Şafak vakti meydana planladığım şifa yüzünden mi kızgınsın? Size dinlenmeniz için biraz zaman sözü verdiğimi biliyorum ama hasta çocukları bütün bir gece ve gün boyunca bekletmek istemedim - erken bir şifa verip sonra da krallığınızı kısaca ziyaret edebileceğinizi düşündüm-"

"Öyle değil," diye hırslıyor. Derisi değişerek yeşile dönüşüyor ve saçlarından çatallı boynuzlar çıkıyor. Huzursuz bir hayal kırıklığı hırıltısıyla pelerinini ve gömleğini çıkarıyor, ben ise iri gözlerle ona bakıyorum. Kocaman siyah kanatlar fırlayıp koridor boyunca uzanırken, o rahatlamış bir şekilde iç çekiyor.

"Karanlığın yanında, bu iyi hissettiriyor." Boynunu kırıyor ve sonra daha da yaklaşıyor, kanatları kıvrılıyor, kenarları iki yanımdaki duvara çarparak beni içine alıyor.

"Kızgınlım küçük Kraliçe, çünkü bugün aptallık ettiniz. Kendini tehlikeye attın. Kendini benimle kalabalığın içindeki kadından gelen o önemsiz füze arasına koydun. Ben öyle bir sıyrığı saniyeler içinde iyileştirebilirdim ama sen-" Bakışları yanağıma düşüyor ve pençeli parmak uçlarını kaldırarak sıyrığı örten sıva parçasını nazikçe kaldırıyor. "Savunmasızsın."

"Benim zayıf olduğumu düşündüğünü biliyorum-" diye başlıyorum ama başını sallıyor.

"Zayıf değil. Savunmasız. Arada fark var." Beni inceliyor, yakışıklı yüzü biraz yumuşuyor. "Bir insan ruhen son derece güçlü olabilir ama yine de bazı anlarda -ya da bazı yerlerde- kırılabilir."

Parmak eklemimin arkasını boğazımın hizasında gezdirirken midem bulanıyor -korkunç, baş döndürücü bir his. Pelerininin düğmesini koparıp düşmesini sağlıyor, pençesinin ucunu köprücük kemiğimin üzerinde gezdiriyor, sonra yakam boyunca ilerliyor, kumaşın kenarının hemen altından geçerek bir göğsümün üst kabarıklığının üzerinde kayıyor.

Sanki elinde değilmiş gibi göğsüme bakıyor. Göğüslerim vebadan ve yoksunluktan önceki hallerinden biraz daha küçükler - diğer yerlerim gibi kilo kaybettiler - ama yine de etkileyiciler. Yaşlı bir hizmetçi

Bir keresinde bana büyük göğsümü öz annemden miras aldığımı söylemişti. Bilemem, onu hiç hatırlamıyorum.

Arawn'ın gözleri tekrar yüzüme bakıyor. "Özür dilerim," diyor kısık sesle. "Alışkın değilim, bazen *kendimi* kaybediyorum." İki pençeli elini başımın iki yanındaki duvara vuruyor, büyük omuzları eğiliyor ve başı profili benimkine yaklaşıp kadar eğiliyor.

Zar zor nefes alabiliyorum.

Kalbimdeki ışık noktası aniden genişliyor, göğüs kafesimi dolduran bir parıltı, bacaklarımın arasında birikene kadar alçalıyor, alçalıyor, haftalardır, belki de aylardır ilgilenmediğim parçalarımı uyandırıyor.

O kadar uzun zamandır kendim olamadım ki, kim olduğumu, diğer Vale'nin kim olduğunu unuttum. Programlar, endişeler, toplantılar, krizler, korkular, tedarik listeleri ve elli sayfalık raporlardan oluşan bir montaj haline geldim. Cesaret verici sözlerin ve kesin kararların maskesiyim. Sonsuz bir sorular ve cevaplar zinciriyim. Ben bir taht ve tacım, bir krallığın bekçisiyim.

Eskiden başka bir şeydim. Kız, prenses, kız kardeş, arkadaşı.

Şimdi karanlık, çırpınan kağıtlarla, fısıldayan hayaletlerle ve kederle dolu bir boşluktaım.

Ama Arawn eğilip sedir ağacı ve adaçayı kokulu nefesini ağzıma bıraktığında ve güzel dudaklarını geriye doğru kıvrarak beyaz dişlerinin alaycı görüntüsünü gösterdiğinde

Uyanıyorum.

Ve ben sıcağım, iliklerime kadar sıcağım.

"Bunu bir daha asla yapma, aptal Kraliçe," diye tıslıyor. "Sakın beni korumaya kalkma. Kendi kendimi iyileştirebileceğimi bildiğin halde neden koruyasın ki? Senden nefret ettiğimi bildiğin halde?"

Bunu yüksek sesle söylediğini duymak canımı yakıyor. Onu tekrar incitmek için, "Bu bir içgüdüydü, aptalca bir içgüdü. Ben de senden nefret ediyorum. Neden seni yaralanmaktan kurtarmak isteyeyim ki?"

"Kesinlikle yapmamalısın."

Birbirimize bakıyoruz, acı ve öfke bakışlarımızı birbirine kilitliyor, ısı onun gözlerinden benimkilere ve tekrar benimkilere yükseliyor, ta ki bu sadece ısı değil, açlık olana kadar - bu gece istediği zevkten bahsederken onda gördüğüm açlık.

"Muhafızlar her an gelebilir," diye fısıldıyorum. "Kanatları kaldırmalı ve biraz uyumalısın."

"Burada işimiz bitmedi," diye homurdanıyor.

Tenimde lezzetli bir ürperti dolaşıyor. Buna karşı dişlerimi sıkıyorum. "Evet, öyleyiz."

Kollarının ve göğsünün kasları sanki geri çekilmeyi düşünüyormuş gibi esniyor, hatta hareket etmeye çalışıyor ama başaramıyor. "Neden bu kadar lezzetli kokuyorsun?" Kelimeler istemeden ağzından çıkıvermiş gibi görünüyor.

Bir kaşımı çattım. "At, odun dumanı ve hastalık gibi kokuyorum."

Başını eğip boynuma yakın bir yerden nefes alıyor. İstemsizce çenemi kaldırıyorum, kalbim hızla çarpıyor.

"Orada bana yardım ettin," diye fısıldıyorum. "İnsanların ayaklanmasını engelledin. Teşekkür ederim."

"Bunu kendi iyiliğim için yaptım, senin için değil."

"Yüzünü gördüm," diye meydan okuyorum ona. "Biraz da benim hatırlam içindi."

Başını tekrar kaldırıyor, sertçe. Gözlerimin içine bakıyor, profili neredeyse benimkine değişiyor. Kendimi zor tutuyorum. Sözlerini kafamda tekrarlamak zorunda kalıyorum: *Senden nefret ettiğimi biliyorsun.*

Arawn'ın çenesi sert, kolları kaskatı.

Bakışları ağzıma düşüyor.

Koridorun köşesinden uzak sesler geliyor.

Kanatları ve boynuzları anında kayboluyor, insan haline geri dönüyor, döktüğü kıyafetleri topluyor ve benimkinden birkaç adım ötede, koridorun karşısındaki odasında kayboluyor.

Kendi odama çekiliyorum, birlikte geçirdiğimiz gecenin -ona sarıldığım gecenin ikinci yarısının- veba başladığından beri uyuduğum en iyi uyku olduğu gerçeğini kabul etmemeye çalışıyorum.

Kraliçe ve ben şafak toplantısına at sırtında gidiyoruz. Bugün daha az hasta çocuk var - bu çabaya başladığımız zamana göre belirgin bir gelişme. Hepsiyle ilgilenildikten sonra Kraliçe ve muhafızları bana şehrin dışına açılan dar bir kuzey kapısına kadar eşlik ediyor.

"Bu bir çöp kapısı," diyor.

"Bu kokuyu açıklıyor."

"Bu şekilde gitmenin senin için daha iyi olacağını düşündüm. Ayrıldığınızı daha az kişi fark eder ve soru sorar."

Her zaman olduğu gibi haklı. Kürklü pelerini, parlak gözleri ve soğuktan pembeleşmiş yanaklarıyla bugün şaşırtıcı derecede güzel görünüyor. Sol yanağı buz parçasından dolayı kırmızı çizikler taşıyor ve ayrıca derin bir şekilde morarmış.

Onu yaralayan kişinin canını yakmak istiyorum.

Kaşlarını çatarak sorgular gibi bakıyor. Bakışlarımla kafası karışıyor ve bu bakış onu daha da güzelleştiriyor.

"Uzun süre uzak kalma," diyor. "Lütfen. Sana ihtiyacımız var." "Size dönmek zorundayım. Akşama dönmüş olurum."

Başını salladı. "O zaman git."

"Döndüğümde bana ne söz verdiğini unutma."

"Daha kolay bir program, böylece biraz zevk alabilirsin." Gergin bir şekilde boğazını temizliyor, yanakları daha derin bir gül rengine bürünüyor.

"Unutmadım."

"Güzel." Kalbimde yükselen gülümseme ağzımı buluyor ve kısa bir an için dudakları karşılık olarak yukarı doğru seğiriyor.

Sonra atı mahmuzluyorum, dörtmala dar kapıdan içeri giriyorum, inatçı kahverengi ot kümelerinin böldüğü sert kar yığınları arasındaki yolda hızla ilerliyorum. Sulu güneş ışığı gri bulutların arasından sızıyor ve rüzgar üzerimden geçerken kendimi kısa süreliğine, ıslıl ıslıl özgür hissediyorum.

Bu sabah erken saatlerde kalın yün tuniğimin arkasına yarıklar açtım. Şehrin dış mahallelerini geçtikten sonra atı kapıya doğru geri gönderiyorum ve kanatlarımı tuniğimdeki yarıklardan geçiriyorum. Cerato halkı gizemli, kara büyülerim olduğunu biliyor ama hâlâ ilahi statümden habersizler. Kraliçe ifşaata hazır olana kadar böyle kalması en iyisi.

Pelerinim tam kanat eklemlerinin arasına düşüyor - biraz rahatsız edici, ama onu üzerimde tutmam gerekiyor. Sıcaklığa karşı eskisi kadar dayanıklı değilim.

Tek ve görkemli bir kanat çırpışıyla gökyüzündeyim, bulutların gri karınlarına doğru yükseliyorum. Akkor halindeki sarı güneş ışıkları gökyüzünden yeryüzüne doğru süzülüyor ve ben onların arasında süzülüyorum, dalıp çıkıyorum, dönüyorum ve süzülüyorum.

Uzun zamandır fani dünyada uçmamıştım. Ne kadar canlandırıcı olabileceğini unutmuşum.

Havada karada olduğumdan çok daha hızlıyım, bu yüzden Çukura hızla, neredeyse hazır olmadan önce ulaşıyorum.

Kendi krallığının girişi daha önce beni hiç korkutmamıştı. Ama ayin kitabında okuduklarım beni sarstı. Annwn'a girdiğimde ne bulacağımdan emin değilim.

Kanatlarımı açmış, çukurun kenarında dolanıyorum, botlarım sarmal siyah sarmaşıkları eziyor. Delikten ölüm kokusu yayılıyor. Tünelin soğuk nefesiyle taşınan tanıdık bir koku.

"Siktir et," diye fısıldadım ve içeri daldım.

Düşerken hava yanımdan hızla geçiyor, kanatlarım akıntıyla havalanıyor.

Uzun, karanlık bir geçit ve diğer tarafa geçtiğimde hızlı bir kanat çırpışıyla kendimi yakalıyorum.

Annwn her zamanki gibi görünüyor - yumuşak gri sis, yemyeşil koyu yeşil yapraklar, havada süzülen soluk ışık zerrecikleri, tepede gri gökyüzü. Daha uzakta, puslu mesafede, daha sıcak bir ışık var - iyi ruhların ebedi huzur içinde dolaştığı krallığının hoş bölgelerinin parıltısı. Orası ve burası arasında, gökyüzüne doğru yükselen fırınının büyük kemeri duruyor.

Neredeyse sonsuz bir yükseklik, titreyen turuncu ateşten yarı saydam bir örtü, uzun kapı direkleri arasındaki boşluğu dolduruyor.

Sağında, biraz uzakta, sarayımın siyah sütunları var, onlar da imkansız, gereksiz derecede uzun. Evim çatısız, kapısız ve krallığıma açık. Herkes içeri girip tahtıma oturabilir.

Sarayıma doğru acele ediyorum, kalbimde bir kıyamet yankısı çarpıyor. Çoktan geç kalmış olabilirim.

Rose'un cenazesi bugün. Neredeyse unutuyordum.

Arawn'ı göndermem uygun oldu. Bu öğleden sonra arkadaşımın yasını tek başıma tutabilirim, onun varlığı üzerime gelmeden, bana neden öldüğünü hatırlatmadan.

Saraya geri dönüyorum ve atımdan hızla inerek atımı bir seyise teslim ediyorum. Sarayın içinde daha birkaç adım atmadan dört kraliyet muhafızı etrafımda saf tutuyor.

"Özür dileriz Majesteleri," diyor içlerinden biri. "Ama sizi doğrudan Konsey Odası'na götürmek için emir aldık."

Ah, Konsey. Planlanan toplantımızı kaçırdım ve hiçbir tebligatlarına ya da çağrılarına cevap vermedim. Muhtemelen aptalca davrandım, onlar nezdindeki güvenilir konumum göz önüne alındığında - ama Arawn ile şehri gezmek daha hayati görünüyordu.

"Konsey Kraliçe'nin muhafızlarına *emir* vermez," diyorum soğukkanlılıkla. "Yine de size eşlik edeceğim."

"Teşekkür ederim leydim." Benimle konuşan güvenlik görevlisi biraz terliyor, muhtemelen siyasi bir çekişmenin ortasında kalmaktan korkuyor.

Koridorlarda süzülüp Konsey Odası'na girerken üvey annemi aklımdan çıkarmıyorum. Gerçek annemi hatırlamıyorum ama babamın ikinci karısı on beş yıl boyunca bana gerçek bir annelik yaptı. Güneydeki bir ülke olan Yurstin'in prensesiydi ve babamla İvris'teki bir hükümdarlar zirvesinde tanışmıştı. Halkın gözü önündeyken, mükemmel bir zarafetle davrandı.

Her zaman hayranlık duyardı; ama özel hayatında çok daha az muhteşemdi-oyuncu, nazik, gözlerinde bir ışıltıyla. Bazen sert olabiliyordu - bir konuda endişeli ya da kızgın - ama bir şekilde sevgisi o anlara da yansıyor.

Onun gibi yürüdüğümde, onun konuşacağı gibi konuştuğumda, onun imgesinin kraliçelik görevlerimde bana rehberlik etmesine izin verdiğimde yokluğunun acısı biraz daha azalıyor.

"Majesteleri!" Saray evinin baş yöneticisi, elinde bir tomar kağıtla koridorda bana doğru koşturuyor. Bu sabah meydana gitmek için o kadar erken ayrıldım ki onunla da görüşecek vaktim olmadı.

"Benimle yürü," dedim ona. "Konsey Odası'na gidiyorum ama uzun sürmez. Sen de gelebilirsin."

"Emin misiniz, Majesteleri?" Yuvarlak yüzü kızarıyor ve bu fikir karşısında dehşete düşmüş görünüyor.

"Oldukça eminim." Koluna girip onu nazikçe çekiyorum. Belki onu bu konsey oturumundan çabucak çıkmak için bir bahane olarak kullanabilirim.

Hem soğukkanlı hem de olağanüstü meşgul bir tavır takınarak Konsey Odası'na giriyorum. "Saygıdeğer Konsey üyeleri, bugün yapılacak çok iş olduğu için sadece birkaç dakikanızı ayırabilirim. Gördüğünüz gibi Baş Müdür de yanımda ve bazı konuları gözden geçirmemiz gerekiyor."

"Her şey çok güzel Majesteleri," diye araya girdi Louge Düşesi, "ancak bu Konsey, iletişimlerimizi açıkça göz ardı etmenizden dolayı açıkça hoşnutsuz. Planlanmış bir oturuma katılmadınız ve size doğrudan iletilen çok sayıda mesaja yanıt vermediniz. Bu Konsey'in iki önemli konuda ciddi endişeleri var: Birincisi, ölüm ve sahte umutlar dağıtarak ortalıkta dolaşan yabancı şifacı."

"*Hayat* dağıtmak demek istediniz sanırım," diye araya giriyorum. "O geldiğinden beri hiçbir çocuk vebadan ölmedi. Ve bu tanrıların bir mucizesi, kutlamaya değer. Gördüğüm kadarıyla hepinizin elinde içki var, buna içelim." Masanın üzerindeki şişe ve kadehlere başımla işaret ediyorum. Yanımdaki meclis üyelerinden birinin elinde dolu bir şarap kadehi var, ben de onu kapıp yukarı kaldırıyorum. "Küçüklerin yaşamına!"

Konsey üyeleri belli belirsiz mırıldanarak kadehlerini kaldırıyor ve içiyorlar. En hevesli görünenleri not alıyorum. Lord Redglaive, Üstat Coors, Leydi Elanann ve birkaç kişi daha.

"Şehirde iyi işler yapıldı," diyorum onlara. "Yarından itibaren Şifacı Vaughn ile birlikte surların ötesine, kırsal bölgelere seyahat edeceğim. Benim yokluğumda sarayın ve şehrin günlük işlerini yürütmek üzere Lord Redglaive, Üstat Coors ve Leydi Elanann'ı görevlendireceğim."

Lord Venniroth oturduğu yerden yarı doğrulur. "Bağışlayın Majesteleri ama bu biraz aceleci bir davranış gibi görünüyor, özellikle de bu tür konularda daha tecrübeli ve daha nitelikli başkalarının da olduğunu düşünürsek."

"Yine de randevum geçerli. Beyler, leydim, detayları görüşmek üzere sizinle bu öğleden sonra saat beş civarında buluşacağım. Ve şimdi, Düşes, sanırım ikinci bir endişeniz vardı?"

Hızlı bir şekilde konuşuyorum, nefes almak için neredeyse hiç durmuyorum, hiçbirinin gözlerinde çalkalandığını görebildiğim sorularla - "Şifacı Vaughn", garip büyü ve kökenleri hakkında sorularla - atlamasına izin vermiyorum.

Louge Düşesi ani ilgim karşısında şaşırmış görünüyor. Venniroth'a bir bakış atıyor, sanki kendisi sahnedeki bir aktörmüş de repliklerini unuttuğunda ona işaret veren oymuş gibi. Aynı gösteride ipte yürüyor olmasaydım, ipi yağılamış olmalarına rağmen kaymamaya çalışmam komik olurdu.

"Kraliçe'nin evliliği meselesi," diyor Venniroth.

"Oh, evet, evliliğinizle ilgili, Majesteleri." Düşes başını sallar. "Sizinle bu konuyu konuştuğumuzdan bu yana üç gün geçti. Dört gün kaldı ve siz hâlâ hükümdarlıkta size katılabilecek uygun erkeklere kur yapmak için herhangi bir girişimde bulunmadınız."

"Son görüşmemizde bana çok akıllıca hatırlattığınız gibi, halkımın yaşamına kişisel ilişkilerimden daha fazla öncelik veriyorum." Ona parlak bir gülümseme veriyorum. "Ama tesadüfe bakın ki, bu akşam bir yemek ve dans planladım. Baş Müdür ve ben de tam bundan bahsediyorduk, değil mi?"

Kolunu sıkıca kavıyorum ve zavallı yönetici ciyaklıyor, "Öyle miydik? Oh, evet, evet, öyleydik. Küçük bir akşam yemeği-"

"Düzenleyebileceğimiz en büyük akşam yemeği," diye devam ediyorum, hâlâ gülümseyerek, hâlâ kolunu sıkarak. "Şehirdeki tüm uygun erkekleri davet etmeleri için bir saat içinde haberciler göndereceğiz. Elbette sadece hayatta kalanlar. Evlendikten sonra kocamın vebadan ölmesi benim için iyi olmazdı, mi? Konsey'imden birkaç kişiye kişisel davetlerimi iletmeme izin verin - Tüccarlar Loncası'ndan Üstat Ward, Kaptan Yerron, Lord Jestin...." I

Durakladı, sanki daha fazla bekâr ya da dul erkek arıyormuş gibi masanın etrafına bakındı. "Oh, ve Lord Venniroth."

Onu sonradan düşünölmüş biri olarak yerleştirmek kasıtlıydı ve yanaklarındaki kızarmaya bakılırsa bunu biliyor. Konsey beni bir koca seçmeye zorlayabilir ama *onunla* evlenmeye zorlayamaz. Evlenmeyeceğim. Konsey'in hoşuna gidecek ve umarım benim de hoşuma gitmeyecek başka bir adam bulacağım.

Tahtımın önündeki avluya aceleyle indiğimde rahat bir nefes alıyorum. Burada benden başka kimse yok.

Hiçbir yabancı tahtımın üzerine çıkmadı. Her zaman olduğu gibi duruyor; ilahi gücümün sembolleriyle işaretlenmiş kemik, boynuz ve yosundan oluşan devasa bir yapı. Zirvesinde insanoğlunun ilk avı olan geyiğin devasa kafatası duruyor. O muhteşem hayvanın hayatını kurtaramadım ama kafatasını insanların acımasızlığını kendime hatırlatması için saklıyorum. Bundan da öte, ölümlüler için bir amblem, acımasız adaletimin bir sembolü haline geldi.

Sarayımın boşluğu ve sessizliği bana güven veriyor. Ama bu diyarın tüm kontrolünü elimde tuttuğuma dair daha fazla kanıtı ihtiyacım var. Fırını kontrol etmeliyim ve efendilerinin kim olduğunu hatırlatmak için tazılarımı çağırmalıyım.

Tekrar havaya sıçrayarak fırına doğru hızla ilerliyorum. Ruhlar gökyüzündeki deliklerden, ölümlü düzlem ile bu düzlem arasındaki geçitlerden, insanların tüm krallıklarından ve sahipsiz topraklarından aşağı süzülüyor. Bu ruhlar teker teker geçseler de hiç bitmeyen bir akıntı halinde fırına doğru akıyorlar.

Zamanın burada farklı bir anlamı var. Kendi âlemimdeyken, fani zamanın nasıl geçtiğinin bilincindeyim. Ancak, bu

Zaman ölçüsünün Yaşam Dışı'nda çok az etkisi vardır. Burada bir haftalık işi bir günlük fani zaman içinde tamamlayabilirim.

Ama Kraliçe'yle aramdaki büyüğü bağı çekimini şimdiden hissediyorum. Zincirlerimin buz gibi tutuşu sıklaşıyor, uzuvlarımı daraltıyor.

Burada çok uzun süre kalamam.

Ruhlar Ocağı'nın yakınına iniyorum, tanıdık kükremesini dinliyorum, tamamlanan her hayatın sahnelerinin ateş perdesinde dans edişini izliyorum.

Fırını iradem ve gücümle yeniden aşılacak için bir avucumu kemerin taş tarafına sıkıca yerleştiriyorum. Ona bu şekilde dokunmak aynı zamanda son faaliyetlerini hızlıca okumamı sağlıyor. Görüntüler ilahi zihnimde hiçbir insan beyninin kavrayamayacağı bir hız ve karmaşıklıkla akıp gidiyor.

Bittiğinde, teması keserek ve görüntülerin ezici gücü karşısında nefes nefese kalarak geriye düşüyorum. Başım dönüyor ve midemde bulantı zonkluyor.

Ben kendimde değilim.

"Macha," diye hırlıyorum. "Bana ne yaptın?"

Soruyu eter içine itebilir, ilahi bir güçle yankılanmasını sağlayabilirdim. Beni duyabilir ve cevap verebilirdi. Ama o zaman dikkatini bağlanmış olduğum gerçeğine çekmiş olurdum - ve sadece bağlanmakla kalmaz, ritüele koyduğu ek parametreler tarafından tuzağa düşürülür ve zayıflatılırdım.

Benim çağırma ritüelimde olduğu iki cilt daha gördüm. İkisinde de Macha'nın el yazısındaki ekstra satırlar yoktu. Yazı tanrısal bir güçle -taze bir güçle- yankılanıyordu; bu da eklentinin büyüğün geri kalanından daha yeni olduğu anlamına geliyor. Bu nasıl mümkün olabilir, eski bir ayine yeni bir koşul eklemek? Ve Macha bunu neden yapsın ki?

Aptalca bir soru sanırım. Ne de olsa o savaş ve çatışma tanrıçası. Canı sıkıldığında ya var olan anlaşmazlığı körükler ya da hiç olmayan bir yerde çatışma yaratır.

Fırından uzaklaşıyorum, iki parmağımı ağzıma sokuyorum ve av köpeklerimi çağırarak delici düdüğü çalıyorum.

Fırına giren ruhlardan bazen hala hayatta olan ve özellikle korkunç günahlar işleyen insanları öğreniyorum. Bu insanlardan bazılarını, yollarını değiştirmeleri için tazıları bir uyarı olarak gönderiyorum. Diğerleri içinse tazılarının ortaya çıkması anında bir ölüm cezasıdır. Canavarlarım kurbanlarını en yakın çukura sürükler ve sürüye yeni bir üye olarak katılacağı yere, bana getirirler. Kuşkusuz kimi seçeceğim konusunda kararsızım.

Bu geri dönüşü olmayan kıyametle cezalandırılıyorum ama ne de olsa ben bir tanrıyım. Türümün diğer üyelerine göre daha az kaprisim var ve en azından bu ölümlülere yardımcı oluyor.

Daha uzağa, koyu yeşil çimen tarlalarına, karaçalı çalılıklarının ve kemiklerle dolu oyukların yanına, acı tatlı anıların kıvrılan sislerini havaya sızdıran yuvarlanmış kafatası yığınlarının yanından yürüyorum.

Sonunda, uzaktaki tepelerin ötesinde, çarpık bacakları, göz çukurları ve nefes nefese dillerinden turuncu bir ateş akan tazılarımın geldiğini görüyorum. Başlangıçta onlardan on bir tane vardı ama yıllar geçtikçe özel cezayı hak eden daha aşağılık ruhlar buldukça sayıları arttı.

Orijinal on bir hala en güçlüleridir ve diğerlerinin üzerinde yükselirler. Zaman içinde benzersiz özellikler geliştirdiler. Biri, vücudundan kamçı gibi fırlayabilen kıvrımlı dikenlerle sarılmıştır. Bir diğeri kafasının kürkünü ve etini dökmüş, geriye sadece bir köpek kafatası kalmış. Bir diğeri akrep gibi bir kuyruk geliştirmiş, üçüncüsü ise ön pençelerini devasa bir tavuğun sarı çatalı ayaklarıyla değiştirmiş.

Çağrım tüm sürü için değil, liderleri olan bu on bir kişi içindi. En yaşlı ve en güçlüleri olarak, aynı zamanda en değişken olanları. Daha önce de bana karşı isyan etmişlerdi, küçük yollarla ve başarısızlıkla. Yine de, tamamen kontrolüm altında olduklarından emin olmalıyım, yoksa ölümlü düzleme girmeye karar verebilir ve hayal edilemez bir tahribat yaratabilirler.

Çağrıma cevap veriyorlar, on bir tanesi de bana doğru koşuyor.

Ama yalnız olmadıklarını fark ettiğimde sinirlerim endişeyle geriliyor.

On ikinci bir figür de onlarla birlikte.

Akşam yemeğinin duyurulmasından sonra Konsey isteksizce gitmeme izin verdi. Sersemlemiş Başmüdürü kraliyet çalışma odasına götürdüm ve onu bu duruma soktuğum için bol bol özür diledim.

"Elimde değil, görüyorsunuz," diye fısıldıyorum ona ciddiyetle. "Beni biriyle evlendirecekler. Önemli biriyle; bir soyluyla, yüksek rütbeli tüccarlardan biriyle ya da askeri liderlerimizden biriyle. Sadece hepsiyle tanışabileceğim ve hangisinin en katlanılabilir olduğuna karar verebileceğim bir geceye ihtiyacım var."

"Evlilik," diye soluk soluğa kalır Baş Müdür. "Bu, planlanması gereken bir nişan balosu ve bir de düğün olacağı anlamına geliyor."

"Hayır." Elindeki kâğıtları alıp bir kenara koyuyorum. "Hayır, herhangi bir parti ya da kutlama olmayacak ve düğün de küçük bir düğün olacak. Aksini yapmak zevksizlik olur. Biliyorum zaten personel sayımız az, dükkânlar azaldı ve kilerler bomboş-" Sesim kesiliyor ve *nefes* almak için duraklıyorum. "İnanın bana, bundan kaçınmanın bir yolu olsaydı, kaçınırdım. Sanırım Venniroth'la evlenmeyi kabul edebilirim ve o zaman buna gerek kalmaz-"

"Saçmalık." Baş Müdür omuzlarını dikleştirir. Üniforması kırıışmış, manşetleri yıpranmaktan parlamış ve çenesi tıraş edilmemiş; ama bir zamanlarki gururlu tavrından bir iz bir anlığına ona geri dönüyor. "Hak ettiğin güzel düğünden vazgeçmek zorunda kalabilirsin, ama tanrılar adına, bir

Evleneceğin kişiıyi kendin seç. Baban da senin için bunu isterdi, annen de, Arawn ruhunu kutsasın."

Ölüm tanrısının ismini kullanması beni bir an için ürkütüyor; tanrının kendisini tanıdıktan sonra bu ismin bir kutsamada kullanıldığını duymak garip geliyor.

"Aşçılarla ve hizmetçilerle konuşacağım," diyor Baş Müdür. "Birkaç süslemeyle iyi bir akşam yemeği yapmanın bir yolunu bulacağız. Ben de vebadan kurtulmuş, yetenekleri bu salonları süslemeye değeri birkaç müzisyen bulmaya çalışacağım."

"Yapabileceğiniz her şey fazlasıyla tatmin edici olacaktır," diye onu temin ediyorum. "Teşekkür ederim."

Odama dönüp Rose'un cenazesi için üstümü değıştirmeden önce birkaç işi daha aceleyle hallediyorum. Tapınağa vardığımda, Rose'un ailesinin Leilani'nin yaşayan son akrabalarını, amcasını ve kuzenlerini, Rose'un ipek örtülü bedeninin hemen yanında Lei için bir anma tapınağı kurmaya davet ettiğini keşfediyorum.

Gördüğüm manzara karşısında neredeyse kırılıyordum.

Ama anma konuşması, yavaş yavaş söylenen veda ilahileri ve tütsünün yakılması boyunca kendimi tutmayı başarıyorum. Ölen kadının akrabalarının en sevdikleri anıları anlatmaları sırasında hayatta kalmayı başarıyorum. Hatta ayağa kalkmayı, tapınağın ön tarafına yürümeyi ve Rose, Lei ve benim sevdiğimiz bir şiirin birkaç mısrasını okumayı bile başarıyorum.

Rahibelerden biri aynı zamanda ateş kullanıcısıdır ve kemanlar çalıp borular usulca tıngırdarken Rose'un bedenini küle çevirir. Sadece birkaç dakika ve tatlı arkadaşımın ölümlü formu yok oldu.

Herkesin buzlu toprağa saçmak için bir avuç kül aldığı soğuk tapınak bahçelerine geçit töreniyle giriyoruz.

Lei için kül yok ve neyse ki arkadaşları ve ailesi külleri . Vebalı ölümlerin külleri şehrin dışına taşınır ve bir hendeğe gömülür. Ölüm tanrısının kendisi ormanın gölgesinden izlerken Leilani'nin cesedini Arawn Çukuru'na ittiğimi bilmiyorlar.

Cenaze töreni arkadaşlarımla hak ettiğinden daha küçüktü. Sadece hayatta , henüz vebaya yakalanmamış, ağızları ve burunları kapalı gelen bir avuç yakın aile dışında.

Arawn ve benim için seyahat düzenlemelerini görüşmek üzere saray muhafızlarından Yüzbaşı Yerron ile buluşmak için saraya zar zor zamanında dönebildim. Ve ben yokken saraydan ve şehirden sorumlu bırakacağım üç konsey üyesiyle konuşmak için toplantıyı kısa kesmek zorunda kalıyorum.

Leydi Elanann sessizce, "Majestelerinin affına sığınarak soruyorum, ama şu anda ayrılmak sizce akıllıca mı?" diye sordu. "Bazı insanlar kendilerini yükseltmek için bu fırsattan ?"

Elbette Venniroth'tan bahsediyor ve ben de aksini iddia etmiyorum. "Ben dönene kadar onu uzak tutmanız için üçünüze güveniyorum.

Şifacı ve ben üç gün boyunca en yakın köylerle ilgileneceğiz, sonra da düşüğüm için tekrar şehre döneceğiz." Kelimeyi zar zor oluşturabiliyorum.

Lord Redglaive başını sallar. "Bize güvenebilirsiniz, Majesteleri."

Onlara daha fazla talimat verdikten sonra çalışma odamdan ayrılıyorlar. Kaybedecek zamanım yok, masamdan kalkıp üçüncü duvar halısının arkasındaki özel geçide, kraliyet çalışma odasından kraliyet kanadına giden dar bir koridora giriyorum. Odamın yakınındaki koridorda ortaya çıkıyor.

Aceleyle odama dönüyorum ve bu akşamki yemek ve dans için giyinmeme yardım etmesi için bir hizmetçi çağırıyorum. Hazırlanmak için çok az zamanım var ve kişisel kibrimin bir parçası iyi görünmem konusunda ısrar ediyor. Ne de olsa koca arıyorum.

Eş olarak bir kadın almaya karşı değilim ama bir erkeği tercih ederim. Sanırım yakın zamanda bir erkeğe *ihtiyacım olacak*. Bedenimin uyumak, yemek yemek ve nefes almanın ötesinde ihtiyaçları var ve bu talepler giderek daha acil hale geliyor. Arawn'ın banyodaki çıplak görüntüsü ne zaman huzur bulsam aklıma geliyor - ki neyse ki bu çok sık olmuyor.

Ama tuvalet masamdaki aynanın önünde oturup Tilda'nın saçımı düzeltmesini izlerken, böyle birkaç an yaşıyorum. Tanrı'nın vücudunun uzun bacaklı, zarif mükemmelliğini düşündüğüm anlar - yontulmuş göğüs kasları, sıkı meme uçları, çıkıntılı karın kasları ve kaslı kalçaları. Uzun ve gevşek sikini düşünüyorum ve tahrik olduğunda ne kadar uzun ve kalın olacağını merak ediyorum. Koridorda beni köşeye sıkıştırdığında, kanatlarıyla etrafımı sardığında ve boynumu kokladığında çıplak göğsünün benimkine yaklaştığını düşünüyorum.

Beni neden istediğinden emin değilim. Eskiden güzeldim, evet, ama şimdi solgunum-soğuk ya da allık yanaklarımı aydınlatmadıkça çok solgunum. Saçlarım yaşımın gümüş beyazı. Göğüslerim ve popom hâlâ yeterince etli ama geri kalan her yerim neredeyse kemik ve deriden ibaret.

Arawn'ın beni isteyip istememesi önemli değil. Böyle şeylere ayıracak vaktim yok.

İhtiyacım olan şey düzgün bir adamla evlenmek. Az hırslı ya da hırssız ama makul miktarda mantıklı iyi bir adam. Hayatıma yerleştirebileceğim biri.

Uzakta olmam gerektiğinde tahtımı sallayacak, işleri iyi idare edebilecek ama bana söz geçirmeye çalışmayacak biri. Benim istediklerimi söyleyecek ve yapacak, Konsey'i tatmin edecek kadar varlıklı ve nüfuzlu bir kukla koca. Ben istemedikçe benden yatağını ısıtmamı beklemeyecek, bunun bir mantık evliliği, bir zorunluluk olduğunu anlayacak biri.

Lord Venniroth savaşmadan böyle bir adamı seçmeme izin vermez. Güç istiyor ve benimkine sahip olmaya kararlı.

Beni ondan koruyacak kadar güçlü birine ihtiyacım var.

Demek kardeş tanrıçam burada.

Çağrıldığım gerçeğini gözden kaçırmamış. Bu da demek oluyor ki, beni izliyordu ve bunun olmasını bekliyordu.

Belki de bunu o istemiştir.

Savaş tanrıçası Macha en sevdiği haliyle karşımızda; beyaz teni, güzel yüzü, onu neredeyse çocuksu gösteren iri koyu renk gözleri ve şakacı bir sırıtışa sahip kırmızı ağzıyla. Saçları canlı bir kırmızı, yarısı kafasında yüksek bir yere yığılmış ve kemik ve kuzgun gagalarından oluşan bir diademle sabitlenmiş, geri kalan bukleler ise düz bir şekilde dökülüyor. Kan lekeleri alnını süslüyor ve kan çizgileri gözlerinin altından yanaklarına kadar iniyor - bir çocuğun parmaklarıyla resim yapması gibi. Tenindeki kan asla kurumaz, sonsuza dek kıpkırmızı kalır.

Her zamanki gibi zırh giyiyor; tahta, metal ve kemik parçaları tüm vücudunu kaplayan karmaşık ve aşılmaz bir kabuk oluşturacak şekilde bir araya getirilmiş. Boğazında kırmızı bir mücevher var.

"Selamlar, kardeşim," diyor neşeyle.

"Macha." Gözlerimi köpeklerden ayırmıyorum, ikisi ona çok yakın duruyor. Sanki ona bir tür bağıllık borçlularmış gibi.

"Oh, çok hoş, değil mi?" diye mırıldanarak bir tazının kafatasını okşuyor. Kemikli çenesini açıyor, ateşten bir dil dışarı sarkıyor. "Seni bir asırdır görmedim, Arawn. Diğerleri de görmedi."

"Ben böyle olmasını tercih ederim."

"Her zaman böyle huysuz bir adam." Suratını asıyor. "Hiç eğlenmek istemiyorsun."

Parmaklarımı sıklatıyorum, tazılara bir emir veriyorum. Çoğu bana doğru geliyor ama ikisi Macha'yı kuşatmaya devam ediyor ve biri Macha'nın önüne geçiyor, akrep kuyruğundaki zehirli kapsül şişiyor ve parlıyor.

Bu bir uyarı. Benim için, efendisi için.

"Tazılarım senin değil," diye bağırdım. "Ne de bu diyar senin, ne tür büyülü planlar yaparsan yap."

"Ah, ritüele yaptığım küçük eklemeyi bulmuşsun." Sırıttıyor. Beyaz dişlerinin arasında kan var. "Mükemmel bir şey, değil mi? Ben bir dahiyim, gerçekten öyleyim."

"Burası zamanın başlangıcından beri benim egemenliğim altında," diyorum ona. "Senin hiçbir entrikan bunu değiştiremez. Yaşamayanlar diyarını neden istiyorsun ki Macha? Görevleri senin için çok sıkıcı olurdu."

"Belki de işleri canlandırmak için bir planım vardır." Çekici ve kız gibi gülümsüyor ama kırmızı çerçeveli gözlerinde manik bir arzu var.

"Anlat."

"Belki de . Eğer iyi bir çocuk olursan." Bana doğru zıpladı, yanağımı okşamak için uzandı. "Ama sanırım iyi olmaktan yoruldun, değil mi? Özgür olmayı arzuluyorsun." Parmakları kalçama basıyor, içe doğru kayıyor. "Eğer beni şimdi becerirsen Arawn, bunu seni yıkmak için verdiğim uzun savaşta kazandığım bir zafer olarak kabul edeceğim ve bu benim için yeterli olacak. Diğer tanrıçalar ve ben bahse girdik, biliyorsun. Hangimiz önce senin sikini alabilecek. Ben kazanmak istiyorum. İçime gireceksin ve tüm bunlar barışçıl bir şekilde sona erecek."

Ondan uzaklaşıyorum. "Başka seçeneklerim varken neden kendimi sana vereyim ki?"

"Şimdilik," diye mırıldanıyor. "Başka seçeneklerin var..."

şimdilik." "Ritüeli nasıl değiştirebildiğini anlamıyorum."

"Zaten orada olanı kullanarak, aptal çocuk. Bağlama için her zaman dokuz gönüllü kurban gerekmiştir. Bazı insanlar fanatiklikten, acıdan kaçmak için ya da sevdiklerine iyi bir ödeme yapılacağından emin oldukları için kendilerini böyle bir ritüel için sunarlar. Ancak dokuz kişi de sadece kendi nedenleriyle değil, çağırana duydukları sevgi ve sadakatle kurban vermeye karar verdiğinde, ritüelin dinamiği değişir. Ve eğer çağırın kişi sevdiği birini bencil olmayan nedenlerle kurban ederse, koşullarım yerine gelmiş olur ve büyüm etkisini gösterir."

"Sihrime müdahale ettin."

"Dönüştürücü büyünüz sınırlı, evet ve Annwn'la olan bağlantınız azalmış durumda. Bunun nedeni kısmi bir enkarnasyon deneyimlemiş olman. Hâlâ bir tanrısın ama hislere, duygulara ve belli bir tür ölüme karşı son derece savunmasızsın."

Yüz hatlarımı sakın ve vurdumduymaz tutmaya çalışıyorum, sanki Macha'dan ya da büyülerinden korkmuyormuşum gibi. Beni doğrudan yok edemez. Bir tanrı diğerini öldüremez; bu bizim en kutsal yasamızdır ve koruması tüm tanrılar arasında en az sevilen beni bile kapsar.

Ama ayin kitabında okuduklarım doğruysa, Macha'nın büyüsü benim varlığımı Kraliçe'ninkine bağlamış. Ona bağlı olduğum yıl boyunca, Kraliçe ölürse ben de ölürüm.

Karanlığa şükürler olsun ki Kraliçe'yi çukura düşmekten kurtardım. O zamanlar şimdi bildiklerimin farkında değildim: Macha bunu beni yok etmek ve Annwn'ı ele geçirmek için bir plan olarak kurdu.

"Eğer seni becerirsem, beni bu lanetten kurtaracak mısın?" Ona soruyorum.

"Enkarnasyon büyüsünü değiştiremem ya da seni insan çağırıcından ayıramam," diyor Macha. "Eğer beni becerirsen, sevgili kardeşim, sadece sen Annwn'a dokunmayacağıma söz verebilirim. Eğer yapmazsan- iyi

-"Fırından çoktan ruhlarla uğraşamayabilirim ama bu âleme yeni girenlere eziyet edebilirim ve güzel hayvanlarınızla oynayabilirim. Beni zaten seviyorlar, gördün mü?" Elini uzatıyor ve tazılardan biri kızgın diliyle parmaklarını yıkıyor.

"Keşke insan çağırıcınızı kendim öldürebilseydim," diye devam ediyor Macha dalgınca. "Bu her şeyi çok daha kolay hale getirirdi. Ama bildiğiniz gibi, ölümünüzden sorumlu olamam, çağırıcınızı öldürerek bile. Ve kimseye ikinizi de öldürmesini emredemem, yoksa diğer tanrılar benim sonumu getirir. Hayır, arkama yaslanıp beklemeliyim ve başka birinin onu ve dolayısıyla *seni* ortadan kaldırmak için devreye girmesini ummalıyım. En iyisi böyle zaten! Ne kadar sıkıldığımı hayal bile edemezsin. Bu planın gerilimi kıyaslandığında enfes."

"Peki ya küçük eklentinin geri kalanı?" Büyüsünün son birkaç satırını hatırladığımda yüzüme bir sıcaklık yayılıyor.

"Ah evet! Ölümlü düzlemde istediğin kişiyle yatabilirsin - aslında, taktığın zincirlerin dayanılmaz derecede ağır ve acı verici olmasını istemiyorsan bunu teşvik ederim. Ama aşık olamazsın. Eğer aşık olursanız, çağırıcınızla olan sözleşmenizin sonunda tahtınızı kaybedersiniz. Sihrinin bir kısmını kalıcı olarak kaybedersin ve hala ölümsüz bir tanrı olsan da, evi olmayan gezgin bir tanrı olursun,

Dinlenme yeri olmadan, herhangi bir otorite olmadan. Ve Yaşamsızlık diyarı ele geçirmek için özgür olacak."

"Sen küçük bir pisliksin, Macha," diye hırlıyorum.

Kırmızı dudaklarını . "Ben olsam kendime karşı daha nazik olurum sevgili kardeşim.

Her zamanki kadar güçlü değilsin. Ve daha az arkadaşın var."

Buna karşılık olarak iki asi tazı ona doğru yaklaşıyor. Ben de kendi bakışımla onların uğursuz, parlayan gözlerine bakıyorum.

"Size tek bir şans vereceğim," diyorum onlara. "Bir daha döndüğümde, gerçek efendiniz olarak bana boyun eğeceksiniz. Eğer reddederseniz, sonuçları korkunç olacak." Gölgelemin bedenimden sıyrılmasına izin veriyorum - canavarların içlerindeki ateşi sonsuza dek söndürebilecek kalın, mürekkep gibi, kırbaç gibi gölgeler.

Asi köpekler tıslayarak ve sızlanarak karanlıktan kaçıyorlar. "Bunu bir düşünün," diyorum onlara. "Ve geri , kız kardeşimi benim krallığım."

Dokuz sadık tazı, başları öne eğik, Macha'ya hırslayarak yaklaşıyor.

Gözlerini deviriyor ama endişesini hissedebiliyorum. Macha'nın dev yaban domuzu sürüsü onun diyarı Kan Vadisi için neyse, bu tazılar da benim için odur. Tazılarım diyar muhafızlarıdır, arkalarında benim iradem olduğunda başka bir tanrıyı devirecek kadar güçlüdürler. Macha ben yokken Annwn'a sızabilir, ama tazılarım itaatkâr kaldığı sürece, her döndüğümde onu tekrar kovabilirim.

Macha tazılara saldırma şansı vermez. "Yakında görüşürüz küçük kardeşim," diyor ve bir kan ve duman girdabının içinde kayboluyor. Sıcak metalin keskin kokusu ve ölümün iğrenç kokusuyla kokuşmuş zehirli bir hava patlaması, o ayrılırken yüzüme çarpıyor. Savaş kokusu. Savaş kokusu.

Biraz öğürüyorum ama av köpeklerimin önünde tepkimi bastırmaya çalışıyorum. Vücudumun kokudan geri çekilmesi, zayıflığımın, enkarnasyonumun bir başka işaretidir.

Boyumu kaybetmem de başka bir sorun. Tazılar devasa, kafaları bir insanın omuz hizasında. Genellikle tanrı formumla onların üzerinde yükselebilirim. Hâlâ onlardan daha uzunum ama bu ekstra fiziksel hakimiyetimi kaybettim.

Tehdit ettiğim iki tazı birlikte durmuş, derimin üzerinde kabarcıklı bir pus gibi hissedebildiğim bir kötü niyetle bana bakıyorlar. Ve zincirlerimin ağırlığını hissediyorum, çok bağırsak bükücü, kaçınılmaz. Ölümlü düzleme doğru geri çekiliyorum.

"Bu sözleşme sona erdiğinde sadakat ödüllendirilecek," diyorum tazılara. "Ve itaatsizlik şiddetle cezalandırılacak. Gidin!"

Onlar uzaklaşırken ben kendimi sabit tutuyor, Kraliçe'yle olan sözleşmemin çekiciliğiyle savaşıyorum. Tazılar uzaklarda kaybolduğunda kendimi bırakıyorum.

Zincirlerim beni insan alemine doğru geri çekerken tüm bedenim sarsılıyor, beni tünele ve çukura doğru çekiyor, ta ki açıklığa fırlatılana kadar. Beyaz yıldızlar ve sürüklenen karlarla bezeli soğuk ve siyah bir gökyüzünün altında, siyah sarmaşıkların üzerine düşüyorum.

Gün batımını geçti.

Gardiyanıma dönmekte geciktim.

Küfrederek kendimi ayağa kaldırıyorum, kanatlarımı açıyorum ve havalanarak açıklığın dışına doğru yükseliyorum. Bedenim artık daha ağır geliyor. Görünmez zincirler beni aşağı çekmeye çalışıyor; halkaları kör, buzlu azı dişleri gibi derimi ısıyor. Nefesim hızlanıyor ve panik duyğum bu bedende, bu sefil kafatasımda sıkışıp kaldığımın farkındalığıyla yeniden yükseliyor -gerçek tanrısal formuma doğru esneyip genişleyemiyorum, bilincimin genişlemesine ve dolaşmasına izin veremiyorum.

Kalbim hızlı ve çılgınca çarpıyor ve sanki esaretimi atlabilecekmişim gibi kanatlarımı daha sert çırpma için çabalıyorum. Yüzümden geçen buz gibi rüzgâr biraz yardımcı oluyor ama sadece duyularımın hoş bir şekilde uyarılması beni gerçek anlamda rahatlatacak.

Ve bu rahatlama bile sahte bir güvenlik, çünkü ben şehvani biriyim. Savunmasızım, tıpkı beni esir alanın savunmasız olduğu gibi.

Kraliçeyi terk etmek, krallığı kontrol etmek, korkularımın temelsiz mi yoksa haklı mı olduğunu görmek zorundaydım. Macha'yla konuştuktan sonra, artık beni yok edip Annwn'ı ele geçirmeye niyetli olduğunu bildiğimden, küçük insan Kraliçe'nin ölebileceği tüm yolları hayal etmekten kendimi alamıyorum. Vebadan kurtuldu, evet, ama o çok ölümlü. Narin parmakları ve yumuşak pembe bir ağzı olan ince, beyaz bir insanlık kırıntısı, parlak gözleri, çıkık kemikleri ve fırtınalı kararlılığı olan bir yaratık.

En azından şundan emin olabilirim: Onu ya da ölümlüler âlemindeki herhangi birini sevmeme şansım yok. Âlemimden geçen ruhlarda sayısız kez aşk gördüm. Ne olduğunu biliyorum ve tüm çeşitlerini kategorize edebilirim. Ama ben sevmem. Bu duygudan acizim.

Tek odak noktam şu üç hedef olmalı...

Kraliçeyi on iki ay boyunca hayatta tutmak için.
Arada sırada krallığımlı kontrol etmek ve Macha'yı orada çömelmiş
bulursam yerinden çıkarmak için.
İnsanlık âlemindeki ikametimi katlanılabilir kılacak kadar zevk almak
için.

Kraliçe'ye gideceğim, onun yanında kalacağım ve hayatım buna bağıymış
gibi onu koruyacağım. Çünkü öyle.

Baş Müdür, aşçılar ve hizmetliler kendilerini aşmışlar.

Balo salonu, bahçedeki huş ağaçlarından kesilmiş narin çıplak dallardan oluşan bir çardaktır. Vazoları çiçek yerine tüylü kış çimenleri dolduruyor ve dantel parçaları dallara bağlanıyor ya da koyu yeşil masa örtülerinin üzerine kar taneleri gibi serpiştiriliyor.

Burada her şey az bulunduğu için danteller muhtemelen döküntü kıyafetlerden toplanmıştır. Gemiler limanlarımıza girip çıkmayı kesene kadar krallığımızın kendi kendine yettiğini sanıyordum. Babam vebanın ne kadar öldürücü olduğunu anladıktan sonra gelen ve giden ticareti kendisi durdurdu. Kıyı muhafızlarına Cerato'dan ayrılmaya çalışan gemileri batırmaları için emir verdi. Ticaret ortaklarımıza ölüm taşıma riskini göze alamazdı.

Ne onun ne de bir başkasının ticaret durduğunda yaşam tarzımızın ne kadar çabuk değişeceğini fark ettiğini sanmıyorum. Eğer veba işgücümüzü her düzeyde ciddi bir şekilde azaltmamış olsaydı, belki de mal ve hizmetlerde küçük ayarlamalar yaparak yolumuza devam edebilirdik. Ancak hastalık ve ölüm ekonomimizin her parçasının işlevini durdurduğundan, kendimizi idame ettiremez hale geldik. Kırıldık, açlık çekiyoruz, ölüyoruz.

Arawn'ın yardımıyla bile hayatta kalabileceğimizden emin değilim. Değişim geliyor ama yeterince hızlı değil.

Yine de balo salonunun ruhani güzelliği bana umut veriyor.

Bu akşamki yemek oturmalı bir ziyafet değil - sarayın yiyecek stokları böyle bir ziyafet için çok az - ama balo salonunun her iki yanındaki masalar yığılmış tabaklar ve dumanı tüten yemeklerle dolu.

Cilalı dans pistine dağılmış birkaç düzine soluk saçlı adam - pelerinlerini altın broşlarla tutturmuş adamlar, sert yakalı ve parlak siyah çizmeli adamlar, fırfırları ve ışıltılı küpeleri olan adamlar. Uzun adamlar, kısa adamlar, yuvarlak adamlar, hepsi gülümsüyor, ben içeri girerken hepsi selam veriyor.

Korumalarım ben onları uzaklaştırana kadar iki yanımda beklerler. Yakınımda pozisyon alacaklar ve akşam boyunca beni gölgeleyerek kraliyet eşi adaylarıyla etkileşim kurmam için bana alan açacaklar.

Bu odadaki her bir adam neden burada olduğunu biliyor. Gerginlik, açgözlülük, çaresiz zoraki çekicilik havada titreşiyor. Bu adamlar köpekbalığı ve taç vaadi sudaki kan gibi. Gücün tadını alabiliyorlar ve arzularını düzgünce bastırılmış yakaların ve ustaca iğnelenmiş pelerinlerin arkasına saklasalar da bundan neşeyle çıldırıyorlar. *Krallığımızın* durumu ne kadar vahim olursa olsun, *kral* olma fırsatı karşı koyabileceklerinden çok daha fazlasıdır.

Hiçbirinin *beni* gerçekten gördüğünden emin değilim, sadece teklif ettiğim unvanı görüyorlar.

Hevesli gülümsemelerinin yanı sıra, bu adamların hepsinin gümüşü beyaz saçları var. Hayatta kalmanın ulusal işareti. Vebadan etkilendiler ve bunu atlattılar.

Bir süre daha durup onları inceliyorum. Balo salonunun duvarlarını kaplayan cilalı altın aynalarda uzaktan kendi yansımamı görüyorum -Aynalar mekânı daha geniş hissettirmeyi amaçlıyor. Bir keresinde bana, ihtişamdan hoşlanan ve kendi vücuduna hayranlık duyan büyükannem tarafından seçilen aynalar olduğu söylenmişti.

Bu mesafeden, vücudum yeşil ve beyazın ince bir lekesi gibi görünüyor. Kızılıkcık rengi sade bir elbisenin üzerine kuşaklı, altın işlemeli, orman yeşili ağır bir üstlük giyiyorum. Büyükannemin kocaman, süslü küpelerinden bir çift yüzümü çerçeveleyiyor ve solgun saçlarımla tezat oluşturuyor. Bu geleneksel kış festivali kıyafeti-Tilda'nın önerisi. Belki de beni neşelendireceğini düşünmüştür.

Olmadı.

Burada çok uzun zamandır duruyorum, çok uzun zamandır bakıyor ve düşünüyorum. Etrafımdaki adamların gülümsemeleri bozulmaya başlıyor - birbirlerine kararsız bakışlar atıyorlar.

Bugünün koşturmacasından sonra içimde yankılanan bir boşluk var. Ama bir gülümseme çizmeli ve muhteşem bir sıcaklık yaymaya çalışmalıyım. Çekici olmaya çalışmalıyım. Bir kocada aradığım nitelikleri aklımda tutmalıyım.

"Geldiğiniz için hepinize teşekkür ederim," diyorum onlara, zarif bir gülümseme olduğunu umduğum bir ifadeyle. "Bu akşam mümkün olduğunca çoğunuzla konuşmak isterim, bu nedenle herkesle biraz zaman geçirirken sabrınızı rica . Bu arada, lütfen keyfinize bakın. Yiyin, için ve dans edin!"

Elimi kaldırdığımda, köşedeki müzisyen dördlüsü hafif bir melodiye başlıyor. Baş Yönetici birkaç bekâr soylu kadını da etkinliğe davet etmeyi önerdi, böylece ben meşgulken eş adaylarının dans edip sohbet edecekleri partnerleri olacak. Müzik yükseldikçe o kadınlar öne çıkıyor ve erkek konuklar eğilip kadınları dansa davet ettikçe rahatlayarak nefes alıyorum.

Ama birkaç adam bana yaklaşıyor, tüm dişleriyle gülümsüyor, sesleri tatlı ve çekici. Onlarla birkaç kelime konuşuyorum ve grubun yanından geçip tek başına duran ve oldukça garip görünen genç bir adama doğru ilerliyorum. Adını anılarımdan çıkarıyorum: Lord Erving. Bir dönem Otin Venniroth'la arkadaşta ama o zamandan beri yolları ayrıldı; bu da Erving'in lehine bir işaret.

"Lord Erving."

Ona hitap ettiğimde irkiliyor, mavi gözleri irileşiyor, yanakları kızarıyor. "Majesteleri."

Onun kızarması benim de sinirlerimi yatıştırıyor ve ona gerçek bir gülümseme veriyorum. "Bana yemeğe kadar eşlik eder misiniz? Açlıktan ölüyorum."

"Elbette! Benim için bir zevk. Yani, şeref duyarım. Çok memnun oldum, eminim." Dirseğini bükte, ben de kolumu dirseğinden geçirdim.

Bana masalardan birine kadar eşlik ediyor. Bakır kaplar ve dumanı tüten, nane ve bal kokan çay fincanlarıyla dolu.

Nane çayı.

Olası tüm tatlar arasından nane çayı.

Aşçının yetersiz ziyafetimiz için bunu neden hazırladığını anlıyorum. Nane dayanıklı bir bitkidir ve bol miktarda bulunur.

Ama Rose nane çayını
severdi. Rose, Rose'um.

Düşüncelerimi ayarlamaya çalışıyorum, kokuyu onun sıcak anılarına yönlendirmeye çalışıyorum ama yapamıyorum, yapamıyorum - koku boğazımda düğümleniyor, ani bir mide bulantısıyla tıkanıyor.

Lord Erving'e aniden "Çay yok," dedim ve onu masanın yanına, bakır kaplardan uzağa çektim...

Sadece kahverengi şeker serpilmiş tarçınlı keklerle karşılaşmak için.

Esmer şeker, esmer şeker.

Leilani her şeye esmer şeker koyardı, her şeyin üzerine. Elma, armut, ekmek, puding, hatta biftek.

Kesik kesik nefes alıyorum, gözlerimin arkasındaki boşluk dökülmemiş yaşların baskısıyla şişiyor.

Sanki arkadaşlarımdan parçalar koparılmış ve masanın üzerine serilmiş gibi.

Nane çayı ve esmer şeker.

Dağılıyorum. . Çözülemez, burada olmaz, burada olmaz.

"Müzik," diyorum umutsuzca. "Dans etmeyi sever misin?"

Lord Erving bana bakıyor, haklı olarak kafası karışmış, zavallı adam.

"Ben...şey,

I..."

"Sizinle dans edeceğim Majesteleri," diyor bir ses.

Dönüp Lord Venniroth'a bakarken gülümsememin bozulmaması için kendimi zorluyorum.

Herkesin önünde onu inkar edemem. O saygın bir lord, bir konsey ve teklifini reddetmek büyük bir hakaret olur.

"Davetiniz için teşekkür ederim," diyorum sertçe. Elim onun elinin içine düşüyor ve beni dansın içine doğru döndürüyor.

Yetenekli bir dansçı, hükmedici ve kontrollü. Kişiliği farklı olsaydı ve tahtı ele geçirmeye çalışmasaydı, onunla geçirdiğim bu aradan keyif alabilir, kendimi müziğe kaptırmanın verdiği rahatlamayı takdir edebilirdim. Bu , adımlara odaklanmakta güçlük çekiyorum ve telafi etmek için elimi ve belimi daha sıkı kavlıyor, adeta beni de kendisiyle birlikte sürüklüyor.

"Bu maskaralığa gerek yok, biliyorsun," diyor nefesinin altından. "İkimiz de nasıl biteceğini biliyoruz."

"Peki bu nasıl oluyor?"

"Ben en iyi seçimim, Majesteleri. Siyasi deneyimim, ekonomik anlayışım ve yaygın nüfuzum var. Konumunuzu sağlamlaştırmanıza ve yönetiminizin ömür boyu sürmesini sağlamanıza yardımcı olabilirim. Siz ve ben, bu krallığı yeniden büyük yapabiliriz."

"Ama ne pahasına? Azalan işgücünü tamamlamak için genç işgücünü destekliyorsunuz ve limanları yeniden açmak istiyorsunuz. Bunların ikisine de izin veremem."

"Genç ve idealistsiniz," diyor. "Bu konularda biraz deneyim kazandıktan sonra-"

"Umarım deneyim beni daha dikkatsiz bir insan yapmaz," diyorum sertçe.

"Beni dikkatsiz mi sanıyorsun?" Biraz alay ediyor. "Söyleyin bana Ekselansları, hangimiz gizemli bir yabancıyı sınırlarımıza getirdik ve halkımıza el sürmesine izin verdik? Limanların açılmasına karşı olduğunuzu söylüyorsunuz ama o bir gemiyle gelmiş olmalı. Hangi gemiyle geldi? Nerede demirli? Ve ne tür bir büyü yapıyor? Ona 'şifacı' diyorsunuz ama o şifa vermiyor. Hepimizi aptal mı sanıyorsun? Bir unvan ve bir taç miras aldığınız için kimsenin sizi sorgulamayacağını ya da engellemeyeceğini, dokunulmazlıkla hareket edebileceğinizi mi sanıyorsunuz?"

Elimi öyle sert kavlıyor ki acıyor. Parmakları altıma giriyor kab

urga Acıyı zar zor fark ediyorum. O kadar acı doluyum ki.

lar. Lord Venniroth beni keskin bir şekilde, neredeyse şiddetle dansçıların girdabı. Beni kendine yaklaştırıyor, ikimizi de döndürüyor, bu sırada eli kaburgalarımın omurgam boyunca yukarı doğru kıvrılıyor. Boynumun arkasını kavıyor, kemiklerimi ve sinirlerimi sıkıyor.

Küçük bir soluk alıyorum, bir an için onun tutuşuna karşı çaresizim. Dansçılar etrafımızda dönüyor ve sesleri yankılanıyor, gülüyor ve neşeli görünüyorlar, ben ise felç olmuş, oltaya takılmış bir balık gibiyim. Korumalarımın aramda dalgalanan etekler, parlak botlar ve karo zeminlerden oluşan bir dünya var; Lord Venniroth'un elinin saçımın altında ne yaptığını görmeyen gülümseyen yüzler ve parlayan gözlerden oluşan bir deniz.

Beni yarım saniyede öldürebilir.

Savunma sanatlarında biraz eğitimim var. Ama kendimi böyle bir tutuştan kurtarmak için hiç eğitilmedim - boynumu kırabilecek bir tutuş.

"Aklını başına toplayacağını ummuştum," diye mırıldanıyor, nefesi yanağıma çarpıyor. "Ama sen inatçı küçük bir şeysin. Kibirli. Kendini beğenmiş. Her şeyi bildiğinden çok eminsin. Şunu bilin ki Prenses, bu krallığı kurtarmanıza yardım edebilecek tek kişi benim. Direnmenize rağmen bunu yapacağım. Öyle ya da böyle, yapacağım-"

Çukur kadar derin ve karanlık bir ses araya girer. "Kraliçemi çözün."

Tüm vücudum titriyor.

O korkunç, ilahi sesi tanıyorum.

Lord Venniroth birine bakıyor.

"Ellerini onun üzerinden çek. Şimdi." Arawn'ın güç dolu emri kemiklerimi titretiyor.

Venniroth'un omurgamdaki tutuşu gevşiyor. Parmakları kayıyor. "Terelaus'lu Şifacı Vaughn, öyle mi? Senin hakkında çok az şey duydum."

"Anlatacak pek bir şey yok," diye cevaplıyor Arawn. Elleri omuzlarımı kavırıyor, beni geriye, Venniroth'tan uzağa ve varlığının sedir ve adaçayı aromasına çekiyor.

Bu sahiplenici bir jest. Mahrem bir jest. Ve bir yanımda bunu sevse de, içine gömülmek istese de, diğer yanımda isyan ediyor, korkuyor çünkü herkes bunu görebilir ve ne düşünürlər?

Çabucak geri çekiliyorum. "Bu etkinliğe davet edildiğine inanmıyorum Vaughn."

Onunla yüzleşmek için döndüğümde, kelimeler dilimde eriyip gidiyor.

Ölüm Tanrısı uzun boyuyla odaya hükmediyor. Kalın işlemeli yünden ince bir takım elbise giymiş, geniş omuzlarına püsküllü bir örtü örtmüş. Uzun, dalgalı saçları artık siyah ve hareket ettiğinde hafif bir yanardöner yeşil parıltısı var. Kara kaşları eğiliyor ve güzel ağzında onaylamama ifadesi ağır basıyor.

İnsan renginde ama kendimi tanrısal yönünün saten yeşim derisini arzularken, boynuzlarını ya da dört boynuzunu dilerken, dev abanoz kanatlarını özlerken buluyorum. Bu odayı kâbus gibi ihtişamıyla doldururdu ve bu adamlar iki büklüm olup ona taparlardı. Ne manzara olurdu ama!

Ben ona bakarken Arawn'ın kaşları yumuşuyor. Yüzümde beliren hayranlık ifadesini hemen dizginliyorum. "Yine de," diyorum boğazımı temizleyerek. "Sanırım davet edilmemiş olsanız bile kalabilirsiniz."

"Evet, kal," diye yineledi Lord Venniroth, Arawn'a bakarak. "Bazılarımızın sana soracak soruları var."

"Sorular sonra," diyor Arawn. "Önce Kraliçe ile bir dans."

Elini uzatıyor, vücudu kaskatı. Temkinli bir şekilde avucumu onunkinin üzerine koyuyorum ve o da belimi kavırıyor. Müziğin akışına geri dönüyoruz ve her ne kadar katı bir şekilde mesafeli dursa da adımları anladığını görmek beni memnun ediyor.

"İşini başardın mı?" Alt tonda sordum. "Başardım."

"Peki evde her şey yolunda mı?"

"Tam olarak değil." Çenesinde bir kas kıpırdıyor.

"Bunu duyduğuma üzüldüm. Ama seni sık sık bırakamayacağımı biliyorsun." "Ve mecbur kalmadıkça seni bir daha terk etmemeyi tercih ederim."

Titreyen bir heyecan kalbimi delip geçiyor. Ama sonra hızla ekliyor: "Çünkü aramızdaki sözleşme senden uzun süre ayrı kalmamı rahatsız ediyor. Güçlü bir çekim hissetmeye başlıyorum, sonra da acı."

"Tabii ki. Özür dilerim."

"Hm." Arawn bizi diğerlerinden uzaklaştırıp balo salonunun bahçeye açılan üç çift dar kapısının bulunduğu uzak ucuna doğru yönlendiriyor. Kapılar kapalı, pencere camları buz tutmuş.

"Yani bu dronlardan biriyle mi evleneceksin, yoksa o katil gözlü şeytani lordla mı?" diye soruyor.

"O değil." Ürperiyorum. "Venniroth değil, Konsey'in ilk tercihi o olsa da. Hayır, daha iyi kalpli, daha yumuşak başlı birini bulmalıyım-"

"Senin için onların değerini test edeceğim," diye teklif ediyor Arawn. "Bir anlık bir iş olacak."

"Hayır!" Parmaklarını daha sıkı kavıyorum -uzun, güçlü parmaklar, harika şekilli erkek parmakları. "Hayır, etrafta dolaşıp herkesin alnına dokunamazsın. Ve seninle daha fazla dans edemem, adaylarla konuşmam gerek."

"Pekâlâ." Beni bırakıyor, topuklarının üzerinde dönüyor ve kızaran soylu kadına elini uzatıyor.

Kendimi önce bir lordun, sonra bir diğerinin çekimine bırakıyorum. Kaptan Yerron'la dans ediyor, Lord Jestin'le patates köftesi atıştırıyor ve Üstat Ward'la iki kadeh şarabın tadını çıkarıyorum; bir yandan da Arawn'a ve onun sürekli değişen hoppa eşler atlıkarıncasına bakıyorum. Birkaç erkekle de dans ediyor ve onlar da en az kadınlar kadar şaşkın görünüyor. Eğer onu sorguluyorlarsa, meraklarını ustalıkla tatmin ediyor olmalı.

Aylardır yarım kadehten fazla şarap içmemiştim. Bu gece iki kadeh içmekle aptallık ettim. Alkolün ılık sisi vücuduma yayılıyor, beynimde yüzüyor. Tenim ısınıyor, kat kat giysilerimin altında yanıyor.

Hava. Soğuk, temiz havaya ihtiyacım var.

Müzisyenler daha canlı bir melodiye dalıyor ve el çırpın eller, oynayan ayaklar ve itişip kakışan bedenlerin arasından sıyrılabilirim. Korumalarım Arawn'ın iki kıvrak, pembe yanaklı kadınla dans etmesini izliyor; parlak gözlü, gülümsüyor, neredeyse kahkaha atıyor.

Arawn'ın iki kadına attığı her sinsi gülümsemeyle sıkılaşılan kalbimin etrafında sürünen ekşi, hasta yaratığa isim vermek umurumda değil.

Bu odada bir dakika daha kalırsam boğulacağım.

Parmaklarım bir kapının kolunu buluyor, kapı açılıyor ve ben bahçenin karanlık, soğuk havasına süzülüyorum, kapıyı arkamdan hızla ve sessizce kapatıyorum.

Çiçek tarhlarındaki kuru, kâğıt gibi sapların arasında yürürken soğuk, ısınmış tenimi yıkıyor. Dans ayakkabılarım patikanın buzla kaplı parke taşında biraz kayıyor. Çıplak ağaçlar soluk, eğri büğrü kollarını, parlayan beyaz bir ayın alçak ve yuvarlak bir şekilde asılı durduğu siyah gökyüzünün kubbesine doğru uzatıyor. Kar taneleri gecenin kristalize havasında dans ediyor.

Kimse bahçedeki lambaları yakmadı. Yakıt tasarrufu yapmak zorundayız. Kümelenmiş gölgeler başka bir akşam olsa beni tedirgin edebilirdi ama bu gece umursamayacak kadar şarap bulanıklığı ve sallantı içindeyim.

Burada olmamam gerektiğini biliyorum. Balo salonunda, potansiyel kocalarımınla yakınlaşıyor olmalıydım. Katlanabileceğimi düşündüğüm birkaç kişi var, ama ne zaman onlardan birine odaklansam ve onunla evli olduğumu hayal etsem, midemde hastalıklı bir korku çalkalanıyor ve göğsümde bir panik girdabı gönderiyor.

Sevmediğim biriyle evliliğe hapsolmak istemiyorum. Bir eş seçmeye hazır olana kadar neden sadece kendim, yalnız ve yeterli olamıyorum?

Karla tozlanmış bir bankın üzerine çöküyorum, dirseklerimi dizlerime dayıyorum ve alnımı ellerime dayıyorum.

Bunu yapamam. Kimi seçeceğimi bilmiyorum.

Buz gibi bir rüzgâr saçlarımın gevşek dalgalarını karıştırıyor. Sağ tarafımdaki çitte bir şey hışırdıyor ve ben yarı merakla ama pek de telaşlanmadan başımı kaldırıp bakıyorum.

Ta ki çitin derinliklerinde parlayan bir çift turuncu küre görene kadar.

Çit yanıyor mu?

Hayır, bu aptalca. Şarap ve yorgunluk konuşuyor.

Bir hışırtı daha ve bir dalın kırılması, bu kez solumdaki çiçek tarhından.

O iri siyah şekil bir çalı ya da ağaç değil. Üzerinden ikinci bir çift parlak küre parlıyor.

Küreler değil. Gözler.

Şarapla ıslanmış beynim gördüklerimi anlamlandırmaya çalışıyor. Sağ tarafımdaki çitin arasından soluk bir köpek kafatası çıkıyor ve sol tarafımda bacakları birbirinden ayrılmış siyah bir kütle daha da yaklaşıyor. İkinci gölgenin gözleri gibi turuncu renkte parlayan şişkin bir kuyruğu var; bir akrebin iğnesi gibi keskin bir uca doğru kıvrılmış bir kuyruk.

Canavarlar.

Muhtemelen koşmalıyım.

Korumalarımı yanımda getirmediğim için kendime lanet ederek karanlık bahçe yolunda kaçıyorum. Balo salonunun girişiyle bağlantım kesildi ama belki tanrıça Aine'nin tapınağına ulaşabilirim. O zaman bu şeylerle, gerçek olduklarından hâlâ emin olamadığım bu yaratıklarla arama bir kapı ve birkaç duvar koyabilirim...

Sırtımın ortasına bir şey çarpıyor ve öne doğru uçarak karnımın üzerine düşüyorum. Avuçlarım sert buza sürtünüyor.

Anında takla atıyorum, tam zamanında kenara yuvarlanıp gelen bir pençeden daha kurtuluyorum.

Bu şeyler köpeğe benziyor. Birinin kafatası, diğerinin de akrep kuyruğu açıkta olan devasa köpekler-tazılar-kaçık, deforme olmuş tazılar.

Kurukafa köpeğinin boynu öne doğru yılan gibi kıvrılıyor, çenesi kırılıyor.

Kendimi tekrar kenara atıyorum, sonra ayağa kalkmak için çabalıyorum. Bir pençe darbesi omzuma çarpıyor ve beni bir çiçek tarhına savuruyor. Ayağa kalkmaya çabalarken buzlu saplar çatırdıyor ve çıtırdıyor.

Tazılardan biri yaklaşıyor, akkor halindeki çenelerinden ateş saçıyor, ikinci canavar ise parlayan iğnesini sallayarak arka planda gizleniyor.

Parmaklarım çiçekli bir sarmaşığa destek olan tahta bir kazığa takılıyor. Sarsıyorum ve soğuk zeminden kurtuluyor. Silahımı çılgınca savuruyorum ve kafatası tazısının burnuna çarparak anında ikiye bölünüyor.

Kahretsın.

Kahretsın, kahretsın.

Tazı çenesini açıyor, boğazından ateş saçarak esniyor.

Karanlığın içinden mürekkep gibi bir şekil patlıyor ve bir el canavarın boynuna sarılarak çenesini kapatmaya zorluyor. Tazı çırpınıyor ve sarsılıyor, ama uzun boylu, boynuzlu figür bırakmıyor. Dişleri karanlığın içinde beyaz ve tehditkâr bir şekilde parlıyor ve gözleri yeşil renkte titreşiyor.

Gölgeler Arawn'ın parmak uçlarından dökülür - bulutlardan daha kalın gölgeler, en karanlık gecenin nehirleri. Gölgeler kafatası tazısının dişlerinin arasından, alev alev yanan göz çukurlarına doğru akıyor. Tazı inliyor ve sızlanıyor ama gölgeler itmeye devam ediyor, mürekkep gibi bir boşluk seli canavarın alevini söndürüyor, gevşeyene, içi boşalana ve gevşeyene kadar içindeki ateşi söndürüyor.

Arawn canavarı bir kenara fırlatır ve canavar eriyip yok olmaya devam eder, ta ki rüzgârın savurduğu siyah bir kül yığınının başka bir şey olmayana dek.

Ölüm tanrısı bana doğru ilerledi. Beni yukarı çekip göğsüne doğru sürüklüyor. Artık yeşim tenli, koyu renk saçlarından dallanan yüksek boynuzları ve parmak uçlarından çıkan keskin pençeleri var. Ona yapışıyorum, omzumun üzerinden ikinci tazıyı, akrep kuyruklu olanı izliyorum.

Arawn hırlıyor ve elini kaldırıyor. Avucundan yeşil bir ışık parlıyor; tehlikeli bir büyü tehdidi.

Canavar bir ulumayla dönüp karanlığın içine dalıyor.

Arawn beni omuzlarımdan yakalıyor ve biraz sarsıyor. "Çılgılık atmadın," diyor kısık sesle. "Neden çılgılık atmadın? Neredeyse seni yeterince hızlı bulamayacaktım!"

Gözlerimi kırpıştırarak ona bakıyorum.

"Bana öyle bakmayı kes," diyor hışımla. "Nasıl aynı anda hem bu kadar güçlü hem de bu kadar çaresiz olabiliyorsun? Karanlıkta, yemin ederim sonum olacaksın."

"Teşekkür ," diye fısıldadım. "Beni yine kurtardın."

"Artık geceleri bahçelere kaçma küçük Kraliçe," diye tıslıyor. "En azından kaçman gerekiyorsa beni de yanında götür."

Midem bulanıyor. *Beni de götür.*

Götür beni.

Götür beni.

Zihnim çok yasak yerlere sürükleniyor. Dikkatimi dağıtmak için, "Neydi o şeyler?" diye soruyorum.

"Yaşamın Tazıları," diyor Arawn. "Sürümün bir parçası. Onlardan çok sayıda var, hepsi de şimdiye kadar bana sadıktı. Bu ikisine gelince, bana olan bağlılıkları dış etkenler yüzünden zayıfladı."

"Neden benim peşimdeydiler?"

Elleri omuzlarımdan düşüyor ve başka tarafa bakıyor. "Bilmiyorum."

"Biri sözleşmemizi bozmaya mı çalışıyor?"

"Tam olarak
değil." "O
zaman ne
olacak?"

"Burada senin anladığından daha fazlası oluyor," diyor kabaca. "Sana söyledim, beni çağırman bazı şeyleri harekete geçirdi - kötü şeyleri. Ama bunlar tanrısal meseleler ve seni ilgilendirmiyorlar." Dönüp patika boyunca yürümeye başladı.

"Sanırım öyle." Kolunu tutarak peşinden koşuyorum. "Sanırım kendi bahçemde ateşli tazılar tarafından kovalanırken beni endişelendiriyorlar."

Kolunu benden çekip uzaklaşıyor ve yoluna devam ediyor. "Eğer diğer tazi tekrar ortaya çıkarsa, seni koruyacağım."

"Geri geleceğini mi düşünüyorsun? Onu yok edemez misin, ya da başka bir şey?" "O benim yarattığım bir yaratık. Yapmak zorunda kalmamayı tercih ederim."

"Aman Tanrım." Yolda durdum. "O şeylere bağlı mısınız? Evcil hayvanlarınız gibi mi?"

"Seni ilgilendirmez," diye omzunun üzerinden tükürüyor.

Saraya farklı bir yoldan geri dönüyoruz, bizi Aine'nin tapınağının yanından geçiren bir yoldan. Arawn onu gördüğünde tereddüt ediyor. "Siktir et o sürtükleri," diye mırıldandı. "Bunların hepsi onların şakası, biliyorsun. Kardeş tanrıçalarım. Sarhoş bir alemde benim için bir çağırma ritüeli yaratmanın eğlenceli olacağını düşündüler ve birleşik güçleriyle bunu başardılar. Güçlerini gerçekten iyi kullansalar neler yapabileceklerini bir düşünsene. Ama hayır, diğer tanrılara eziyet etmeyi ve yıldızlarla sarhoş olmayı tercih ediyorlar. Ayrıca insanları sıkık oyuncaklara dönüştürmekten ve sonra da yetenekli yavruları yokmuş gibi davranmaktan hoşlanıyorlar."

"Tanrıçalar doğum yapabilir mi?" Bir kaşımı çattım.

"Bir bakıma. Bir erkek tanrı bir insan kadınla birlikte olduğunda, kadın yarı-ilah, neredeyse kontrol edilemez bir büyüye sahip güçlü bir ölümlü doğurur. Daha sonraki birçok nesil boyunca, bu ölümlünün yavruları daha düşük dozlarda büyü alabilir ve bu da sizin aşına olduğunuz güçlerde ortaya çıkar - iyileştirme, ateş kullanma, su kullanma ve daha fazlası. Bazen bir nesil atlanır, ancak potansiyel her zaman oradadır, gizlidir, ortaya çıkmaya hazırdır. Bir tanrıça bir insanla yattığında, erkeğin bedenine geçici olarak tanrıçanın gücü aşılanır. Böylece bir insan kadından olan bir sonraki çocuğu da yarı-ilahi olacaktır."

Arawn birkaç adım ilerleyerek tapınağın soluk sütunlarına bakıyor. Ağır kapıları kapalı ama asla kilitli değil, bir tapınan olursa diye

girmek istiyor.

Şarabın sıcaklığı geçmeye başlıyor ve rüzgâr şiddetini artırarak bahçeyi büyük bir gürültüyle dövüyor. Hemen partiye dönmemiz gerektiğini biliyorum ama tüm o sorgulayan gözler ve aç gülümsemelerle yüzleşmek istemiyorum. Az önce neredeyse ölüyordum. Bu rüzgârdan uzakta bir anlık huzuru hak etmiyor muyum?

Arawn'ın yanından geçip ağır kapılardan birini iterek içeri girmeme yetecek kadar açıyorum. Kör bir içgüdüyle karanlıkta ilerleyerek kapının yanındaki, rahibenin bir lamba tuttuğu küçük standı ulaşıyorum. Birkaç saniye sonra ışık parlıyor ve tütsü yakıcıları, oyma motifleri ve Aine'nin heykelini aydınlatıyor.

"Hiç de öyle görünmüyor," diyor Arawn küçümseyerek ve kapıyı arkasından kapatıyor.

"Umurunda mı? Bizi?" Ben soruyorum. "Herhangi biri umursuyor mu ya da dinliyor mu?"

"Bazen." İleriye doğru yürüyor, başını eğmiş heykeli inceliyor. "Tanrılar hiç de vefasız değildir. Bazen çok nazık, bazen de akıl almaz derecede zalim olabilirler. Çoğunlukla kayıtsızdırlar."

Lambanın üstündeki tozları temizleyip parmaklarımla silkeliyorum. "Peki ya sen? Yarı-ilahi çocukların var mı?"

"Gölge büyüğü olan herhangi bir insan duydun mu?"

"Şey... hayır."

İç çekiyor, hâlâ Aine'nin taştan figürüne bakıyor. Geniş sırtı bana dönük, güçlü omuz kasları giydiği örtünün kıvrımlarıyla örtülü.

"İlahi ya da insan hiç kimseyi becermedim," diyor alçak sesle. "Yakın zamana kadar hiç hevesim yoktu."

Yavaşça nefes alıyorum. "Yani sen... sen bakire bir tanrısın."

Homurdanıyor ve ben de arkasından gülümsüyorum. Onun bakire olması fikrinin beni neden bu kadar sevindirdiğinden emin değilim.

"Yakın zamana kadar' dediniz. Yani şimdi böyle bir eğiliminiz var mı?" Sesimi sabit ve rahat tutmaya çalışıyorum.

"Size söylediğim gibi bu sefer farklı. Duygulara karşı daha hassasım. Arzuya."

"Ne kadar ilginç," diye nefes alıyorum. Bacaklarımla arasındaki gıdıklanma hissini, tenimi saran sıcaklığı ya da kalbimin hızla çarpmasını açıklamak ya da keşfetmek istemiyorum. Sadece *olmak* istiyorum. İstiyorum ki

Boşluk, öfke ya da acıdan başka bir şey hissetmek istiyorum. Kalbimdeki o küçük ışıltının genişlemesini ve tüm bedenimi doldurmasını istiyorum.

Arawn'ın omuzları şimdi daha sıkı görünüyor, söylenmemiş bir gerginlikle kaskatı. Koyu renk saçlarının mürekkepli telleri sırtından aşağı dökülüyor ve ben hepsini toplayıp yüzümü dalgalara gömmek istiyorum. O geniş omuzlarını kavramak ve içime doğru iterken yuvarlanan gücünü hissetmek istiyorum-

Tanrım, bu kötü bir fikir olurdu - korkunç, aptalca, anlaşılmaz derecede aptalca bir fikir.

Arkasını dönüyor. Kahretsin, o yoğun yeşil gözleriyle bana bakıyor, dün gece isyanı bastırırken yüzünde gördüğüm aynı manyetik, doyumsuz, lanetli .

"Geri dönmeliyiz," diye fısıldıyorum.

"Ve yapacağız," diye nefes alıyor. "Bir dakika içinde."

Kız kardeşim tazıları küçük Kraliçe'nin peşinden gönderemezdi, açıkça değil. Yasalara göre, hayatımın bağlı olduğu insan aracılığıyla bile olsa bana bu şekilde saldırması yasak. Ama av köpeklerimin önünde konuştu ve nasıl öldürülebileceğimi açıkladı. Bu şeytani ruhlar insanlığın ilk günlerinden beri bana bağlılar. Elbette beni öldürme fırsatına balıklama atlayacaklardı, bu sadece efendilerinin değişmesi anlamına gelse bile. Köleleştirilmelerinin intikamını almak istiyorlar.

Neredeyse Kraliçe'yi ve dolayısıyla beni öldürüyorlardı.

Var olmamak yüzleşmek zorunda kaldığım bir şey değil. Kendimin sonu, varlığımın sona ermesi - Kraliçe beni bir yıllığına bağladığında hissettiğim aynı ham paniği uyandırıyor - ancak bu panik daha kötü, yaklaşan kontrol kaybı, değer verdiğim zihinsel yeteneklerin çözülmesiyle karıştırılıyor. Sanki çalınıp götürülüyormuşum, yavaş yavaş parçalanıyormuşum, küçülene, bir hiç olana kadar bu ölümlü hapishanenin içinde eziliyormuşum gibi hissediyorum.

Bu his bende Kraliçe'nin banyo suyunun altında yaptığı gibi çılglık atma isteği uyandırıyor.

Dudağımı dişlerimin arasına alıp kemiriyorum, kendimi sabit tutmaya çalışıyorum, vücudum anlamadığım bir ihtiyaçla titreşirken bir nebze kontrol sağlamaya çabalıyorum. Cinselliğin ötesinde bir şey, gerçi bunun da bir unsuru var. Kan aletime pompalanıyor ve huzursuz bir aciliyet tenimde geziniyor.

Kraliçe gözlerinde sefil, umursamaz bir özlemle beni izliyor. Bakışları beni çağırıyor; ona doğru ilerliyorum.

Yıldızlara , ne yaptığımı bilmiyorum.

Ellerimi koyabileceğim bir yer olsun, onu hissedebileyim diye tekrar omuzlarından yakalıyorum.

"Seni güvende tutmak zorundayım," diyorum kısık sesle.

Gözleri çaresiz bir sevinçle açılıyor ve sonra tekrar kısılıyor. "Neden birdenbire güvenliğimi bu kadar çok önemsiyorsun?"

Bir an için kendimle savaştım. Ve sonra gerçeği söyledim. "Kız kardeşlerimden biri ritüele bir şey ekledi. Çağırma sırasında bazı koşullar yerine getirildi ve ben kısmen enkarne oldum. Tam olarak ölümlü değildim ama belirli yollarla yok edilmeye müsaittim. Görünüşe göre benim hayatım seninkiyle bağlantılı. Seni koruyarak kendimi koruyorum."

"Yani dün gece seninle o buz parçasının arasına girdiğim için bana kızdığında, bunun benim için endişelenmenle bir ilgisi yoktu. Seninle ilgiliydi. *Tabii ki öyleydi.*" Gülümsüyor, sert ve parlak. Sonra elimi omzundan indiriyor ve tapınaktan çıkıp bahçeden geçerek balo salonu girişine doğru yürüyor.

Bir insana göre hızlı hareket ediyor. Ona yetişmek için adımlarımı uzatmak zorundayım.

Yu

kar "İşte bu yüzden önümüzdeki bir yıl boyunca sana yakın kalmam

1. gerekiyor," diyorum. "Böylece ikimiz de hayatta kalacağız."

"Aynen öyle."

"Birlikte seyahat edeceğiz," diyor. "Aynı arabaya bineceğiz."

Bu sizin için yeterince yakın olmalı."

"Peki ya o balo salonundaki yaltaklanan ölümlülerden biriyle evlendiğinde ne olacak? Seni aldığım lord, seni yatakta öldürüp tacı alacak birine benziyor. Sana öyle biriyle güvenemem."

"Sana onunla evlenmeyeceğimi söyledim." Nefesi soğuk havada sıcak ve öfkeli bir şekilde pufluyor.

"Onlardan herhangi birine karşı sana güvenebileceğimden emin değilim. Biri ya da birkaçı senin ölümünü planlıyor olabilir."

"Pek olası değil."

"Bu riski almayacağım."

Dönüyor, o mavi-gri gözleriyle bana bakıyor, öfkesinin solgun ateşi kelimelerimi çalıyor.

"Benimle kendin evlen o zaman," diye tıslıyor.

"Ne?"

"Beni duydunuz. Bir evlilik. Zaten bir sözleşmeyle bağlıyız, neden bir tane daha eklemeyelim? Konsey bu konuda mutlu olmayacak, ben de olmayacağım ama sen çok ikna edicisin, bir şekilde onaylamalarını sağlayabilirsin. Bu şekilde her zaman yanımda olursun ve kimse bunu sorgulamaz. Beni koruyabilirsin ve yıl sonunda krallığına döndüğünde senden kurtulmuş olurum, yeniden evlenebilirim. Ve bir dahaki sefere benim seçimim olacak."

Bu iyi bir fikir. İkimiz için de kompakt, kullanışlı bir çözüm. Reddetmek için çabalıyorum ama yapamıyorum.

"," diyorum ona. "Partiye geri döneceğiz. Sen seçimini açıkla, ben de onları ikna etmene yardım edeyim."

"Bundan hoşlanmayacaklar."

"İkimizin de kaderi popüler olmamak gibi görünüyor." Ona acımasız bir gülümseme veriyorum.

"Hiç adil değil, diyorum. Çok çekiciyiz." Ağzı titriyor. Önce ağlayacak sanıyorum, ama sonra gülümsüyor - gergin, histerik küçük bir gülümseme, ama orada.

"Anlaşma sağlandı o zaman?" diyor elini uzatarak. Ben de onunkini tutuyorum. "Anlaşma sağlandı."

Az önce önerdiğim şeye
inanamıyorum. Kabul ettiğine
inanamıyorum.

Mantıklı ve aynı zamanda kesinlikle berbat bir fikir.
Ölüm tanrısıyla evleneceğim.

Arawn insan görünümüne geri dönüyor ve saraya doğru aceleyle ilerlerken kıyafetlerimdeki kar ve yaprakları temizliyorum. Korumalarım dışarıda, bahçe yollarını gözetliyorlar. Geldiğimi gördüklerinde yüzlerini bir rahatlama kaplıyor.

"Majesteleri." İçlerinden biri beni selamlıyor, ses tonu azarlayıcı.

Ona belli belirsiz özür dileyen bir baş selamı veriyorum. Bazen muhafızlarımın işini zorlaştırıyorum. Ama bir kızın yalnız kalması gereken anlar vardır.

Balo salonuna yeniden girişim, saçlarımı savuran ve tüm yüzleri bana çeviren dondurucu bir hava patlamasını da beraberinde getiriyor.

Dansa geri dönebilir, burada toplanan diğer erkeklerle sohbet etmek için zaman ayırabilirdim ama ne onların ne de benim zamanımı boşa harcamanın bir anlamı olduğunu düşünüyorum.

kapıları arkamdan kapatırken Arawn yanıma geliyor.
Ben odanın ortasına doğru yürürken adım atmaya devam ediyorum.

Arawn'ın önerdiği gibi seçimimi burada kamuoyuna açıklarsam, Konsey'in protesto etmek için çok az fırsatı olacaktır. Arawn ve ben zaten yarın ayrılıyoruz. Bu gece düğün hazırlıklarım için emir vereceğim ve Arawn'la döndüğümüzde evliliği resmileştireceğiz.

Bir hareketle köşedeki müzik dörtlüsünü susturuyorum. Bunu takip eden sessizlikte konuklarda belirsizlik ve merak seziyorum. Lord Venniroth'un kaşları çatık değil ama yüz hatları asık, gözleri zehirli hançer gibi.

"Saygıdeğer konuklar," diye başlıyorum. "Bu gece burada toplandığınız ve bana biraz zaman ayırdığınız için hepinize minnettarım. Herkesle konuşma fırsatım olmadı ama bir duyuru yapmam gerekiyor. Müstakbel kocamı, kraliyet eşimi seçtim. Kendisi bu krallığın çok şey borçlu olduğu, bu şehrin pek çok sakininin hayranlık duyduğu biri. Güçlü, bilge ve şefkatli biri. Ve ben ona hayatım pahasına güveniyorum."

Arawn yanıma doğru kayıyor. Vücudundaki huzursuz gerginliği hissedebiliyorum ve içgüdüsel olarak uzanıp elini tutuyorum.

Misafirler arasında sessiz soluklar fısıldanıyor. Lord Venniroth ellerini yumruk yaparak bir adım öne çıkar.

"Terelauslu Vaughn." Arawn'a dönüp yukarıya, yüzüne bakıyorum. Koyu renk kirpikleri o derin yeşil gözlerin üzerinde kırışıyıyor - kadim gözler, zamanın başlangıcından beri var olan bir varlığın gözleri. Yaptığım şeyin aniden farkına vardığımda kalp atışlarım tekliyor - kendimi bu kozmik yaratığa, bu ölüm lorduna adıyorum.

"Kara büyüünün efendisi, halkımın kurtarıcısı," diyorum nefes nefese. "Evlilik teklifimi kabul ediyor musun?"

Sesi, derin ve boş, balo salonunda yankılanıyor. "Kabul ediyorum."

Bir anlık kırılğan bir sessizlik.

Sonra biri alkışlıyor, Arawn ve ben el ele onlara bakarken alkışlar çığ gibi büyüyor. Gülümsemem yanaklarımı geriyor ama kalbimdeki huzursuzluğu dindirmiyor. Midem çalkalanıyor ve Lord Venniroth yaklaşıp sahte bir tebrikle elimi tuttuğunda ve kısa beyaz sakalı yanağıma değecek kadar yakınımaya eğildiğinde bulantım daha da artıyor.

"Bu iş daha bitmedi Prenses," diye mırıldanıyor.

Beni ısrarla ve kasıtlı olarak düzgün bir şekilde unvanlandırmaması, sözlü tehditleri ve dans ederken fiziksel tehdidi nedeniyle onu zindanlara sürükleyebilmeyi isterdim. Ama kimse tehditlere tanık olmadı ya da duymadı, bu yüzden benim sözüme karşı onun sözü olacak. O sadakat ve nüfuz sahibi, ben ise Konsey nezdinde sallantıdayım. Ona karşı açıkça hareket etme riskini alamam. Henüz değil.

Belki de bu evlilik onu yeterince çileden çıkarır ve açıkça haince bir hamle yapar. Eğer yaparsa, ihanetinin kanıtını ele geçirmeye ve bunu ona ödetmeye hazır olmalıyım.

İçtiğim şarabın etkileri, tehlikeyle dengelendi. Düştüğümde buza çarptığım için avuçlarım sızlıyor ve tazılardan birinin vurduğu omzum ağrıyor. Elmacık kemiğimdeki çizik ve çürük de Tilda'nın o bölgeye özenle uyguladığı makyajın altında sızlıyor. Bedenim ağrıyor, ruhum ağrıyor ve odama dönüp banyo yapmaktan ya da şafakta tekrar kalkmak zorunda kalmadan önce uykuya dalmaktan başka bir şey istemiyorum.

Ama kamarama kaçmak yerine gülümsüyorum ve konuklarımla birlikte kutlama şarabımdan birkaç yudum daha içiyorum. Çoğu koca seçimimden dolayı biraz hayal kırıklığına uğramış gibi görünüyor ama aynı zamanda canlanmış ve ilgilerini çekmiş. "Terelauslu Vaughn "u nasıl keşfettiğim ve krallığımıza nasıl geldiği hakkında çok fazla soru sormaya başladıklarında, ellerimi çırpıyorum ve müzisyenlerden başka bir dans melodisi çalmalarını istiyorum. Sonra Arawn'ı ceketinden tutup kendime çekerek dansa katılmaya zorluyorum.

"Çok kasıntısın," diye mırıldanıyorum hareket etmeye başladığımızda. "Neden benimle diğer kadınlarla yaptığın gibi dans edemiyorsun? O zaman eğleniyor gibiydin."

"Seninle durum farklı." Gözlerime bakmıyor; bakışları diğer misafirlerin üzerinde gezinmeye devam ediyor, yüzüm hariç her yeri gözden geçiriyor.

Sadece onun duyması için sesimi alçak tutuyorum. "Beni gerçekten hor görüyorsun." Yavaşça bir dönüş yapıyorum, sonra ellerim tekrar onunkilerle buluşuyor. "Kız kardeşinin sana yaptığı şey benim suçum değil."

"Bunu biliyorum." Eli belime bastırıyor, bedenimi onunkine doğru itiyor. Eğiliyor, dudakları başımın tepesini sıyrıyor. Sıcak nefesini orada hissedebiliyorum ve vücudumda bir ürperti dolaşıyor. Sonra burnundan uzun ve derin bir nefes alıyor.

"Herkesin önünde beni koklamayı kes," diye tıslıyorum.

"Şarap, sıcak şeker ve temiz hava gibi kokuyorsun," diye mırıldanıyor. "Bunu sevdim. Saçımdan, teninden çok fazla koku geliyor ama yine de altında hep aynı koku var. Her zaman sen."

"Çok garip davranıyorsun."

"Rahatlamamı istedin. Hoş kokular beni rahatlatır."

"Müziği dinle," diye ısrar ediyorum. "Ritmini, akışını hisset. Bırakın sizi kendinizden çıkarsın ve tüm bunlardan özgürleştirsin."

Belki de ondan çok kendimle konuşuyorum. Gözlerimi kapatıyorum, kendimi melodinin dalgalarına bırakıyorum. Bu şarkıda içimde bir tel koparan özel bir nota zinciri var - kalbimdeki küçük titrek alevle birlikte titreyen bir tel. Dans ediyorum ve bu nota dizisinin tekrarlanmasını bekliyorum ve tekrarlandığında mutluluk verici oluyor.

Gözlerimi açtığımda Arawn beni izliyordu.

"Hissedebiliyor musun?" Fısıldıyorum. "Bu şarkıda çok güzel bir şey var. Aynı anda hem ağlamak, hem gülmek, hem çılgılık atmak, hem de inanılmaz kahramanca şeyler yapmak istiyorum."

"Sanırım hissediyorum," diye fısıldıyor. Bakışlarındaki ısı benimkine yayılıyor, karnımın alt kısmında hassas hisler uyandırıyor, bacaklarımın arasındaki boşlukta ılık ılık eriyor.

Şarkı sona erdiğinde, ondan hızla uzaklaşıyorum ve konuklara teşekkür ederek, gecenin sona erdiğini açıkça belirtmek için salonda tur atıyorum. Kibarca idare edebildiğim anda balo salonundan ayrılıp kraliyet konutu kanadına gidiyorum.

Arawn tam arkamda, beliren bir varlık, arkamda manyetik bir gölge.

Odama ulaştığımda korumalarım "Bu gecelik gidebilirsiniz," dedim. "Bir sonraki muhafız grubu gelene kadar onunla güvendeyim." Arawn'a başımı salladım.

Askerler ona şaşkın bakışlar atarak eğiliyorlar. İki muhafız da çağırma gecesinde benimle değildi, Arawn'ın gerçekte kim olduğunu bilmiyorlar. Ama güç saçıyor, büyü yayıyor. Ve muhafızların figürleri geri çekildiğinde, o kabaran güçle baş başa kalıyorum. Kasvetli koridorda, karanlık panelli duvarlarda parlayan meşale ışığında ve ölüm tanrısı bordo halının üzerinde yavaşça gölgeler oluştururken tek başıma.

"Sızdırıyorsun." Yerde dönen büyüü işaret ediyorum.

"İçimde tutmaktan yoruldum." Sesi değişmiş; bazen kullandığı daha derin, tanrısal bir ton. Yine yeşim tenli ve koç boynuzları saçlarından kayıyor, kalın çıkıntılı spiraller halinde kıvrılıyor.

"Dans ettiğimizde zincirleri daha az hissettim," diyor kalın bir sesle. "Ama şimdi geri döndüler, vücudumun etrafında sıklaşıyorlar. Bu şekilde kapana kısılmış olmak acı verici. Sanki dışarı çıkabilmek için kendimi yırtmam gerekiyormuş gibi hissediyorum." Pençeleri göğsünün üzerindeki kalın kumaşı deliyor.

"Bazen kendimi biraz öyle hissediyorum," diye cevap veriyorum usulca. "Sanki bu kaleden, bu şehirden kaçmak ve özgür olmak için uzaklara, çok uzaklara koşmak istiyorum. Belki de

Bir uçurumun tepesinden denize atlamak. Ya da kimsenin beni takip edemeyeceği yıldızlı gökyüzüne doğru uçuyorum. Bazen de öyle uyuşmuş hissediyorum ki, buz gibi bahçelere koşuyorum ya da bunu yapıyorum."

İki elimi de açıp ona doğru uzatıyorum. Düştüğümde oluşan sıyrıklar orada, ama hilal şeklindeki sayısız iz de öyle -bazıları etime işlemiş, bazıları ise derimi kesmiş- üzerini kapatmış ve iyileşmiş, ama yine de mevcut. Tırnaklarımın izleri, derinlere saplanmış, başka türlü rahatlayamadığım anlarda beni sabitleyen acı.

Arawn yaklaşıyor.

Bir pençenin ucuyla kırmızı hilallerden birini izliyor.

Gözlerimin içine bakıyor.

Aramızdaki hava gergin ve içgüdüsel bir şekilde titriyor. Göğsümdeki ışık aniden genişliyor, damarlarımı, sinirlerimi, tenimi ateşli bir arzuyla aydınlatıyor, karşımdaki tanrının kadim yeşil gözlerine yansıyan bir arzuyla.

uzanıyorum, kolu buluyorum ve yatak odamın kapısını açıyorum. "Bir dakikalığına içeri gel," diye fısıldıyorum.

Kraliçeyi odasına kadar takip ediyorum.

Mekândaki iki büyülu nesneyi hissedebiliyorum: yakmadığım ama bulduğum yerde çekmecesine yerleştirdiğim ayin kitabı ve yatak direğine gizlenmiş, üzerinde tanrı kanı yazan bıçak. Onu hala bu konuda sorgulamadım. Şu anda ocaktaki kısık ateşin odaya yayılan sıcaklığından ve geniş yataktaki battaniyelerin davetkâr kadifemsi morundan başka bir şey düşünemiyorum. Eğer soyunup o yatağa yuvarlanabilseydim, o kadifeyi tenimde hissedebilseydim, bu his zincirlerimin buz gibi, zehirli ağırlığını silmeye yetebilirdi.

Kraliçe saçındaki tokaları çıkarıyor. Zaten çoğunlukla gevşekti - biraz örülmüş ve bükülmüştü - ama hepsini indiriyor. Bir ay ışığı seli.

Kendimi durduramıyorum.

Ona doğru yürüyorum, tuvalet masasına bakarken arkasında duruyorum ve parmaklarımı saçlarına daldırıyorum.

Ellerimin üzerinden akan ipeksi buklelerin hissi, boğazımdan enfes bir zevk iniltisi gönderiyor.

Aynada beni izliyor. İki eliyle tuvalet masasının kenarını tutuyor. İğneler halının üzerinde unutulmuş.

Solgun saçlarından uzun bir tutam alıyorum, diğerlerinden nazıkçe ayırıyorum ve yavaşça boğazına doluyorum. Saçları o kadar uzun ki ince boynuna iki kez dolayabiliyorum.

Gözbebekleri büyüyor, yanakları kızarıyor. Lezzetli yanaklar, sıcak elmalar gibi. Eğiliyorum, düşünmeden ağzımı yanaklarından birine indiriyorum. Dudaklarımı açıyorum, dişlerimle, dilimle onun pembe etini sıyrıyorum.

Titrediğini hissedebiliyorum. Korku değil... hayır... kendini tutuyor, dizginliyor. Bu bastırılmış enerjiyi, bu çaresizliği biliyorum.

"Tadın harika," diyorum kısık sesle yanağına doğru.

Etrafında dönüyor, ani, uçucu bir telaşla ağzını benimkine yaklaştırıyor. Bir dudak sürtüşmesi -sıcak nefesler birbirine karışıyor, profiller dürtüyor, alay ediyor- ve sonra başının arkasını kavıyorum ve gırtlaktan gelen bir hırıltıyla ağzımı onunkine çarpıyorum.

Onu öpmek ölmek gibi. Ruhumun bedenimin hapisanesinden ayrılması, mutluluk dolu bir boşluğa uçması gibi. Ağzı yumuşak, zengin, istekli, duyarlı -ince kollarını omuzlarıma, boynumun iki yanına dayıyor, parmakları saçlarımı tırmalıyor, dudaklarımız birbirine açılırken, dilim ağzının sıcak boşluğuna girerken dilimin üzerinde nefes nefese arzu mırıltıları uğulduyor. Dili benimkinin üzerinde kayıyor, etrafında kıvrılıyor ve bu çökmekte olan girdap aletime sıcak bir kan dalgası gönderiyor.

Kalçalarım ona çarpıyor ve sertlik karşısında donup kalıyor, ama sadece bir anlığına. Sonra bir bacağını kalçamın üzerine atarak merkezini benimkine . Nefes nefese bir hayal kırıklığı miyavlaması çıkarıyor, çünkü çok kısa -kendini istediği gibi konumlandırıramıyor. Onu kucağıma alıyorum, yatağa taşıyorum ve bir kurdun yaralı avının cesedini inine atması gibi yatağa atıyorum.

Bu neredeyse ihtiyacım olan şey. Arzuladığım boşalmaya yaklaşıyorum. Küçük Kraliçe'nin vücudunun üzerinde geziniyorum, saçlarım yüzümüze dökülüyor ve dudaklarımı tekrar onunkilere batırıyorum.

Bu kez, dilimi ağzının içinde gezdirdiğimde, yumuşak, şişmiş, neredeyse kanlı bir şeyin tadını alıyorum. İç yanağı boyunca uzanan yaralı bir et parçası.

Kaşlarımı çatarak geri çekiliyorum.

"Bazen endişelendiğimde yanağımı ısıyorum," diye nefes nefese kalıyor. "Özür dilerim." Gözleri buz gibi yıldızlar gibi, mavi gözyaşlarıyla dolup taşan buzlu havuzlar.

Onu tekrar öpüyorum, derinden, yatıştırıcı bir şekilde ve o da rahatlamış bir şekilde mırıldanıyor.

Ama onu öpmek yeterli değil. Ona ihtiyacım var, tenine ihtiyacım var. İkimiz de çok ağır giyinmişiz. Çok fazla kat var.

Pençelerim elbisesinin düğümünü çözüyor ve onu açıyorum. Altında daha ince başka bir elbise var. Onu da pençelerimle parçalara ayırmak istiyorum, ta ki titreyen etine, gerçek kokusunun kaynağına ulaşana kadar. Kendimi onun içine gömmeliyim; yüzümü, sikimi, parmaklarımı, tüm benliğimi. Belki o zaman vücudumda sürünen huzursuzluktan biraz huzur bulabilirim.

Ama duraklıyorum ve Macha'nın sözleri aklımdan geçiyor.

Bu fani dünyada istediğin kişiyle yatabilirsin, hatta taktığın zincirlerin dayanılmaz derecede ağır ve acı verici olmasını istemiyorsan bunu teşvik ederim. Ama aşık olamazsın.

şey aşk değil. Tamamen bencilce bir şehvet.

Evlenmeyi kabul ettiğim Kraliçe için şehvet. Korumam gereken Kraliçe.

Acı çekiyor, kederle yaralanmış, şarapla yumuşamış, bu gece tazıların saldırılarıyla pervasızlaşmış. Kendinde değil.

Geriye doğru sallanıyorum, yatakta dik bir şekilde diz çöküyorum, hala onun kalçalarının üzerindeyim. "Özür dilerim, küçük Kraliçe. Bunun anlaşmamızın bir parçası olmadığını anlıyorum."

Altımdan kayıyor ve alnını ovuşturarak . "Hayır. Değil."

"O halde en iyisi başka bir yerde rahatlamak. Sen de öyle yapmalısın."

"Mesele de bu," diyor. "İnsanlar birbirimize sadık olmamızı bekleyecekler. Herhangi bir sadakatsizlik söylentisi sorun yaratabilir."

Dişlerimi sıkıyor, onu tekrar yatağa atma dürtüsüyle mücadele ediyorum. Kazara geldiğim geceden beri kendime dokunmadım - çok meşguldüm, çok yorgundum, kendimi şımartamayacak kadar gururluydum. Belki de bu şekilde rahatlamalıyım. Ama onun canlı bedeni, gözleri, saçları olmadan aynı olmayacak. Kokusu olmadan.

"Birini yatağa atmak istiyorsan, atabilirsin" diyor. "Yine de bu konuda gizli olmanız gerekecek. Siz kadını -ya da erkeği- eğlendirirken koridordaki muhafızları uyutun ve seçtiğiniz kişinin bundan bahsetmeyeceğinden emin olun."

Benden uzağa, şömineye bakıyor.

"Peki ya sen?" diye sordum. "Yatağa başka birini mi davet edeceksin?"

Dudaklarını birbirine kenetler. Başını sallar. "Yapamam." Yataktan kayarak iniyor ve üstünü tekrar kapatıyor. "Şimdi gitmelisin. Yarın şafakta yola çıkıyoruz. Uzun bir gün olacak."

İsteksizce yataktan kalkıp kapıya yöneliyorum. Arkama dönüp baktığımda kaskatı kesilmiş, şömine ışığında siluet halinde duruyor, alevlere bakıyor. Yalnız, kapana kısılmış ve aç, tıpkı benim gibi.

Kalbimde zonklayan bir ağrı. Ama başka bir şey söylemeden odadan çıkıyorum.

Arawn ve ben tam güneş ışığı gökyüzüne sızmaya başladığında saraydan ayrılıyoruz. Avludaki hava keskin soğuktan neredeyse çatlıyor ve arabanın içi de pek sıcak değil. Yola çıkmadan önce Hessie kuleden avluya koşuyor ve bize yağlı kâğıtlara sarılmış sıcak çörekler ve iki şişe sıcak çay uzatıyor. Ona teşekkür ediyorum ve Farley son bavulları yüklerken el sallıyorum. At sırtında altı muhafızın eşlik ettiği arabam saray kapılarından çıkıp şehre giriyor ve batı duvarına doğru ilerliyor.

Hemen planlama kitabımı açıyorum ve çalışırken sıcak çayımı yudumluyorum. Bugün tam da bu amaçla parmaksız eldiven giydim; böylece kalemleri tutabiliyor ve sayfaları daha kolay çevirebiliyorum. Daha sonra yorulacağım, ama şimdilik beynim manik bir enerjiyle uğulduyor, günün ayrıntılarına takılıyor, bir şey unutup unutmadığımı anlamak için notlarımı tekrar tekrar gözden geçiriyorum.

Bu geziyi saatine kadar planladım ve uzak köylere hastalarını nereye ve ne zaman getireceklerini bildirmeleri için haberciler gönderdim. En fazla sayıda hayat kurtarma şansına sahip olmak için sıkı bir programa uymalıyız.

Tüm çabalarıma rağmen, buluşma noktalarına çok geç gelen bazı insanlar olacağını biliyorum - Arawn ve ben yolumuza devam etmek ve zamanımızı başka bir köye ayırmak zorunda kaldığımız için ölecek insanlar. Beni umursamaz bir hükümdar olarak lanetleyecekler, bu seçimleri yapmak zorunda kalmamın beni ne kadar üzdüğünü asla bilemeyecekler.

Arawn karşımda oturuyor. Her zamanki gibi bakıyor. Koca gövdesi, birkaç gün önce onun için sipariş ettiğim devasa bir paltonun içinde. Şu anki haliyle soğuğu daha fazla hissettiği için bunun bir öncelik olduğuna karar verdim. Bir palto ona bir pelerinden daha iyi hizmet edecektir. Ayrıca bunu giyince çok heybetli görünüyor. Ayrıca gülünç derecede yakışıklı.

"Mutsuz görünüyorsun," diye gürlüyor. Sabahın erken saatlerinde sesinin her zamankinden daha sert ve derin olduğunu fark ettim. Sesinin sertliği çok hassas bölgelerimde küçük titremeler yaratıyor.

"Mutsuzluk benim her zamanki halim sanırım."

"Daha fazla insanınızı kurtaracağız. Ve sen de nişanlandığını duyurdun. Daha mutlu görünmelisin."

Plan kitabımı bir kenara bıraktım. "Eğer bana gülümsememi söylersen, seni yumruklarım."

"Bu beni incittiğinden daha çok seni incitecek."

"Doğru. Ve sanırım bu 'insan hissi' olarak nitelendirilebilir ve böylece zincirlerinin ağırlığını hafifletebilir."

Başını sallıyor. "Sadece yeni veya hoş hisler gerçek bir rahatlama sağlar."

"Oh."

Vagonda sadece biz varız. Hizmetçilerimi bilerek geride bıraktım, böylece en küçük, en hafif arabayı alıp daha hızlı seyahat edebilirdik. Dinlendiğimiz hanlarda yardıma ihtiyacım olursa yardımcı olacak insanlar olacak; ayrıca kendi başımın çaresine bakmakla ilgili bir sorunum yok. Asıl öncelik koruma ve kalabalık kontrolü için muhafızlardı.

Yanımızda hizmetçi getirmememiz, Arawn ve benim arabanın sınırları içinde tam bir mahremiyete sahip olmamız anlamına geliyor. Her şeyi konuşabiliriz.

"Dün gece biraz rahatladın mı?" diye sordum. Sonra yanaklarıma sıcaklık doluyor çünkü *neden* ölüm tanrısına cinsel durumunu soruyorum *ki*?

Kara kaşlarını kaldırıyor. "Sen yaptın mı?" "Hayır." Yüzüm daha da kızardı.

"Uyumaya gittim." "Ben de öyle."

"Uyku önemlidir."

"Öyle. Çok azını alabiliyorsun. Bu beni endişelendiriyor." "Uykusuzluktan öleceğimden mi korkuyorsun?"

Omuz silkiyor. "Bu dünyada vebadan başka hastalıklar da var. Kendinize kötü davranmaya ve kendi ihtiyaçlarınızı ihmal etmeye devam ederseniz, onlardan birinin kurbanı olabilirsiniz."

"Hayatlarımız birbirine bağılı olmasaydı endişeniz daha dokunaklı olurdu."

Arawn kocaman omuzlarını silkerek bakışlarını benden kaçırıyor. "Bağılı olmasaydık bile ölümün beni mutlu etmezdi."

Kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor ama kuru bir sesle şöyle diyorum: "Ben de senin Yaşam Dışı'nda benim için yaratıcı cezalar tasarlamayı dört gözle beklediğini sanıyordum. Söyle bana, büyük ölüm tanrısı, seni tuzağa düşüren kraliçe için ne tür işkenceler tasarlayacaksın?"

Sıcak çaydan uzun bir yudum alıyor. Sonra gözleri benimkilerle kilitleniyor, koyu yeşil bir orman gibi karanlık.

"Bana çıplak geleceksin," diyor sessizce ve midem ürperiyor. "Tüm ruhlar o halde gelir. Seni karşılardım, çünkü düşmanım ve tutsağım olarak özel muameleyi hak ediyorsun. Elini elime alır ve seni Ruhlar Fırını'ndan kendim geçirirdim, geçmişin ortaya çıkıp yanlışların açığa çıkarken çektiğin tatlı ıstırap dolu iç çekişlerini dinlerdim."

"Suistimal mi?"

"Günahlarınızı okumadım, küçük Kraliçe, ama bazı günahlarınız olduğunu varsayıyorum. Başka bir şey yoksa, beni çağırmanın günahı var-"

"Mümkün olan en doğru şekilde yapıldı," diye araya giriyorum. "-ve sekiz kişiyi öldürerek-"

"Onlar gönüllü kurbanlardı."

İç çekiyor. "İyi o zaman. O halde bir tanrıyı en korkunç şekilde rahatsız ettiğiniz için suçlusunuz."

"Çok büyük bir suç gibi görünmüyor."

"Oh, sizi temin ederim ki öyle. Fırından geçip Cansız bedeninize büründüğünüzde, uzuvlarınızı bir askıya dizeceğim ve her birini yerine bağlayacağım."

"Bu noktada hâlâ çıplak mıyım?" "Evet," diye homurdanıyor. "Her zaman."

Karnım çırpınıyor. arasından kayan ıslaklık külotumu ıslatıyor.

"Ve bana zarar vereceksin," diye mırıldanıyorum, bakışlarını tutarak. "Çaresizken, o askıya bağılıyken, senin merhametine kalmışken - beni keseceksin, parçalara ayıracaksın, yakacaksın. Bana acı çektireceksin."

"Sana çığlık attıracağım," diyor alçak sesle.

Kalçalarını birbirine bastırıyorum ve Hessie'nin bana verdiği tereyağlı çörekten büyük bir ısırık alarak dikkatimi dağıtmaya çalışıyorum. Bu da bana şunu hatırlatıyor.

"Bu sabah Hessie'nin alnında bir sembol fark ettim," diyorum. "Silik ama sizinkilerden birine benziyor. Hayat kurtarıırken kullandıklarınızla pek aynı değil."

"Bu bir bağlama işareti," diye açıklıyor. "Ona yetmiş yıl boyunca ölümden bağışıklık kazandırıyor."

Çenem düştü. "Bir tane alabilir miyim?"

"Bu bir tanrının lütfunun işaretidir." Bana küçümseyen bir bakış attı. "Ki sende yok."

"Zavallı kızı öldürmeyi teklif ettiğinizi hatırlıyor gibiyim. Senin iyiliğini kazanmak için ne yaptı?"

Kirpikleri bana doğru yavaşça kırışıyor. "Bir hizmette bulundu."

"Oh." Midemde garip, sürünen bir korku kıvrılıyor. "Yani senin ihtiyaçlarınla o ilgilendi. Söylemeliyim ki, onun akıllıca bir seçim olduğunu düşünmüyorum. Şimdiye kadar sırrını saklamayı başardı ama bahse girerim zor olmuştur. Ayrıca, gücünüz ve otoriteniz onu bunaltabilir. Kalbinde rıza göstermemeyi tercih etse bile, kendini size boyun eğmek zorunda hissedecektir. Dün gece bana ondan neden bahsetmediniz?"

"Sen neden bahsediyorsun?" Kafası tamamen karışmış görünüyor.

"Hessie'yi yatağa sen götürdün." Kelimeler ağzımı ekşitti.

"Ben yapmadım. Kimseyi yatağa götürmedim. Şey... Dün gece seni yatağa yatırdım ama seni almadım." Son bir avuç kelimedden sonra ses tonundaki alçak mırıltı karnımı tekrar titretiyor.

"O halde Hessie'nin sizin için yaptığı 'hizmet' nedir?"

"Büyümle ilgili birkaç testte bana yardımcı oldu. Onu uyuttum, bir kediye dönüştürdüm, yaşlandırdım ve sonra tekrar indirdim ve gölgelerimi etrafına sardım. Zararsız ve cinsellik içermeyen bir şeydi."

"Zararsız mı?" Nefes nefese kaldım. "Onu bir kediye dönüştürdün!" "Çok iyi bir kediye. Ve sadece birkaç dakikalığına."

Dürüst olmak gerekirse, yaptığı testler Hessie'yi olumsuz etkilemiş gibi görünmüyor. "Yani birkaç teste tabi olursam, ben de sizin iyiliğinizi kazanabilir miyim?"

Söylediğim anda hata yaptığımı anlıyorum.

Arawn öne eğilmiş, kalın kollarını dizlerine dayamış, gözleri parlıyor.

"İyiliğimi mi istiyorsun?"

"Ben... Ben uzun ve sağlıklı bir hayat yaşamak istiyorum," diye nefes alıyorum.

"Neden bu kadar çok kişiye bu hak tanınmazken, siz uzun bir yaşamı hak ettiğinizi düşünüyorsunuz?"

"Bunu hak ettiğimi hiç söylemedim," diye cevap veriyorum sessizce.

"Sadece istediğimi söyledim." "Ve böyle bir nimet karşılığında bana boyun eğecek misin?" "Sana boyun eğmek mi?" Kelimeleri zorlukla seçebiliyorum.

"Bir büyü testine, küçük Kraliçe. Ne demek istediğimi sandınız?"

Dolgun dudaklarının köşeden hafifçe kıvrılmasına bakılırsa, tam olarak ne düşündüğümü bildiğinden eminim.

Kraliçe'ye bir tethermark hediye etmeyi düşünmedim değil. Yapabilseydim, onun uzun yaşamasını sağlayarak kendimi korumak için yapardım. Ama zaten çağırma ritüeli ve Macha'nın büyüyle bağlıyken onu bana bu şekilde bağlamak imkansız. Bunu bir yıllık sözleşmemizin sonunda yapmak zorundayım; ve açıkçası, beni bu belaya bulaştırdığı için küçük Kraliçe'yi ödüllendirmek zorunda hissetmiyorum.

Bindiğimiz vagon inanılmaz derecede küçük. İki koltuk birbirine bakıyor ve benim cüssem bir tanesini tamamen dolduruyor. Koltuklar arasında da fazla boşluk yok. Kraliçe'nin sol tarafta eteklerine yer açabilmesi için uzun bacaklarımı sağa doğru eğmek zorundayım.

Henüz şehrin dışına bile çıkmadık ve şimdiden göğsümde korkunç bir baskı hissediyorum, dışarı çıkma, bu kapalı alandan kurtulma ihtiyacı duyuyorum. Dün gece kendimi Kraliçe'nin yatağından uzaklaştırdığımdan beri, içimi kemiren bir huzursuzluğun kurbanı oldum. Görünmez zincirlerim etime, kemiklerime öyle korkunç bir ağırlıkla işliyor ki, acımı gökyüzüne haykırmak istiyorum.

Kraliçe'yle dalga geçmek biraz dikkat dağıtıyor. Ama yeterli değil. Ve son soruma cevap vermeden pencereden dışarı bakmak için yüzünü çevirdiğinde, buna dayanamıyorum. Konuşmanın bitmesine izin veremem yoksa delireceğim.

"Sen bir yalancısın, biliyorsun," diyorum ona. "Bunu da günah listene ekleyeceğiz."

"Yalancı mı?"

"Programı hafifleteceğinize ve bana zevk için zaman tanıyacağınıza söz vermiştiniz. Elindeki kitaba ve Farley ile muhafızlara söylediklerine bakılırsa, programı hiç de hafifletmemişsin. Aksine daha da sıkılaştırmışsınız."

Yüzünü buruşturuyor. "Sanırım öyle. Ama benden ne yapmamı bekliyorsunuz? İnsanlar ölüyor ve biz bunu durdurabiliriz. Her dakika daha fazla hayat kurtarılıyor. Bunu bile bile nasıl ara verebiliriz?"

Ciddiyeti, gözlerindeki o parlak fedakârlık yoğunluğu kalbimi delip geçiyor, orada yankılanan bir alevle yanıyor. Bu insanlara hizmet etmek için kendini yakıp kül edecek; insan varlığını değerli kılan her zevki, her düşkünlüğü reddedecek. Onlar için ölecek, onlar kadar değersiz ve onu çok çabuk unutacaklar. Ona yeterince değer vermiyorlar.

O daha fazlasını hak ediyor.

Arabanın diğer tarafına uzanıp kucağındaki planlama kitabını alıyorum. Parmakları kitabın kenarına yapışıyor, küçük bir itirazda bulunuyor ama sonra kitabı çekmeme izin veriyor.

"Görünüşe göre bu bir iki saatlik yolculuk bana verilen tek soluklanma süresi," diyorum. "Bu yüzden bunu en iyi şekilde değerlendirmeli, duyularıma ve zevkime düşkün olmalıyım."

Konuştüğümüz sırada nefis bir şekilde pembeleşen yanakları şimdi kıpkırmızı. "Peki bunu nasıl yapmayı öneriyorsun?"

"Sarayda olsaydık, birlikte hoşça vakit geçirebileceğim birini bulabilirdim." Düşünceli bir şekilde çenemi sıvazlıyorum. "Ne yazık ki bu arabada sadece sen ve ben varız."

İnce boğazı hareket ediyor, gergin bir yutkunuş. Onun üzerindeki etkimin bu işarete değer veriyorum. Bu küçük Kraliçe'yi korkutmak kolay değil ama görünüşe göre fiziksel yakınlık ya da cinsel göndermeler onu tedirgin ediyor ve ben de bunu aynı derecede tatmin edici buluyorum.

Gözlerindeki gizli parıltı, dudaklarını içine çekip tekrar dışarı itmesi, ıslak ve dolgun olması daha da tatmin edici. Önerime tamamen karşı değil.

"Sana arzu ettiğin tüm zevkleri vaat ettim," diyor bana yavaşça göz kırparak. "Burada başka kimse olmadığına göre, sanırım bu sözü kendim tutmak zorundayım. Bunun bir pazarlığın yerine getirilmesi olduğunu hatırlayabilirsen, başka bir şey değil."

"Aramızda daha fazla bir şey olması imkânsız ve saçma olur," diyorum. "Tamamen saçma," diye kabul ediyor.

Öne doğru eğiliyorum ve o da aynısını yapıyor, gözleri kapanıyor, yarı kapalı, dudakları öpücüğümü kabul etmek için ayrılıyor. Ağzım onunkinden bir nefes uzaktayken duraklıyorum, aramızdaki manyetik çekimin, hevesli nefesin puslu havasının tadını çıkarıyorum.

"Bu kısmı seviyorum," diye mırıldanıyorum. "Dokunmadan hemen önce. İyi hissettiriyor."

"Öyle." Dudaklarının ince, yumuşak teni benimkini sıyrıyor. "Ama bu daha da iyi hissettiriyor."

Beni nazikçe öpüyor, ağzı esnek ve rahat. Alt dudağımı nazikçe dişlerinin arasına alıyor ve çekiştiriyor, bırakmadan önce biraz emiyor.

Aletim tepki veriyor, ısınan kan cesurca dalgalanıyor. "Bu konuda yeteneklisin," diyorum ona.

"Birkaç sevgilim oldu." Ağzı benimkini kaplıyor, dili dudaklarımı aralıyor, dişlerimin kenarında geziniyor, dilimin üzerinde ıslak ve kaygan bir şekilde kayıyor.

Elim kalkıyor, ona bir yerden dokunmak istiyorum. Dün gece o kendini beğenmiş lordun dokunduğu ensesini seçiyorum. Sahiplenici bir şekilde ensesini avuçluyorum, başparmağımı kulak memesinin hemen altındaki yumuşak deriye sürüyorum. Ağzımın içinde sessiz bir ses çıkarıyor.

Birbirimize yaklaşıyoruz, onun bacağı benimkine bastırıyor. Diğer elim dizini buluyor.

Bu yeterli değil. Sıcak, kaynayan bir arzu kemiklerimde gürlüyor ve kısa bir hayal kırıklığı hırıltısı çıkararak öpüşmemizi kesiyorum.

Daha fazlasına ihtiyacım var. Ama ondan daha fazlasını isteyemem, o zaten herkese her şeyini vermişken olmaz.

"Beğenmedin mi?" Sesi gırtlaktan geliyor, nefessiz. Güzel ve şehvetli.

"Sorun o değil." Kelimeleri ısırarak söylüyorum.

Kraliçe bir an beni düşündü. Sonra keskin ve kararlı bir hareketle arabanın pencerelerindeki perdeleri çekiyor. "Planlarla, kararlarla ve sorumluluklarla doluyum," diyor. "Ve aynı zamanda kederle de doluyum - o kadar çok keder ki, düşünmeme izin verirsem beni fiziksel olarak hasta ediyor. Yine de tüm bu sefil doluluğa rağmen, ben de boşum. İçimde ölü olan o kadar çok şey var ki Arawn, o kadar yaygın bir soğukluk ve karanlık var ki." Tereddüt ediyor, sonra eldivenlerini çıkarıyor ve elini kalçama koyuyor. "Başka bir şey hissetmeye ihtiyacım var. Ve dediğiniz gibi, şu anda biraz zamanımız var. Burada

Yapabileceklerimizin sınırı var, çünkü araba aniden durabilir. Ama benden bir şey isterseniz, benim yüzümden kendinizi tutmayın. Muhtemelen benim de sizden aynı şeye ihtiyacım vardır."

Sesim boğuk ve pürüzlü. "Ama dün gece dedin ki-"

"Dün gece kafa karıştırıcıydı. Ama bunu sık sık yapmayı planlamıyoruz. Sadece bir kez, hemen şimdi. Sonra bir daha asla."

"Bir daha asla." Parmaklarım dizine doğru , eteğinin kumaşını topluyor, toparlıyor ve kalçasına doğru itiyor. Elbisenin altına çorap giymiş ve parmaklarım yumuşak yünün üzerinde gezinerek uyluğunun iç kısmına, vücudundan yayılan sıcaklığa doğru bir yol açıyor.

O sıcaklığın kaynağına ulaşmadan hemen önce, çorapların kenarını buluyorum. Sıcak, pürüzsüz tenini.

İhtiyacım olan şey bu. Onu hissetmek.

Çorabı dizine kadar sıyrıyorum. Kalçamdaki tutuşu sıklaşıyor.

Çorabın önümden çekilmesiyle, tüm elim kalçasına kapanıyor ve yukarı doğru kayıyor.

Koltuğunda öne doğru kayıyor, bana daha iyi erişim sağlamak için vücudunu ayarlıyor. Aynı anda uzanıyor ve avucunu pantolonumun kasıklarına yerleştiriyor.

Küçük elinin sikimin şişkinliği üzerindeki ısı ve baskısı dayanabileceğimden daha fazla. Bu yavaş, geçici oyun, arzuladığım şey bu değil. Vücudunu çırılçıplak soymak ve her yerini çıplak tenime sürtmek istiyorum. Ona bir canavar gibi saldırmak istiyorum. Onu mahvetmek, yutmak, hayatımı istila etmesinin bedelini tutkuyla ödemek istiyorum.

Yukarıya, onun mavi-gri gözlerine bakıyorum, tüm öfkem ve ıstırabım bakışlarımda odaklanıyor, bedenim bastırılmış şiddetle titriyor.

Bakışına karşılık veriyor ve gözleri anlayışla parlıyor. "Yap," diyor. "Ama daha sonra halkın karşısına çıkmam gerektiğini unutma."

Küçük Kraliçe'nin kalçalarını kavıyorum, eteklerini beline kadar itiyorum ve onu kendime doğru çekiyorum, bacaklarının arasından alabildiğim kokuya karşı çaresizim. Merkezini ağzıma doğru sürüklerken bir çığlığı bastırıyor. Bacakları omuzlarıma asılı, omurgası kalçalarıma ve karnıma doğru kıvrılmış, başı dizlerimin arasında duracak şekilde pozisyon alıyorum. Arkasını kavıyorum, iki elimle tuttuğum bir fincan gibi onu daha da kaldırıyorum.

Külot giyiyor. İpeksi, sırlıslık. Dişlerimin dışarı kaymasına izin veriyorum ve nemli kumaşı seksinden uzaklaştırıyorum, ısıyorum, sarsıyorum ve

tamamen yol verene kadar yırtılır.

Onu vagonun zeminine tükürdüm ve ona geri döndüm.

Ve işte orada, iki dolgun dudak parlıyor ve nemli, aralarında yumuşak kıvrımlar var. Üstte, kıvrımların birleştiği yerde, pembe ve narin, hafifçe kalkık bir yumru var.

"Beklediğim bu değildi," diye soluk soluğa bağılıyor Kraliçe. Bir elini, onu boşaltmaya zorladığım koltuğun kenarına dayamış. Diğer eliyle alnını avuçluyor; kaşları çatık, yüzü kızarmış, kıvranıyor, saçları vagonun zeminine dökülüyor.

Şeytani dişlerimi insan dişleriyle değiştirirken poposunu sıkıca kavıyorum ve onu biraz daha kaldırıyorum. Sonra yüzümü bacaklarının arasına daldırıyorum.

Bedenimi saran enfes his seli zincirlerimi anında yok ediyor. Umursamaz bir mutluluk iniltisiyle daha derine yalıyor, kokusunu içime çekiyor, tadına varıyorum. Kadifemsi güller gibi, esmer şeker gibi, bal ve tuz gibi; tuzlu zenginliğin ve kadınsı tatlılığın en nefis karışımı. Dış dudaklarını baştan aşağı yıkıyorum, sonra dilimi onun etli derinliklerine daldırabildiğim kadar daldırıyorum.

Kraliçe tutuşumda titriyor, şimdi iki eliyle kendini destekliyor. "Lanet olsun," diye fısıldıyor.

Onu yalayıp yutmama rağmen neredeyse unutmuştum. Zevk aldığım tatlara o kadar dalmıştım ki. Ama onun zevki de önemli, bu yüzden dikkatimi kıvrımlarının tepesindeki zirveye yeniden odaklıyorum. Bir klitoris işlevini biliyorum ve ilk kez kendim bir klitoris denemesi yapmak için sabırsızlanıyorum.

"Sana neyin iyi geldiğini söyle bana," diye mırıldanıyorum kalçasının tenine karşı. Orada da tadı güzel, bu yüzden sıcak teni öpüyorum, açık dudakların bir baskısı, dilimin hızlı bir kayması. Kraliçe küçük, tiz bir inilti çıkarıyor.

Bu ses tüm bedenimi titretiyor ve sikim daha da sertleşiyor.

"Bu hoşuna gitti mi, küçük kraliçe?" diye soruyorum ve dilimle onun hassas memesini yıkıyorum.

Miyavlıyor. Tek kelime etmiyor. Belki de bu evet demektir.

Onun bu parçası çok küçük ama çok güçlü. Onu güzel bir şekilde çaresiz kılıyor.

Küçük, kıvrak vücudunun benimkine karşı verdiği hissin tadını çıkarmak, solgun saçlarının dökülmesinden zevk almak, kucağında kıvrılırken yüzündeki işkence görmüş mutluluktan zevk almak için bir an duruyorum. Sonra kışını sıkıp, cinsel organını tekrar ağızma götürüyorum.

Klitorisinin öpülmeye ihtiyacı var, bu yüzden onu iki kez öpüyorum, sonra hafifçe emiyorum, kemiriyorum ve çekiştiriyorum.

Kraliçe bileğini ısıyor, etekleri beline dolanmış, tüm saygınlığını unutmuş.

Ağızım açık bir şekilde seksini olabildiğince örtüyorum ve dilimle tekrar tekrar okşuyorum. Tatlı ıslaklığı ağızma süpürürken gözlerim kapanıyor, onun zevkini içiyorum. Küçük bir arabanın içinde olduğumu unutuyorum; savunmasız olduğumu, Macha'nın tahtımın peşinde olduğunu, bir yıllığına bağlı olduğumu unutuyorum; tüm bunlar zihnimin karanlığına karışıyor ve ben sadece Kraliçe'nin ağızımı dolduran uyarılmasının farkındayım.

Dilimi tekrar zirvesinin üzerinde döndürüyorum, sonra birkaç kez hızlıca kucaklıyorum. Hemen geriliyor ve soluk soluğa, "Biraz daha, lütfen, aman Tanrım..." diyor. Dilim klitorisinin ucunda hızlı ve kışkırtıcı bir şekilde geziniyor.

"Bunu yapmaya devam et, lütfen, lütfen..." Kraliçe'nin sesi ince, tatlı bir çaresizlik içinde.

Onu doruğa çıkarıyorum. Çılgınca ve inleyerek pantolonunu indirirken, vücudu ellerimde daralırken, zevkin zirvesini kovalarken yaklaştığını hissedebiliyorum.

Dilim daha hızlı titriyor, o noktanın üzerinde duruyor.

"Ah... ah..." diye tıslıyor ve sonra bana doğru geliyor.

Omuzlarıma asılı bacakları, coşkunun verdiği güçle sarsılıyor. Ama ben onu sıkıca ağızma bastırıyor, narin etinin çırpınışlarının, dilimin üzerindeki taze ıslaklığın tadını çıkarıyorum.

Kraliçe soluk soluğa gevşiyor ve ben de onu nazik yalamalarla doruk noktasının eğiminden aşağıya indiriyorum. Birkaç dakika sonra vücudunu hareket ettiriyorum, eteklerini düzenliyorum ve onu koltuğuna geri oturtuyorum. Parmakları dağılmış saçlarının üzerinde titriyor, tokaları yeniden takıyor. Kıp kırmızı yanaklı ve parlak gözlü.

Paltomun cebinden bir mendil çıkarıp dudaklarımdaki, burnumdaki ve çenemdeki ıslaklığı siliyorum.

"Bunu ilk kez yapmadığın kesin." Sesi titriyor. "Evet, öyle."

"Kahretsin." Titreyen elini yanağına bastırıyor. "Daha önce birkaç erkek üzerime boşalmıştı ama bu inanılmaz derecede mükemmeldi."

Zafer göğsümde kabarıyor. Ona gülümseyerek koltuğa yaslanıyorum. Aletim hâlâ ağırlı bir şekilde sert, ama artık hapsedilmekten ve zincirlerimden dolayı çıldırmıyorum.

Ama Kraliçe kaşlarını çatarak bana bakıyor ve küçük bir gülümsemeyle sikimin seğirmesine neden oluyor. "Bu kadar mı? Peki ya sen?"

"Çok eğlendim."

"Evet, öyle bir izlenim edindim." Gülümsemesi genişliyor. "Beni yemenin senin için yeterli olduğunu mu söylüyorsun?"

"Öyle."

Gözleri kısılmış, hâlâ gülümseyen Kraliçe öne doğru eğiliyor ve pantolonumdaki şişkinliği avuçluyor. "O zaman bu ne?"

İnce parmaklarının kumaşın içinden beni okşaması kadar hiçbir şey işkence gibi harika hissettirmemişti. Çıkıntının kenarlarını yokluyor, ardından çıkıntıyı kökten uca okşuyor.

"Daha önce hiç geldin mi?" diye soruyor.

"Bir kez." Bir kitabın sürtünmesi ve kendi beceriksiz çabalarım - ve bornozunun açık düştüğünü görmemle.

"Tekrar gelmek ister misin?" Sesi yumuşak, gözleri sanki yaptığı şeyden dehşete düşmüş ve aynı zamanda bundan büyük keyif alıyormuş gibi kocaman.

"Çok dağınık," diye homurdanıyorum. "Kıyafetlerimi değiştirmek zorunda kalmak istemiyorum."

"Dağınıklıkla başa çıkmanın yolları var." Elini kasıklarımından çekip tekrar oturuyor ve saçlarını geriye atıyor. "Ben saçımı düzeltirken sen de düğmelerini aç." Pantolonuma doğru başını sallıyor.

Yüzüm kızararak düğmeleri

açıyorum. "Bacaklarını aç."

Bana yine emir veriyor. Şikayet etmiyorum.

Vagonun zemininde bacaklarımın arasında diz çöküyor, dar alan nedeniyle vücudu hafifçe yana doğru eğilmiş. İnce parmakları pantolonumun kapağından içeri giriyor ve sikimin etrafında dönüyor.

Dokununca kaslarım sarsılıyor ve sertleşiyor.

Yavaşça sikimi dışarı çıkarıyor - kolay bir iş değil, çünkü büyük ve kalın. Ona bakıyorum.

"Bu damarlar oldukça belirgin," diye yorum yapıyorum. "Bu normal mi?" "Evet." Kraliçe bana bakıyor. "Hiç bakmadınız mı?" "Bu durumdayken hayır. Zor olduğunda, görmezden gelmeye çalışıyorum."

Kısa bir kahkaha atıyor. "Keşke daha fazla insan bunu yapsa. Ama görmezden zorunda olmadığınız zamanlar da var. Şimdi olduğu gibi." Okşuyor

tek parmağıyla, neredeyse şefkatle. "Bu senin enkarnasyonunla ilgili iyi bir şey, Arawn. Tadını çıkar."

Dudakları sikimin başıyla temas ediyor, beni ağzına iterken etrafından ayrılıyor.

Gölgeler bedenimden patlayarak vagonun kenarlarından taşıyor, perdelerin üzerinde dönüyor ve aralarından sızan ışığın çoğunu engelliyor.

Her hassas sinir, sikimi kaplayan her ince deri parçası güzel, ipeksi bir ıslaklıkla eldivenlenmiş. Dudaklarının emişini, dişlerinin hafifçe sıyrılışını, iç yanaklarının şaftımın etrafına yaptığı baskıyı hissedebiliyorum. Ucu boğazının arkasına çarpıyor ve beni daha derine alarak kendini ayarlıyor.

Yıldızlar görüyorum - tüm bedenim yıldızlardan, parıldayan beyaz ışıktan ve mavi ısıdan oluşuyor. Derin bir inilti göğsümü titretiyor ve Kraliçe üzerimden kayarak "Sus! Farley seni duyacak!"

Beni tekrar ağzına alması için yalvarmamak için dişlerimi gıcırdatıyorum.

Etrafına bir göz atıyor. "Gölgeler, iyi misiniz?"

"Evet," diye homurdandım. "Patlamak üzereyim. Bu nasıl dağınık olmayacak?"

Kraliçe bana tekrar gülümsüyor. "Çünkü sen geldiğinde yutkunacağım."

Kalbim hayatımda hiç olmadığı kadar hızlı ve sert atıyor.

Ağzımda Ölüm Tanrısı var. Ve uyarıma rağmen çok ama çok gürültü yapıyor.

Parmaklarımı dudaklarının üzerine koymayı planlayarak uzanıyorum ama çok uzun. Aynı anda hem ağzını kapatıp hem de onu emmeye devam edemem. Bu yüzden elimi göğsüne koyuyorum, açık ceketinin yakalarının arasına, tam kalbinin üzerine.

Benimki kadar hızlı atıyor.

Bunu onun için yapan ilk kişi olmanın telaşlı bir hazzı var. Tadı bu şekilde zevk aldığım üç erkekten daha iyi; temiz ve hafif tuzlu, sedir ve adaçayı kokulu. Aletinin başı mükemmel büyüklükte ve şekilde ve tuzluluk, uyarılmayı sızdırdığı küçük yarıktaki daha yoğun.

Koltuğu kavriyor, pençeleri döşemeyi parçalıyor, gölge büyüsü bir güç fırtınasıyla etrafımda dönüyor. Gölgemsin dalların ince, titreşen bir enerjisi var. Çıplak tenimde nasıl hissettireceklerini merak ediyorum.

Tanrı'nın dolgun dudaklarından ağır inilti yükseliyor ve ben sikiyle ilgilenmeye devam ederken gözlerimi yüzüne dikiyorum. Başını geriye atmış, boğazının gergin, erkeksi hatlarını ortaya çıkarıyor. Gömleğinin üst düğmesi açık ve köprücük kemiklerinin arasındaki çukuru görebiliyorum. Neyse ki

Taşıyıcı çatı, boynuzlarının ya da boynuzlarının ortaya çıkmasını engellemeyi başardı, ancak derisi yeniden zengin yeşilin o güzel tonuna dönüyor.

Ağzımı onun üzerinde daha hızlı sallıyorum, dizlerimin üzerinde yükseliyorum, böylece uzunluğunu açık boğazıma daha fazla sokabiliyorum. Parmaklarım kalbinin üzerine sıkıca bastırıyor.

Vücudu titriyor, kasları kasılıyor ve siki zonkluyor, derin bir rahatlama sesiyle inlerken salgısının bir kısmını boğazımdan aşağı fişkirtiyor. Biraz geri çekilip dilime boşalmasına izin veriyorum ve dikkatlice yutuyorum. Onu emiyorum, son damlasına kadar çıkarıyorum.

Dilimi onun sıcak boyu boyunca kaydırırken, kalbimi garip bir şefkat kaplıyor.

Bunu bir söz ya da zorunluluk duygusuyla yapmadım. Bunu istedim. Onun kontrolünü kaybettiğini, fiziksel zevkin mutluluk verici ağırlığı altında çöktüğünü görmeyi arzuladım.

Hiç kimse beni Ölüm Tanrısı'nın hovardaca coşkusuyla yiyip bitirmemişti. Benim tadıma bakmaktan gerçekten zevk alıyor gibiydi. Bedenimi saran zevk o kadar yoğundu ki ağlamak istedim çünkü aylardır bu kadar güzel bir şey hissetmemiştim.

Sanırım bu da onu memnun etmeye karar vermemin bir başka nedeni. Katıksız minnettarlık.

Hâlâ Arawn'ın sikinin dibini tutuyor, bir kez daha yalamayı düşünüyordum ki parmakları çenemin altından kıvrıldı ve yüzümü yukarı kaldırdı.

Öne doğru eğilmiş, yeşil gözleri benimkileri arıyor. "Hepsini yuttun mu?"

"Evet."

"Tadı nasıldı?"

"Zengin, kremisi. Tuzlu. Hoşuma gitti." "Ve sen iyi misin?"

"Elbette." Onu tekrar pantolonunun içine sokuyorum ve o düğmelerini iliklerken yerime geçiyorum. Ceketim arabaya bindiğimden beri açıldı, bu yüzden iki düğmesini ilikliyorum. Nedenini bilmiyorum. Belki de bu seansın sona erdiğine işaret etmek, bundan sonra aramızdaki bu kapının kesin olarak kapandığına kendimi ikna etmek için.

Vagonun zemininde parçalanmış külotumu görünce hemen alıp ceketimin cebine koyuyorum.

Arawn, "Hiç bu kadar enfes bir şey hissetmemiştim," diyor. "İnsanların bunları birbirlerine sürekli yapmamaları bir mucize."

"Bazı insanlar bunu günde birkaç kez yapıyor. Ben hiç öyle yapmadım ama vebadan önce bu tür oyunları daha sık oynardım. Şimdi çok meşgulüm."

"Seksi biliyordum elbette," diyor. "Bu aktiviteleri insan anılarında, ruhlar Fırın'dan geçerken görmüştüm. Ama bunu deneyimlemek inanılmaz." Gölgelelerini tekrar içine çekiyor ve insan görünümüne geçiyor. "Bundan bir yıl sonra, bu tür arzulardan yoksun bir varoluşa döneceğimi düşünmek garip."

"Yazık," diye mırıldanıyorum, pencere perdelerini tekrar açarak.

Arawn koltuk minderindeki pençe deliklerini dalgınca karıştırıyor. "Korkarım bunu mahvettim."

" değil. Yolculuğumuzdan sonra kumaşı değiştirecek birini bulabilirim. Sanırım bugün ziyaret etmemiz gereken ilk mezraya yaklaşıyoruz."

Birkaç dakika sonra araba durdu ve bir muhafız kapıyı açtı. Arawn ve ben, toplanan vatandaşların temkinli tezahüratları eşliğinde dışarı çıktıktan sonra, başlamadan önce ellerimiz için su ve sabun istiyorum.

Yıkamadan sonra köylülere "şifanın" nasıl çalıştığını açıklıyorum. O uzun ilk gün boyunca gezdiğimiz her kasabada aynı açıklamayı tekrarlıyorum - "Terelaus'lu Vaughn "un büyüsü alışkın oldukları iyileştirme gücü değil. Kırık kemikleri onaramaz, kesikleri tamir edemez ya da hastalıklı dişleri onaramaz. Bu tür ihtiyaçlar için bilindik altın büyüye sahip normal bir şifacı gerekir - tabii bu topraklarda hala şifacı kaldıysa. Aksi takdirde, yaralı veya hastalar kendi doğal iyileşmelerine ve yerel bir hekimin yardımına güvenmek zorunda kalacaklardır.

İnsanlar Arawn'ın işaretinin veba semptomlarının hafifletilmesi değil, hayatta kalma vaadi olduğunu anladıklarında, bazıları biraz daha az hevesli olurken, diğerleri işareti bir hediye olarak kabul ediyor. Neyse ki, Arawn her kasabada bazı vatandaşları işaretlenmemiş bıraksa bile, kaynayan, öfkeli kalabalıklar ve isyanlar yok. Kraliyet şehrinin ötesinde insanlar sadece geldiğimiz için minnettarlar - verebileceğimiz her türlü yardım için mutlular.

Köyden köye yolculuk ediyoruz, bazen duraklar arasında sadece birkaç dakikalık yolculuklar yapıyoruz. Terelonyalı şifacı ile nişanlandığım haberi bizden önce ulaştı ve her yerde köy liderleri tarafından tebrik edildik. İçlerinden birkaçı küçük hediyeler sunuyor, ben de acıyarak kabul ediyorum. Onları gücendirmek istemiyorum ama mücadele eden tebaamdan bir şey almaktan da nefret ediyorum.

Seyahatlerimiz sırasında ne Arawn ne de ben daha fazla cinsel etkileşim olmasını önermedik. Ama ne zaman ikimiz bir araya gelsek bunu düşünüyorum.

arabanın içine kapatılıyor. Kucağında sallanmayı ve o kalın, sıcak boyunu içime sokmayı ya da kıvrımlarımda gezinirken önünde eğilmeyi düşünüyorum.

Krallıkta bu kadar insan acı çekerken ve ölürken seks düşünmek alçaklık ve gün geçtikçe bunun için kendimden nefret etmeye başlıyorum. Arawn'a bakmamaya çalışıyorum, çünkü onu görmek artık en ahlaksız düşünceleri tetikliyor.

Bunu ona asla yapmamalıydım. Yanlış bir şeydi. Bunu bir pazarlığın yerine getirilmesi, bir kerelik bir hoşgörü olarak çerçeveledik, ancak aramızdaki dinamiği, rahat olmaya başladığım belli belirsiz düşmanca itme ve çekmeyi değiştirdi. Ve daha fazla değişikliği kaldırabileceğimden emin değilim.

Nefesim acı kara soğukta bembeyaz pufluyor. Farley alçak sesle onlara cesaret verici sözler mırıldanırken atlar tepiniyor, tüylerini ürpertiyor ve derin derin nefes alıp veriyorlar.

Arabaya binerken Arawn'a "Bu günün son köyüydü," diyorum. "Bir sonraki köye kadar olan mesafenin yarısını kat ettikten sonra Hatchell's Ford yakınlarında bir handa duracağız. Annemle babam saray hayatından uzaklaşmak için bazen oraya giderlerdi. Bazen bizi de götürürlerdi. Özellikle yaz aylarında çok güzel oluyor. Nehirde kayık yarışı yapar, yüzer ve piknik yapardık-"

Boğazım konuşamayacak kadar sıkılıyor.

Arawn merakla beni izliyor, kaşları hafifçe çatılıyor. "Ailenle ilgili güzel anılar sana acı veriyor."

"Hayır... evet." Parmak uçlarımı şakaklarıma bastırıyorum.

"Annenizin tanrılarla bir ilişkisi var mıydı?"

"Ne?" Konunun aniden değişmesiyle irkilerek kaşlarımı çatıyorum. "Soruya cevap ver."

"Öz annemi hatırlamıyorum. Üvey annem... Tanrılar hakkında çok şey biliyordu, ama onlara karşı oldukça düşmanca görünüyordu. Her zaman

Büyükbabam onlardan bahsedince konuyu değiştirdi. O etrafta yokken sorularımı ona sormayı öğrendim. İlahi olana inanan biriydi, düzenli olarak tapınakları ziyaret ederdi. Hatta tapınağınızda tütsü bile yakardı. Çok az insan bunu yapar." Ona karşı özür dileyerek yüzümü buruşturuyorum. "Çoğu insan ölümden korktuğu için sana tapmıyor."

"Sorumdan saptın," diyor Arawn. "Üvey annen tanrılardan neden nefret ediyordu?"

"Nefret güçlü bir kelime olabilir. O temkinliydi."

"Korku cehalete dayanır. Dikkat ise anlayıştan kaynaklanır. Onun tanrılar hakkında başkalarının bilmediği şeyleri bildiğine inanıyor musunuz? Onlar hakkında ilk elden bilgi sahibi olduğuna?"

"Belki mi? Dediğim gibi, onlardan pek sık bahsetmezdik. Bunu bana neden soruyorsun?"

Kollarını geniş göğsünün üzerinde kavuşturuyor. "Bunu sana söyleyip söylememeye karar veremedim."

Ona bakıyorum, gerçeği söylemesi için onu zorlamak istiyorum. Ama çok kararlı görünüyor ve bu gece onun gerçek nedenini ortaya çıkaracak enerjim yok. "Sırlarını sakla o zaman. Ailen hakkında konuşalım - tahtını isteyen şu kız kardeşin hakkında."

"Macha benim gerçek kız kardeşim değil, sadece benimle aynı zamanda var olmuş bir varlık. Tanrıların çoğu ilişkileri tanımlamak için insani terimler kullanır ama ben bu uygulamadan hoşlanmıyorum."

Başımı eğip onu inceliyorum. "Annen, baban, büyükannen, büyükbaban ya da ataların yok. Bu bana çok garip geliyor."

"Bu tür bağılıklar olmadan daha iyiyim," diyor huysuzca. "Zihni bulandırıyor ve kalbi yaralıyorlar."

Bir başka farkındalık beni ürkütüyor ve üzüyor. "Sen hiç kimseyi sevmedin, değil mi? Bu yüzden kaybı anlamıyorsun, bu yüzden başkaları yas tutarken yüzünde tuhaf, büyülenmiş bir ifade var."

"Dediğim gibi, duygusal bağlar olmadan daha iyiyim. Aşk bir işkencedir. Gördüğüm kadarıyla, her zaman ıstırapla iç içedir. Sen bunun canlı kanıtısın, küçük Kraliçe."

"Ama hayatımda aşk olduğu için, kaybettiğim insanları tanıdığım için daha zenginim."

Başını sallıyor, ses tonunda hayal kırıklığı var. "Onlarla ilgili en güzel anıların bile seni ağlatırken bunu nasıl söylersin?"

"Kayıplar hâlâ taze," diyorum sessizce. "Zamanla anılarımızın tadını daha az acıyla çıkarabilmeyi umuyorum."

Bakışlarına sıcaklık giriyor. "Siz tükenmez bir umut pınarısınız." "Ondan çok uzaktayım. Seni çağırmadan önce neredeyse tükenmiştim. Rose beni Ayin bitene kadar umudumun son korunu canlı tuttum. Ve şimdi sen onu canlı tutuyorsun."

Bu sözleri söylerken içimi bir utangaçlık kaplıyor ve vagonun penceresinden dışarı bakıyormuş gibi yaparak ölüm tanrısına sırtımı dönüyorum. Vagonun içindeki bir kancaya asılı küçük fenerin yansıyan ışığı sayesinde pencere camının ötesini pek göremiyorum. Ama karanlığa bakarken, bir an için kırmızı bir ışık gördüğümü sanıyorum. İki kırmızı nokta, yanan gözler gibi.

İçimden soğuk bir dehşet duygusu geçiyor. "Arawn-" diye nefes alıyorum. "Senin şu tazıların, onlar-"

Ama bir adamın tiz çığlığı sözlerimi kesti. Öyle keskin, öyle dehşet dolu bir çığlık ki, arabanın duvarlarını delip geçiyor.

Bizimle birlikte gelen muhafızlardan biri çığlık atıyor ve atı da çığlık atıyor.

Farley'le konuşmamı sağlayan küçük kapıyı kaydırarak açıyorum, ancak başka bir muhafızın bağırışını duyuyorum. "Saldırı altındayız! Hadi, hadi! Daha hızlı sürün, Kraliçe'yi güvenli bir yere götürün!"

Farley atlara bağıyor ve araba yol boyunca daha hızlı ilerliyor, sertçe çarpıyor, dişlerini birbirine vuruyor.

Arawn arabanın kapısına doğru atılır, kapıyı açar ve kükrer, "Bundan kaçamazsınız, teker teker öldürüleceksiniz! Arabayı durdurun, ben de bununla ilgileneyim!"

Farley sorgusuz sualsiz ona itaat eder ve araba sert bir şekilde sarsılır. Dur.

Arawn dışarı fırladı ve ben de onu takip etmeye başlamıştım ki elini "Hayır. Arabada kal." dedi. "Ne? Ama ben-"

Beni içeri itti ve kapıyı kapattı.

Öfkeyle, neler olup bittiğini görmek için çaresizce feneri söndürüyorum ve ellerimi pencere camına dayayıp karanlığa bakıyorum.

Muhafızımın ve bineğinin çığlıkları kesildi.

Kalan beş atlı muhafızım arabanın yanında, silahları hazır. İçlerinden biri gecenin karanlığını işaret ediyor, muhtemelen saldırının geldiği yönü gösteriyor.

Yamaçları taze karla parıldayan alçak tepelerin arasındaki bir vadideyiz. Çıkıntılı siyah kayalar ve bakımsız yaprak dökmeyen ağaçlar yamaçları süslüyor. Tepelerin arasında bazı çalılar ve kısa ağaçları seçebiliyorum, karda sadece lekeler var.

Arabanın kapısını biraz açtım.

Ürkütücü bir sessizlik hüküm sürüyor.

Korumalarımın biri "Cadz'ı aldı" diyor.

"Neydi lan o?" diye soruyor bir diğeri.

"Sessizlik," diyor Arawn.

Ceketini çıkarıyor. Sonra yeleşini ve gömleğini çıkarıyor.

Dev kanatları açıldığında muhafızlarımdan üçü soluk soluğa kalıp küfrediyor. Diğer ikisi ayın gecesi gelen muhafızlar. Arawn'ın gerçekte kim olduğunu zaten biliyorlar.

"Tazı benim yüzümden burada," diyor Arawn, koyu renk saçlarından boynuzlar çıkarken ve teni yeşim yeşili renge dönüşürken. "Onunla konuşacağım."

Parmak eklemimi ısııyorum, acıyla kendimi merkezliyorum. Bu birazdan bitecek. Ona karşı isyan eden iki tazıdan geriye sadece biri kaldı, dün gece kaçan. Arawn onu da kolayca korkutup kaçırabilir.

Ama kalbim ölen korumam için kırılıyor.

Karanlık orta mesafede iki kırmızı nokta göz kırptıyor.

İşte orada. Hayatta Olmayan'ın haydut köpeği.

Sonra bir çift kırmızı nokta daha, bir tane daha, bir tane daha.

Sekiz çift göz saydım.

Kahretsin.

En eski tazılarımdan sekizi karanlıkta yolun sol tarafında, yaklaşıyorlar. Diğer ikisinin sağ tarafta bir yerde, büyük grup dikkatimi dağıtırken saldırmak için beklediğine bahse girerim.

Asıl sürümün tüm üyeleri bana sırt çevirdi. Dün gece tazıyı öldürerek onları kızdırmış olmalıyım. Başka seçeneğim yoktu ama bu onlar için önemli değil. Bunun bana açıkça meydan okumak için yeterli bir sebep olduğunu düşünüyorlar. Şu anda daha savunmasız olduğum gerçeğinden bahsetmiyorum bile. Şanslarını gördüler ve geçmesine izin vermeyecekler.

Onlarla yüzleşiyorum, bu formda olabildiğince uzun duruyorum, kanatlarım açık. Geyik kafası maskemi çağırıyorum ve maske yüzüme yapışarak zaten heybetli olan görüntüme bir çift boynuz ve kemikli bir surat daha ekliyor. Maske onlara, onları ilk kez insandan tazıya dönüştürdüğüm günü hatırlatıyor.

Bu kalıcı bir dönüşümdü, Hessie'de yaptığım gibi geçici bir dönüşüm değil. Kalıcı bir dönüşüm geri alınamaz, ancak her bir tazının yüzyıllar boyunca görünüşlerinin belirli özelliklerini değiştirmesine izin verdi. Ama tazıları kolayca ezebileceğim böcekler gibi başka bir şeye dönüştüremem. Ölüm uykusunun da Yaşam Dışı yaratıklar üzerinde herhangi bir etkisi olmayacak. Daha da acısı.

Beş insan muhafız beni görünce dehşetten neredeyse altlarına işiyorlar.

"Majesteleri!" diye sesleniyor içlerinden biri, sesi çatlayarak.

"Emirleriniz?"

Kraliçe aşığı inerken eteklerin kaydığını, arabanın basamaklarının gıcırdadığını duyuyorum. "Beyler, bu ölüm tanrısı Arawn. O ve 'Şifacı Vaughn' bir ve aynıdır. Veba kurbanları arasında yaptığı iyi işler gerçek ve doğrudur. Şu anda bilmeniz gereken başka bir şey yok. O size emredinceye kadar yerinizde duracak ve emirlerini kendi emirlerimmiş gibi uygulayacaksınız."

Muhafızlar koro halinde "Emredersiniz Majesteleri" dedi.

Küçük Kraliçe'ye bakmaya cesaret edemiyorum; av köpeklerini izlemeli, ulumalarını dinlemeli ve hareketlerini tahmin etmeliyim. Ama sesinin sakinliğine, adamlarının komutasını bana bırakışındaki ustalığa neredeyse gülümseyeceğim. Bu hareket onu liderlerinden daha az değerli ve güçlü kılmıyor. Savunması için bana ne zaman güveneceğini bilmesi bir bilgelik işareti.

Tazılar hareket ediyor, sanki bir şey bekliyorlarmış gibi gölgelerin içinde bir ileri bir geri volta atıyorlar.

"Üçünüz vagonun diğer tarafına geçin," diyorum muhafızlara. "En ufak bir hareket görürseniz beni uyarın."

Hemen itaat ederler.

Birkaç adım öne çıkıyorum ve yankılanan ilahi sesimle tepelerdeki tazılara sesleniyorum. "Bu isyan Macha'nın işi. Aklınızı karıştırdı. Belki de size onun yönetimi altında varlığınızın ne kadar farklı olacağına dair sözler verdi. Ama bunlar yalan sözler. Ben size adil bir lord olmadım mı? Bana iyi hizmet ettiniz ve karşılığında size biraz özgürlük verdim. Ölümlü düzlemde avlanmanıza ve Annwn'ın geniş alanlarında özgürce dolaşmanıza izin verdim. Paylaştığımız binlerce yıldan sonra, şimdi bana sırtını mı dönüyorsun? Yaşam Dışı'na geri dön, seni affedebilirim."

Daha çok çığığa benzeyen gırtlaktan gelen bir uluma geceyi böler. Diğer tazılar da gürleyen havlamalar ya da tıslayan feryatlarla ona katılıyor.

"Ölümü seçiyorsun o zaman," diye bağıyorum. "Tıpkı kardeşin gibi. O benim olana saldırdı ve yok edildi. Barış ve teslimiyet içinde krallığıma dönmezsen, aynı kader seni de karşılayacak."

Tazılardan daha fazla uluma, kükreme ve hırıltı. Gözleri ve çeneleri ısıldayarak saldırıyorlar.

Gölgeler benden akıyor, karlı zemin boyunca yarışıyor. Bu ölümün büyüüdür; soğğun, dehşetin ve zayıflığın. İnsanlara kasvetli bir karanlık ya da belirsiz bir tehdit gibi gelebilir ya da ben onu ruh emici, hatta ölümcül bir şeye dönüştürebilirim.

Annwn'ın yaratıkları olarak tazılarım, irademin tüm gücü arkalarında olmadığı sürece gölgelere karşı bağışıklıdır. Canavarlarımdan birini gerçekten yok etmek için, en temel özüne kadar, ona dokunuyor olmam gerekir. Yaratığı gölge ile doldurmalı ve onun yıkımına odaklanmalıyım. Tazılara dokunmazsam, gölgelerimin yapabileceği en fazla şey onları yavaşlatmak ve ateşlerini engellemek olur.

Enkarnasyonumdan bu yana gölgelerimi test ettim ama Yaşam Dışı'ndan gelen bu kadar çok yaratığa karşı değil. Ne kadar çok büyü salarsam, o kadar yabancı hissediyorum - daha ince, kırılgan, yıpranmış. Kaşlarımı çatıyorum, başımı sallıyorum ve daha sert itiyorum.

Gölgelerim tazılardan üçünün etrafına dolanıyor ve bacaklarına dolanarak onları çelmeliyor. Ama ne kadar denesem de dördüncü bir tazıyı tuzağa düşürmeyi başaramıyorum. Tüm zemini gölgeyle kaplayabilirim, ama ona güç vermek konusunda sınırlıyım.

Bu olmamalıydı. Kendi krallığımda, tam gücümle, hayatlarını teker teker söndürürken hepsini kolayca uzak tutabilirdim.

Korku içime soğuk bir darbe indiriyor.

Kraliçe'ye ulaşp onu öldürebilirlerse, ben de ölürüm. Ve bunu biliyorlar.

Tazılardan ikisiyle kafa kafaya çarpışıyorum. Avuçlarımdan yeşil ışık parlıyor

-Yaşam ışığı, ölüm diyarından gelen yaratıklar için bir zehir. Ben onun tek kullanıcısıyım. Macha'nın savaş tanrısı olarak iyileştirici güçleri gibi, varlığımın antitezi. Büyümüzün geri kalanı için bir denge.

Yaşam ışığı patlamaları tazıların kürklerinde cızırdayarak etlerini kemiriyor. Yaralardan yarı saydam, parlayan yeşil sarmaşıklar fişkırıyor, sürünüyor ve canavarların etrafına dolanıyor.

Beş tazi geçici olarak ortadan kaldırıldı, üçü de arabanın bu tarafında. Yanımdaki iki muhafız tazılardan biriyle birlikte savaşmaya çalışıyor ama akrep kuyruğu atlarını sokmaya devam ediyor. Sonra zehirli iğnesi bir muhafızın bacağına batıyor ve ona tam dozda toksin pompalıyor. Bacağı hemen parlamaya ve başlıyor, parıltı vücuduna doğru yayılmaya devam ederken eti dışa doğru balonlaşıyor, derisi içeriden yanan bir insan feneri gibi geriliyor.

Patladığında, Kraliçe çılgılık atar. Ama ikinci muhafız köpeğin akrep kuyruğunu koparmayı başarır.

Hayat ışığım ve gölgelerimle iki taziye daha karşı savaşıyorum, içimde genişleyen zayıflığa, kafamdaki sulu hisse karşı öfke duyuyorum. Sikeyim bu laneti.

Bir tazi yakalıyorum ve onu gölgelerimle doldurup küle çeviriyorum. Parçalanmış akrep tazısı, patlayan muhafızın bacağına kemiriyor.

At, yeni bir iğne yetiştirebilmek için kendi vücudunu besliyor. Kuyruğun kopan kısmı şimdiden şekil değiştiriyor, uzuyor.

Başka bir tazıyı tavuk ayaklarından tutarak gölge ile doldurmaya başlıyorum. Arabanın diğer tarafındaki muhafızlar bana bağıyor, son iki tazının harekete geçtiğine dair bir uyarı.

Onlara yardım etmeden önce bu tazının işini bitirmeliyim.

Hâlâ öldürdüğüm canavara tutunarak etrafı inceliyorum.

Kraliçe arabanın kapısına sırtını dönmüştü ve elinde bir hançer vardı. Nereden aldığından emin değilim, onu kucağımda baş aşağı tuttuğumda kalçasına bağlı bir hançer görmedim.

Akrep tazısı yemeğini bitirdi ve kuyruğunu kesen muhafıza doğru ilerliyor. Muhafız hâlâ atının üzerinde, canavarla Kraliçe'nin arasında duruyor. Kılıcını sallıyor, abanoz yüz hatları korkuyla gergin. Arkadaşının korkunç ölümüne şahit olduktan sonra yerinde durduğu için cesur bir adam.

Elimdeki tazının içindeki son ateş kırıntılarını bastırıyorum, sonra diğer beş tazıyı gözden geçiriyorum; üçü gölge bağlarıyla boğuşuyor, ikisi ise yaşam ışığının aşındırmasına yenik düşüyor.

Muhafızlara ve Kraliçe'ye doğru ilerleyen akrebi yok etmeliyim. Ve arabanın diğer tarafına geçip o üç askeri korumalıyım, yoksa bugün bizimle gelen tüm adamlar ölecek.

Muhafızlarım ölüyor. Ve bu benim hatam.

Bu tazılar bana ulaşmaya çalışıyor, çünkü benim canımı alabilirlerse Arawn'ı da öldürebilirler.

Tek başına bir muhafız beni koruyor - ağabeyimin en sevdiği korumalardan biri olan Andale. Paniklemiş bir kabadayılıkla bağırarak atını ileri doğru itiyor. Karşısındaki tazi tıslıyor ve akrep kuyruğu kendi başının üzerinde yay çizerek avına doğru ilerliyor. Undale atını ustalıkla kenara çeker, sonra taziya doğru hamle yaparak yan tarafını yırtar.

Arawn bir av köpeğini daha küle çevirmeyi yeni bitirdi. Bana ve Undale'e bakıyor, sonra da sanki arabanın karşı tarafından gelen ve diğer üç muhafızın hayatları için savaştığı dehşet dolu çığlıkları dinliyormuş gibi büyük maskeli, boynuzlu başını eğiyor.

"Git!" Ona bağıryorum. "Onlara yardım et!"

Arawn bir an orada durur, sonra Undale'in savaştığı akrep tazısına iki yeşil ışık darbesi gönderir. Tazi çığlık atıp kıvranarak Undale'e boğazını kesmesi için bir şans verir.

Ölüm Tanrısı, kalan muhafızlarıma yardım etmek için arabanın etrafında kayboluyor.

Yeşil ışıkla zehirlediği iki tazi neredeyse ölmek , üç tanesi de gölgeleriyle bağlı bir şekilde hâlâ mücadele ediyor. Undale akrep kuyruklu olanı öldürme yolunda ilerliyor.

Bunu atlatabiliriz.

Ve sonra, arabanın önünden Farley çığlık atar.

Neler olduğunu görmek için arabanın köşesinden kaçıyorum.

Büyük, dikenli, kambur bir cüsse, ateşten bir ağzı olan gece kadar siyah, Farley'e saldırdı ve onu sürücü koltuğuna sıkıştırdı. Tazı, şoförümün yüzüne sıcak buğular savuruyor, o ise umutsuzca yana dönerek uzaklaşmaya çalışıyor. Yanağının derisi kızarıyor, kabarıyor.

Boğazımdan dehşet ve öfke dolu bir çığlık kopuyor ve tazı başını bana doğru sallıyor. "Haydi!" diye bağıyorum. "İstedğin benim, o değil. Gel ve yakala beni."

Tazının uğursuz gözleri kısılr ve kalın gövdesini bir hamlede Farley'in üzerinden fırlatarak yola iner.

Küçük bıçağımdan alev ve gölgeden oluşan o devasa yaratığa bakıyorum.

Cesaret başka bir şeydir. Aptallık başka bir şeydir. "Hayır," diyorum ve arabaya doğru kaçıyorum.

Kapıyı çekip açıyorum ve kendimi içeri atıyorum, tam tazı çarparken kapıyı çarpıyorum. Ahşap bükülüyor ve inliyor. Tazı engellenmiş bir öfkeyle uluyarak geri çekiliyor, sonra tekrar saldırıyor. Cüssesi küçük arabaya, çitlere çarpan bir koçbaşı gibi çarpıyor. Tazı, kapının kırık parçalarına doğru pençelerini geçirirken, ben arabanın karşı tarafına doğru geri çekiliyorum.

Bağırarak, ağzını vahşice kestim. Erimiş kızıla bulanmış mürekkep gibi kan arabanın içine sığıyor. Canavar ateş püskürüyor, bana ulaşmaya çalışıyor, pençeli ön pençeleri kıyafetlerimi kesiyor, derimi ve etimi tırmıklıyor. Acının farkında bile değilim çünkü saplıyorum, saplıyorum, küçük bıçağımı mümkün olan her yere saplıyorum. Sonunda gözünün yanan küresini delmeyi başarıyorum. Bıçağım cızırıyor, o kadar hızlı ısınıyor ki avucumu yakıyor ve bir çığlıkla kabzayı bırakıyorum. Tüm silah eriyor ve tazının gözündeki ateş sönüyor.

Canavarın boğazından intikam dolu bir feryat yükseliyor ve enkaz halindeki kapıya doğru ilerleyerek çenelerini kırıyor, neredeyse karnımı parçalıyor. Kendimi vagonun duvarına yaslıyorum, silahsızım, kalbimde soğuk, hastalıklı bir korku uyanıyor. Ya bu yaratık beni öldürürse? O zaman Arawn ölecek ve halkıma yardım edecek kimse kalmayacak.

Tazı omuzlarını daha da içeri çekerek yalpalıyor. Yemin ederim bana bakmak için duraklıyor, çünkü artık bana ulaşabileceğini biliyor. Bir hamle daha, bir

O devasa çeneler beni ısırarak ve ben hem içim yanacak hem de yanacağım.

Büyük canavar öldürmek için geriliyor.

Ama gölgeler vücuduna dolanıyor, onu sıkıca sarıyor ve çırpınıp ulurken onu geriye doğru sürüklüyor. Kırık kapının aralığından Arawn'ın, tazi ulaşabileceği bir yere gelene kadar gölgelerini elden ele geçirdiğini görüyorum. Hâlâ o korkunç geyik kafatası maskesini takıyor; arabanın lambalarının cılız ışığında bu maske onu kesinlikle dehşet verici gösteriyor. Tazi'nin boğazını sıkıyor ve gölgeleri her deliğine girip onu boğarken, ateşini söndürürken kükrüyor.

Sonunda küle dönüştüğünü göremiyorum, çünkü aniden çok fazla yerimin kanadığının farkına varıyorum ve vücudum kontrolsüzce titremeye başlıyor. Elimi kısa süreliğine belime bastırıp kaldırıyorum ve parmaklarımda parlayan kana bakıyorum.

Sonra kendime baktım.

Ceketimin ve önlüğümün tüm ön kısmı parçalanmış, parçalar kanımla ıslanmış. Bir pençenin açtığı yara özellikle derin ve kötü görünüyor. Çiğ, emici bir acı o noktadan tüm vücuduma yayılmaya başlıyor. Her nefes alışında ciğerlerimden birinin korkunç bir şekilde titrediğini hissedebiliyorum, şimdiye kadar hissettiğim en delici acı göğsümü kesiyor.

"Kahretsin," diye fısıldadım. "Hayır, , hayır, hayır..."

Arawn'ın geyik kafatası maskesi arabanın kapısındaki boşluğu dolduruyor. Kapının geri kalanını yolundan çeker ama maskesinin boynuzları çok geniştir, içeri giremez.

"Kahretsin," diyor maskesini çıkararak. Yaralarımın boyutunu görürken yeşil gözleri telaşla parlıyor.

"Hayır," diyorum acıyla. "Ölmeni istemiyorum."

Bakışlarında bir şok parlıyor, sonra sefil bir yumuşaklık. "Seni küçük aptal," diye nefes alıyor ve bacaklarım çözülürken beni yakalıyor, arabadan dışarı çekiyor ve kocaman kollarının arasına alıyor.

Adamlarıma "Han nerede?" diye bağıyor.

"Bu taraftan." Undale işaret ediyor. Tanrılara şükür hâlâ hayatta.

"Kraliçe'yle birlikte oraya uçacağım," diyor Arawn. "Sen ve diğerleri toplayabildiğiniz kadarını toplayın ve hayatta kalan atları getirin. Bizimle orada buluşun."

"Evet, Tanrım," diye yanıtlıyor Undale ve sözleri, arabanın koltuğundan atlamış ve yanıklarına bir bez tutmakta olan Farley tarafından yankılanıyor,

Kanayan yüz.

"Muhafızlarım," diye mırıldanıyorum. "Diğer üç-"

"Yaşıyor," diyor Arawn, büyük kanatlarını hazırlayarak. "En kötü darbeyi atları aldı. Hafif yaraları var. Sessiz ol küçük Kraliçe ve nefes al."

Havaya doğru büyük bir sıçrama yapıyor, katliamın üzerinde yükselirken kanatları ağır ağır çarpıyor.

"Bütün av köpeklerini yok ettin mi?" Fısıldıyorum.

"Hepsi değil. Son üçünü yaşam ışığıyla zehirledim ve gölgelerim tarafından hapsedilmiş olarak orada bıraktım. Ya kurtulup iyileşmek için Annwn'a geri dönecekler ya da onları bıraktığım yerde yok olacaklar."

"Evcil hayvanlarınızı kaybettiğiniz için üzgünüm." Kelimelerim kalın ve ıslak geliyor. Kollarındaki yatar pozisyonumdan geniş omuzlarını, güçlü boğazını ve dramatik çene hattını mükemmel bir şekilde görebiliyorum. Yeşim taşına bulanmış koyu renk saçları, hızımızın rüzgârıyla alnından ve şakaklarından geriye doğru uçuşuyor. O kadar inanılmaz güzel ki bu kalbimi kırıyor. Ve birden krallığımı kurtarma amacından daha fazlası için onun var olmasını istiyorum.

"Sen ölemezsin." Gözlerim yaşlarla doluyor ve boğazım düğümleniyor.

"Beni düşünmeyi bırak," diyor dişlerini sıkarak. "Nefes al, Vale. Gözlerinizi açık tutun."

Yavaş bir zevk nabızı kalbimde atıyor. "Benim adımı söyledin."

"Ne olmuş yani?" diye homurdanıyor. "Şimdi sus. Hayatta kalmaya odaklan. Nehri görebiliyorum, neredeyse geldik. Dayan."

Ama yaramdaki emme hissi daha da kötü. Sanki tazılardan biri ağır cüssesini göğsüme yerleştirmiş gibi hissediyorum; havayı zar zor yudumlayabiliyorum.

Ben ölüyorum. Bunu biliyorum.

Onun yüzünden ölemem. Onu Annwn'dan çıkardım ve bir yıl boyunca kendime köle ettim; istemedenden de olsa tahtını ve hayatını tehlikeye attım. Ve onun için ölüm, bir insan için olduğu gibi Yaşam Dışı'na taşınmak anlamına gelmiyor. Onun için bu tamamen yok olmak demek. Var olmamak.

O her neyse, sona ermeyi hak etmiyor. Hayattan gerçekten zevk almaya yeni başlamışken değil. Bazen kalbimi sızlatan huysuz bir tatlılık, huysuz bir naiflik var onda. Evren onsuz daha kasvetli bir yer olurdu.

En azından bunu atlatmak için savaşabilirim. Kendi iyiliğim için değilse bile, onun iyiliği için.

Küçük Kraliçe savaşıyor, çünkü o böyle biri.

Bunu çenesinin duruşunda, nefes üstüne nefes almaya devam edişindeki kararlılıkta görebiliyorum. Parmakları tuniğimi sarsıcı bir şekilde kavırıyor, her nefeste biraz daha çekiştiriyor.

O ve ben bağlıyız. Onun ölüme girişini engelleyemem, ruhunun benim çukurumdan geçerek Annwn'a gitmesini engelleyemem.

O ölürse, ben de ölürüm.

Tamamen biteceğim. Varlığım sona erecek. Bu da onunla Öteki Dünya'da birlikte olamayacağım anlamına geliyor. Ve bu öbür dünya buluşmasını olması gerekenden çok daha fazla beklemeye başladım.

Odun dumanının tuzlu keskinliği burun deliklerimi dolduruyor, bir rüzgârla bana taşınıyor. Dumanın kaynağını bir avuç bacaya ve kırmızı kiremitli bir çatıya kadar takip ediyorum - Kraliçe'nin bana nehir kenarındaki başıboş han. Kraliçe ve maiyetini bekliyorlar.

Yeterince yaklaşıp kadar alçalıyorum ve koşmaya başlıyorum. Kanatlarımı yok edip insan görünümümü geri kazanmak için zar zor sağduyulu davranıyorum. Doğruca avluya koşuyorum, içeride kim varsa dışarı çıksın diye bağıyorum.

Hancı ve birkaç kişi daha kapıdan fırladılar ve dehşetle haykırarak bize doğru koştular.

Kollarımdaki kanlar içindeki kızı başımla işaret ederek, "Bu Kraliçe," diyorum. "Yolculuğumuz sırasında vahşi hayvanların saldırısına uğradık. Bir şeyiniz var mı?"

Şifacı mı?"

Hancı ve karısı olması gereken bir kadın karşılıklı bakışır. Onların saçları siyah, iki hizmetçinin ve iki seyisin saçları ise beyazdır.

"Hayır," diyor kadın kararlı bir şekilde. "Bu topraklarda hiç şifacı kalmadı. Ama sen - sen Vaughn'sun, Terelaus'tan gelen şifacı, değil mi? Elbette yapabilirsin-" "Benim sihrim çalışmaz," diye . "Vebadan kurtarabilirim Kurbanları ölümden kurtarabilirim ama yine de hastalığa katlanmak zorundalar. Salgınları ya da ölümcül yaraları iyileştiremem. Ruhlar Ocağı adına, onun Arawn'ın Çukuru'na girmesini engelleyebilseydim engellerdim ama bu benim gücümün ötesinde. Ona yardım etmelisiniz."

Hancı ve karısı arasında bir bakış daha. "Onu içeri getirin," der kadın. "Çabuk."

Beni hanın ortak salonunun dışındaki bir salona götürdüler. Bir hizmetçi kanepenin üzerine battaniyeler örtüyor ve ben de küçük Kraliçemi nazıkçe onların üzerine yatırıyorum. Hâlâ nefes alıyor. Hâlâ savaşıyor.

Akıcı bir hareketle doğruldum, hancıyı boğazından yakaladım ve onu duvara yapıştırdım. "Bildiğin bir şifacı var," diye yüzüne doğru hırladım. "Kim olduğunu söyle bana."

Odadaki diğerlerinden bir çığlık yükseliyor ve iki iri yarı genç seyis beni yakalamak istercesine yaklaşıyor. Onlara doğru bir elimi savuruyorum ve ölüm uykusuyla oldukları yerde donup kalıyorlar. Üç hizmetçi kapı aralığında sinmiş, inliyor.

"Kraliçeniz ölüyor." Hancının boğazını sıkıca kavradım. "Eğer onu kurtarmazsanız hepinizi öldüreceğim. Bildiğiniz bir şifacı varsa, hemen çağırın."

Hancı boğuluyor, nefes almakta zorlanıyor, yüzü morarıyor.

Vale'nin ciğerlerinden korkunç bir çingirak sesi geliyor ve kalbim mide bulandırıcı bir şekilde çarpıyor. Tanrısal yönümün tekrar yükselmesine izin veriyorum, derim yeşim taşına dönüşüyor, boynuzlarım uzuyor.

Dişlerimi göstererek hancının kafasını duvara vuruyorum. "Beni duydun mu?" Öfkeden kuduruyorum. "Kim olduğumu biliyor musun?"

Gözleri dehşetle şişiyor. "Arawn," diye hırıldıyor.

"Bu doğru. Ben ölüm tanrısıyım. Bu yüzden Kraliçem ölürse bu evdeki herkesi katletmekten neden çekinmediğimi anlıyorsunuzdur. Annwn'a ilk giren sen olacaksın. Ve senin için öyle işkenceler tasarlayacağım ki-"

"Lütfen," diye soluyor karısı. "Merhamet, lütfen." "Şifacı," diye bağıyorum.

"Anlamıyorsunuz." Hancının karısı titriyor, ağlamaklı. "Sana kim olduğunu söyleyemem. Söyleyemem."

Kadının arkasından küçük bir figür çıkar. Hancı ve karısı gibi koyu renk gözlü ve kahverengi tenli, aynı düz siyah saçlara sahip bir çocuk. On yaşından büyük olamaz.

"Her şey yolunda anne," diyor. "Bu Kraliçe. Onu kurtarmak zorundayız."

Hancının karısı dizlerinin üzerine çöküyor, gözleri kocaman ve çaresiz.

"Eğer oğlum Kraliçe'yi iyileştirirse, kimse bilmemeli. Kimseye söyleyemezsiniz, lütfen lordum, size yalvarıyorum! Yeteneğinin haberi buradan çıkarsa, vebalı kurbanları bize getirirler ve oğlumu onları iyileştirmeye zorlarlar, sonra da ölür. Yeteneği bir sır olarak saklanmalı."

"Anlaştık. Elinden geleni yap evlat. Onun hayatını kurtar, ben de sana korumamı ve iyiliğimi bahşedeyim." Hancının boğazındaki tutuşumu gevşetiyorum ve o da öğürerek ve sendeleyerek geri çekiliyor. Aynı anda iki seyisin üzerindeki ölüm uykusunu dağıtıyorum ve yeniden canlanıp şaşkın şaşkın bana bakıyorlar.

İyileştirme yeteneğine sahip olan çocuk, Vale'nin bir nefes daha alabilmek için çırpındığı kanepenin yanında diz çöküyor. Yüzü acı ve korku dolu, ama ben onun yanında dizlerimin üzerine çöktüğümde, bana doğru dönüyor ve körü körüne uzanıyor. Elini yakalıyorum ve o da benimkini kavıyor; acı çeken parmaklar birbirine çarpıyor.

Göğsüm onu yatıştırma arzusuyla acı verici bir şekilde şişiyor. Kelimeler arıyorum ama bulamıyorum. Teselli vermeye alışık değilim.

Yanımdaki çocuk iki küçük kahverengi elini Kraliçe'nin parçalanmış bedenine uzatıyor. Gözleri altın ışıyla parlıyor ve parmaklarından çıkan altın teller Kraliçe'nin yaralarına doğru ilerliyor, etinin içine giriyor ve yavaşça onu onarmaya başlıyor.

Vale'nin üzerinde çalışırken çocuğun kaşları konsantrasyonla çatılıyor. İnsan büyüsü konusunda uzman değilim ve Macha'nın etrafında da iyileştirme yeteneğini kullandığını görece kadar uzun süre bulunmadım - tabii kullandıysa. Bunu sık sık kullandığından şüpheliyim; o eziyet ve çatışmayı tercih ediyor. Ama geçmiş çağlarda bir yerde Macha bu çocuğun atalarından birini becerdi ve şimdi kız kardeşimin küçümsediği iyileştirme büyüsü benimkine bağlı bir hayatı kurtaracak. Macha'nın kendi gücü şimdilik zaferini engelleyecek. Lezzetli bir ironi.

Acaba bir çocuğum benim gölge-büyümü mü yoksa yaşam-ışığı mı ya da her ikisini birden mi miras alacak?

Beynimde bir görüntü beliriyor -mavi-gri gözlü, soluk saçlı, avuçlarında yeşil ışık tutan küçük insanlar. Yaşayan, büyüyen şeylerin ışığı.

Hayali çocuklarım Vale'ye benziyor.

Hay sikeyim.

Ama saçları soluk olmazdı, değil mi? Saçları o renk çünkü o bir kurtulan. Vebadan önce ne renkti? Açıklanamaz bir nedenden dolayı, bilmek için çaresizim.

Avludan sesler geliyor. Grubumuzdan diğerleri de gelmiş olmalı. "Bunlar Kraliçe'nin maiyetinin geri kalanı olacak," diyorum. "Bazıları Yaralı. Şoför Farley hariç, onları her zamanki gibi bandaj ve lapalarla tedavi edebilirsiniz. Eğer çocuğun yeterli enerjisi varsa, yanık yarasının iyileştirilmesi gerekiyor."

Hancı ve diğerleri "Evet, Tanrım" diye mırıldanarak itaat etmek üzere odadan dışarı fırlarlar. Çocuğun annesi bir süre oyalanır ve "Kendini fazla zorlama Emmitt" diye mırıldanır.

"Yapmayacağım," diye yanıtlıyor.

Ona bir bakış attım. "Çocuk burada güvende. Gidin."

Başını sallar, ağzı sıkıdır ve isteksizce geri çekilir, salonun kapısını arkasından kapatır.

Vale'nin elini yeniden tutuyorum. Yüz hatlarıyla birlikte tutuşu da gevşemişti. Gözleri kapalı, kirpikleri solgun yanaklarına karşı koyu renk boyalı. Daha rahat nefes almaya başlıyor.

Büyülenmiş bir halde, ışığın altın çizgilerinin vücudunun üzerinde dans edişini, dokuları birbirine dokuyuşunu, kopmuş kan damarlarını birleştirişini, deri katmanlarını yumuşatışını izliyorum. Çocuk, şefkatli bir sakinlik havasıyla, yırtılmış midesinden pençelenmiş göğüslerine kadar her şeyi onarıyor. Bu yaşta bu kadar yetenekli olduğuna göre oldukça yetenekli.

Küçük Kraliçe yeniden bir bütün ve neredeyse kalçalarından köprücük kemiklerine kadar çıplak. Yerimden sıçrayıp köşedeki sepetten bir battaniye alıyorum ve üzerine örtüyorum. Uyuyor gibi görünüyor.

Şifacı çocuk memnun bir ifadeyle, "Artık iyileşecek," dedi.

Babasını tehdit ettiğimi görmesine rağmen benden korkmuş gibi görünmüyor. Kendimi suçlu hissetmiyorum ama öfkeme tanık olduğum için biraz huzursuz hissediyorum.

"Peki ya sen?" Ona soruyorum. "Yorgun musun?"

Başını sallıyor, berrak gözleri ve parlak bir gülümsemeyle bana bakıyor. "Biraz, lordum. Ama yardım edebildiğim için memnunum. Annem aylardır şifa vermeme izin vermiyor."

"Güvenliğiniz için endişeleniyordu, haklı olarak. Ona sahip olduğunuz için şanslısınız."

"Biliyorum." Hâlâ gülümseyerek başını sallıyor. "Ama çok endişeleniyor. Sanırım bütün anneler öyle."

"Bilemem. Benim yok." Kaşları kalktı.

"Size minnettarım," diye devam ediyorum. "Ne kadar minnettar olduğumu ya da neden minnettar olduğumu ifade edemem ama-"

"Onu seviyorsun," diyor çocuk neşeyle. "Anlıyorum."

"Ne?" Şok vücudumda parlıyor.

"Kraliçe'yi seviyorsun. Bu sabah annemle babamın, Kraliçe'nin sizinle nişanlandığı haberini aldıklarını duydum. Evleneceksiniz, değil mi? Öyleyse onu seviyor olmalısın."

"Ah... o." Boğazımı temizliyorum. "Bazen insanlar aşktan başka nedenlerle de evlenirler."

"Ama sen değil." Çocuk başını eğdi ve bana kurnazca baktı. "Ben onu iyileştirirken elini tuttum. Nasıl görüldüğünüzü gördüm lordum. Sanki o ölse mutlu olamayacakmışsınız gibi."

Çünkü benim hayatım onunkine bağlı, çünkü kendimi seviyorum, çünkü ölmek istemiyorum.

Hepsi bu kadar. Daha fazlası olamaz.

Bu çocuğu daha güvenli konulara yönlendirmeliyim. "Yeteneğin ne zaman ortaya çıktı?"

"Geçen yıl. O zaman da bundan bahsetmemiştik, çünkü annem ben büyüyene kadar şifacı hayatının baskısından beni uzak tutmak istemişti. Ailem üzerinde çalıştım, ne zaman birinin bir kesiği ya da sıyrığı olsa. Bir keresinde babamın kırılan kolunu iyileştirdim ve bir at hizmetçilerden birini ezdiğinde ezilen parçaları onardım. Sonra veba başladığında, gizlilik daha da önem kazandı, bu yüzden yeteneğimi hiç kullanamadım."

Başımı salladım. "Vebadan tek bir kişiyi iyileştirmenin şifacının tüm enerjisini tükettiğini duymuştum."

"Ve o zaman bile her zaman işe yaramıyor," diyor çocuk ağırbaşlı bir şekilde. "Saray şifacılarını duyduk, Kralı, Kraliçeyi ve sonra Veliaht Prensi nasıl kurtarmaya çalıştıklarını. Şifacılar denerken öldüler ve yine de işe yaramadı."

Kraliyet ailesi zaten birbiri ardına öldü. O hariç." Çocuk Vale'nin omzunu sıvazlıyor. "O hayatta kaldı. Ve bu iyi bir şey. Ona ihtiyacımız var."

Karanlık bir sızı kalbimi kemiriyor. "Bu akşam onu korumam gerekiyordu," diyorum çocuğa. "Başaramadım."

"Ama denedin, değil mi? Önemli olan da bu. Annem herkesin bazen başarısız olduğunu söyler."

"Ben değil." Yumruklarım sıkıldı. "Ben bir tanrıyım. Daha güçlü, daha hızlı olmalıydım."

Çocuk ayağa kalkıyor ve düşünceli bir yüz ifadesi takınıyor. "Bu konuda sana kızgın olduğunu sanmıyorum. Elini çok sıkı tuttu."

"Öfkeli olmalı," diye mırıldandım. "Ben kendime kızgınım."

"Belki de acıkmışsındır. Bazen kızgın olduğumda de aç oluyorum." Onun bu gerçekçi önerisi beni ürkütüyor. Neredeyse gülecektim.

"Belki de acıkmışımıdır. Ama yiyecek bir şeyler aramadan önce sizi ödüllendirmeliyim. Adın Emitt, değil mi?"

"Evet, lordum."

"Öyleyse Emitt, sana iyiliğimin bir işaretini vermeme izin ver." Avucumu alnına bastırıyorum, onunla konuşurken zaten bildiğim şeyi okuyorum

-İyilik yapmaya çalışan iyi kalpli bir çocuk olduğunu. Yaşamı boyunca birçok insanı kurtaracak.

"Bazen insanlara özel işaretler veriyorum," diyorum ona. "Bunlara 'tethermark' denir. Sana vermek istediğimi açıklayacağım, sonra da isteyip istemediğini bana söyleyebilirsin. Bu kulağa adil geliyor mu?"

"Evet lordum," diyor Emitt. "Ama yine de Kraliçe'yi iyileştirirdim. Ödül olmadan."

"Sana inanıyorum," diye cevap verdim. "Ama size şunu vermek isterim. Söylediğim gibi

-" Vale'ye bakıyorum, adını koyamadığım bir duyguyla mücadele ediyorum-
"Minnettarım."

Emitt ve ben anlaşmamızı tamamladıktan sonra Vale'yi salonda dinlenmesi için bıraktık. Emitt, Farley'in yanına gidip yanık yarasını iyileştirdi,

Annesi onun bu kadar açık bir şekilde büyü kullanmasından endişelenmeye başladığında, ona bakar, yüzü açık ve parlaktır ve "Artık endişelenmene gerek yok anne. Arawn bunu düzeltti."

Hancı ve karısı bana itaatkârlık ve şüphe karışımı bir duyguyla bakıyorlar.

"Bizi beklediğinize göre yemek hazırlamışsınızdır umarım?" Ben de öyle dedim. "Şimdi yiyeceğiz. Sanırım hepimiz biraz doyurucu yemek yiyebiliriz."

Yemek yemek duygusal bir merhem olduğu kadar fiziksel bir rahatlama da sağlıyor. Zincirlerim saatlerdir etime sürtünüyor ve bedenimi acıyla daraltıyor. Dövüş sırasında büyümün zayıflığından kısmen onların sorumlu olduğundan şüpheleniyorum. Belki de bir doz hoş duyguyla yeni canlanmış olsaydım, büyüm daha güçlü olur, zincirlerim tarafından daha az sönümlenirdi. Ama tazıların saldırısı uzun bir günün ardından, bağlarımı daha keskin hissettiğim bir zamanda geldi.

Ben kadim bir varlığım, sahip olmak istediğim tüm bilgiye sahip olmaya alışkınım. Macha'nın büyüünün temel ilkelerini biliyorum, ancak büyüm üzerindeki kesin etkilerini bilmemek, çağırma ritüeli ile etkileşiminin tüm ayrıntılarını anlamamak - bu beni ölçsüz bir şekilde hayal kırıklığına uğrattıyor.

Sırf kendi acımı hafifletmek için ev sahiplerimiz tarafından sağlanan yiyeceklerden aşırı miktarda yemeyi arzuluyorum. Ama Vale, halkının çektiği yoksunluktan birden fazla kez bahsetti. Bazıları açlıktan ölmekten sadece birkaç adım ötede. yüzden porsiyonlarımı sınırlıyorum, bunun yerine bolca bulunan keskin likörden bolca içiyorum.

"Yolda size ne saldırdı?" diye sorar hancı, herkes yemeğini yiyip içkisini içtikten sonra.

"Vahşi hayvanlar," diyor Kraliçe'nin muhafızlarından biri. "Kocaman tazılar, ateşten gözleri var. Onlara Arawn'ın tazıları derdim ama öyle olamazlar, çünkü - çünkü Arawn bizimle." Bana endişeyle bakıyor.

"Yolda bağlı bıraktığım üç kişi öldü mü?" Ona sordum. Başını salladı. "Küle dönüştüler, Tanrım."

"O zaman artık onlardan korkmana gerek yok," diyorum, hissettiğimden daha fazla güvenle. İlk tazılarımdan on bir tanesini katletmiştim. Annwn'da kalan tazılar daha zayıf ve yeniler, ilk sürü kadar büyük, güçlü ya da kindar değiller. Eski liderleri olmadan, o genç tazıların benim ve Vale'nin peşime düşecek cesareti göstereceklerinden şüpheliyim.

Ancak on bir kişinin ölümü Annwn'ın diyar muhafızlarından yoksun olduğu anlamına geliyor. Eğer geri dönersem ve Macha diyarımı kasıp kavurursa

onu tahliye etme yetkisi var.

Kimse beni tazılar hakkında daha fazla sorgulamaya hevesli görünmüyor. Vale'nin muhafızlarına, hancının seyislerinin de yardımıyla sırayla ikişer ikişer nöbet tutmalarını emrediyorum. "Kraliçe'yi odasında bizzat ben koruyacağım," diyorum.

"Elbette." Hancının karısı çekingen bir tavırla başını sallıyor, gözlerinde bir ilgi titreşimi var. "Sizin ve kraliçenin birkaç gün içinde evleneceğinizi duyduk, bu yüzden isterseniz paylaşmanız için bir oda hazırladık. Bu sizin kim olduğunuzu anlamadan önceydi, yüce lordum. Eğer durumu yanlış anladıysak, lütfen bizi affedin."

"Yanlış anlamadınız. Evlilik gerçekleşecek ve zamanla her şey netleşecek. Ancak Kraliçe ve ben gerçek doğamı krallığa açıklamayı seçene kadar, hepimiz bu konuda sessiz kalmaya yemin ettiniz. Size ve herkese göre ben Terelaus'lu şifacı Vaughn'um. Aksini fısıldamanız derhal ölümünüzle sonuçlanacaktır. Anlaşıldı mı?"

Masanın etrafında çeşitli onaylayıcı ve tapınan mırıltılar dolaşıyor.

"Güzel. O zaman görev yerlerinize gidin, bekçiler. Ve o olmayanlar izle, uyu."

Dört muhafız, Farley ve iki seyis masayı aceleyle terk eder ve hizmetçiler aceleyle bulaşıkları toplar. Uyandığında Vale için bir porsiyon ayırırlar.

Çocuk Emitt ailesini öptükten sonra üst kata çıkar. Dinlenmeye ve büyülü enerjisini yenilemeye ihtiyacı vardır.

Ama hancı ve karısı ayağa kalkmaya başlayınca bir hareketle onları durduruyorum. "Bir dakika bekleyin."

Endişeli bakışlar atarak koltuklarına geri gömülürler.

"Siz ikiniz ve oğlunuz, hayatta kalanların solgun saçlarına sahip değilsiniz," diyorum. "Hiçbiriniz vebaya yakalanmadınız mı?"

"Hayır, Tanrım," diyor hancı, boğuculuğumla karşılaştığı için hâlâ sesi kısık. Belki oğlu onu yarın iyileştirebilir. "Burada biraz izole durumdayız ve hasta olan yolcuları kabul etmiyoruz. Sadece hayatta kalanları handa çalıştırmak da dahil olmak üzere pek çok önlem aldık."

"Anlıyorum." İkisini de kısık gözlerle inceliyorum. "Size söylediğim gibi, ben insanları iyileştirmiyorum. Ancak vebadan hastalananlara bir işaret koyuyorum, ölüme geçmemelerini sağlamak için, ancak doğal olarak iyileşmek için zamanları var. Siz hasta olmadığınız için bu işareti sizin için kullanamam."

İkili endişeli bakışlar atar.

"Ancak, bu gecenin sıkıntısına karşılık size başka bir şey hediye edebilirim; varlığını benimkine bağlayan bir bağlama işareti. Bu işareti taktığınızda, ölüm ikinize de belirli bir süre -diyelim ki on yıl- dokunamayacak. Bu süre sizi bu salgından yeterince koruyacaktır. Alnınızda benim mührüm varken, hastalansanız bile ölmezsiniz."

Hancının karısı acı dolu bir rahatlama iç çeker. "Teşekkür ederim lordum, teşekkür ederim."

"Bu işaret aptalca davranmak için izin anlamına gelmez," diye uyarıyorum onları. "Eğer bir uçurumdan atlarsanız, vücudunuz kırılır ve acı çekersiniz. Uzuvarlarınız daha sonra çarpık bir şekilde iyileşebilir. Ama işkence görmüş bir şekilde de olsa hayatta kalacaksınız."

"Duyuyoruz ve anlıyoruz, Tanrım," diyor hancı.

"Oğlunuz şıfacı için bundan daha fazlasını yaptım," diye devam ediyorum. "Tethermark'ı elli yıl sürecek ve bu süre zarfında büyüsünün tükenmesi bile onu öldüremeyecek. Kendisi için korkmasına gerek kalmadan, hayat kurtarmak için büyüsünü sonuna kadar kullanabilir."

Hancı ve karısı birbirlerinin ellerini sıkar, gözleri dolu dolu sevinç içindedirler.

"Hediyelerim risksiz değil," diyorum. "Eğer hayatım sona ererse, bağlama işaretleri ve sağladıkları koruma da yok olacak."

"Ama sen bir tanrısın," diye girişimde bulunur hancının karısı. "Sen ölümsüz ve yenilmezsin."

"Kraliçeniz beni bağlayana kadar öyleydim." Gözlerindeki soruları görüyorum ama yorgunum ve onlara daha fazla açıklama borçlu değilim.

Çocuğa yaptığım gibi, saç çizgisine yakın ve kısmen gizlenmiş bağlama işaretlerini yerleştirmek için hızlı bir çalışma yapıyorum. Her iki ebeveyn de yeterince değerli, kusurlu ama onları merhametimden muaf tutacak olağanüstü kötü günahları yok.

"Kraliçeyi hazırladığınız odaya götüreceğim," dedim onlara. "Sıcak su ve bir porsiyon yemek gönderin. Yemek yemek ve yıkanmak isteyecektir."

Cevap beklemeden salona dönüyorum. Salon bir çift mumla loş bir şekilde aydınlatılmış ve mumların ışığında küçük Kraliçe'nin yüzü o kadar yumuşak ve güzel görünüyor ki durup dişlerimi sıkmak ve bir duygu fırtınası içinde nefes almak zorunda kalıyorum.

Bir tanrı kendi zihnini kavrayabilmeli. Bu yüzden duyguları izole etmeye ve isimlendirmeye çalışıyorum.

Önce rahatladım, çünkü tekrar iyileşti. O ölmüyor, ben de ölmüyorum.

Sonra, onu koruyamayacak kadar zayıf olduğum için kendime öfke duyuyorum. Onun kendini feda etme dürtüsünü, korumalarını korumam için bana verdiği emri dinledim. İçgüdülerimi takip etmeli ve diğer her şeyi mahvetmek pahasına *onu* korumalıydım. Onun direktiflerine boyun eğdim. Aptallığıma verin.

Sonra bir umutsuzluk dalgası, çünkü bu çağırma çok garipti. Varlığımı en rahatsız edici şekilde altüst etti ve korkarım ki eskiden olduğum varlığa geri dönemeyeceğim.

Yorgunluk, çünkü zincirlerim çok soğuk, çok zehirli, çok ağır.

Sırada endişe var. Korkuyorum ve bunun nedeni göğsümde dönüp duran son duygu, kabul edemeyeceğim, etmeye cesaret edemeyeceğim duygu. Daha önce hiç hissetmediğim için anlamakta güçlük çektiğim bir duygu. Korktuğum şey olamaz.

Hayır, bu son duygu sadece sık sık karşılaşmanın verdiği sıcaklık, bu sabahki cinsel birlikteliğimizin ardından gelen parıltı. Bu sadece çağırıcımın güvende olmasının ve varlığımın güvende olmasının verdiği memnuniyet.

Vale'ye baktığımda kalbimde yakıcı, dehşet verici, enfes bir sıcaklık yok. Hem de hiç.

Soyuluyorum. Pençelerim, parça parça dökülen giysilerimin kalan kumaşını kesiyor.

Gözlerimi kırıştırıyorum, kaşlarımı çatıyorum ve Arawn'ın katı, sıcak cüssesini itiyorum.

"Her tarafın kan içinde, küçük Kraliçe," diye gürlüyor. "Seni bu şekilde yatıramam. Ev sahiplerimiz gelişiniz için her şeyi bu kadar taze ve güzel yapmışken olmaz."

Anlayış içimde akarken, aynı zamanda içimi ürperten bir sıcaklık da dalgalanıyor. Ayakkabılarım ve yüksek çoraplarım dışında beni çırılçıplak soydu.

Bir saniye tereddüt ettikten sonra önümde diz çöküyor, bileğimi yakalıyor ve elimi omzuna koyarak kendimi desteklemem gerektiğine dair sessiz bir işaret veriyor. "Ayağınızı kaldırın, Majesteleri."

Dediğini yapıyorum ve çoraplarımı yavaşça çıkarmadan önce botlarımı çıkarıyor. Titriyorum, herhangi bir soğuktan değil - yatak odası, neşeyle yanan ateş ve dumanı tüten küvet sayesinde gerçekten de sıcacık. Hayır, yüzünün seksime olan yakınlığı bedenimi titretiyor.

İlk çorabı attıktan sonra diğer bacağımı dizimin altından kavırıyor ve kaldırıyor. Biraz öne eğilip ikinci botumu ve çorabımı çıkarırken burun delikleri esniyor.

Daha önce de onun önünde çırılçıplak kalmıştım, kendimi banyoya attığımda. Bu şekilde değil. Sıcak, ateşin aydınlattığı bir yerde değil.

Işığın güzel yüzünde oynadığı yerde -insan görünümünde, bronz yüz hatları bir tür ıstıraplı şefkatle işkence görüyor.

Bir süre tek dizinin üzerinde duruyor, gövdeyi, göğüslerimin ve karnımın kusursuz etini seyrediyor. Hâlâ çok zayıfım, hâlâ kanla lekelenmişim ama bir bütünümlüm. Sanki iyileştigiime tam olarak inanamıyormuş gibi bu görüntüyü yutuyor.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sorar, alçak sesle.

"Harika." Kalkık avuçlarıma bakıyorum. Tırnaklarımla eski izleri hâlâ duruyor ama bahçede düştüğümde oluşan sıyrıklarla birlikte en yenileri de gitmiş. Elmacık kemiğime dokunduğumda acımıyor ve derim pürüzsüz. "Yetenekli bir şifacı tarafından tedavi edilmenin ne kadar iyi hissettirdiğini unutmuşum. Sanırım bir tane buldun?"

Arawn başını sallıyor, yüzünde bir gölge beliriyor. "Hancının oğlu. Yeteneğini saklıyorlardı ama ben ortaya çıkarmalarını sağladım."

Alnım buruştu. "Onlara karşı zalim miydin?"

"Seni kurtarmak zorundaydım."

"Yani kendini kurtarmak zorunda mıydın?" Hafifçe alay ederek ondan uzaklaştım ve banyoya doğru ilerledim.

"Hayır." Ayağa kalktı, kolumu tuttu ve beni kendisine doğru döndürdü.

"Hayır, Vale. *Seni* kurtarmak zorundaydım."

İçim çılgınca heyecanlanıyor. Kolumu o kadar sıkı tutuyor ki neredeyse acıyacak, kaşları çatık, gözleri acılı ve fırtınalı, neredeyse kızgın. Sanki az önce söylediği şeyden nefret ediyor ve geri almak istiyor.

"Şey," diyorum nazikçe. "Aynı şey, değil mi?"

Huzursuz bir onaylama homurtusu çıkarıyor ve beni serbest bırakıyor. Yuvarlak küvete giriyorum, sıcak su hissiyle neredeyse zevkten çılgılık atıyorum. Küvet küçük - dizlerimi yukarı kaldırarak oturmak zorundayım - ama yeterli. Derimi kendi yaralarımın arındırmak için hemen işe koyuluyorum.

Bezin bedenimin üzerinden her geçişinde, hayatta olduğum için duyduğum sevinç azalıyor ve üzüntüm artıyor. Muhafızlarımdan ikisi yol boyunca bir yerde ölü yatıyor.

"Onları gömdünüz mü? Ölen korumaları mı?"

"Tek amacım size mümkün olduğunca çabuk yardım ulaştırmaktı. Kalan muhafızlarınız diğer her şeyi halletti. Umarım adamlarınızı gömmüşlerdir ama gömmedilerse yarın hancıyla konuşabilirsiniz, o da cesetlerle ilgilenmesi için birini gönderebilir."

"Farley iyi mi?"

"Şifacı yüzüne iyi baktı. Hiç yara izi kalmayacak."

"Ya hayatta kalan muhafızlarım? Dehşete düşmüş olmalılar - senin hakkında soruları olmalı-"

"Dur." İlerliyor, küvetin yanında diz çöküyor ve ıslak omuzlarını kavırıyor. "Başkalarını düşünmeyi bırak. Sadece kısa bir süreliğine. Tazılarımın geri kalanını katlettim - Annwn'da daha fazlası var, ama onlar daha zayıf, daha az kötü niyetli, benim iznim olmadan ölümlü düzleme gelmeleri pek olası değil. İnsanlığın başlangıcından beri sahip olduğum tüm kadim tazılar öldü. Muhafızlarınız karanlıktaki canavarlardan korkuyor olabilir ama bu yersiz bir korku. Onlara gece için emir verdim, ihtiyaçları olan tek şey bu. Sen-" çenemi kavradı- "yılanacaksın, yemek yiyeceksin ve dinleneceksin. Ve düşünmeyeceksin."

"Düşünmemi engelleyemezsin," diye çıkışıyorum ona.

Gözleri parlıyor, ağzı titriyor ve sonra beni öpüyor.

Onun tadı parıldayan bir karanlık, dilimin üzerinde bir yıldız ve mürekkep girdabı. İri eli enseme kapanıyor; sıcak, güçlü, nazik. Bu sabah arabada gösterdiği aynı coşkulu şevkle ağzımı yalayıp yutuyor; ve ben başka her şeye karşı körüm, sözsüz ve düşüncesizim, onunla birlikte bu odanın, bu hanın, bu krallığın ötesindeki sınırsız bir alana taşınıyorum.

Arawn öpüşmeyi kesmek için hamle yapıyor ama ben isyan ediyorum.

Ani, doymak bilmez bir ihtiyaç bedenimde kükrerken tüm benliğim isyan ediyor. Kollarımı boynuna doluyor ve ağzına meydan okuyan bir protesto sesi çıkarıyorum. Yanıt olarak gürlüyor ve diğer eli göğsüme kenetleniyor, ıslak etin üzerinde kayıyor, kolumun altından geçip sırtıma doğru gidiyor.

Öpüşmeyi kesmeden ayağa fırlıyor ve beni de kendisiyle birlikte sürüklüyor. Küvetin içinden tökezleyerek çıkıyorum, elbiseleri sıırıslıklam. Parmaklarımı tuniğinin kumaşına sokup tırmıklıyorum, o da yarım saniyeliğine benden ayrılıp başının üzerinden yırtıyor. Tekrar çarpışıyoruz, çıplak tenim onunkine yapışıyor, dudaklarımız ve dillerimiz kıvranıyor, nefesimiz hızlı, ateşli patlamalar halinde geliyor.

Sorular ve uyarılar aklıma üşüşmeye başlıyor, ama onları beynimin karanlık girintilerine itip üzerlerine bir kapı kapatıyorum. Aç parmaklarım

Arawn'ın karın kaslarının sert çıkıntılarını kavırıyor, yanlarından yukarı kayıyor, göğüslerinin üzerinde geziniyor. Meme uçları tepki olarak daha da geriliyor

dokunuşuma.

Bir elimi bel kemerine atıp sertçe aşağı çekiyorum, tenini daha fazla görmek için sözsüz bir talepte bulunuyorum.

O botlarını ve pantolonunu çıkarırken, zihnimdeki parmaklıklı kapıdan birkaç başıboş düşünce sızıyor.

Arabadaki görüşmemizin tek olacağını söylemiştik. Bir daha asla, aramızda başka bir şey olmayacaktı.

Ama neredeyse ölüyorduk. Ve Arawn'ı bir kez olsun içime almadan ölme düşüncesi birden dayanılmaz geldi. Onu banyoda çıplak gördüğümünden beri onu istiyorum. Ve neden istediğim bir şeye sahip olmayayım ki? Kalbimdeki yumuşak, ağlamaklı kederi, o muhafızların, beni savunurken ölen cesur adamların ölümünden duyduğum acıyı hafifletecek bir şey.

Arawn şimdi çıplak, saçlarının siyah dalgaları görkemli omuzlarına dökülüyor, ilahi güzelliğini seyretmek neredeyse acı verici. Aleti şimdiye kadar gördüklerimin en büyüğü; açık kahverengi, düz ve kalın, yan tarafında belirgin bir damar var.

Gözlerimi yüzüne kaldırıyorum ve bakışlarındaki belirsizliği görünce şaşıyorum. Endişeli görünüyor.

Tabii ki. Bunu daha önce hiç yapmamıştı.

İçimdeki ışık genişliyor ve yüzümü bir gülümsemeye aydınlatıyor. İfadesi biraz yumuşuyor ve ağzı yanıt olarak kıvrılıyor.

Tatlı bakire tanrı. Korkunç ve ölümcül ve güzel ve hepsi benim.

"Gerçek benliğini istiyorum," diye fısıldıyorum.

Nefes alıyor, saten yeşili tenine geri dönüyor. Saçlarının rengi de değişiyor; hâlâ neredeyse siyah ama yeşil tonları var. Yıkıcı güzellik, görüşümü ve zihnimi dolduruyor.

Yüz yüze duruyoruz, birbirimize karşı ilk kez tamamen çıplakız.

Bu kısmı seviyor. Dokunmadan önceki anı. Ben de oluşmasına izin veriyorum, ısının yükselmesine, bedenlerimiz arasındaki çekimin daha da dayanılmaz hale gelmesine izin veriyorum. Ölüm Tanrısı'nın gözleri benimkilere kilitlenmiş, işkence dolu bir şehvetle fırtınalı.

Önce ben kırılmayacağım, kırılmayacağım ama *tanrılar* onu çok fena istiyorum. İç bacaklarım kaygan, banyodan değil.

Hiç bu kadar ıslanmamıştım ve hiç kimse için bu kadar aç olmamıştım.

"Küçük Kraliçe." Kelimeler Arawn'ın dişleri arasında gıcırıyor ve bacaklarımın arasında lezzetli bir titreme dolaşıyor. "Bana gel."

Bedenim itaat etmek için geriliyor, sesindeki ilahi emre kapılıyorum. Ama direniyorum, ondan önce eğemeyecek kadar gururluyum. Cevabım bir meydan okuma.

"Beni ne kadar istiyorsun?"

Uzun boyu bu sözler karşısında geriliyor, adeta titriyor. Parmakları beni yakalamak istiyormuş gibi seğiriyor. Ama aynı zamanda gururlu. O, ereksiyonunu görmezden gelen bir adam, sanki bu onun bedenlenmesinin nahoş bir yan ürünüymüş gibi. Bu düşünce bende gülme isteği uyandırıyor ve ona gülümsüyorum.

Gözlerinde yeşil ateş tutuşur ve saldırır.

Sert, sıcak bir kas fırtınasına yakalandım, yatağa fırlatıldım, ateşli erkek parmakları tarafından her tarafım hırpalandı. Omzumu ısıtıyor, belimin kıvrımını ısıtıyor - sert değil ama çimdikleyecek kadar - uzun ve ıslak yalamalarla tenimi yokluyor. Yüzünü nemli saçlarıma daldırıp kokumu içine çekerken, sikinin ucu uyarılmışlığıyla karnımı boyuyor.

Hiç bu kadar tutkulu bir şiddetin odağı olmamıştım ve bu bende içgüdüsel, hayvani bir şevk uyandırıyor. Parmaklarımı saçlarına geçirip sert bedenini yukarı doğru itiyorum. İnleyerek gövdesini göğsüme indiriyor ve ben de dişlerimi boynuna geçirip ağzını öpücüklerle boğuyorum.

"Sana ne kadar ihtiyacım var?" diyor hırıltılı, kısık sesle. "Tatlı özünü bir ağacın suyu arzuladığı gibi arzuluyorum. Sana, etinin her yumuşak kıvrımına açım. Seni bütün olarak yutmak, karnımda titrediğini ve kemiklerime karşı titreştiğini hissetmek istiyorum. Seni oyup açmak, kalbinin içine girmek ve doğanın nazik gücünün tadını sonsuza dek çıkarmak istiyorum."

Sözleri beni dehşete düşürüyor ve alevlendiriyor. Bunlar, zaman kadar korkunç, şimşek kadar öngörülemez, karanlık kadar eşitlikçi bir ruhun hastalıklı, tutkulu sözleridir.

Ne söylediğinin farkında mı? İfade ettiği duyguların derinliğini? Bilemez, değil mi? Aşkı anlamıyor, gerçekten anlamıyor - bir insan onu hissetmeden bilemez.

Şimdi göğsümü emiyor, tenime karşı zevkle mırıldanıyor. Klitorisim arzulu bir ihtiyaçla uğulduyor; beni yakında sikmezse derimden kıvranacağım.

"Uzan," dedim ona. "Sırt üstü. Şimdi."

Homurdanıyor, sesi emdiği meme ucundan titreşiyor. Yanağına bir şaplak atıyorum ve bir boyun eğiş iniltisiyle yuvarlanıyor. Bu yatak kral dairesinde paylaştığımızdan daha kısa ve çıplak ayakları ucundan sarkıyor. Bunu gülünç derecede çekici buluyorum.

Bir an için onun kaslı mükemmelliğine, çarşafın üzerine serilmiş tanrısal erkeksi cüssesine bakıyorum. Aleti yukarı doğru kalkıyor ve

Sanki fiziksel ihtiyacının görülmesi onu utandırıyormuş gibi başını çevirmeden önce ona bakar.

"Şuna bak." İki elimi de baş ve işaret parmaklarım birleşip sikinin dibinde bir daire oluşturana kadar kalçalarında gezdiriyorum. Uzunluğu sallanıyor, özlem dolu bir seğirme.

"Bak sana ne yapıyorum," diye mırıldanıyorum. "Ne kadar sert olduğunu gör. Ve bu." Daha soluk, daha yumuşak bir yeşil olan ucunu okşuyorum. Parmağım parıldıyor. "Korkma." Parmak uçlarım shaftının uzunluğunu sıyrıyor ve başı geriye doğru eğiliyor, göğsünden bir inilti yuvarlanıyor.

Yatakta öne doğru sürünerek ona doğru sallanıyorum, dizlerimin üzerinde yükseliyorum ve ucunu açıklığıma yerleştiriyorum. Sikinın başını ıslaklığımın içinde biraz ileri geri hareket ettiriyorum.

"Senin ilkin olmamı ister misin?" Ona fısıldıyorum.

Gözleri açıldı, yeşil ve ışıltılı. "Evet... Kraliçem."

"Nasıl , Tanrım," diye fısıldıyorum ve onu içeri sokuyorum.

Kraliçe üzerime çöktüğünde, boyum boyunca bir his akıyor, enfes, zihin eritici.

Fiziksel uyarım nefesimi kesiyor ama daha da görkemlisi *onun içinde* olmanın verdiği derin güven.

O, kederden kırılğan ama şafak kadar dayanıklı.

Vebadan kurtulan, ölümü çağıran, şiddetli kararlılığı, sönmeyen umudu ve sinsi gülümsemeleriyle, halkı acı çekerken mutlu olmaması gerektiğini düşündüğü için her zaman suçluluk duygusuyla doludur.

O, fedakar ve tatlı. gibi işkence görmüş ve kapana kısılmış.

Beni tuzağa düşürdü ama o da beni görüyor, beni hiçbir insanın anlayamadığı şekilde anlıyor.

Onun içinde olmayı bu kadar güzel kılan şey de bu. Soğuk zincirler hissetmiyorum - sanki hiç var olmamışlar gibi.

Yine de rahatlamaya rağmen, daha fazlasına ihtiyacım var - onun içinde daha derin olmaya ihtiyacım var, ona daha içten bağlı olduğumu bilmeye ihtiyacım var. Neden, neden aramızdaki bu bağı bu kadar şiddetle arzuluyorum?

Aniden doğruldum ve Kraliçe'yi hızlı bir hareketle sırtüstü yatırdım, sikimi onun sıcaklığında eldivenli tuttum. Seksin hareketlerine şahit olmuşum, istenen sonuca ulaşmak için sürtünmenin basit gerekliliğinin ötesinde daha önce hiç anlamamıştım ama şimdi ilkel bir dürtü içime işliyor ve kaslarımı amansız bir ritimle harekete geçiriyor.

Kalçalarım sert ve hızlı hareket ederken ön kollarım beni destekliyor. Kraliçe altımda yatıyor, ben içine girdikçe yumuşak göğüsleri zıplıyor. Bacakları belimin iki yanında kıvrılmış. Kızarmış ve yıldız gözlü, ben onu alırken bana bakıyor.

"Bu kadar güzel olmayı bırak," diye fısıldıyor.

Sarsıcı ritmimi durduruyorum, içinden çıkıp yavaşça geri giriyorum, nefesinin kesilmesinden ve gözlerinin dolmasından zevk alıyorum. Hareketi tekrarlıyorum ve bu sefer yüzümü onunkine yaklaştırıp onu derinden öpüyorum.

Vale parmaklarını klitorisine bastırıyor. "Daha fazla Arawn, lütfen," diye inliyor.

"Çok tatlı yalvarıyorsun." Yanağına sokuluyorum, sonra ritmime devam ediyorum, boğazımdan düşük bir inilti dalgalanıyor. Sikim şişiyor, heyecanlanıyor, karnım sıkışıyor, taşaklarım kalkıyor, ben... ben... siktir, siktir...

İçeride olmasaydık çok daha yüksek sesle çıkacağından şüphelendiğim küçük, tiz bir çığlık atıyor ve kaygan, kadifemsi iç duvarları sikimin etrafında tekrar tekrar sıkışıyor. Ekstra uyarılmayla irkilerek nefesim kesildi - ve keskin bir zevk oku uzunluğum boyunca mızrak gibi saplandı, karnımı deldi, vücudumda bir mutluluk seline dönüştü. Salıverilmem Vale'in rahmine pompalanıyor, ilahi tohumdan oluşan sıcak bir sel.

Bir an için paniğe kapıldım, coşkunun sancıları içindeyken bile, çünkü bundan bir çocuk doğabileceği ihtimalini düşünmemiştim. Aptallığıma lanet olsun. Diğer zevk düşkünü tanrılardan daha iyi değilim. İstediklerini beceriyor ve istediklerini alıyorlar, sonuçlarını hiç düşünmeden.

Artık çok geç. Bu yüzden aletimin zonklaması durana kadar küçük Kraliçe'nin içine gömülü kaldım. Nefes nefese kaldı, kızardı, gözleri kamaştı.

"Tanrım, bu çok iyiydi," diye nefes alıyor. "Buna ihtiyacım vardı."

Acımasızca ondan çekiliyorum, girişinde boncuk boncuk salınmamın inci gibi kanıtını gördüğümde kendime lanet ediyorum.

"Ne oldu?" Kaşlarını çatıyor. "Senin için iyi değil miydi?"

"Ben bir aptaldım. Şu anda ihtiyacın olan son şeyin bir çocuk olduğunu düşünmeyerek kendimi senin içine boşalttım. Hayatına benim yarı ilahi çocuğumu katmadan da düşünmen gereken yeterince şey var." Yatağın ucuna oturup alnımı ovuşturuyorum. "Beni affetmen için yalvarırdım ama korkarım bir özür yeterli değil."

"Arawn." Bana doğru sürünüyor, sıcak göğüslerini çıplak sırtıma bastırıyor. "Hamileliği önlemek için günlük bir tonik alıyorum."

"Bir tanrının tohumu üzerinde işe yarar mı?"

"Vücudumun döngülerini bastırıyor, bu yüzden hala işe yaramalı. Eğer işe yaramazsa, çocuğunu gerçekten istemiyorsam yapabileceğim şeyler var. Ki sanırım isterim. İstemekten bahsediyorum. O yüzden bu endişenin zevkini çalmasına izin verme. Ben bunun için endişelerimi bir kenara bıraktım ve senden de aynısını yapmanı bekliyorum." Omzumu sıktı. "Biraz eğlendin mi?"

"Büyük ölçüde," diye yanıtlıyorum, bedeninin baskısına boyun eğerek. Bir duraksamadan sonra, "Ve bu basit bir şehvet eylemiydi, iki varlık arasındaki cinsel bir andı, başka bir şey değil miydi?"

Kahretsin, keşke bu cümleyi sonunda sesimin yukarı doğru eğilmesine izin vermek yerine sert bir şekilde, bir ifade olarak söyleseydim.

Vale omzumu ovmaya devam ediyor. "Söylediğin şey," diye mırıldanıyor sonunda. "Gerçekten böyle mi hissediyorsun? Benim hakkımda?"

çekildim, ayağa kalktım, tuniğimi aldım. "Ne dediğimi pek bilmiyorum." "Bence biliyorsun."

Yakındaki şifonyerin üstünden üstü kapalı yemek tepsisini kaptığım gibi yatağın üzerine, onun yanına koyuyorum. "Al bakalım. Yemeğin soğuk. Yine de ye, yoksa zorla boğazından aşağı indiririm."

Gözlerinde kırgınlık ya da öfke yerine sadece mizah ve biraz da acıma görüyorum. Bu da beni daha çok kızdırıyor.

Bu kadını sevemem. Eğer seversem, tahtımı ve evimi kaybederim. Binlerce yıldır olduğum ya da bildiğim her şeyden vazgeçmek zorunda kalırım. Hepsi ne için? Keskin kemikleri ve beyaz saçları olan ölümlü bir et parçası için mi?

Ben odada volta atarken o yemek yemeye başlıyor ama sürekli bana bakıyor. Sonunda gözlerinden kaçmak için tuvalete giriyorum. Kendimi de rahatlatmam gerekiyor - enkarnasyonumun bir başka iğrenç parçası.

Ama bu bedenden kaçma ihtiyacım Vale'yle sarmaş dolaş olduğumda, onun içine boşaldığımda o kadar yoğun değildi. Bir an için sanki ikimiz birlikte uçup gitmişiz, kimsenin bizi takip edemeyeceği, esaretin ya da vebanın olmadığı, sadece onun ve benim zevkimin kristalleşmiş güzelliğinin olduğu bir diyara uçmuşuz gibi hissettim.

Gece uyandığımda, tanımadığım bir orman kuşunun çılgılığıyla irkiliyorum. En azından öyle olduğunu umuyor ve dua ediyorum.

Kalbim hızla çarpıyor, tenim ürperiyor. Kendi payıma düşen örtüyü tekmelemiş olmalıyım.

Kimsenin yaralanmadığından emin olmak için gidip kontrol etmeli miyim?

Ocaktaki ateş kısık yanıyor ve oda çoğunlukla karanlık. Dikkatle dinliyorum, Arawn'ın yavaş ve derin nefes alışını, ateşin yumuşak çıtırtı ve tıslamasını, hanın ahşaplarının gıcırtısını ve birinin horlamasının uzaktan gelen uğultusunu tespit ediyorum. Duvarlardan ve kapalı kapımızdan duyabildiğimize göre çok gürültülü olmalı. Hanın sakinleri Arawn ve benim daha önce ne yaptığımızı ne kadar net duyabilir ki? Yanaklarım ısındı.

Bu krallıkta hiç kimsenin kendini evliliğe saklaması ya da düğünden önce nişanlısıyla yatmaktan kaçınması beklenmez. Ama ya bu insanlar iki muhafızımın öldüğü bir gecede seks yaptığım için beni hor görürlerse?

Yine de ölümün ya da acının olmadığı bir gün bekleseydim, bir daha asla seks yapmazdım.

"Vale." Arawn'ın derin sesi karanlıkta yankılanıyor. "Sorun nedir?"

Adımı söylediğinde içim bir anda alevlendi ve çırpınmaya başladım. Bir Kraliçe'nin vermesi gereken bir tepki değil. "Bir şey duydum."

"Ne şeyi? Kabus mu? Çukur'un hatırı için beni bir daha ısırma."

Tam cevap vermek üzereydim ki ses tekrar duyuldu - kesinlikle dışarıdaki ormanda bir yerlerde ağlayan bir kuş.

"O lanet olası bir kuş, Vale," diye gürliyor Arawn.

"Demek öyle." Yastıkların üzerine yerleşip yorganı üzerime çekiyorum. Hâlâ üşüyorum, bu yüzden ölüm tanrısının sıcak gövdesine yaklaşıyorum.

Ve kolum çıplak kalçasına değiyor.

Üzerinde sadece buluşmamızdan sonra giydiği tunik var ve beline kadar inmiş olmalı.

Donuyorum, şehvet dolu bir farkındalık soğuk tenimi ısıtıyor. Onun sikiyle doldurulmaktan biraz fazla zevk almıştım. Ve beni tekrar becermesini istiyorum.

Ama uyumalıyım.

Dudağımı ısırarak ona sırtımı dönüyorum. Ama kendi tuniğimin eteklerini kıvrıracak ve çıplak kıkımın kıvrımı kalçasına değecek şekilde Arawn'a yaslanacak kadar yaramazım. Her ihtimale karşı dizlerimi büküyorum...

Erişim isterse diye.

Kıpırdamadan yatıyorum, sığ nefes alıyorum. Yine mi uykuya daldı?

Sonsuza dek sürecekmiş gibi gelen bir hareketten sonra, sırt üstü yattığı yerden yan dönüyor; göğsü omurgamla aynı hizada, karnı arkama bastırıyor. Pozisyonunu ayarlamayı bitirdiğinde, sıcak uzunluğu kıkımın kıvrımının hemen altına sıkışmış, ucu girişime dokunuyor.

Gerginlik tüm sinirlerimi titretiyor ve karanlıkta parıldıyor.

Kalçalarımı geriye yatırırken üst bedenimi yavaşça öne doğru kaydırıyorum. Arawn'ın sikinin başı seksimin dudakları arasına girmeye başlıyor.

Eli kalçamda geziniyor ve beni kendine çekiyor. Yavaşça, sessizce beni becerirken, eli uyluğumdan aşağı kayıyor ve uzun bir okşamayla tekrar yukarı çıkıyor. Sonra parmakları bacaklarımın arasındaki yarığa dalıyor, klitorisimi arıyor ve nazikçe manipüle ediyor.

Konuşmuyoruz, muhtemelen bana daha önce söylediklerinden pişman olduğu için. Ama belli ki ellerinde, sikinin üzerinde hissettiklerimden hoşlanıyor. Ve onun gibi benim de bu gece ihtiyacım olan tek şey bu; kalbimdeki ağırlığı hafifletecek bir zevk.

Elimi onunkinin üzerine koyuyorum ve parmaklarının hareketlerini yönlendiriyorum, ta ki ben yavaş yavaş, mükemmel bir şekilde boşalana kadar, genişleyen bir coşku çemberi

uzuvlarım. Arawn birkaç dakika sonra geliyor, uzunluğu içimde esniyor, kanalıma lezzetli bir sıcaklıkla dolduruyor.

İçimde kalıyor, eli bacaklarımın arasında. Bu şekilde uykuya daldık.

Ama uyandığımızda birbirimizden ayrıyız, her birimiz yatağın farklı bir tarafındayız, aramızda çarşaflardan okyanuslar var.

Ertesi sabah otelden ayrılmak, çok ihtiyaç duyulan yeni bir başlangıç gibi geliyor.

Muhafızlarım dün gece saldırı yerinden ayrılırken, yetersiz valizlerimizle birlikte hasarlı arabayı da yanlarında getirdiler. Bir kapısı eksik ve bir tekerleği biraz bükülmüş olsa da, bir sonraki kasabaya ulaşana kadar işimizi görür. Ayrıca, kapı olmadığı için, Arawn ve ben yolculuğumuz sırasında herhangi bir yasadışı faaliyette bulunma eğiliminde olmayacağız.

Arawn bu sabah bir ata binmeye çalıştı, ancak zavallı hayvan onun yaklaşması karşısında tamamen çılgına döndü ve onunla hiçbir şey yapmak istemedi. Ölüm Tanrısı yine benimle ata biniyor. Soğuk günün parlak dişlerine karşı sımsıkı sarınmış durumdayız ve nihayet onunla konuştuğumda sesim atkım yüzünden biraz boğuk çıkıyor. İlk başta beni duymuyor ve soruyu tekrarlamak zorunda kalıyorum.

"Tazılarınız üzerinde kullandığınız o yeşil ışık neydi?"

"Yaşam ışığı," diye yanıtlıyor. "Tazılarım Yaşam Dışı'nın yaratıkları oldukları için bazı karanlık güçlerime karşı bağışıklıkları var. Ölüm uykusu onları etkilemez ve gölgelerimin onları alt etmesi için fiziksel temasla birlikte büyük bir güç uygulamam gerekir. Ancak yaşam ışığı ölümün antitezidir ve bu nedenle varlıkları için bir zehirdir. Küçük bir doz bile bir taziye nihai ölümünü getirebilir."

"Ama neden bu büyüye sahipsin?" Kaşlarımı çatıyorum. "Bu senin kim olduğuna aykırı görünüyor."

"Her tanrıya evrendeki rollerine karşılık gelen çeşitli yetenekler ve hepsiyle çelişen bir yetenek bahşedilmiştir. Biz buna antimaji diyoruz. Ben ölüm tanrısıyım ve antimajim yaşam ışığıdır."

özellikle bitkiler arasında büyümeyi teşvik eder. Kız kardeşim Macha savaş tanrıçasıdır ve onun antimajisi iyileştiricidir."

Çenem düştü. "Macha iyileşebiliyor mu?"

"Gerçekten de öyle. Yine de bildiğim kadarıyla, daha büyük bir yıkımı körüklemek için kullanabileceği savaş kışkırtıcısı bir general veya kana susamış bir kral yetiştirmek dışında bu yeteneği hiç kullanmadı."

"Ve senin ölmeni istiyor."

"Evet ve hayır. Annwn üzerinde kontrol istiyor. Çünkü 'sıkıldı'. Ve bunu daha ilginç hale getirmek için 'planları' var. Bu planların ne olduğunu kesin olarak söyleyemem, hayal etmek de istemiyorum."

"O halde senin ölmene kesinlikle izin veremeyiz," diyorum kararlılıkla. "Sevdiklerimin yaşadığı diyarın başında savaş meraklısı, kana susamış bir tanrıça istemiyorum."

Arawn bana bakıyor, yüzü yine karanlık duygularla gölgelenmiş. "Hedeflerine ulaşabilmesinin tek yolu benim ölümüm değil."

"Diğer yol nedir?"

Dolgun dudakları birbirine yapışıyor ve arabanın açık tarafından karlı manzaraya bakıyor.

"Anlat bana," diye mırıldanıyorum, eldivenli elimi onunkinin üzerine koymak için uzanıyorum. "Belki yardım edebilirim."

Sanki parmaklarım küçük zehirli yılanlarmış gibi geri çekiliyor. "Yardım edemezsin."

Durumu daha da kötüleştireceksiniz."

"Pekâlâ." Sert ses tonundan biraz etkilenerек arkama yaslandım.

Bir anlık sert bir sessizlikten sonra alçak sesle, "Artık aramızda böyle bir olamaz," der.

"Artık ne yok?" Sıkıca söyledim.

"Biliyor musunuz? Şu andan itibaren, eğer böyle bir şey istersem, başka bir yere gideceğim. Ve sen de çok gerekli olmadıkça bana bir daha dokunmayacaksın."

Kalbim batıyor, soğuk, karanlık derinliklere dalıyor, üzerinde kalın, siyah buz katmanları oluşuyor.

Aramızdaki şeylerin değiştiğini, daha heyecan verici, inanılması güç, lezzetli bir şekilde şehvetli, yumuşak bir şekilde samimi hale geldiğini sanıyordum.

Ama görünüşe göre dün onun için yeterliydi.

Bana yetti.

Bundan daha güçlü olmak, bu kaybı da diğerlerini idare ettiğim gibi idare etmek istiyorum -sakin bir şekilde, toplayabildiğim tüm zarafetle- ta ki yalnız kalana, incelemenin ötesine geçene ve özel olarak çökene kadar.

Ama bir soru ağzından kaçır; sessiz, acınası ve aptalca. "Neyi yanlış yaptım?"

Arawn bana bakıyor, gözlerinde endişe ve acıma var. "Sen yanlış bir şey yapmadın. Ben bir hata yaptım, tekrar yapma riskini göze alamayacağım bir hata. Hâlâ zamanım varken düzeltmeye çalışmam gereken bir hata."

Sanırım beni daha iyi hissettirmeye çalışıyor, ama düzeltmesi gereken "hata" olmaktan hoşlanmıyorum.

Araba aniden sarsılıyor. Bir köprüden geçiyoruz, Arawn'ın hastalara damgasını vuracağı bir sonraki kasabanın duvarlarına yaklaşıyoruz.

Kasabaya bir göz atmak için arabadan dışarı doğru eğildim. Adı Allenaye ve bölgedeki en güzel yerlerden biri olarak biliniyor. Ailemle birlikte bir kez ziyaret etmişim, tatil için nehir kenarındaki handa kalıyorduk. Ancak kasabayı iyi hatırlayamayacak kadar küçüktüm ve tekrar görmek için sabırsızlanıyorum.

Arabanın koltuğunun en ucuna kadar ilerliyorum ve eskiden kapının olduğu boşluktan dışarı doğru uzanıyorum.

"Dikkatli ol," diyor Arawn, üst kolumu kavrayarak. "Yuvarlanacaksın, küçük Kraliçe."

Paltom köpeğinin pençeleriyle mahvolduğu için ödünç bir pelerin giyiyorum ve parmakları alevden bantlar gibi pelerini delip geçiyor.

Dokunuşundan hiçbir şey hissetmiyormuş gibi yapıyorum. Bunun yerine soluk pembe tuğlalı duvarlara ve Allenaye'nin soluk taş kulelerine odaklanıyorum. Hepsinin üzerinde Beirgid'in tapınağının parıltıyan beyaz kubbesi yükseliyor.

Daha mutlu zamanlarda, Beirgid tapınağı Cerato'nun dört bir yanından ve denizin ötesindeki uluslardan gelen tapınmacıları kendine çekerdi. Beirgid bereket tanrıçası olduğu için her yıl baharın şafağında burada alemler düzenlenirdi. Babam bunları hiçbir zaman onaylamadı; hatta yasaklamaktan bahsettiğini hatırlıyorum ama üvey annem onu bu konuda ikna etti. "Çalışmalarında öğrendiğim kadarıyla bu binlerce yıl öncesine dayanan bir gelenek," dedi ona. "Ayrıca, rıza ve güvenlik olduğu sürece, birkaç günlük dizginlenmemiş zevkin ne zararı var?"

Bazen onun doğuştan Ceratanlı olmadığını unutuyorum. Kendini Ceratan kültürü ve tarihi üzerine çalışmaya o kadar hevesle adanmıştı ki bu toprakların yerlisi gibiydi.

Tanrım, onu nasıl özledim.

Biraz daha uzanıyorum ve Allenaye'nin meşhur yaldızlı kapılarını görüyorum. Sabah güneşi altından o kadar parlak yansıyor ki göz kırpiyorum ve sallanıyorum, bir an başım dönüyor. Vücudum arabanın dışına doğru eğilmeye başlıyor ve tehlikenin ani farkındalığıyla midem bulanıyor.

Arawn beni iki kaslı koluyla yakalıyor ve göğsüne doğru çekiyor. Pelerininin ağır kumaşı ve onun paltosu aramızda uzanıyor ama bedenim yine de ona heyecan verici bir sıcaklıkla karşılık veriyor.

"Özür dilerim," diye nefes nefese kaldım. "Dengemi kaybettim."

Sessizce beni tekrar koltuğa oturtuyor. "Çok güzel bir manzara," diyorum ona. "Bakmalısın." Ağzı sıkı bir şekilde, arabadan biraz dışarı doğru eğiliyor.

"Güzel," diyor sessizce. Bunu söylerken gözlerinin bana kayışını kaçırmıyorum. Sanki öfke kafasındaki serseri düşünceleri silebilirmiş gibi bir sonraki saniye kaşlarını çatıyor.

Hâlâ benden etkileniyor. Ama bununla savaşıyor, elinden geldiğince. Elbette karşı koyacak, çünkü aramızdaki bağın bir geleceği yok. Bunun yanı sıra, ben ölümlü bir et parçasıyım, son zamanlarda hapsedilmesinden ve rahatsızlığından sorumlu olan kişi. Ölümsüz, muhteşem bir tanrının birlikte olmak isteyeceği biri değilim.

"Kapının dışında at sırtında bir adam var," diyor Arawn, bir kez daha bakarak.

"Bir muhafız mı?"

"Muhafızlar kapıları kuşatıyor ve altın zırh giyiyorlar. Bu adam farklı. Bizi bekliyor gibi görünüyor."

Tekrar dışarı bakmak için hareket ediyorum ve o da bir kolunu belime doluyor. "Önleyici bir tedbir," diye mırıldanıyor saçlarıma.

"Sana dokunmamamı söylemiştin," diyorum ona. "Senin de aynı kurala uyman gerekmez mi?"

"Sana dokunmam kesinlikle gerekli, düşüp ölmeni ve benim ölümüne sebep olmanı engellemek için," diyor kuru bir sesle. "Bakışlarınızı alın, küçük Kraliçe, sonra da oturun."

Bahsettiği adamı aramak için dışarı bakıyorum. "Bu Pervasız Süvarilerden biri! Kırmızı pelerin ve çizgili kol bandı takıyor."

"Pervasız Sürücüler?" Arawn beni tekrar içeri çekti ve ben de Otur.

"Haberciler," diyorum ona. "Dedikodu vericileri aslında, ama en önemli haberleri duymak istiyorsanız işe yararlar."

Krallığımızda önemli olayların haberi hızla yayılır, tıpkı "Terelauslu Vaughn" ile nişanlandığım haberi gibi. Haberler ya da dedikodular çoğunlukla Pervasız Biniciler tarafından taşınır; günlerini kasabadan kasabaya koşarak geçiren hızlı atlı genç adamlar, gerçek ya da başka türlü, ilgi çekici sohbet parçalarını aktarırlar. Tüm bu ağ, Cerato'nun önde gelen bir ailesinin sahip olduğu ve planladığı, varislerinden birinin potansiyel kocalara kur yaptığım baloda hazır bulunduğu, akıcı bir şekilde işleyen bir makinedir.

Veba başladığından beri, Sürücüler bulaşıcı hastalıklar konusunda temkinli davranmaya başladılar ve haberlerini güvenli bir mesafeden bağırarak ya da daha kapsamlı bilgi isteyenlere mesajlar göndererek vermeyi tercih ettiler. Ödemeyi madeni para olarak kabul ediyorlar ve bu paraları bir kavanoza koyup dokunmadan önce alkol ya da kaynar suyla iyice ıslatıyorlar. Bazıları bilgiyi daha hızlı ve güvenli bir şekilde aktarmak için posta güvercinleri ya da şahinlerden yararlanıyor.

Resmi saray kuryeleri olmadıkları için Riders'ın haberleri her zaman doğru değildir. Ancak bazen diğer kanallardan yapılan resmi yazışmalardan daha az sterilize edilmiş ve daha açıklayıcı olabiliyor. Ağabeyim ölmeden önce bana Riders'ın haberlerine kulak vermemi söylemişti; ben de ağın iyi maaş alan bir temsilcisiyle haftalık toplantılar planlayarak bunu yaptım.

Allenaye'nin dışında Rider'lardan birini görmek hemen ilgimi çekti.

Biz yaklaşırken, Süvari elini kaldırıp şöyle seslendi: "Selam, Majesteleri! Bana bir dakikanızı ayırabilerseniz, minnettar olurum. Sizi bekliyordum."

Farley'e arabayı durdurmasını emrediyorum ve Pervasız Binici atından inerken ben de attan atlıyorum. Atlıların çoğu gibi genç, hoş yüzlü ve cildinde birkaç sivilce var. Bir tutam kahverengi saç sabahın soğuk rüzgârından dağılmış.

"Selamlar, Majesteleri." Bana derin bir selam verdi. "Yalnızca sizin duymanız için özel bir haberim var. Bana Kraliyet Divanı'ndan Leydi Elanann tarafından verildi."

Adama bir adım daha yaklaşıyorum ama Arawn'ın uzun gövdesi yanımda belirliyor ve derin sesi araya giriyor: "Önce taşıdığın silahları bir kenara bırak."

Süvariler her zaman silahlıdır ve bu adam da bir istisna değildir. Üzerinde üç bıçak, birkaç fırlatma yıldızı ve iki çift muşta var. Arawn ona yukarıdan aşağıya bakar.

"Kraliçe ile benim konuşacaksın," diyor.

Süvari kararsız görünüyor ama ben başımı sallıyorum. "Bu benim nişanım, Terelauslu Vaughn. Onun huzurunda özgürce konuşabilirsiniz."

Üçümüz, maiyetimin ve kapı muhafızlarının duyamayacağı şekilde kenara çekiliyoruz.

"Leydi Elanann bu mesajı yazılı olarak ya da her zamanki saray ulaklarıyla göndermekten korktu," diyor Süvari. "Konsey'in harekete geçtiğini bilmenizi istiyor; Terelauslu Vaughn'la evlenmenizi engellemek için oylama yapıldı ve bunun yerine Lord Venniroth'la evlenmeye zorlanmanız için bir önerge verildi. Döner dönmez bir şapele götürülecek ve Lord Venniroth ile evlendirileceksiniz."

"Çürüyen üzerine," diye nefes nefese kaldım. "Beni onunla evlenmeye zorlayamazlar."

"Bunun alternatifi 'güvensizlik' oylamasıdır," diyor Sürücü. "Tacınızı, tahtınızı kaybetmek-"

"Evet, teşekkür ederim, 'güvensizlik' oylamasının ne anlama geldiğinin farkındayım," diyorum sert bir şekilde. "Bilgi için teşekkür ederim. Farley!" Şoförüne elimle işaret ediyorum ve o da otobüsün ön tarafındaki koltuğundan iniyor. "Lütfen bozuk para cüzdanımı getirin ve bu adama Kraliyet'e yaptığı hizmetin karşılığını ödeyin. Ve bu konudaki sessizliğini sürdürdüğü için." Sürücüye sert bir bakış attım ve o da itaatini göstermek için tekrar eğildi.

"Evet, Majesteleri," diyor Farley.

"Buraya gel." Arawn'ın ceketinin kolunu tutup çekiştirerek onu karlı çimlerin üzerine çekiyorum. Gün o kadar parlak ki pırıl pırıl yağan kara bakmak neredeyse acı veriyor. Gözlerimi kısıyorum, Arawn'ın koyu yeşil gözlerinde rahatlama buluyorum.

"Döndüğümüzde size karşı duranları katledeceğim," diyor Arawn sakince. "Bu bir anlık bir iş olacak."

"Konseyimi katledemezsiniz," diye itiraz ediyorum. "Önce başka bir şey denemeliyiz. Zaten evliysem beni Venniroth'la evlendiremezler."

"Düğünümüz için yarın kraliyet şehrine dönmemiz planlanıyor."

"Onun yerine bugün benimle evlenebilirsin. Burada, Allenaye'de." Bakışlarım tapınağın parlayan kubbesine takılıyor. "Beirgid'in tapınağında bir rahibe tarafından evlendirilebiliriz. Bu mükemmel. Bir nikâh memurumuz olur ve

Tanıklar. Venniroth ve Konsey evliliğın yasallığına itiraz edemeyecek, özellikle de niyetimi zaten açıkça belirttiğim için. Ve sen de elimi çoktan kabul ettin."

Son cümleyi ekliyorum çünkü yüz hatları gerginleşiyor, kararıyor.

"Arawn, buna ihtiyacım var," diye fısıldadım. "Tahtımı korumam gerek, Otorite. Ve beni güvende tutabilmek için yakınımda kalmalısın, hatırladın mı? Lütfen beni terk etme, şimdi olmaz. Aramızdaki ilişkiyi zehirlemek için her ne yaptıysam, bunun için özür dilerim."

"Aramızdaki şeyler her zaman zehirliydi," diyor. "Kendi rahatsızlığımı gidermek için seni becerdim diye bunun değiştiğini sanma. Başıma açtığın onca dert için senden her zamanki kadar nefret ediyorum. Yarığında sikimi ıslatmam bunu değiştirmedir."

Öfkem zirve yapıyor ve elim parlıyor ama bu sefer benim için çok hızlı ve avucum yanağına çarpmadan bileğimi yakalıyor.

"Dikkatli olun Majesteleri," diye fısıldıyor. "Mutlu bir çift olmamız gerekiyor, o kadar aşışız ki nikâhımız için yarına kadar bekleyemeyiz.

"Sen bir pisliksin," diye feryat ediyorum, gözlerimde yaşlar oluşuyor, onları ne kadar acımasızca geri kırpıma çalışsam da. "Birlikte geçirdiğimiz zaman hakkında böyle konuşma."

Sesi çıplak tende buz gibi yanıyor. "Seni becerdim çünkü acı çekiyordum. Çünkü rahatlamak için çaresizdim. Zavallı insan şehvetini çarşafaların üzerine sızdıran istekli bir et parçasıydın. Sana acıdım."

O kadar öfkeliyim ki kendimi zor tutuyorum. Tırnaklarımla göğsünü yırtmak, dişlerimle boğazını parçalamak istiyorum. Dilini kanayana kadar ısırarak ve o korkunç sözleri geri almak istiyorum.

Arawn gülümser, zalim ve güzel. "Beni öldürmek istiyormuş gibi görünüyorsun. Güzel. Ama ifadelerinizi kontrol etmeyi öğrenmelisiniz küçük Kraliçe, yoksa biri beni tüm kalbinizle sevmediğinizden şüphelenecek. Bu kasabaya girelim, veba kurbanları arasındaki iyi işimi bitirelim ve düğüne devam ."

Kraliçeyi gün boyunca ondan uzak duracak kadar kızdırdım. Onu incitmek bana acı verse de niyetim tam olarak buydu. Kendisi düğünün detaylarını ayarlarken, vebadan kurtarabildiğim herkese izimi bırakmam için beni yalnız bıraktı.

Bu kasabadaki hasta sayısı, ziyaret ettiğimiz diğer kasabalara göre oldukça az, ancak nüfusu önemli ölçüde daha fazla. Beirgid'in tapınağının gölgesi dar sokakların ve meydanların üzerinde beliriyor ve diyarıma gidip Macha ile konuştuğumdan beri zihnimde uykuda olan bir şüpheyi körüklüyor.

Hastaların hiçbirinin Beirgid'in müridi olmaması çok garip. Çok garip.

Ben hastaları ziyaret ederken, Farley de Kraliçe'nin faaliyetleri hakkında beni bilgilendiriyor. Vale, kimsenin düğün haberini başkente taşımamasını önlemek için kimsenin kasabadan ayrılmaması emrini verdi. Gerçi bir ulak bizi durdurmak için zamanında gidip gelemez ama sanırım bu değerli bir önlem. Farley'e göre, kasabanın belediye başkanı Allenaye'nin artık gizli bir kraliyet düğününün yapıldığı yer olarak övünebileceği için heyecanlı görünüyor.

Gün batımına doğru, kemiklerim bitkin düşmüş, kendimi sefil bir insan gibi hissediyor ve ağır bir şekilde zincirlenmiş oluyorum. Hizmetkârlar beni almaya geliyor ve bana banyo, güzel parfümler ve zengin giysiler sağlanan Beirgid tapınağına kadar eşlik ediyorlar. Bana verilen bol pantolon kalçalarımın altına sarkıyor ve izin verilen tek üst giyim parçası omuzlarıma ustalıkla örtülmüş altın bir eşarp. Tenim

altın tozu serpildi ve saçlarım Beirgid'in rahiplerinin tarzına göre örüldü. Görevliler boynuma altın zincirler geçiriyor ve kollarıma kalın kelepçeler takıyorlar. Genellikle kulak memelerime taktığım minik yeşil taşları çıkarıp yerine geleneksel Ceratan tarzında ağır, süslü küpeler takıyorlar.

Sonra tapınağın kutsal alanına yönlendirildim.

Zemin cam gibi düz ve pürüzsüz, yaldızlı duvarlar sayesinde altın rengine bürünmüş bir su tabakasıdır. Duvarlardan tavana kadar kalıplanmış altın dalgalar ve çatının kendisi yaldızlı çiçekler, dönen yapraklar ve altın meyvelerden oluşan muhteşem bir bahçe.

Yaldızlı apliklerdeki sayısız meşale muazzam alanı aydınlatıyor. Yollar altın suyun içinden geçerek, ibadet edenlerin ayakta durması ve parlak bir kürsünün ince beyaz sütunlardan oluşan bir orman tarafından kuşatıldığı odanın başına bakması için kuru yerler sağlar. Sütunların tavanla birleştiği yerde, mimar altın çiçeklerden ve dönen yapraklardan oluşan patlamalar tasarlamıştır.

Beirgid tapınağının Baş Rahibesi kürsünün ortasında, kırmızılar içinde, töreni izlemeye davet edilmiş iyi giyimli vatandaşların oluşturduğu sessiz sıraya bakarak duruyor. Sağında ve solunda, havadaki soğuğa rağmen altın boyalı vücutları tamamen çıplak olan başka rahipler ve rahibeler duruyor. Ayak bileklerinde, bileklerinde, bellerinde, boyunlarında ve kulaklarında zengin altın takılar var.

Zihnim berrak altın, parıldayan ten, ışıldayan meşaleler ve ışıldayan mücevherlerden oluşan bir sis bulutu, ama tüm bunların ortasında bir figür net ayrıntılarla öne çıkıyor.

Kraliçe'nin beyaz saçları özenle örülmüş örgüler halinde başını taçlandırıyor. Kirpikleri koyulaştırılmış ve göz kapakları, elmacık kemikleri ve köprücük kemikleri boyunca altın boya çizgileri var. Ağzı, kürsünün basamaklarına yayılan kan kırmızısı dantel elbisesiyle uyumlu bir şekilde kadifemsi kızıl renkte parlıyor. Elbise göğüslerini sarıyor, meme uçlarını zar zor gizliyor, sonra yarılıyor ve beyaz deriden geniş bir V ortaya çıkıyor. V'nin ucu göbeğinin hemen altında bitiyor.

Soyulup atılmak için yapılmış bir elbise. Bereket tanrıçasının sefih tapınmasına uygun bir elbise.

Vale elinde bir buket kırmızı çiçek tutuyor, yapraklı boğazları fallik dillerini ortaya çıkarmak için esniyor.

Bu tapındaki herhangi bir evliliğin yalnızca ölümlü birlikteliğin cinsel yönüne odaklanacağını bilmeliydim. Bunu yapmak zor olacak.

Dayan. Bu kadar çekici görünürken bu gece Vale'ye dokunmamayı nasıl başaracağım?

"Kraliçenin yanında durun," diye mırıldanıyor tapınak görevlilerinden biri. "Yeminini tekrarla."

Yavaşça ilerliyorum, çenem gergin. İnsan görünümünde olmama rağmen kendimi garip bir şekilde açıkta hissediyorum. Bu ortamda bu kadar çok gözün bana bakmasından hoşlanmıyorum. Hastaların arasında dolaşırken bu ilgi beni rahatsız etmiyor ama burada huzursuz oluyorum. Midem bulanıyor ve boğazım daralıyor. Görünmez zincirlerim bedenimi sürüklüyor. Göğsümde kabaran korkuyla savaşıyor korkuyla ilerliyorum.

Vale Baş Rahibe'ye bakıyor, duymadığım sözler mırıldanıyordu ama şimdi başı dönüyor ve ben mücevherlerle süslenmiş ve yarı çıplak bir halde ona doğru gelirken bakışları üzerimde sabitleniyor.

Bana öfkeyle baksa, gülse, dudağı tiksintiyle kıvrılrsa, buna dayanamazdım.

Ama bana sakince bakıyor. Rahatsızlığımı görüyor, gördüğünü *biliyorum*. -Sözcükler olmasa da biliyorum, onun algısını, anlayışını hissedebiliyorum.

Nazikçe gülümsüyor, kenarları biraz sert çünkü beni affetmedi. Affetmemeli de. Ona söylediğim sözler zalimce bir önlemdi, kendimi onu umursamamak için eğitirken aramızda bir bariyer oluşturmak içindi.

Ama acısına rağmen gülümsüyor. İçten, misafirperver ve cesaretlendirici bir gülümseme.

Kürsünün basamaklarını tırmanıyorum ve onun yanında duruyorum, üzerinde yükseliyorum.

Bana bakıyor, hala o küçük güven verici gülümsemesiyle.

Midemden garip, çarpınan bir heyecan geçiyor. Belki de acıkmışumdır.

Baş Rahibe, Ceratan'ın Taç'a yemin etmesiyle başlar ve bu sırada odadaki herkes saygıdan diz çöker.

Ardından diğer rahip ve rahibelere Beirgid'e söylenen ve cinsel zevke göndermelerle dolu bir ilahide önderlik eder.

Sonra yeminlerini okuyor, Vale ve ben de satır satır, sıra tekrarlıyoruz.

Seninkinden başka her kalbi terk etmeye ve sadece seninle teselli bulmaya yemin ediyorum. Kendimi senin neşene, umuduna ve hizmetine adıyorum.

Kalbim senin aşkına esir olacak.

Ben kendimim, sen de kendinsin. Yine de hayatımı seninkiyle öreceğim ve ikimiz daha güçlü olacağız, ta ki ihanet ya da ölüm bizi ayırana kadar.

Dokunan şey kesilmeyecek ve dolanan şey koparılmayacaktır.

Sonsuzca senin, sadakatle senin. Tutkuda ve acıda, güzellikte ve kanda, yaşta ve ıstırapta senin.

Tanrıça adına yemin ederim ve kanımla bağlarım.

Baş Rahibe ikimizin de parmaklarına aynı bıçağı batırıyor. Kraliçe ve ben parmak uçlarımızı birbirine bastırıyoruz, kan aramızda kaygan bir şekilde karışıyor. Baş Rahibe birleşme belgesini sunduğunda, onu kan damlalarıyla işaretleriz. Sonra kanlı parmaklarımızı dudaklarımızın arasına koyar ve yalayarak temizleriz.

Baş Rahibe belgeyi rulo haline getirip bir görevliye verir, o da parşömeni altın bir kurdeleyle sararak Farley'e uzatır. O da hemen deri bir kutuya yerleştirir ve yarın şehre dönüş yolculuğumuzda bize eşlik edecektir.

Rahipler ve rahibeler yumuşak ve baştan çıkarıcı bir müzikal ilahiye başlarken, Baş Rahibe benim ve Vale'nin sol ellerine iki ince altın kurdele doluyor. Bileklerimiz etrafına ve parmaklarımızın arasına karmaşık bir desen örerek bizi birbirimize sıkıca bağlıyor. Vale'nin avucunun sıcaklığı kolumdan aşağıya, omurgamdan aşağıya, Kraliçe'yle bir daha yatmamam gerektiği mesajını henüz almamış olan asi sikime doğru bir arzu ürpertisi gönderiyor.

Baş Rahibe'nin tasarladığı düğümler içinden çıkılmaz görünüyor. Yine de bir şekilde, geri adım atmamız için işaret verildiğinde, iki altın kurdele kolayca ayrılıyor. Artık birbirimize bağlı değiliz ama yine de her birimiz sol ellerimizin etrafında özenle düğümlenmiş bir kurdele deseni taşıyoruz.

"Tanrıça Beirgid'in ve tüm panteonun huzurunda sizi gerçekten evli ilan ediyorum," diye duyurdu Baş Rahibe. "Majesteleri Cerato Kraliçesi Vale ile Kraliyet Eşi Terelauslu Vaughn'u takdim ediyorum. Bu birliktelik burada bulunan herkesin şahitliğinde yasal ve bağlayıcıdır. Evli çift, halka açık çiftleşme töreninden vazgeçmeye karar verdi ve bunun yerine koridorun aşağısındaki Kış Nefinde dans ve içki olacak." Kıpırmızı elbisesinin uzun kolu altın ve beyaz mermer zemine sürtünerek bir kemeri işaret ediyor.

İfadesinde yiyeceğin yer almadığını fark ettim. Bu krallığın çektiği yoksunluğun bir başka işareti. Sonunda içki dükkanları bile tükenecek, çünkü onları yapmak için kullanılan meyve ve tahıl artık mevcut değil.

Kraliçe ve ben kürsüde durmuş, Baş Rahibe ve şahitlerin kemerden geçerek resepsiyona ilerlemesini bekliyoruz. Kırmızı elbisesinin içinde Vale'nin omuzlarındaki ve göğsünün üst kısmındaki kemikler daha da belirginleşiyor. Gözleri pırıl pırıl ama yanakları her zamankinden daha buruşuk görünüyor. Sol elini çaprazlayan altın kurdeleye bakıyor.

Ona doğru eğildim. "Sabahtan beri bir şey yedin mi?"

"Meşguldüm."

"Bu bir mazeret değil." Kürsüden inmek üzere olan çıplak bir altın rahibeyle göz göze gelerek doğruluyorum. "Kraliçe'nin yemeğe ihtiyacı var."

Rahibe bana doğru eğiliyor, iri göğüsleri sallanıyor. Dolgunluklarını ve meme uçlarının uzun noktalarını fark etmeden edemiyorum. "Lordumun istediği gibi. Hizmetçilerden birine onun için bir şeyler hazırlatacağım. Ya siz lordum?" Küçük bir gülümsemeyle kirpiklerini kırıştırıyor bana. "Bir şeye ihtiyacınız var mı? Hastalara yardım etmekle meşguldünüz, bu yüzden Arınma Ayini'ni gerçekleştirecek zamanınız olmadı. Bu gece leydiniz için bolca dayanıklılığa sahip olabilmeniz amacıyla belinizi arındırmak için kendimi bu amaç için sunmaktan mutluluk duyarım."

Geri çekilerek kaşlarımı çatıyorum, ne demek istediğini pek anlayamıyorum.

"Bu çok nazık bir davranış olur," diye araya girdi Vale. "Ve Kraliyet Eşim cömert teklifinizi kabul ediyor. Kendisi kısa süre içinde hizmetlerinizden faydalanacaktır. Teşekkür ederim."

Rahibe dudaklarını yalıyor, tekrar eğiliyor ve aceleyle uzaklaşıyor. "Bu da neydi böyle?" Vale'ye mırıldandım.

"Sorununun cevabı," diyor sessizce. "Tapındaki rahibelerden biriyle zevk alabilirsin ve tanrıçaya dua ettiğin sürece bu sadakatsizlik olarak değerlendirilmez. Beirgid'in rahip ve rahibeleri herkesin kullanımına açıktır ve onlardan birini becermek için bahane olarak kullanabileceğiniz her türlü ritüel vardır. Bahsettiği ayın, bir erkeğin ihtiyacının sınırını yumuşatmak içindir, böylece düğün gecesi yeni karısını aldığı anda daha uzun süre dayanabilir."

"Yani *onu* becerecektim," diye başımla rahibenin kemerli geçitte kaybolan yuvarlak altın kıcını işaret ediyorum. "Ve kimse sana sadakatsizlik ettiğimden şikâyet etmeyecek, öyle mi?"

"Hem de hiç." Parlak bir şekilde, neredeyse şiddetle gülümsüyor. "Zincirlerinin sana acı verdiğini biliyorum. Madem beni istemiyorsun, o zaman onu almalısın. Acını dindirir. Benim onayımı aldın."

Küçük Kraliçe'ye bakıyorum. Yine yanağının içini ısıyor; bakışlarımı tutarken bile etini kemirdiğini görebiliyorum.

"Yani birbirimize ettiğimiz yeminlerin hiçbir anlamı yok mu?" Sesim kısık ve sert. Kürsüde yalnızız ama korumaları ve Farley bize resepsiyona kadar eşlik etmeye hazır bir şekilde yakınlarda bekliyor.

Bu kadar yakından parfümünün kokusunu alabiliyorum - zengin, iğrenç, çiçeksi bir aroma, onu törene hazırlarken solgun tenine bolca sıktıkları bir şey. Hoş bir koku ama altındaki koku daha da cezbedici; onun narin doğal kokusu.

Kırmızı dantel, her hızlı nefes alışta göğsünün kıvrımında dalgalanıyor. Avuç içimi açıkta kalan teninin vadisinde gezdirmek, parmak uçlarımı dantelin altından geçirip küçük meme ucunu okşamak ya da V noktasının altına dalıp elbisenin altında bir şey giyip giymediğini keşfetmek için can atıyorum.

Düşüncesizce yaklaşıyorum ve nefesi hızlanıyor.

"Bu bir mantık evliliği, yoksa unuttun mu?" diye tıslıyor. "Öyle olmasa bile, bu tapınakta kurallar farklı."

"Ve o rahibeyi becermemi mi istiyorsun?"

"Bu kadar kasvetli ve ıstıraplı görünmenizi engelleyecekse, evet! Herhangi bir itirazınız olamaz. O çok güzel."

"O zaman neden onu sikmiyorsun? Kadınların Arınma Ayini yapmasına izin verilmiyor mu? Yoksa kadınları yatağa atmaktan çekiniyor musunuz?"

"Herkesi yatağa atabilirim," diyor sertçe. "Ama ben erkekleri tercih ederim ve böyle bir ayine ihtiyacım yok. Zincirleriniz yüzünden buna ihtiyacınız var. Eğer daha sonra biriyle yatacağına söz verersen bir şeyler yiyeceğim."

"Peki," diye hırladım. "Resepsiyondan sonra gidip sikimi o rahibenin içine sokacağım. İçine boşalmamı izlemek ister misin?"

"Hayır." Yanakları kıpkırmızı, gözleri acımasızca parlıyor.

"Ne yazık ki gösteriyi kaçıracaksın, *karıcığım*." Bu kelimeyi söylediğimde gözlerinde oluşan şaşkınlığı hatırlıyorum. "Gel, bekleyen misafirlerimiz var."

Çıplak kolunu kavıyorum, inceliğinden dolayı acı çekiyorum. Teni soğuk geliyor, bu yüzden omuzlarımdaki altın örtüyü çıkarıp kabaca ve beceriksizce ona sarıyorum. Bana teşekkür etmiyor.

Winter Nave, kükreyen ateşlerin ve neşeli müziğin olduğu büyük bir salon. Bir kez daha bu toplantı ile bir önceki toplantı arasında garip bir farklılık olduğunu fark ettim.

Kraliyet şehrinde. Orada konukların hepsi hayatta kalanların beyaz saçlarına sahipti. Burada ise çoğu hala doğal saç rengini koruyor. Neşe zorlama değil ve kimse yüzünün alt kısmını kapatmıyor. Sanki burada, Beirgid tapınağında vebanın onlara dokunamayacağını biliyorlarmış gibi.

Diğerleri güvende değilken bu insanlar neden güvende olsun?

İçeri girdiğimizde Baş Rahibe Kraliçe ve beni selamlıyor. İkimize de şarap kadehleri uzatıyor ve dans etmekten yorulduğumuzda bizim için hazırladığı yaldızlı, kürklü sandalyeleri gösteriyor. "Buradaki varlığınızla bizi derinden onurlandırdınız! Kraliçe'nin kraliyet çiçeği, eşinin kudretli kulesini ve erkeksi tohumunu kabul ederken Beirgid'in kutsal tapınağımızı kutsayacağından eminim!"

Şarabım boğazımda düğümleniyor ve Vale'nin de ağzı sulanıyor. Baş Rahibe fark etmemiş gibi görünüyor.

"Görkemli birlikteliğinizi tamamlamaya hazır olduğunuzda, şu merdivenlerden ikinci kata çıkabilirsiniz. Muhafızlarınızdan ikisi sizin için hazırladığımız odanın dışına yerleştirildi bile. Kadınsı taç yapraklarınız arzunun çiyiyle ıslansın Majesteleri ve eşinizin zevki o kraliyet çiçeğine sıcak bir şekilde yayılsın! Ormanda buluşan iki nehir gibi olacaksınız!"

Bir veda gösterisiyle, bir grup misafiri selamlamak için uzaklaşır. Vale ağzını kapatarak, "Aman Tanrım," diye nefes nefese kaldı. "Neden böyle konuşuyor?"

Bu mu?"

"Belki bazı insanlar bundan hoşlanıyordur." Şarabımdan bir yudum aldım ve "Kim olduğunu hayal bile edemiyorum" diye mırıldandım.

"Ben de yapamam."

Vale'nin yemeği gelene kadar garip bir şekilde yan yana duruyoruz. O yemeğini yerken ben dans ediyorum, bedenimin hareketiyle işkence dolu düşüncelerimden kurtuluyorum.

Belki de Vale haklıdır. Belki de bu gece rahibeyle yatıp zincirlerimin acısını dindirmeliyim. Ruhumda başka bir sızı daha var, daha derin bir sızı. Asla doyuramayacağımdan korktuğum bir arzu.

Bakışlarım, ister sandalyesinde otursun ister diğer konuklarla dans etsin, onu tekrar tekrar bulmaya devam ediyor. Altın kalabalığın girdabı onu benden gizlediğinde, herkesin başının üstünü görmemi sağladığı için boyumdan memnun bir şekilde onu tekrar avlıyorum.

Eğer ona dokunamıyorsam, en azından ona bakmama izin verin.

Danslar arasında, uzuvlarım uğuldayana ve başım sıcak hissedene kadar boğazımdan aşağı içki üstüne içki atıyorum. Bu his benim için yeni ve

zincirlerin ağırlığına yardımcı olur.

Zihnindeki puslu ışıltı, etrafındaki ölümlü formları daha güzel, müziği daha karşı konulmaz kılıyor. Konukların çoğu kıyafetlerini çıkarmış ve etrafında çok fazla insan çıplaklığı var. Aletim kıpırdanıyor, bol pantolonumun altında sallanıyor.

Vale'yi tekrar görüyorum. Ona verdiğim altın rengi kumaş boğazına dolanmış, dans ederken kıvrımları göğsünü örtüyor. Bu iyi bir şey, çünkü o elbisenin uzun süre yerinde kalması için yapıldığını sanmıyorum ve göğüslerini başka birinin görmesi fikrinden hoşlanmıyorum. Elbisesinin uzun kuyruğu bir şekilde koparılmış ya da iğnelenmiş; insan yaratıcılığının garip bir aygıtı, ona hareket özgürlüğü sağlıyor.

Küçük Kraliçe'nin varlığı beni çağırıyor, ona ulaşana kadar kalabalığın geçmeye zorluyor. Erkek güzelliğinin güzel bir örneği olan çıplak bir rahiple dans ediyor. Adamın kalkmış siki, benim hoşuma gitmeyecek kadar kızın vücuduna yakın sallanıyor.

Kardeş tanrıçam Beirgid'i hiç umursamadım. Tapınağını ve onun ahlaksız sakinlerini daha da az umursuyorum.

Rahibi kabaca kenara itip onun yerine geçiyorum ve Vale'nin ellerini tutuyorum.

"Arawn!" diye soluk soluğa bağırıyor ve kendini yerden kaldırmaya çalışan rahibe endişeli bir bakış atıyor. "Daha dikkatli ol."

"Bu tapınağı da insanların da sevmiyorum," diye homurdanıyorum.

"Sus." Sol elini ağzımın üzerine koyuyor - altın kurdelelerle sarılı elini. Yumuşak bir sesle, "Benim de hoşuma gitmiyor. Ama tapınağın geleneklerine saygı göstermeliyiz."

"Ama o seni becermek istiyor."

"Herkesi becermek istiyor," diye fısıldıyor. "Bu yüzden burada hizmet veriyor. Ama onunla birine katılmam için bana baskı yapmaz. Bu işler böyle yapılmaz."

"İnsanlar aptaldır." Kelimeler dilimde yavaş ve ağır bir his uyandırıyor. "Bu aptalca, hepsi."

"Araw -yani Vaughn- sarhoş musun?" Merakla bana bakıyor. "Ya öyleysem, küçük Kraliçe?"

"Öylesin! Kahretsin." İki bileğimden tutup beni dansçı kalabalığının arasından, Baş Rahibe'nin daha önce işaret ettiği altın sarmal merdivene doğru çekiyor. "Hemen yukarı gel. Herkesin önünde tanrılaşıp vahşileşmene izin veremem."

"Vahşi mi?" Kıkırdıyorum ve beni merdivenlerden yukarı itmesine izin veriyorum. Beni iterken ellerini kıcıma bastırması hoşuma gidiyor. "Bu ölümlülere vahşiden çok daha kötüsünü gösterebilirim." Avucumdan bir gölge sarmalının kaymasına izin veriyorum.

"Kes şunu, Arawn," diye fısıldıyor sertçe. "Git! Yürü!"

Beni iki korumasının yanından geçirerek kalan basamakları hızla çıkarıyor ve krem rengi çarşaflar ve kırmızı ipekle kaplanmış bir yatağın etrafında kıpkırmızı mumlardan oluşan bir ormanın durduğu bir odaya sokuyor. Yıldızlı karyola iskeletini kırmızı bir gölgelik örtüyor.

"İşte gelin odamız," diyorum. "Ne kadar güzel. Ne kadar da asil."

Kraliçe kapıyı arkamızdan kapatıyor. "Neyin var senin? Yakında rahibeyle yatman gerekiyor ve bu haldeyken bunu yapamazsın!"

"Bana bir dakika ver." Kendimi yatağa atıyorum, çarşafların çıplak sırtımın sıcak teninde serin serin kaymasının keyfini çıkarıyorum. "Sanırım şimdiden geçtiğini hissediyorum. Bu etki benim gibi birinde uzun sürmez. Ben iyileşirim, görüyorsun. Alkolün zehri yakında geçecek ve o zaman dolgun rahibeyle tüm arzularımı yerine getirebilirim."

Vale kibirli bir tavırla, "Gidip onu senin için getireceğim," dedi. "Bu odadan çıkma."

O yokken zihnim açılıyor. Alkolün etkisi ilginçti ama bu kadar çok miktarda tükettikten sonra çaresizce işeme ihtiyacı duyuyorum. Süitimizin banyo odasında tuvaletimi yapıyorum ve Vale'nin rahibeyle içeri girdiğini görmek için tam zamanında geri dönüyorum.

Kadının altın rengi boyası dans sırasında dağılmış ve kahverengi teni boyanın arasından parlıyor. Güzel bir kadın. Arzulanan.

"Sen işini bitirene kadar başka bir yere gideceğim." Vale kalın bir sesle eşarbımın altın perdesini göğsüne bastırıyor.

Ben onunla konuşmadan odadan çıktım.

"Arınma Ayini'ne başlayalım lordum," diye mırıldanıyor rahibe. Yatağa uzanmış, dirseklerini dayamış ve kalçalarını ayırmış. Yumuşak kıvrımları ve pırıl pırıl parlayan merkeziyle her yeri sergileniyor. Beni içine alma düşüncesi onu ısılatıyor.

Nabzım kafamın içinde atıyor ve büyü derimin altında kaynıyor, gölgeler yüzeye doğru bastırıyor, patlamak için can atıyor. Zincirlerimin çıtırdayan, sürtünen, kemiren ağırlığı, eğer

ve bu güzel rahibenin içine soktum. Bir ayin yapıldı, doruğa ulaşıldı ve bir süreliğine rahatladım. Dün küçük Kraliçe ile yakınlaştığımda hissettiğim korkunç, içgüdüsel bağlantı olmadan rahatlama.

O ve ben birleştiğimizde, kalbim onu korumak, ona sarılmak ve her zaman onunla birlikte olmak için hararetli bir arzuyla çarptı. O anlarda onu el üstünde tuttum.

Ama değer vermenin aşka benzediğinden şüpheleniyorum. Vale'yi sevmek için kendime izin veremem, çünkü eğer seversem ve bu duygu onunla yaptığım bir yıllık sözleşmenin sonunda bozulmadan kalırsa, tahtımı Macha'ya kaptırırım. Macha da Annwn'ın gücüyle korkunç şeyler yapar.

"Lordum." Rahibe dolgun dudaklarında nazik bir gülümsemeyle kendisiyle oynuyor. "Gelin ve ayini tamamlayın. Siz keyfinize bakarken ben duaları okuyacağım."

İçtiğim şarap beynimin arkasında uğulduyor, kalıcı bir bulanıklık. Teslim olmak, hiçbir şey ifade etmeyen bu kadının içine gömülmek çok kolay olurdu. Zincirlerimin ağırlığı kalktığında daha rahat nefes almak. Aşk ve benzeri aptallıklar için endişelenmemek. Cinsel eyleme hiçbir anlam yüklememek.

Ama benim küçük Kraliçem tapınakta bir yerlerde tek başına dolaşıyor. O her zaman yalnızdır. Ve ben buna dayanamıyorum.

O benim neşem, rahatlamam ve huzurumken, başka hiç kimseden keyif alamam.

Karım.

Sanırım ölüm tanrısı bana aşık oluyor. Bu gerçekten talihsiz bir durum.

Sanırım bundan şüpheleniyor. Bugün aramıza mesafe koyma şekli, daha fazla fiziksel yakınlığa kapıyı kapatması - bana karşı hissettiği her ne ise onun için tatsız olduğu açık.

Çok daha iyi. Beni seven herkesi kaybettim ve o da bir istisna olmayacak. İkimiz de bir yıllık sözleşmemizin sonuna kadar hayatta kaldığımız sürece, Annwn'a geri dönecek, enkarnasyonunu tersine çevirecek ve Yaşam Dışı'nda tarafsız bir varoluşa geri dönecek. O binlerce yıl boyunca var olmaya devam edecek ve ben onun anılarının parlak genişliğinde küçük bir çizik olursam şanslı olacağım.

Beirgid'in tapınağının sütunlu koridorlarında dolaşırken gecenin eğlencelerinden uzak durmaya özen gösteriyorum. Korumalarımın ikisi saygılı bir mesafede arkamdan geliyor. Diğer ikisi ve Farley hala düğün davetlileri ile eğleniyorlar. Bu gece erken saatlerde Farley'i bir rahibin kucağında otururken korumalarımın öperken gördüm. Bu manzara beni sevindirdi, çünkü adamlarım yaşadıkları onca şeyden sonra bir doz neşe ve zevki hak ediyor.

Kanepeler ve çıplak heykellerle dolu sessiz bir salonda yürürken parmaklarım fokurdayan bir çeşmenin soğuk mermer kenarını izliyor. Beirgid'in tapınakları her zaman zengin bir şekilde döşenmiştir. Zevk düşkünleri cömertten başka bir şey değildir.

Sanırım bir bakıma Beirgid rahipleri ve rahibeleri aslında fahişelerdir. İbadet edenlerin tapınağa adak getirmeleri beklenir ki bu da cinsel ayinler için ödeme olarak düşünülebilir.

Beirgid'in adanmışlarını eğlendikleri için yargılamak bana düşmez. Ama muhtemelen şu anda rahibeye fena halde dalmış olan Arawn'ı midemdeki kıskançlık nabzının atmasına engel olamıyorum.

Bunu önermekle aptallık mı ettim? Ya onu becerirken gölgelerinin kontrolünü kaybederse? Bunu açıklayacak akli olacak mı?

Ona kızmaya hakkım yok. Onu bu konuda cesaretlendirdim; gittim ve onun için kızı buldum. Onu odamıza getirdim.

Gerekçem iki yönlü: Birincisi, onu bağladığım zincirlerin ağırlığı altında acı çektiğini görmeye dayanamadığım için, ikincisi de onu bırakmam gerektiği için. Acı çeken kalbim onun sevgisine çok aç hale gelmeden önce onu serbest bırakma alıştırmaları yapmalıyım.

Eğer sevebilirse. Bana kendisinin de söylediği gibi, tanrılar ve tanrıçalar insanlarla sık sık buluşurlar, ama çabucak yollarına devam ederler. Bir tanrının bir insanı kalıcı bir şekilde *sevdiğini* hiç duymadım.

Açıkçası, panteona inanmakta her zaman zorluk çektim. Tanrıların hayali olabileceğini düşündüm. Arawn'ın Çukur'dan fırlayıp Rose'un cesedinin başında yas tutarken beni korkuttuğu ana kadar inancım sık sık sarsıldı.

Onu ilk görüşümü asla unutmayacağım - inanılmaz uzun boylu, boynuzlarla taçlandırılmış, bana büyük bir onaylamazlıkla bakıyordu. Sonra benim için görünüşünü değiştirmeye başladı, hangi formunu görmeyi beklediğimi tanımlamaya çalışıyordu.

Sanırım ona karşı ilk sıcaklığı o zaman hissettim.

Daha önce aşık olmadım, ama gerçek aşka tanıklık edecek kadar şanslıydım. Onu ilk romantik kızırtısında gördüm.

-Baş döndürücü, sıcak yazında ve istikrarlı mevsiminde, zaman zaman hala tutkulu ve her zamankinden daha güvenli.

Arawn aşkın kendi krallığının ruhlarına yansıdığını gördü. Ama ben onu yakından izledim. Veba gibi, kendimdeki semptomlarını da tanıyorum. Aşk, tatminsiz kalbi güzel yaralarla parçalayan, kurban öldüğünü fark edene kadar kanlı fısıltılarla şarkı söyleyen lirik bir hastalıktır. O zaman da artık çok geçtir.

Muhafızlarım yakınlarda oyalanırken, çeşmenin yanında çok uzun süredir hareketsiz, düşünceli bir şekilde duruyorum.

Aşkı düşünmeyi bırakmalıyım. Arawn'ın gergin ve pırıl pırıl vücudunu, rahibenin kıvrımlarının üzerinde gezinirken, bacaklarının arasına girerken, rahibe onu hissettiğinde zevkle inlerken hayal etmekten kaçınmalıyım çünkü o harika hissettiriyor... katı, tatmin edici, rahatlatıcı bir bütünlük gibi hissettiriyor...

Lanet olsun bana.

Tırnaklarımı avuçlarıma geçiriyorum ama acı bu sefer yeterli olmuyor. Çalkantılı kalbimi, çalkalanan düşüncelerimi yatıştırıyor.

Salonu geçip, şehvet düşkünü resimlerle süslü sütunlar boyunca ilerleyerek kasvetli bir giriyorum. Burada lambaların sayısı çok az ve tavanı zifiri karanlık kaplıyor.

Koridorun yarısına gelmiştim ki arkamda, muhafızlarımın ayak seslerinin ötesinde, derinden gelen bir ses duydum.

"Küçük Kraliçe."

İlk başta hayal ettiğimi sanmıştım.

Ama döndüğümde, işte orada, yalınayak, gömleksiz, yeşil gözleri parlıyor. Uzun siyah saçları karmakarışık, sanki birinin parmakları saçlarını karıştırmış gibi. Pantolonunun üst iki düğmesi açıktı.

Muhafızlarım, iki elini kaldırıp üzerlerine ölüm uykusunu göndermeden önce dönüp Arawn'a bakacak zamanı ancak bulabiliyorlar. Heykeller gibi hareketsiz kalıyorlar, yüzlerine ve vücutlarına gri bir gölge düşüyor.

Arawn bana doğru adım atıyor, dişlerini göstermiş, gözlerinde şiddetli bir tutku var. Midem bulanıyor.

Eteklerimi toplayıp koşuyorum.

Nedenini bilmiyorum. Beni öldürecek değil ya. Kendini öldürmüş olur.

Ne *istiyormuş*?

"Şimdi nasıl, karıcığım?" Sesi koridorda yankılanıyor. "Kocandan mı kaçacaksın? Geyik geyikten kaçır mı?"

"Bunların hiçbirini duymak istemiyorum!" Nefes nefese bir çığlık atarak kelimeleri omzumun üzerinden fırlatıyorum. "Ona ne yaptığını bilmek istemiyorum!"

"Sizi bulmam biraz zaman aldı, küçük Kraliçe. Bu yerin derinliklerinde bu kadar dolaşacağınızı tahmin etmemiştim."

Bir rüzgâr esiyor, tüyler uçuşuyor ve sonra sesi çok yukarımda bir yerden, sütunların tepelerini örten kümelenmiş gölgelerin arasından geliyor.

"Ne istiyorsun?" Bağırıyorum. "Mantıklı insanlar gibi odamıza dönüp uyuyamaz mıyız? Neden korumalarımı büyü yapmak ve beni kovalamak zorundasınız?"

"Sen kaçtın. Ben takip ettim." Derin sesini bir başka hava patlaması, bir kanat çırpışı izliyor. Tam önümde yere hafifçe düşüyor ve kanatları kayboluyor.

Sütunların arasından kaçmaya çalışıyorum ama gölgeleri ayak bileklerime dolanıyor ve yüzüstü düşüyorum. Sırt üstü dönüp gölgeleri ayak bileklerimden çekmeye çalışıyorum ama Arawn beni elimden tutup kendisine ulaşana kadar kığımın üzerinde sürüklüyor.

Omuzlarımdan tutup beni kaldırıyor ve bir sütuna yaslıyor. Bana verdiği altın eşarp bir yere düşmüş ve çıplak teninin sıcaklığını daracık elbisemin V dekoltesinden hissedebiliyorum. Onun sıcaklığına yaslanmamak için elimden gelen her şeyi yapıyorum.

Omuzlarımı sıkarak yüzümü ondan çeviriyorum. "Bana bundan bahsetme," diye fısıldıyorum. "Lütfen. Buna dayanamam."

"Seninle *konuşmaya* gelmedim, küçük Kraliçe." Boğazımı, tam çenemin altından tutuyor ve yüzümü ona doğru zorluyor. Diğer eli kaburgalarım boyunca ilerliyor, göğsümün üzerinde geziniyor, dantelli elbiseyi cesurca soyuyor, ta ki sıcak avucu çıplak etime, boncuklu meme ucuma değene kadar.

Ağzı dudaklarıma iniyor, dudaklarıma karşı yakıcı bir saldırı, dili içeri daldıkça sıvı ateşin istilasası.

Gözlerimden yaşlar süzülüyor ama onu öpmekten kendimi alamıyorum.

Öpüşmeyi kesiyor. Dişlerinin arasından sertçe nefes alıyor, kalçaları karnımın alt kısmına sıkıca bastırıyor, pantolonunun altındaki kalın çıkıntı çok somut.

Ondan sonra beni nasıl bu kadar çabuk isteyebilir?

Tabii... "Yapamadım," diye fısıldıyor.

Ruhumdaki küçük kıvılcım sessizce bir aleve dönüşüyor, parlak ve ebedi. bir zincir koptu. İkimizi de geride tutan bir bağ, bu sözlerle kırıldı.

Bir an, kristalleşti.

Sonra da elbisem düşüp ayaklarımın etrafında toplanana kadar vücudumu tırmıklıyor. Altında çırılçıplaktım, tapınağın gelin geleneklerine göre çırılçıplaktım. Arawn'ın elleri açgözlülükle tenimi tarıyor, ben onun fırtınasına kapılana, açgözlü parmakları ve sıcak ağzıyla sayıklamaya başlayana kadar her yerimi süpürüyor.

Kendi parmaklarım pantolonunun bandını buluyor, zaten bol, baştan çıkarıcı bir şekilde aşağı sarkıyor. Pantolonu indirmeme yardım ediyor, kenara itiyor ve beni kaldırıyor, kocaman bir eli kığımın yanağını kavırıyor, diğeri sikini kavırıyor ve merkezime doğru yönlendiriyor. Bir bacağımı kalçasına geçiriyorum ve beni kaldıraç olarak sütuna bastırıyor -kaygan, sıcak et ve acil parmaklar ve nefes nefese nefesler- ve sonra içimde.

Keskin bir rahatlamayla nefes veriyorum.

Vahşi bir inilti çıkarır.

Ben o gece Aine'nin tapınağında yapmayı hayal ettiğim gibi devasa omuzlarını kavrarken, o içeri, içeri, içeri itiyor. Açık fevkalade doğru; her sokuşunda klitorisime yeterince baskı yapıyor. İçeri, içeri, içeri ve ben kesik kesik nefesler alıyorum, tırnaklarım sırtını kazıyor.

Hızını artırıyor ve bu çılgınca hızda, içinden geçen duyguların umutsuz karmaşasını hissediyorum. Bu, bana karşı derin hisler besleyen ve bundan acınacak derecede üzüntü duyan bir adam -bir tanrı-. Ellerimi ensesinde birleştiriyorum ve o beni sikerken kulağına usulca inliyorum. Saçları odun dumanı şarap gibi kokuyor, zengin, ağır kolonya gibi ve *onun* gibi adaçayı, sedir ve kış ayazıyla kaplanmış kemikler.

Klitorisim titreşiyor, zevk yoğunlaşıyor, parlak, titreyen bir boncuk haline geliyor ve patlıyorum, mutluluk alt bedenimden akıyor, zihnimi sular altında bırakıyor. Dudaklarımı Arawn'ın boynunun kenarına bastırıyorum ve sıcak tenine karşı zevkle inliyorum.

Yukarı, içime doğru itiyor, vücudu sıkılaştıkça zorlayıcı bir dalgalanma. Sertçe boşalıyor, içimde esniyor, tekrar tekrar ve çıkardığı sesler neredeyse hıçkırık, derin ve gerçek, henüz kelimelere dökemediği bir itiraf.

Doğru hissediyor.

Bunu tarif etmenin başka bir yolu yok. O diğer kadın, kendi tarzında güzel ve değerli, Vale gibi benim için doğru değil.

Boşaldığımda tenimi enfes bir ürperti kapladı ve hâlâ o coşkunun baş döndürücü sisini hissediyorum.

Biraz geri çekilip Kraliçe'nin gözlerine bakıyorum, onunla aramızdaki bağı özlüyorum.

Gözleri ağlamaklı bir sevinçle parlıyor ve göğsüm paylaştığım duygularla sıkışıyor. Onun narin yüz hatlarını tekrar tekrar öpmek istiyorum. Onunla sonsuza kadar bu şekilde birlikte olmak istiyorum.

"Nedir bu?" Fısıldıyorum. "Ne hissediyorum?"

"Bu bir orgazmdı," diyor kibarca.

"Benimle alay etme." Sesim çığ ve ince, bilincimde kimseye açmadığım bir yerden geliyor. "Ne demek istediğimi biliyorsun, küçük geyik."

"Özür dilerim." Bir avucunu yanağıma bastırıyor. "Ne demek istediğini anlıyorum.

Ben de hissediyorum."

Gürültülü, hafif bir ses anı kesiyor, kırılgan yakınlığımızı ikiye bölüyor.

"İkiniz de çok *tatlısınız*, değil mi?"

Macha sütunların arasındaki karanlıktan dışarı çıkıyor, kanlı yüzü geniş, eğlenceli bir sırıtişla bölünmüş. Tamamen beyaz kemikler giymiş ve

Kıpkırmızı yakutlar, görkemli olduğu kadar rahatsız da görünen fantastik bir elbise.

Vale'yi kollarımla sarıyorum, içgüdüsel olarak vücudunu koruyorum ve sikimi ondan yavaşça çıkarıyorum.

"Ne kadar şirin." Macha kıkırdıyor. "Artık onu örtmenin bir faydası yok kardeşim. Ben zaten her şeyi gördüm."

"Kahretsin," diye fısıldar Vale. "Kahretsin, bu-"

Macha'nın gözleri Vale'nin yüzüne kayar, gülümsemesi kaybolmuştur. "Ben Macha, savaş tanrıçası. Diz çök, ölümlü. Olduğun çıplak küçük solucan gibi diz çök."

Vale itaat edecekmiş gibi biraz eğiliyor ama ben onu tutuyorum.

"O bir kraliçe ve benim karım," dedim. "Sana hürmet etmesine gerek yok." Büyü içimden akıyor, Vale'ye değişen gölgelerden oluşan bir elbise giydiriyor. Büyük bir çift boynuzla tamamlanmış yeşim tenli formuma geçiyorum.

"Nasıl istersen öyle olsun kardeşim." Macha daha da yaklaşıyor ve ben ondan gizlemek için kalçalarımın etrafında bir gölge çilesi döndürmeden hemen önce sikimi süzüyor. "Enkarnasyon sana yakışıyor, değil mi? Seni öldürmeden ve dolayısıyla diğer tanrıları kızdırmadan ona dokunabilseydim, o güzel aletin tadını çıkarma günahı yüzünden onu bir saniyede katlederdim."

"Sanki şansınız varmış gibi," diye cevap veriyorum. "Bin yıldır deniyorsun ama başarılı olamadın. Neden burada olduğunuzu açıklamıyorsunuz?"

"Evliliğinizi sizinle birlikte kutlamak için tabii ki!" Macha iki elini başının üzerine kaldırıyor ve kalçalarını hafifçe sallıyor. Vale ve bana gülümsüyor. "Ölüm Tanrısı ve Annwn Lordu olarak Beirgid'in tapınağında evlenebileceğinizi ve onun bunu fark etmeyeceğini mi düşündünüz gerçekten? Gerçekten de bu yeni maceranızdan bana bahsetmeyeceğini mi düşündünüz?"

"Sen, Beirgid ve Aine'nin üç aptal kaz gibi gevezelik ettiğinizi biliyorum," diye mırıldanıyorum.

Vale'nin gözleri açılıyor, sanki üç tanrıçayı kazlara benzetmeye cüret ettiğim için şok olmuş gibi.

"O zaman benimle parti yapmak istemiyorsun?" Macha dolgun kırmızı dudaklarını büzüştürüyor. "Pekâlâ. Ama bana söylemelisin kardeşim, onun amcığı da annesininki kadar güzel mi?"

Vale'in solgun yüzü bembeyaz olur.

Macha Kraliçe'nin şokunu açgözlülükle içiyor, sırtışı genişliyor. "Oh evet, solucan, anneni tanıyordum. Eğer üvey annen olacaksak

kesin. Yurstin'in kahrolası prensesi, çok asil ve güzeldi. O ve ben bir süre çok iyi bir çift olduk, ta ki benim eğlenmeme karşı çıkana kadar."

"Senin 'eğlence' dediğin şeyi biliyorum Macha," diyorum. "İtiraz etmesine şaşırmadım."

"Yıldızlar, Arawn, çok *sıkıcısın*," diye inliyor Macha. "Yurstin zaten Thannira ile savaş halindeydi. Ben sadece durumu biraz daha kötüleştirdim. Hepsi bu, yemin ederim. Krallığın bu şekilde çok daha ilginç olacağını düşünmüştüm. Ama sonra sevgili Prensesim arkamdan iş çevirdi ve-" Macha dişlerini sıkarak gözlerini kapatır. İçinden bir ürperti geçiyor. "Şunu söylemek yeterli, beni terk etti ve buraya, kendine kıta diyen bu Allah'ın belası adaya geldi ve aptal kralı becermeye başladı. Elbette onun için fazla akıllıydı. Kendini benden koruyacak kadar zekiydi, ta ki ben onun planlarını bozmanın bir yolunu bulana kadar. Sonunda ona nasıl ulaştığımı tahmin edebilir misiniz?"

Cevaptan şüphelenmiştim. Keşke Vale'yi bunu duymaktan, fark etmekten koruyabilseydim, ama yapamam. Bu yüzden elimden geldiğince nazik bir şekilde tahminimi söylüyorum. "Beirgid'in antimajisi. O aşk, bereket ve zevk tanrıçasıdır ama aynı zamanda en öldürücü salgınları da yaratabilir. Cerato'da bir veba başlatması için onu ikna ettin, değil mi? O da kabul etti. Ama tapınağının sakinlerini ve en ateşli tapıcılarını bağışladı."

Vale'nin dudaklarından çıkan ses kalbimi parçalıyor.

"Binlerce ölü," diyor Vale, Macha'ya keder ve artan bir öfkeyle bakarak. "Bütün aileler katledildi, çünkü seni terk eden kadına kızgındın?"

"Hiçbir ölümlünün bir tanrıyı reddetmeye hakkı yoktur," diye tükürüyor Macha. "Varlığınız bile yeterince rıza demektir. Sizin üzerinizde eylemi gerçekleştirmemiz için bize bir ruhsattır. Erkek şekline girip beyninizi sikmek ve sonra da yemek istersem, bu sizin tanrınız olarak benim *hakkımdır*. Öfkemi yatıştırmak için bir krallığı yakıp yıkmak istersem, yaparım. Ve yaptım da."

"Sen lanet olası bir kaltaksın," diye tıslıyor Vale. "Huysuz, bencil, entrikacı, kokuşmuş bir pislik!"

"Elimde olsa seni anında öldürürdüm," diye öfkелendi Macha. "Eğer bir yıl hayatta kalırsan, Arawn'la olan kontratın bittiği anda benim elimle öleceksin, seni kokuşmuş küçük pislik. Yemin ederim."

Kalbim dehşetle sıkışıyor. Macha bu yemini yerine getirecek. O asla affetmez ve unutmaz.

Ama Vale dimdik duruyor, gölgelerimin içinde giyinmiş, beyaz saçları ona bir yıldızın ruhani güzelliğini veriyor. Altın evlilik kurdeleleriyle sarılı eli sıkılı. çınlıyor, gümüş ve çelik, salonda yankılanan müzikal bir çılgınlık.

"Ve şimdi sana yemin ederim Macha, savaş tanrıçası, eğer bir tanrı öldürülebilirse, halkımın intikamını almak için senin canını alacağım. Bana neye mal olursa olsun, adalet yerini bulacak."

Ben kalbimdeki fırtınayla boğuşurken kraliçe ve tanrıça birbirlerine dik dik bakıyor.

"Ve sen." Macha aniden üzerimde döndü. "Bir yıl dolmadan onunla birlikte öleceksin ya da tahtını kaybettiğini ve ölümlü oyuncağının ayaklarının dibinde ölü yattığını göreceğ kadar yaşayacaksın."

"Tahtını mı kaybettin?" Vale bana şaşkın şaşkın bakıyor.

"Sana söylemedi mi?" Macha dişlerini göstererek sırtıyor. "Enkarnasyonu sırasında birine aşık olursa, sözleşmenizin sonunda Annwn'ı kaybeder. Bu da her halükarda tahtını alacağım anlamına geliyor, ölümlü pislik, bir yıl hayatta kalsan da kalmasan da. Çünkü o çoktan aşık oldu."

Vale'nin parmakları kalbinin üzerine bastırır. Yüzü mermer gibi hareketsizleşir.

"Aşık olmadım, yemin ederim." Sesim karanlığın kemik üzerindeki boğuk bir sıyrığı.

"Hâlâ inkâr mı ediyorsun? Zavallı, aptal, naif, savunmasız, bakir Arawn," diye mırıldanıyor Macha, etrafımda dönerek omuzlarımı okşuyor. Dokunuşundan ürpererek uzaklaşıyorum. "Beklediğimden çok daha hızlı düştün. Yüzyıllardır süren soğuk ve yalnız varoluşundan sonra aşka o kadar açtın ki. Belki arada bir sevişmiş olsaydın, bulduğun ilk ölümlü amcığa karşı bu kadar duyarlı olmazdın."

Macha bana son bir çimdik attı. "Ben artık gideyim. Sadece düğün gününüzde size iyi dileklerde bulunmak ve bazı gerçekleri hatırlatmak istedim. Seni bu kadar kızdırmak istemezdim ama çok eğlenceliydi. Oh, ve tazılardan kurtulmuş , ama peşinden gönderecek tamamen farklı bir köpek buldum. Tetikte ol, Arawn tatlım. Yeni horoz eldivenini bir ya da iki hafta daha hayatta tutabilirsin. Ama bundan şüpheliyim."

Ve sonra ortadan kayboluyor.

Savaş tanrıçasının bir an durduğu yere baktım.

önc

e. "Biliyordun," diye fısıldadım Arawn'a. "Onun sorumlu olduğunu biliyordun.

ve sen bana söylemedin."

"Emin değildim," diyor Arawn sessizce. "Allenaye'ye gelene kadar vebayı Beirgid'in başlattığını fark etmemiştim. Ama tapınağını ve ona tapanları nasıl koruduğunu gördüğümde, antimajisini hatırladım."

"Yani hepimiz tanrıların merhametine kalmış durumdayız," diye nefes alıyorum. "İstedikleri zaman bizi yok edebilirler. Macha'nın dediği gibi bize her şeyi yapabilirler."

"Tam olarak değil. Tıpkı sizin Konseyinizin Kraliyeti kontrol edip dengelediği gibi, biz de birbirimizi kontrol edip dengeliyoruz. Tanrılar genellikle insan ölümünden pek zevk almazlar; bu düzlemle sürece canlı ölümlüler onları daha çok eğlendirir. Yıkım ve ölümden gerçekten zevk alan tek kişi Macha'dır. Beirgid zaman zaman zalimdir, ama onun bu kadar öldürücü bir veba uydurduğunu hiç görmedim. Macha onunla pazarlık etmiş, onu bunu yapmaya ikna etmiş olmalı ve Cerato izole bir yer olduğu için kabul etti. Eğer yer farklı olsaydı, Beirgid'in kabul edeceğinden şüpheliyim. Veba tüm dünyaya yayılabilirdi ve tanrılar genellikle kendilerine tapanların önemli bir kısmını kaybetmekten hoşlanmazlar. Kibirlerine zarar verir. Ve... başka bir etkisi de var."

"Ne etkisi?" Isırarak .

"Tapınanlarımızı kaybetmek enerjimizi tüketir ve bizi yorgun düşürür, uykuya ya da bedensizliğe daha yatkın hale getirir. Benim hiçbir zaman çok sayıda olmadı, bu yüzden de tapınanlardan hoşlanan tanrılar kadar aktif ya da canlı değilim. Siz beni çağırmadan önce, uzun bir süre tahtımda dinlendim, bilincimin genişlemesine ve diyarım boyunca dolaşmasına izin verdim, belirsiz, rüya gibi bir durumda var olmaktan başka çok az şey yaptım."

"Kulağa korkunç geliyor."

"Huzurluydu."

"Yine de seni çağırdığım ve bağladığım için bana hâlâ kızsın," diyorum, titremelerini durdurmak için parmaklarımı birbirine kenetleyerek. "Bu yüzden veba hakkındaki şüphelerini bana söylemedin. Ya da Macha'nın ritüele eklediği diğer koşuldan, aşık olursan Annwn'ı kaybedeceğin koşuldan."

Yüzünü buruşturuyor. Uzaklara bakıyor.

Altın evlilik kurdeleleri ve bir tutam gölge dışında hâlâ çıplak. Teni yeşim rengi saten, dalgalı siyah saçları boynuzlarının etrafından dolanıyor ve sırtından aşağı dökülüyor. Tapınağın karanlık salonunda bilinçsizce poz vermiş, zarif profili yana dönmüş ve dudakları suçlu bir huzursuzlukla aşağıya doğru kıvrılmış halde dururken vücudunun heykelsi güzelliğinden daha çarpıcı bir şey hayal edemiyorum.

"Üvey annem gençliğinde bir tanrıçayla oynamış," diye mırıldandım. "Asla tahmin edemezdim. Sonunun iyi bitmemesine şaşırmadım. Eminim bu tür bağlantılar asla iyi sonuçlanmaz. En azından bir insan için."

Arawn nefes veriyor ama hâlâ bana bakmıyor.

Benden bir şeyler sakladığı için ona kızgınım - hem benim hem de onun hayatını etkileyen şeyler. Ama binlerce yıldır yalnız olan ölümsüz bir tanrının birine güvenmekte neden zorlandığını anlıyorum. Bu yüzden öfkemi ait olduğu yere, Macha'ya odaklıyorum ve derin bir nefes alıp Arawn'a yaklaşıyorum. Gölgeleeri bacaklarımın ve bedenimin etrafında uğultulu bir serinlikle akıyor. Tamamen nahoş değiller, yine de onlara uzun süre bakarsam artan bir korku hissediyorum.

"Beni sevemezsin," diyorum nazıkçe, ölüm tanrısının koluna dokunarak, parmaklarımı bileğinin etrafında kaydırarak. "Anlıyorum. Belki sadece arkadaş olabiliriz."

"Sevişen arkadaşlar mı?" diyor karanlık bir şekilde.

Karnımın altından bir titreme geçiyor. Umutsuzca *evet* demek istiyorum. "Hayır, eğer istemiyorsak, muhtemelen sevişmeyi bu işin dışında bırakmalıyız."

çok karışık hale gelir."

"Senden başka kimseyle seks yapamam. Senden başka kimseden istemiyorum. Bu da bir daha asla yapamayacağım anlamına geliyor." Pantolonunu yerden kaptığı gibi çekip giyiyor ve kalçalarının etrafındaki yerine oturtuyor. Dantelli kırmızı elbisemin içine geri kıvrılıyorum, iç uyluğumdan aşağı kayan sıvıyı görmezden gelmeye çalışıyorum. Onun ıslaklığı ve benimki.

"Özür dilerim," diyorum ona.

"Ben iyi olacağım," diye homurdanıyor. "Nesillerdir onsuz yaşadım. Ben bir tanrıyım, cinsel hazza kafayı takmış beceriksiz bir insan erkeği değilim."

"Seni uyarmak zorundayım, seks yapmamak bana aşık olmamanı sağlamaz," diyorum ona.

"Biliyorum," diye karşılık verir. "İnsan sevgisinin, saplantısının ve şehvetinin ortaya çıkışını izledim-"

"Nesiller boyu, evet. Ama bu hiçbirini anladığın anlamına gelmiyor." Hâlâ kolunu tutuyorum, hâlâ ona dokunuyorum, dokunmamam gerekiyor ama kasvetli ruh haline rağmen bu temas beni rahatlatıyor.

"Duygularımı nasıl kontrol edebilirim?" Arawn soluk parmaklarımın yeşil tenine değdiği bileğine bakıyor. "Seni sevmekten nasıl uzak durabilirim? Ya da çoktan başladıysa nasıl durdurabilirim?"

Yüzüne bakıyorum, sahip olamayacağım şeyi istiyorum, bu kadar çok şey tehlikeyken ondan bunu istemeye hakkım yok. Arawn beni sevmesine izin verirse, bütün bir krallık tehlikeye girebilir ve çılgın bir tanrıçanın iradesine maruz kalabilir.

"Başladı mı?" Sesim amaçladığımdan daha soluk ve hüzünlü çıkıyor.

"Macha'ya başlamadığına dair yemin ettin, dair-" "Sana nasıl hissettiğimi söyleyeceğim," diyor ısrarla, iki elimi de kavrayarak Birden midem dalgalanmaya başladı. "Ve bana ne olduğunu söyleyeceksin."

"Pekâlâ," diye nefes alıyorum, başımı sallıyorum.

"Kalabalığın içindeyken seni arıyorum." Başparmağı sol elimi bağlayan altın kurdelelerin üzerinde geziniyor. "Seni görmek kalbimi yatıştırıyor; varlığının güvencesi, azgın bir denizdeki geminin çapası gibi -güvenlik ve emniyet. Her şey öngörülemez olduğunda, sen oradasın, umutlusun, yılmazsın, güzelsin, güçlüsün. Ve yine de, senin kadar güçlü olsam da, seni bedenine ya da kalbine gelebilecek herhangi bir zarardan korumak için derinden gelen bir ihtiyacım var. Kemiklerim, etim, büyüm, ruhum, hepsini seninle tehlike arasına koyarım. Teninin fırçasını, gözlerinin ışığını arzuluyorum. Ben olduğumda

Senin derinliklerine gömüldüğümde, gerçek benliğime, daha iyi en çok yaklaşıyorum. Seninle, senin için yaptığım iş, binlerce yıllık varlığım boyunca başardığım en asil, en değerli şey. Senden ayrı kalacağımı, seni bir daha asla tadamayacağımı, öpemeyeceğimi ya da seninle konuşamayacağımı düşündüğümde, sanki büyük bir boşluğa batıyormuşum gibi hissediyorum. Ölümünden daha kötü bir kader gibi geliyor."

Duruyor, yeşil gözleri parlak bir şekilde acı çekiyor, tatlı bir şekilde tutkulu. Dışlerimin arasından yavaş bir nefes çekiyorum, gözyaşlarına boğulmamaya çalışıyorum.

"Öncelikle, anlattığın şeyin tam olarak benim sana karşı hissettiklerim olduğunu söylemeliyim." Yutkunuyorum. "Ve ikincisi, evet. Tanımlamaya çalıştığın o duygu, herkesin sahip olmak istediği, hepimizin hayatımız boyunca aradığı türden bir aşk. Bazı ölümlüler onu hiç bulamadan ölür. Diğerleri bulur ama karşılık bulamaz. Bağlılığınıza karşılık veren bir insanda bu sevgiyi bulmak, iki insanın birlikte yaratabileceği en mükemmel sihirdir. Ve zalimlik, ihanet ya da ölüm dışında, hatta bazen o zaman bile durdurulamaz."

Arawn ürpertici bir nefes alıyor ve beni göğsüne çekiyor. Kalbi telaşlı bir şekilde atıyor.

"Yani diyorsun ki, küçük geyik," diye mırıldanıyor, "sen, ben ve tüm Unlife alemi iyice boku yemiş durumdayız."

Arawn muhafızlarımı ölüm uykusundan kurtarıyor ve odalarımıza dönüyoruz. Arawn'ın kollarında uyuyorum ve sabah olduğunda tanrıçanın vebadaki rolünün intikamını almak için Beirgid'in tapınağının yıkılmasını emretme dürtüsüyle savaşıyorum. Ama bu sıkıntılı zamanlarda insanların iyi niyetine ihtiyacımız var ve tanrıçalarının bu korkunç hastalığı kışkırtırken onları bağışlamış olması insanların suçu değil.

Arabam hasar gördüğü için, Baş Rahibe bana kişisel arabasını ödünç verdi - özellikle o öğleden sonra geç saatlerde kraliyet şehrine girdiğimizde oldukça iyi görüldüğünü kabul etmem gereken şatafatlı, yaldızlı bir şey. Yine Allenaye'den ödünç alınan bir çift iyi giyimli tellal, arabamızın önünde sırayla trompet çalarak ve bağırarak gelişimizi ve evliliğimizin haberini duyuruyorlar.

Vatandaşlar kapılardan dökülüyor, vücutları ve yüzleri soğuğa ve vebaya karşı sarılmış. Benim için yüksek tezahürat yapıyorlar ama en gürültülü çığlıkları Arawn için.

Biz yokken, insanlar Arawn'ın çalışmalarının sonuçlarını görmeye başladılar - hastalıktan daha fazla iyileşme ve çok daha az ölüm.

Kurtarıcıları olarak selamlanıyor ve birkaç gün önce neredeyse isyan edecek olan kalabalıklar şimdi minnettarlıklarını haykırıyor. Geniş vagon penceresinden dışarı bakmasını ve biz geçerken onlara el sallamasını sağlıyorum. Bazı insanlar onu görünce dizlerinin üzerine çöküp eğiliyor.

"Bütün bunlar ve senin bir tanrı olduğunu bile bilmiyorlar," diye mırıldanıyorum ona. "Bilseler nasıl tepki vereceklerini bir düşünsene."

"Sanırım biraz daha fazla dehşetle," diyor kuru bir sesle.

Arawn'ın biz ayrıldıktan sonra hastalananlara elini uzatabilmesi için şehir meydanlarından birinde bir saat duruyoruz. Yokluğumuzda çocukları ölen birkaç kızgın ve ağlamaklı anne öne çıkıp bana bağırıyor, ben de onlarla konuşurken Arawn'ı işiyle baş başa bırakıyorum.

"Gitmek zorundaydık," diyorum onlara, kederleri karşısında benim de gözlerim doluyor. "Başka kasabalardaki bazı çocukları da kurtarmaya çalışmak zorundaydık. Bunun durumu daha iyi yapmadığını biliyorum. Keşke tüm bunları düzeltebilseydim, kaybettiğimiz herkesi geri getirebilseydim. Küçükleriniz iyi bir yerde, güzel bir yerde. Buna tüm kalbimle inanıyorum."

Bunu söylerken bile kalbim sıkışıyor. Dün gece, odamıza döndükten sonra, Arawn bana Mach hakkında daha fazla şey anlattı - o yokken onun diyarında kalması ve Annwn'a giren yeni ruhlara işkence etme tehditleri hakkında. Umarım bu tehditleri yerine getirmemiştir. Umarım son üç gün içinde vefat eden çocuklar güvendedir.

Anneleri elimden geldiğince sakinleştirdikten sonra, Arawn vebalılarla işini bitirdikten sonra arabaya dönüyoruz. Düğünümüzün haberi şehirde daha da yayılma şansı buldu ve araba kış çiçekleri ve renkli paçavra parçalarıyla yıkandı - halkımın birliktelikten duydukları sevinci göstermek için yapabilecekleri en iyi şey.

Arawn'a "Sol elinle el salla" dedim. "Onlara kurdeleleri göster."

"Onları ne zaman çıkaracağız?" diye soruyor.

"Bu gece. Düğünden sonra tam bir gün boyunca bunları giymek adettendir."

Kalın ve güçlü parmaklarına kurdeleler dolanmış olan sol elini kaldırıyor. O ele günlerce bakabilirim.

Kalabalık şimdi neredeyse çılgık atıyor, telaşlı bir sevinçle çıldırıyor. Buna ihtiyaçları vardı. Aylarca süren umutsuzluk ve ölümden sonra kutlayacak bir şeye ihtiyaçları vardı. Ve onların Arawn'a olan hayranlıkları beni uzun zamandır olmadığım kadar mutlu ediyor.

Gözleri benimkilerle buluşuyor ve merakla göğsüne dokunuyor. "Hissedebiliyorum," diyor. "Onların tapınması, benim gücümü besliyor. Daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştım."

"Zincirlerin acısını azaltıyor mu?"

"Biraz, evet. Ama bundan daha derin." Başını sallıyor, yakışıklı yüzünde şaşkın ve memnun bir ifade var.

"Yarın Annwn'a dönmen gerekiyor," diyorum ona, bir yandan da beyaz saçlı çocuk kümesine el sallayıp gülümsüyorum. "Biz yokken vefat eden ruhları kontrol etmen gerekiyor. Macha'nın onlara eziyet ettiğini düşünmekten nefret ediyorum."

"Fırın'dan geçtiklerinde, cansız bedenlerine ve Annwn'da kendilerine tahsis edilmiş bir yere sahip olurlar," diyor Arawn. "Ondan sonra onlara dokunamaz. Ama ruhların Fırın'a girmesini engelleyebilir, böylece onlara sıkıntı verebilir. Söylediğiniz gibi yarın gideceğim ve ruhların huzur bulmasını sağlayacağım."

"Teşekkür ederim."

"Zaten gitmeyi planlıyordum." Yüksek elmacık kemikleri hafifçe kızardı. "Düğün hediye almak için."

"Düğün hediyem mi?" Ona göz kırpyorum.

"İnsanların evlendikten sonra bu tür hediyeleri değiş tokuş etmeleri adetten değil midir?"

"Öyle, ama hiçbir şey beklemiyordum. Karşılığında size verecek hiçbir şeyim yok."

"Senin varlığından başka hiçbir şeye ihtiyacım yok."

Bu kadar basit ve içten söylenen bu sözler karşısında benim de yanaklarım kızarıyor. Saraya yaklaşıyoruz ve Konsey'le karşılaşma düşüncesi midemi bulandırıyor. Elbette çoktan toplanmış olacaklar, çünkü gelir gelmez beni durdurmayı ve evlenmem için acele ettirmeyi planlamışlardı. Venniroth. Şimdiye kadar zaten evli olduğumu öğrenmişlerdir.

"Yine yanağını çiğniyorsun," diyor Arawn, kaşlarını bana doğru kaldırarak.

"Saraya vardığımızda Konsey'le ilgilenmem gerekiyor."

"Yalnız değil."

"Hayır." Uzanıp elini tutuyorum. "Yalnız değil."

Parmaklarını benimkilerin arasında dolaştırıyor. "Bu iyi hissettiriyor." "Öyle."

"Bunun gibi şeyler aşkı aç bırakmak yerine besler."

Kıvranıyorum. "Şey... evet." Geri çekilmeye başlıyorum ama o sıkıyor.

"Bu bağı koparmak için bir yılımız var," diyor, sesinde belli belirsiz bir çaresizlik. "Seni bir süre daha sevmeye hoşgörüsünü bana bahşet."

Kalbim onunkine doğru çekiliyor ve ben arabada öne doğru eğilirken o da benimle buluşmak için eğiliyor. Dudaklarımız usulca mühürleniyor ve öpücük boğazımda ılık bir bal gibi kayıyor, damarlarımdan damlıyor, kemiklerimi akkor bir neşeyle doyuruyor.

Arabanın pencerelerinden dışarıdaki seyirciler öpüştüğümüzü görüyor ve alkışlıyorlar.

Sarayın avlusunda, muhafızlar ve hizmetkârlardan oluşan bir topluluk bizi daha fazla tezahürat ve alkışla karşılıyor. Hessie öne doğru dans edip bana bir buket kış çiçeği uzatırken, Tilda kadife bir yastığın üzerine yerleştirilmiş taşlarımdan biriyle sakın bir şekilde ilerliyor. "Konsey'le görüşmeden önce bunu isteyeceğini düşündüm" diye fısıldayarak tacı benim için yerine yerleştiriyor.

"Sen bir cevhersin," diyorum ona.

"Bu da Lord Eş için." Tilda eliyle işaret etti ve hizmetkâr bir çocuk öne çıkarak Arawn'a gümüş yapraklardan örülmüş bir yüzük takdim etti. "Taç giyme töreninden önce Prens Aspen'e aitti. Konsey'de size eşlik edecekse, Lord Eş'in bunu takmak isteyebileceğini düşündüm."

"Bu mükemmel." Halkayı aldım ve Arawn'a döndüm.

Çoktan önümde, avlunun karlı parke taşları üzerinde tek dizinin üzerine çöktü.

Tacı saçlarının koyu dalgalarına yerleştiriyorum ve sonra çenesinden tutup yüzünü kendime doğru kaldırıyorum. İnsan görünümünde, yeşil gözleri koyu kirpiklerinin altında parlıyor. Kulak memelerindeki minik yeşil taşlar göz kırıyor ve uzun siyah saçları paltosunun omzuna dökülüyor. Bugün daha az tanrısal görünüyor, ama her santimiyle bir kral.

"Kalkın Lord Consort, sevgili kocam," diyorum usulca. "Ve bana Konsey Odası'na kadar eşlik et."

"Bu bir rezalet." Lord Venniroth neredeyse öfkeden titriyor. "Bu katıksız kibir, bu Konsey'i küçümseme, bu kriz zamanında uygunsuz bir eşleşme yapmak için aptalca, çocukça ısrar - neredeyse canavarca bir düzeyde aptallık!"

"Uygunsuz bir eşleşme mi dediniz?" Kaşlarını kaldırıyorum. "Yine de sen, Venniroth, babam olacak yaşa geldiğinde eş rolü için kendini öne sürecektin."

"Gerçekten de isterim. Çünkü sizin itidale ve rehberliğe ihtiyacınız var Majesteleri. Hiçbir şey bunu bu yabancıyla aceleyle evlenmenizden daha açık hale getirmedi. Aşık bir çocuktan biraz daha fazlasısınız, hayatlarla sanki kreşinizdeki oyuncaklarmış gibi oynuyorsunuz."

Birkaç konsey üyesi onun sözleri karşısında başlarını sallasa da masada onay mırıltıları dolaşıyor.

"Kendini unutuyorsun, Venniroth," dedi Lord Redglaive soğuk bir şekilde. "Kraliçe'yle konuşurken sözlerine dikkat et."

"Kraliçe mi?" Lord Venniroth ellerini havaya kaldırır. "Peki neden Kraliçe olsun ki? Bu Konsey artık bu hükümdarın beceriksizliğini ve çocukça inatçılığını görmezden gelemez. Kökeni belirsiz ve büyüğü şüpheli bir adamı getirdi ve ortaya çıkışının üzerinden bir hafta geçmeden onu Lord Eş yaptı bile. Buradaki kötülüğün gölgesini başka kimse göremiyor mu? İstila ediyoruz ve ele geçiriliyoruz, dostlarım. Bu en karanlık saatimizde, düşmanlarımız genç prensesimizi etkileyip kandırmak ve onun aracılığıyla tahtta hak iddia etmek için bir fırsat yakaladı. Egemen bir ulus olarak hayatta kalmak istiyorsak, bir araya gelmeli ve bu aptallığa bir son vermeliyiz. Bunu söylemek bana acı veriyor-" elini kalbinin üzerine götürdü- "ama Cerato Kraliçesi Vale'ye 'Güvensizlik' oyu verilmesini öneriyorum."

Arawn yanımda oturuyordu, heybetli ama sessiz bir varlık. Ama Venniroth elini kaldırdığında, Arawn yükseliyor, inanılmaz derecede uzun, siyah cüppeli ve baskın. "Yeter."

Venniroth'un kaldırdığı el değişmeye başlar. Parmak eklemleri şişer, incelmış deride kahverengi lekeler belirir ve parmaklar sanki yaşlılığın getirdiği acılarla hafifçe eğilir. Birkaç saniye içinde Venniroth'un eli ellili yaşlarının başındaki bir adamın güçlü elinden seksen yaşındaki bir adamın eline dönüşür.

Şok çığlıkları odayı doldurur.

"Lord Venniroth'un önergesini desteklemek isteyen var mı?" Arawn yeşil gözleriyle toplanmış konsey üyelerini tarayarak soruyor.

Kimse hareket etmiyor ya da konuşmuyor.

"Kraliçe son bir saattir seninle mantıklı bir şekilde konuşmaya çalışıyor," diyor Arawn. "Bu işe yaramadığı için başka bir şey deniyorum. Sanırım buna şüpheli büyü diyorsunuz." Venniroth'a başını sallıyor.

"Bana ne yaptın, şeytan?" diye ciyaklıyor Venniroth.

Arawn soğukkanlılıkla, "Mantıklı düşünmeyi seçerseniz, geri alınamayacak bir şey yok," dedi. "Konsey'in saygıdeğer üyeleri, varlığım ve yeni rolüm için daha minnettar olacağınızı düşünmeliydim. Lord Eş olarak, yardımınıza ihtiyaç duymanız halinde - diyelim ki eşleriniz, çocuklarınız, ebeveynleriniz, akrabalarınız, komşularınız veya arkadaşlarınız vebaya yakalanırsa - size yardımcı olmak için eşsiz bir konumdayım. Sevdiklerinizin hayatlarını avucumun içinde tuttuğum gerçeğiyle rahatlayın."

Bu üstü örtülü bir tehdit. Konsey beni desteklemezse, hasta akrabalarını bağışlama eğiliminde olmayacağını söylüyor.

Bu benim midemin kaldırmayacağı türden bir politika, genellikle kaçındığım türden. Ama kalbimin yaralı, intikamcı bir parçası Arawn'ın açıklamaları karşısında karanlık bir neşeyle mırıldanıyor. Onu azarlamıyorum ya da tehdidi geri çekmiyorum. Sadece onun yanında ayağa kalkarak uzun toplantı masasının etrafındaki insanları inceliyorum.

"Güçlü biriyle evlenmemi istedin," diyorum. "Beni destekleyecek ve bu krallığı yeniden hayata döndürmeme yardım edecek biriyle. Sorumluluk yükünü taşımama yardım edecek biri. İşte o burada. Ve ikimiz de burada kalacağız. Hepiniz dağılabilirsiniz. Muhafızlar, lütfen Lord Venniroth'a saraydan çıkarken eşlik edin. Kraliçesine saygı duymayı öğrenene kadar saraydan ve konseyden men edilmiştir."

Konsey üyeleri, Arawn'a şaşkın bakışlar atarak azarlanmış çocuklar gibi dağılırlar. Muhafızlar, Lord Venniroth'un onursuz itirazlarına rağmen onu odadan dışarı çıkarırlar. Lord Redglaive, Leydi Elanann ve Üstat Coors, birkaç kişiyle birlikte, ayrılmadan önce nikâhımı kutlamak için duraklıyorlar. Yokluğumda şehrin durumunu görüşmek üzere onlarla yarın için bir toplantı ayarladım.

Oda boşaldığında, kalbimde sevinçli bir parıltıyla Arawn'a dönüyorum.

"Beni destekleyen sihrin olmasaydı, bunu yapmaya asla cesaret edemezdim," diyorum. "Teşekkür ederim."

"Kutsal kocalar bunun için vardır." Ağzı bir anda yukarı kıvrıldı.
yan.

"Peki başka ne işe yarıyorlar?" Daha yakına kayıyorum, parmaklarım bir Ceketindeki düğme.

Eğilip saçlarımın kokusunu içine çektikten sonra fısıldıyor: "Bunlar sikişmek için."

Bacaklarımın arasında bir karıncalanma. "Akşam yemeğini odama getirtebilirim. Geç oldu ve uzun bir yolculuktan yeni döndük. Hastalarla ilgilendiğimize ve Konsey'le görüştüğümüze göre bu gece başka kimse bizi beklemeyecektir. Önerdiğin gibi yapabiliriz... ayrılmak zorunda kalmadan önce bir süre eğlenebiliriz."

"Aramızdaki bu düğümü çözmenin mümkün olmayabileceğini söylemiştin," diye mırıldanıyor. "Ve bu fiziksel temas sadece onu güçlendirecek."

Kendimi bırakmaya zorlamadan önce parmaklarım onun siyah cübbesinin kumaşına doğru kıvrılıyor. "Haklısın, elbette. Bu gece babamın eski odasında kalabilirsin, ben de benimkinde uyurum."

Başını sallıyor, boyun eğiyor ve sessizce odama dönüyoruz. Hessie bize özel yemeğimizi servis ediyor, ikimize de göz ucuyla bakıyor. Artık evli olduğumuz gerçeğine duyduğu hayranlığı ve sevinci gizlemeye çalışmıyor.

Yemeğin yarısında, sarayın baş yöneticisi bizi tebrik etmek için odama uğradı ve aynı zamanda ince bir azarlamayı da dile getirdi, çünkü yarınki düğün için yapılan tüm hazırlıklar artık işe yaramaz hale gelmişti.

"Düğünün neden bu kadar çabuk olması gerektiğini anlıyorum," diyor müdür. "Yine de çok yazık. Planladığımız bazı güzel şeyler vardı."

"İstersen yine de bir parti verebiliriz," diyorum ona. "Birleşme kutlaması. Ama kısa sürmesi gerekecek. Vaughn ve benim ilgilenmemiz gereken daha çok hasta var ve daha uzak kasabalara yapacağımız başka bir yolculuk için hazırlanmalıyız - bu sefer daha uzun bir aradan sonra."

Baş Yönetici neşelenir. "Evet, evet, sanırım bir parti tam da aradığımız şey olur. Planlarda bazı küçük düzenlemeler yapabiliriz - yarın öğlen, o zaman, Majesteleri. Lord Consort." Düşünceli bir şekilde bir lokma turta çiğneyen Arawn'a derin bir selam verir.

Müdür ayrıldıktan kısa bir süre sonra Hessie boş tabaklarımızı topluyor ve ateşle ilgileniyor. "Başka bir şeye ihtiyacınız olursa beni çağırın leydim. İyi uykular." Benden Arawn'a bakıyor ve odadan çıkmadan önce küçük bir şaşkınlık sesi çıkarıyor.

Kapı arkasından kapandığında, eteğimdeki birkaç kırıntıyı fırçalayarak aniden ayağa kalkıyorum. "Banyo yapacağım, sonra da uyuyacağım. İşim bittiğinde banyoyu kullanabilirsin."

Arawn bir kanepeye yayılmış, uzun bacak bacak üstüne atmış ve elinde bir kadeh şarap . Cevap vermiyor, sadece kadehin kenarından beni izlerken şarabı ağzına götürüyor. Bakışları göğsümde telaşlı bir sıcaklık yaratıyor.

Bedenimi saran arzu dalgalarına karşı kendimi çelikleştirerek odama gidip yeni gecelikler ve bir bornoz alıyorum. Sonra Ölüm Tanrısı'nın bakışlarının farkında olarak tekrar salona geçiyorum.

Banyo odasının kapısını kapatıyorum ve rahat bir nefes alıyorum. Hızlıca rahatlayıp çıplak tenime kadar soyunduktan sonra banyonun dolmasını bekliyorum. Küvetin yanında dururken, parmaklarımı cinsel organıma bastırarak oradaki uğultuyu dindirmeye çalışıyorum. Ama parmaklarım kayganlaşıyor ve içimdeki özlem dolu sızlanmaya engel olamıyorum.

İç çekerek banyoya giriyorum. Birkaç gündür bakımsız kalan yerlerimi tıraş ediyorum ve seyahatin kirini vücudumdan ve saçlarımdan temizliyorum.

Ve yıkanırken kocamı düşünüyorum.

Arawn ruhumda her daim var olan sızıyı dindiren kutsanmış bir rahatlama. Ama o bir merhemden daha fazlası. Ona hayranım ve saygı duyuyorum. İlgimi çekiyor, beni şaşırtıyor. İlerlemiş yaşına ve ölümlü dünyaya tuhaf bakışına rağmen, şaşırtıcı derecede anlayışlı ve ilk başta ona verdiğim değerden daha şefkatli. Bazen de sevimli bir şekilde saf olabiliyor. Buna bayılıyorum. Ve ona, bir erkekte hayal edebileceğim her şeyin çok ötesinde olan ilahi güzelliğe açlık duyuyorum.

Ama onun ve benim için kalıcı bir mutluluk olamaz. Aramızdaki bu şey ona Annwn tahtını kaybettirebilir ve Macha onun yerini almak için atlayabilir. Bu da ona üvey anneme, babama, sevdiğim herkese istediği her şeyi yapma hakkı verir.

Bunu onlara yapamam.

Arawn'ı ayartmamalı ya da bildiği tek hayatı terk etmesi için onu cezbetmemeliyim. Ondan dünyanın ruhlarının koruyuculuğunu savaş kışkırtıcısı bir tanrıçaya etmesini isteyemem.

Bir kez daha, başkalarının nihai iyiliği için çok istediğim şeyden vazgeçmeliyim.

Bu hiç adil değil.

Ama haksız ya da değil, Ölüm Tanrısı'nın kalbini kırmanın ve bana olan sevgisini yok etmenin bir yolunu bulmalıyım.

Kraliçe'ye olan arzum Ocağımın ateşi gibi, sürekli yanıyor, sönmüyor.

Kanepeden kalkıp banyo odasına girmemek ve onu küvetten çıkarmamak için elimden geleni yapıyorum. Ama yerimde kalmayı başarıyorum. İrade gücümü kutlamak için kendimi bir kadeh şarapla daha ödüllendiriyorum.

Ve sonra banyo odasından çıktı.

İlk gece giydiği kabarık bornozuna sarınmış halde, küçük çıplak ayaklarıyla halının üzerinden odasına doğru ilerliyor.

Saçları gümüşü ay ışığından bir şelale gibi. Yüzünü hafifçe çeviriyor, bakışları bana doğru kayıyor. Sanki beni bir kez daha görmeden odasına gitmeye dayanamıyormuş gibi.

Bu küçük bakış kontrolümü kırıyor.

Şarap fincanını yere çarpıp ona doğru sıçradım.

Bir gıcırtyla yatak odasına kaçıyor ve kapıyı kapatmaya çalışıyor ama benimkine kıyasla çelimsiz bir kuşun gücüne sahip. Zorla içeri giriyorum, bornozunun yakasını iki elimle kavırıyorum ve omuzlarından aşağı doğru çekiyorum. Altında ince bir gecelik vardı.

"Arawn," diye soluk soluğa bağılıyor, gözleri kocaman. ". Senden vazgeçmek zorundayım."

"Öyle mi?" Çenesini kavırıyorum ve dudaklarının dolgunluğunun tadını çıkararak ağzını öpüyorum. "Neden?"

"Ben-um-"

Onu birkaç kez daha öpüyorum, narin kumaşın arasından göğsünü avuçluyorum.

"Bazı nedenlerim vardı," dedi pantolonunun altından. "İyi nedenler-ahlaki açıdan çok dürüst ve özverili-"

"Devam et." Bornozu bir kenara atıp onu kucağıma alıyorum ve yatağının yastıklarına yatırıyorum. "Dinliyorum."

"Sen bir canavarsın." Nefes nefese, yarı gülerek ama sesinde gözyaşları da var. "Bunu yaparak riske attığımız herkesi düşün. Krallığınızdaki ruhlara karşı sorumluluklarınızı düşünün."

Şimdiye kadar giysilerimi çıkardım ve taktığım gümüş halkayı bir kenara bıraktım.

"O ruhlar hayatlarını yaşadılar," diyorum vahşice, geceliğini beline kadar sürükleyerek. "Yediler, içtiler ve seviştiler. Binlerce insan deneyimi yaşadılar. Karşılaştırıldığında ben çok az şey yaşadım. Rolüme, amacıma sadık kalmaya çok odaklandım."

"Ben de." Hıçkırarak nefes alıyor. "İyi deneyimlerim oldu ama onları zar zor hatırlayabiliyorum Arawn. Sanki son dört ay, daha önce yaşadığım her güzel şeyin anısını bulanıklaştırdı ve bozdu ve ben buna dayanamıyorum. Tüm güzel yıllarımı veba mahvetti Arawn. Bu yüzden ondan nefret ediyorum. Pek çok nedenden ötürü tanrılardan nefret ediyorum -Beirgid'den ve Macha-"

"İsimlerini söyleme." Ağzımı karnının yumuşak derisine bastırıyorum. "Ama evet, ben de onlardan nefret ediyorum."

"Benden çok şey çaldılar. Bizden."

Ayağa kalkıyorum, avuçlarımı titreyen bedeninin iki yanındaki şilteye dayıyorum. Gözleri yaşlarla parlıyor, ıstırap ve öfke birbirine karışmış.

"Ama bunu alamazlar," diyorum şiddetle. "Bu anı ikimizden çalamazlar. Bu iyi bir şey ve onlar *sayesinde* ve onlara *rağmen* oldu. Onlara birlikte meydan okuyalım, sen ve ben. Tanrılara meydan okuyalım, ritüel büyü yasalarına meydan okuyalım, kaderin kendisine meydan okuyalım. Bu eylemle kendimizi müttefik ilan ediyoruz, evrene karşı birlikte. Şimdi sana yemin ediyorum, sevgilim, Kraliçem, Macha'nın planını bozmanın bir yolunu bulana kadar dinlenmeyeceğim."

"Sence bir yolu var mı?" Gözleri umutla açılıyor ve onun sönmeyen ruhuna olan sevgimden neredeyse güleceğim.

"Eğer varsa, onu keşfedeceğim. Şimdi seni tatmama izin verecek misin küçük dişi, yoksa bu ayrıcalık için yalvarmalı mıyım?"

Yavaş bir gülümseme ağzını kavislendiriyor - bir kraliçenin ve bir asinin gülümsemesi. Onu seviyorum, bu gül ve çelikten yarattığı, bu ay ışığı ve gölgeden oluşan ruhu.

Bacaklarını daha geniş açarak aşkımı kabul ediyor.

Dilimle seksini yıkıyorum, dış dudaklarının kalınlığının tadını çıkarıyorum, narin, uysal iç kıvrımlarını bir kenara süpürüyorum. Yarığını okşuyorum, narin tomurcuğunu kemiriyorum, nefes nefese kalana, parlayana, kabarana, inleyene ve benim için yalvarana kadar onu zirveye doğru kandırıyorum.

Ve sonra kendimi onun bedeninin mutluluk verici karşılamaının derinliklerine bırakıyorum.

Bilincim evrenin karanlık kalbinden çıktığından beri uyuyor ve onu bekliyordum. Ve şu anda tahtımı, evimi ve Annwn'daki tüm ruhları kaybetsem de umurumda değil, yeter ki *ona* sonsuza dek sahip olabileyim.

Sanki ne düşündüğümü biliyor gibi. Sanki düşüncelerimi gözlerimden okuyabiliyor. Kalçalarım daha hızlı sallanırken, bedenim onunkinin içinde erirken yüzümü iki eliyle kavırıyor.

"Seni seviyorum Arawn," diye mırıldanıyor. Sıkı, güçlü kelimeler. Geleceğimi seve seve kazığa oturttuğum bıçaklar.

Patladım, bir fiskiye serbest kaldı, salgımı onun içine fişkırttım. Vale'in başı yastıklara yaslanıyor, benim için çözülürken kirpikleri kapanıyor, şiddetli bir coşkuyla titriyor.

Bedenim onunkine gömülüyor. Beni kollarıyla sarıyor, yanağını yanağıma bastırıyor.

Kulağına, zamanın başlangıcından beri yaşayan ya da ölü hiçbir varlığa söylemediğim sözleri üflüyorum.

"Seni seviyorum."

Bir süre sonra yanına uzanmak için hareket ediyorum ve bir süre birbirimizin teninin ve sıcaklığının tadını çıkarıyoruz. Enkarnasyonumdan önce asla hayal edemeyeceğim basit bir zevk.

"Senin diğer gücün hakkında düşünüyordum," diye mırıldanıyor Vale. "Yaşam ışığı. Yaşam Dışı yaratıkları zehirlemesinin yanı sıra bitkilerin büyümesine de yardımcı olduğunu söylemiştin."

"Evet."

Sanki bir şey çalışıyormuş gibi dudaklarını birbirine bastırıyor. "Ne oldu?" Bir dirseğimin üzerinde durup onun görüntüsünü içime çekiyorum,

pembe ve doygun, yumuşak ve güçlü ve düşünüyor, hep . "Söyle bana, küçük geyik."

"Pazarlığımıza daha eklemem yanlış olur," diyor.

Göğsümden bir kıkırdama geçiyor. "Bunu zaten ekledik. Biraz daha ne?"

"Ama bu senin için adil değil. Senden her şeyi düzeltmeni bekleyemem."

"Çağrıldığım birkaç sefer dışında insan işlerine hiç karışmadım. Küçük bir müdahale için geciktim." Ellerimi başımın arkasında birleştirerek arkama yaslanıyorum. Vale ayağa kalkıyor ve ben anında onun göğüslerinin kürecikleri tarafından büyüleniyorum. Ama kendimi onun ciddi yüzüne odaklanmaya zorluyorum.

"Halkım açlıktan ölüyor, Arawn. Yaz ortasında veba başladığında, hastalık çiftçilerimizin gücünü elinden aldı. Özellikle hasat zamanı geldiğinde ve az sayıda işçi olduğunda yiyecek arzı zarar gördü. Bütün mahsul tarlada kaldı ve bozuldu. Şu anda kış mevsimindeyiz ama biz küçük bir kuzey kıtasıyız; soğuk mevsimlerde gıda tedarikimizi artırmaya alışkınız. Büyük şehirlerin çoğunda kış ortasında ürün yetiştirmek için tasarlanmış seralar var ama onların ekim mevsimi de vebanın en kötü zamanlarında bizi teğet geçti. Seraların içindeki çok yıllık bitkiler, meyve ağaçları ve benzerleri de ihmal edildi."

Derin bir nefes alıyor ve bana cevap vermem için bir an veriyor. Ben cevap vermeyince devam ediyor. "Kardeşim tahta geçtiğinde, sera yataklarının ekimine ve diğer gıda üreten bitki ve ağaçların bakımına öncelik verdi. Ancak sebze tarhları çok geç ekildi ve bu bitkiler olgunluğa ulaştığında krallık çoktan açlıktan ölmüş olacak. Acaba... mümkün olabilir mi... Ama bunu isteyemem, çünkü zaten çok şey yaptınız ve ulaşmamız gereken daha çok köy var."

Parmağımı dudaklarının üzerine koyarak doğruluyorum. "Krallığın geri kalanını gezip hastalarla ilgilenirken, bahsettiğin seralara da uğrayacağız. Bitkilerin büyüme döngüsünü hızlandırmak ve onları hızlı bir şekilde olgunluğa getirmek için yaşam ışığını kullanacağım. Bu konuda çok yetenekli olacağıma söz veremem.

-Antimajimi nadiren kullanırım. Ama elimden geleni yapacağım. Bahar geldiğinde tarlalara da yaşam ışığı saçacağım."

Yüzünde bir sevinç patlaması, görkemli, parlayan bir umut. "Sen halkımın kurtarıcısısın, gerçekten. Sanki sana tapmam gerekiyormuş gibi hissediyorum."

Kısa süre önce doruğa ulaşmış olmama rağmen, onun sözleriyle sikim kabarıyor. Vale boyumdaki belirgin hareketi, kalkışı ve sertleşmeyi fark etti.

Bana sinsi bir gülümseme veriyor, kirpikleri gözlerini kapatıyor. "Sanırım sana nasıl teşekkür edebileceğimi biliyorum."

Gecenin bir vakti, Kraliçe'nin diğer hizmetçisi Tilda'nın odanın yarı açık kapısına hafifçe vurmasıyla uyandım. Gece muhafızları onun arkasında duruyor. İçlerinden biri elini pelerinli bir adamın göğsüne koymuş, ilerlemesini ve Kraliçe'nin odasına girmesini engelliyor.

"Ne oldu?" diye mırıldanıyor Vale uykulu bir sesle .

"Hasta bir çocuk, Majesteleri," diyor Tilda. "Bir bebek. Lord Consort'un gelip ufaklığa elini sürmesini istiyorlar, yoksa sabaha kadar dayanamaz."

"Geleceğiz." Vale ayağa kalkmaya çabalıyor ama ben çoktan yataktan kalkmış, kıyafetlerimi giymiştim.

"Kal," dedim ona. "Uyu. Ben çocuğa bakacağım." "Emin misin?"

Alnından öperim. "Uyu."

Tilda'yı koridora kadar takip ediyorum. Muhafızlar Kraliçe'nin yatak odasının kapısını kapatıyor ve kapının iki yanındaki görevlerine devam ediyorlar. Koridorun biraz aşağısında, salonun girişini koruyan bir çift muhafız daha görmekten memnun oluyorum.

"Çocuğun haberini getiren adam bu," diye pelerinli adamı işaret ediyor Tilda, sonra da cübbesini daha sıkı sarıyor. "Sizi oraya götürecekt."

"Rahatsız ettiğim için bağışlayın lordum," diyor adam. Gözleri kırmızı çerçeveli, dudakları çatlamış. "Karım ve ben yıllarca çocuk sahibi olmaya çalıştık ve bu bizim hazinemiz, mucizemiz. Lütfen ona yardım edin."

"Bana nerede olduğunu göster."

Muhafızları ve Tilda'yı geride bırakarak, adamı koridorlar boyunca ve merdivenlerden aşağıya, sarayın henüz ziyaret etmediğim bir bölgesine kadar takip ediyorum. Hizmetçilerin odasına doğru gidiyor olmalıyız.

Yanımdaki adam çok hızlı yürüyor, neredeyse koşuyor. Ben ona ulaşmadan çocuğunun öleceğinden korkuyor olmalı. Karanlık bir koridorda aniden dönüyor ve ciddi bir şekilde koşmaya başlıyor, başka bir köşede kayboluyor.

Peşinden koşuyorum ama köşeyi döndüğümde onu göremiyorum. Koridor zifiri karanlık. İlâhi gözlerim karanlığı bir insanınkinden daha iyi delebilir ama her şeyi göremezler.

Hay sikeyim. Ne tarafa gitti?

"Neredesin sen?" Bağırıyorum.

En küçük kazıma sesi. Taş üzerinde deri topuklar.

Bir kumaş fısıltısı, bir hareket.

Etrafımdaki karanlıktan figürler yükselirken alarm zihnimde -çok geç- alevleniyor. Bıçaklar omuzlarımı, sırtımı, kollarımı ısırırken dayanılmaz bir acı vücuduma yayılıyor; biri göğsümü deliyor, iki kaburgamın arasından geçiyor ve kalbimin kalın, pompalanan kasını mızraklıyor. Bir kılıç yüzümü kesiyor, yarıyor, çenemi ve dişlerimi kırıyor. Keskin bir uç boğazıma çarpıyor ve kanım fişkırıyor, karanlıkta sıcak bir fiskeye gibi. Kanda boğuluyorum, kafatasım acıyla öyle dolu ki düşünemiyorum, büyüye, savunmaya odaklanamıyorum.

Yere yığıldım ve figürler beni bıçaklamaya devam etti. Etime ve parmaklarımın parçaları tamamen koparıldı.

Her yaranın içinden kemirici bir soğuk yayılıyor, asidik bir yanık damarlarımda eriyor.

"Sence bu yeterli mi?" diye fısıldıyor biri.

"Eğer yaralar onu ele geçirmezse, zehir ele geçirecektir," diye cevap veriyor bir başka boğuk ses. "Şifacılar zehri temizleyemez."

"Biri kolumu kesti," diye yakınıyor üçüncü bir kişi.

"Ne bekliyorsun ki? Hava karanlık," diye kısık bir sesle bağırdı. "Kaza olması kaçınılmaz. Biriniz elini kessin. Kanıt olarak yanımızda getiririz ve paramızı alırız."

Biri bileğimi kavırıyor, derime soğuk bir kenar koyuyor ve etimi kesmeye başlıyor.

Ama o birkaç dakika, yaşadığım şoku ve çığ gibi büyüyen acıyı atlatmam için yeterli oldu. İyileşmeye başladım bile, vücudumda dolaşan zehri yok etmeye başladım bile.

Çenemi sıktım, kendimi patlamaya bıraktım.

Koridorda yeşil ışık tutuşuyor ve saldırganlarımın ürkmüş yüzlerinde parlıyor. Kanımla lekelenmişlerdi ve ellerinde kan damlayan silahlar vardı. Işık tutuyor ve onun doğaüstü yeşil parıltısında ayağa kalkıyorum, boynumu bir yandan diğer kırıyorum, kırık çenemi yerine oturtuyorum. Benim

Yaralarım mühürleniyor, parmaklarım düzeliyor ve tekleyen kalbim düzenli pompalamasına yeniden başlıyor.

Saldırganlardan biri, "Mümkün değil," diye nefes alıyor.

Çift koç boynuzum saçlarımdan kıvrılıyor. Dişlerimin ve pençelerimin dışarı çıkmasına izin veriyorum. Gölgeler vücudumdan yılanlar gibi kıvranıyor, saldırmaya hazırlanıyor.

Adamlar dönüp kaçıyor.

Gölgelerimi peşlerinden göndermek, adamları kan gölümün içinden bana doğru sürüklemek çok kolay. Çılgılık atıyorlar, yalvarıyorlar. Hepsine sağırım.

İçlerinden birini hamamböceğine dönüştürdüm. Minik bacakları kana bulanıyor ve onu topuğumun altında eziyorum. Bir diğerini kediye, üçüncüsünü ise küçük gri bir fareye dönüştürüyorum. Gölgelerimle kedinin ağzını açıyorum ve fareyi boğazına tıkıyorum.

Gölgelerimin pençesinde kıvranan üç adam kaldı. İnleyene, ağlayana ve ölüm için yalvarana kadar bedenlerine zehirli, buz gibi bir umutsuzluk aşıyorum.

İlerledim ve içlerinden birini boğazından yakaladım. "Beni öldürmen için seni kim tuttu?"

"Lord-Lord Venniroth," diye hırıldıyor. "Seni kesmemizi ve zehirlememizi de söyledi. Şifacılar zehre karşı koyamaz. Hayatta olmamalıydın. Nesin sen?"

"Ben lanet olası ölüm tanrısıyım," diye hırlıyorum. "Ve Annwn'a ulaştığında, bu özel işi reddetmiş olmayı dileyeceksin."

"Merhamet," diye boğuluyor adam. "Ailem açlıktan ölüyor."

Bir an tereddüt ettim. "Diğer aileler de açlıktan ölüyor. Yine de krallığı kurtarmaya çalışan birini öldürecek kadar aptal değiller."

Parmaklarım bir çıt sesi duyana ve adamın kafası yana düşene kadar sıkılıp bükülüyor.

Kalan adamları solucanlara dönüştürüyorum ve onları koridorun zemininde kıvranmaya bırakıyorum. Kendi kanımla boyanmış giysilerimin uçuşan parçalarını giyerek geldiğim yoldan geri dönüyorum.

Beni buraya çeken hizmetçi kaçtı. Önemli değil, onu bir daha görürsem yirmi otuz yıl yaşlandırırım. Bu ona cinayete ortak olmamayı öğretir.

Kraliçe'nin süitine döndüğümde, muhafızlar ve Tilda görünüşüm karşısında dehşete düştüler. Onlara Kraliçe'yi uyandırmamaları için kesin emir verdim.

Gecenin geri kalanında odasının dışındaki nöbetçi iki katına çıkacak. Sessizce yıkanıyorum ve yeni kıyafetler giyiyorum. Sonra Tilda'yla koridorda buluşuyorum ve harap olmuş giysilerimi atması için ona teslim ediyorum.

Adamı buraya getiren ve beni uyandıran kişi o. Gitmesine izin vermeden önce, haince bir niyeti olmadığından emin olmalıyım.

Elimi alnının kahverengi tenine, beyaz buklelerinin hemen altına bastırıyorum.

Titriyor ama hareketsiz kalıyor.

Onun ruhunda bana ya da Kraliçe'ye karşı bir kötülük niyetini okumadım. Tilda suikast hakkında hiçbir şey bilmiyordu.

Ama ben başka bir şey görüyorum. Gizlenmiş bir şey.

"Sen sadıksın." Elim alnından çekiyorum ve geri çekiliyorum.

Tilda bana bakıyor, muhtemelen sırrını fark edip etmediğimi merak ediyor. Fark etmemiş gibi davranmanın bir anlamı olduğunu sanmıyorum.

"Kraliçe senin neler yapabileceğini bilmiyor mu?" Ben soruyorum.

Yüz hatlarını endişe kaplıyor. "Bahsetmeye bile değmez lordum. Gördüğünüz gibi içime kapanığım. Sessizliğim kimseye zarar vermez."

"Sanmıyorum. Şimdilik bu senin sırrın olarak kalacak."

Arkamı dönüyorum ama kolumu yakalıyor. "Lordum, muhafızlardan biri yolculuğunuz sırasında Kraliçe'nin yaralandığından bahsetti."

"Bu doğru. Neredeyse ölüyordu."

Tilda dudağını kemiriyor. "Bir dahaki sefere uzak köylere yapacağınız seyahatlerde ikinize eşlik etmek isterim. Kraliçe daha önce buna izin vermedi ama belki bir dahaki sefere onunla konuşursanız kabul eder. Böylece bana ihtiyaç duyması halinde yakınınızda olurum."

"Bence bu mükemmel bir fikir olur."

"Teşekkür , Tanrım," diye fısıldıyor ve reverans yapıyor.

"Şimdi gitmem gereken bir yer var." Muhafızlar duymasın diye sesimi alçaltıyorum. "Şafağa kadar dönmeyi umuyorum ama dönmezsem Kraliçe'ye Çukur'a gittiğimi söyleyin."

Aradığım şeyi en son gördüğüm yerde buluyorum; Annwn'ın puslu çimenlerinde, Vale'nin krallığına giden Çukur'un girişinin çok altında yatıyor.

Kemerime sokup, etrafımı tarıyorum.

Annwn'ın girişinde her zamankinden daha fazla sis dönüyor. İnce, akıldan çıkmayan sesler sisin içinde dolaşıyor - huzursuzluk ve kederin feryatları.

Vale ve benim korktuğumuz gibi oldu. Macha ruhların Fırınımdan geçip ebedi istirahatlerine gitmelerini engelliyor.

Bu ruhları huzurlarından mahrum etmek akıl almaz bir zulümdür. Buna katlanmayacağım.

"Ölümlüler âleminin ruhları," diye sesleniyorum yankılanan ilahi ses tonumla. "Ebedi istirahatiniz için beni takip edin."

Hevesli fısıltılar ve iç çekişler sisli topluluğu titretiyor ve ben Fırın'a doğru ilerlerken ruhlar da beni takip ediyor.

Macha, Fırın'ın önünde bir tür taht kurmuş; kanlı kristallerden, paslı kalkanlardan ve iskeletlerden yapılmış bir koltuk. Üzerine yayılmış, bacaklarını kolçağın üzerine atmış, kanlı paçavralardan bir peştamal ve birbirine yakın insan kaburga kemiklerinden bir sutyen dışında neredeyse çıplak. Uzun siyah bir asayla Fırın'a girmeye çalışan ruhları kovuyor.

Ben yaklaşırken bana sesleniyor. "Ölümlü gelininin amından bu kadar çabuk mu bıktın kardeşim?"

"Hiç alakası yok."

"Seni gördüğüme şaşırdığımı itiraf etmeliyim." Keskin tırnaklarından birini ısıyor. "O şehvetli Lord Venniroth'a istediği tahtı nasıl elde edeceğine dair çok özel ipuçları verdim."

Bu kadar açık hareket ettiği için bir an için irkildim. Onun için riskliydi, bir insana benim ölümümü getirecek bilgiyi pervasızca vermek. Sanırım hilesi başarılı olursa diğer tanrıların bunu görmezden geleceğini umuyordu, çünkü Vale'ye ya da bana kendisi saldırmadı.

"Venniroth peşimden zehirli kılıçlarla altı adam gönderdi," diyorum. "Bana acı verdiler ama kolayca üstesinden geldiler."

"Lanet olsun. Ona kızı öldürmenin ikinizin de sonunu getireceğini söyledim. Sanırım onu bağışladı ve doğrudan senin peşine düştü, aptal. Belki de o da gibi kıza ." Dudaklarını somurtarak uzattı. "Bir erkeğin onu *neden* istediğini anlamıyorum."

Dilimden kelimeler dökülüyor, Vale'nin iyiliği, nezaketi, cesareti, adanmışlığı hakkında kelimeler; ama bu övgü dolu sözler boşa gidecek.

Macha'nın kulakları, bu yüzden onları tekrar yutuyorum.

"Seni tekrar gördüğüm için üzgün değilim." Macha formuma bakarken kirpikleri titriyor. Üzerimde ince bir tunik var, bana dar geliyor, arkası kanatlarım için yırtmaçlı. Giydiğim pantolon da çok dar.

"Hayatta kaldığına göre," diye devam ediyor Macha, "belki daha önceki teklifimi tekrar tartışabiliriz. Görünüşe göre bağlılıktan hoşlanıyorsun. Amcığımın verdiği nihai zevki bir kereliğine tatmak yerine, sana sonsuza dek yanımda hüküm sürme şansı sunsam nasıl olur?"

İçimden alaycı bir kahkaha patlıyor. değil. Kız kardeşimin bana yaptıklarından sonra, Vale'yle ilişkim hakkında bildiklerinden sonra bunu teklif etmesi bile çok saçma.

Macha'nın sinsi sırıtışı bir anda parlamaya dönüşür.

"Bunu neden göremediğini anlamıyorum. ne kadar da benziyoruz. Senin alanın ölüm, benimki ise savaş. İkisi birbiriyle yakından bağlantılı. Eğer bu kadar inatçı olmasaydın, ikimiz Annwn'ı paylaşabilirdik. Neler yapabileceğimizi bir düşün! Elinin altında hazır bir ordu var kardeşim. Ölülerden oluşan bir ordu! Tüm ölümlüler alemini ya da diğer tanrıların alemlerini istila edebiliriz."

Kalbimdeki alarm kıvılcımları eğlencemi bastırıyor. "Evreni yok edecek bir savaştan bahsediyorsunuz."

"Ölümlü savaşlarından bıktım. Çok küçükler. Daha büyük bir şeye ihtiyacım var, Arawn. Çok sıkıldım. Sen de sıkılmadın mı?"

"Hayır. Çağrılmadan önce huzur içindeydim ve şimdi kendimi uyanık hissediyorum. Sanki gerçek varlığım daha yeni başlamış gibi."

Tahtta doğruldu ve bana baktı. "Hepsi o ölümlü yüzünden mi? O süt derisi ve kemik çubuklarından başka bir şey değil, kardeşim."

"Bu onun nasıl görüldüğüyle ilgili değil," diye homurdanıyorum. "Gerçi ben onu güzel buluyorum. Bu onun kim olduğuyla ilgili. Ruh güzelliği. Senin sahip olmadığın bir şey, eğer sahip olduysan bile."

Bakışlarını tutuyorum ve aniden Macha'nın doğasının daha önce hiç görmediğim kadar derinlerini görüyorum.

Söylediği gibi sadece sıkılmış değil. İçi boş. Boş. Çorak ve acılı - uçsuz bucaksız, kavrulmuş bir çorak arazi, acıma ya da tutkudan yoksun bir genişlik. Kudurmuş bir vahşi doğa.

"Sana ne oldu?" Soru, ben onu durduramadan benden kopup gidiyor.

Gözleri ve yüzü bir anda ölü gibi oldu. O gözlerden bana o kadar çok şey bakıyor ki, içimi bir korku, ölümün ötesinde bir dehşet kaplıyor. Çılgılık atmak istiyorum. Ben, ölüm tanrısı, bir an için dehşete düşüyorum.

"Yurstin'in sürtük prensesi bir keresinde kanımın bir kısmını toplamıştı." Macha'nın sesi de bakışları kadar boş. "Bunun sadece seks sırasında kan oyunu olduğunu sanıyordum. Ama birazını sakladı ve birisine bıçakla büyü yapması için para verdi. Beni terk edeceğini söylediğinde ona saldırdım ve o da bıçağın kenarıyla beni sıyırdı. Zar zor bir sıyrık, ama tanrı kanı bıçağının bizim türümüzden birine ne yaptığını bilirsiniz. Hayati bir şeyi delip geçerse anında yok eder. Derimize değmesi bile bizi anında bilinçsizliğe sürükler."

Tırnaklarını kendi yüzünde gezdirerek derin oluklar açıyor. Acıyı fark etmemiş gibi görünüyor.

"Ölümlü zamanın birkaç yılı boyunca bilinçsizce yattığım diyarıma geri uçurulduğum. Sonunda iyileşip uyandığımda, farklıydım. O bıçak benden bir şeyler almıştı. Kim olduğumu kaybetmiştim. İntikamımı eski sevgilimden almaya gittim ama o kendini çok iyi korumuştum. Bu planı tasarlamak ve onun canını almak için biraz düşünmek ve plan yapmak gerekti. Sarayına girip ölümünü izlemek istedim; yüzümü görsün ve onu kimin öldürdüğünü anlasın istedim. Ama orada eski ritüel vardı, bu yüzden içeri giremedim. Hâlâ da giremiyorum. Ama önemli değil, o artık orada değil. O burada."

"Sadece heyecan ve ölümsüz bir ordu arzulamıyorsun," diyorum yavaşça. "Annwn'ın hükümdarı olduğunda, Fırın'ın ötesindeki ruhlara ulaşabileceksin. Bu gücü istiyorsun, böylece eski sevgilini bulabilir ve ona büyük intikamını anlatabilirsin."

"Şimdi anlıyorsun." Macha bana gülümsüyor, parlak, sahte bir şekilde. "Onun gözlerinin içine bakmalı ve sadece onun sonunu garantilemek için kaç kişiyi öldürdüğümü söylemeliyim. Evlat edindiği krallığın korkunç kaderini ona anlatmalıyım. Ve sonsuza kadar enfes bir işkence çekmesini sağlamalıyım. Tüm bunları istiyorum ve dünyaları sona erdirecek bir savaş arzuluyorum."

Coşkulu, neredeyse orgazmik bir iç çekişle başını geriye atıyor ve vücudu titriyor. "Bu mükemmellik olurdu. Ve ben seni istiyorum Arawn. Sen ve ben evrene bir yıkım felaketi getirebilir, sonra yeni bir çağın Kraliçesi ve Kralı olarak yükselebiliriz. Kendi tanrı ırkımızı yaratır, yeni dünyaları doldurmak için yeni yaratıklar tasarlarız. O zaman tekrar doyacağım." Beyaz parmakları göğsünü kavriyor, spastik ve pençeli, gözleri manik bir şekilde parlıyor

parlaklık. "O zaman ben de bir şey olacağım. Bu yankılanan boşluk değil, Arawn, bu sonsuz *hiçlik* değil."

Göğsüm sıkışıyor. Sanırım ona acıyorum.

Kız kardeşim farkında olmayabilir ama o ve Vale önemli bir açıdan birbirlerine benziyorlar. İkisi de büyük kayıplar yaşadı.

Aradaki fark, buna nasıl tepki verdikleri.

"Kendini bu şekilde geri kazanamazsın Macha," diyorum ona. "Enkaz ve yıkım, intikam ve şiddet, sana gerçekten haksızlık edenlere karşı uygulandığında tatmin edici olabilir. Ama Yurstin prensesi adil bir seçim yaptı, kendi yapması gereken bir seçim. Siz ona saldırana kadar o size zarar vermedi. Ve sen de onun sana açtığı yaranın intikamını almak için çok fazla masumu katlettin. Hiçbirinin tatmin etmemesine şaşmamalı. Bu adaletsiz, kuralsız ve affedilemez."

Macha tahtından kalkarak siyah asasını yere vurur. Koyu renk gözleri aniden kıpkırmızı parlıyor.

"Her zaman yargıç," diye alay ediyor. "Adil Arawn, Büyük Dengeleyici ve Ebedi Kaderlerin Karar Vericisi. Kendini her zaman hepimizden daha iyi gördün. Bu yüzden senden nefret ediyoruz, biliyorsun. Senden yayılan yargının mide bulandırıcı dalgalar halinde yayıldığını hissedebiliyoruz."

"Senden daha iyiyim, ama bir zamanlar düşündüğüm nedenlerden dolayı değil," diye cevap veriyorum. "Ve benim ne olduğum sizi sorumluluktan kurtarmaz. Eğer kardeş tanrılarımız kendi ihtiyaçlarını ve zevklerini daha az, insanların ihtiyaçlarını daha çok düşünselerdi-"

"İnsanlardan *bıktım* usandım." Üst dudağı bir hırıltıyla kasılıyor. "Zayıf, miyavlayan, inançsız, değersiz yaratıklar. Beni iğrendiriyorlar. Ve sen de insanlık kokuyorsun, Arawn. Orospunun yarım yamalak yarasından çıkan balçık kokuyorsun. Onun sürekli çürüyen eti gibi, veba lekeli dili gibi kokuyorsun."

İçimde bir öfke fırtınası kopuyor. Vale'yle aramdaki bağ her geçen saniye daha da güçleniyor, ama ben sağlam duruyorum.

"Benim diyarımı terk et, Macha," diyorum.

Sırıtarak tekrar tahtına uzanıyor. "Neden beni yapmıyorsun?"

Kendimi ondan daha güçsüz sanıyordum. Ve çağırma ritüeli ve ek etkileri tarafından bastırıldığım için her zamankinden daha zayıfım. Ama savaş tanrıçasının içini gördüm ve eskiden gücünün olduğu yerde yatan boşluğu biliyorum.

Tanrılar pek çok yerden güç alırlar; bizim diyarlarımızdan, yıldızlardan, karanlıktan, içsel doğamızdan, evrende bize biçilen rollerin yerine getirilmesinden.

Ve ibadetten güç alırız.

Asırlardır bana tapılmadı. Orada burada bir avuç takipçim var; çoğu da cani, ahlaksız, sapkın tipler. adanmışlar değil.

Ama bugün Cerato halkının övgü ve minnettarlığını içime çektim. Vale ve ben evlendikten sonra kraliyet şehrinden geçerken, hayal bile kadar çok miktarda içime çektim.

O zaman bunu hissedebiliyordum -zincirlere rağmen vücudumda taze bir güç dolaşıyordu.

Şimdi hissediyorum. Bir doluluk, bir kudret rezervi.

Macha'nın sırtışına kendi sırtışıyla karşılık veriyorum. "Kazandığını, beni tuzağa düşürdüğünü sanıyorsun. Vale'yi öldürebileceğini, böylece beni de öldürebileceğini ya da onu sevdiğim için tahtımdan feragat etmek zorunda kalacağımı sanıyorsun."

Kelimeler beni heyecanlandırıyor. Onların mucizesini hala zar zor kavrayabiliyorum.

"Onu koruyacağım," diyorum. "Her an onun yanında olacağım. Onu doğrudan yok edemezsiniz ve gönderebileceğiniz herhangi biri beni geçmek zorunda kalacak. Onun ve benim, çağrıma eklediğiniz bu büyüden kurtulmanın bir yolunu bulmak için tam bir yılımız var ve inanın bana, bir çıkış yolu bulacağız. Vale'yi tutacağım ve Annwn'ın kontrolünü sürdüreceğim."

"Gülünç derecede iyimsersin," diye alay ediyor Macha.

"Umutluyum," diyorum. "Bu benim yılmaz Kraliçemin kutsanmış bir özelliği. O yanımdayken her şeyi yapabilirim. Büyünü tersine çevirmenin bir yolunu bulabilirim. Ve bunu yapabilirim."

İki elimi de kaldırıyorum, avuç içlerim dışarıda.

Kıvranan gölgelerle bezeli yeşil ateş, yakıcı bir yay çizerek benden dışarı doğru fırlıyor.

Macha'nın şok olmuş, dehşete düşmüş yüzünü bir an görebiliyorum, sonra o, asası ve tahtı parçalara ayrılıyor ve dumanlar içinde eriyip yok oluyorlar.

Yok edilmedi, sadece şimdilik kendi diyarına geri sürüldü.

Ellerime bakıyorum, kalbim heyecanla çarpıyor. Tazılarımın yardımı olmadan onu kendim kovdum.

Gerçek, minnettar insan ibadetinin gücü budur.

Ölümlü aşkın gücü.

Bir adım geri çekilip puslu ruhlardan oluşan kalabalığın Fırın'a doğru ilerleyişini ve her seferinde bir tanesinin ebedi kaderlerine geçişini izliyorum.

Macha'ya söylediğim cesur sözlere rağmen, Vale'yi güvende tutma yeteneğime güvenmiyorum.

O çok şefkatli bir kraliçe, her zaman insanların arasına dalıp onlarla yüz yüze konuşuyor, karşı çıkanları nezaket ve anlayışla karşılıyor.

Onun merhameti tehlikeli. Dinleyeceğini bilsem daha dikkatli olması için ona yalvarırdım.

Ama halkının ona bu şekilde ihtiyacı olduğuna inanıyor; erişilebilir, dinlenebilir, onlarla birlikte yürüyebilir.

O çok kırılgan. Tek bir ok onun sonunu getirebilir, ya da zehirli bir yüzüğün çiziği. Bir şekilde ona bir bağlama işareti koyabilmek için neler vermezdim. Ama yapamam. Mevcut sözleşme ve aramızdaki yaşam bağı buna izin vermez.

Neyse ki Cerato'daki insanlar Kraliçe'ye güvenmeye daha meyilli görünüyorlar, artık aralarındaki çalışmaların meyvelerini vermeye başladı. Kraliçe'nin hayatına yönelik başlıca tehlike, rakibi Lord Venniroth, Macha'nın peşimizden gönderdiği diğer "köpek".

Kardeş tanrıçam bu çatışmayı yapmaya cesaret edebileceğini düşündüğümün ötesine taşıdı bile. Ve böylesine şiddetli bir şekilde krallığına geri sürüldükten sonra, bana on kat daha fazla kızacaktır. Belki de onu kışkırtmamalıydım.

Kısa bir süreliğine, benim saldırımla zayıflayacak. Bu arada, acil insan tehdidiyle ilgilenmeliyim-Venniroth.

Macha'nın dediği gibi, Vale'nin peşinden gitmemesi garip. *Peşimden* suikastçılar gönderdi. Bu da hala onunla evlenmek istediğini ve beni yolundan çekmek istediğini gösteriyor.

Tahta geçmek için evlenmek, Kraliçe'yi öldürmekten ve tahtı şiddet yoluyla ele geçirmekten çok daha kolaydır. Kraliçeyi öldürürse halkın onu hükümdar olarak kabul etme ihtimali azalır.

Ama Venniroth beni, Cerato'nun son kurtuluş şansını feda etmeye hazırdı. Ya krallığın refahını gerçekten umursamıyor ya da kişisel zafer ihtiyacı muhakemesini gölgeleyip onu pervasızlaştırdı.

Sanırım Lord Venniroth ve benim konuşmamız gerekiyor.

Tüm bunları Çukur'dan yukarı, karlı orman ve tarlalardan geçip kraliyet şehrine geri dönerken düşünüyorum. Şafak öncesi karanlığının buzlu pençeleri tenime batıyor. Uçarken sadece tuniğimi giyebiliyordum; Vale'nin bana verdiği yeni paltoya zarar vermek istemiyordum. Ama şehre yeterince yaklaştığımda yere iniyorum, kanatlarımı yok ediyorum ve paltomu sakladığım yeri buluyorum. Dondurucu gecede bir ağaç dalının üzerinde yattığım için soğuktu ama yine de üzerime çekip düğmelerini ilikledim.

Çöp kapısındaki muhafızlar gördüler ve dönüşümü sorgulamadılar. Hatta kapıyı bana hızla açtılar ve ben geçerken eğilerek selam verdiler.

"Selam, Lord Consort." Sesleri saygılı ve alttan alta bir heyecan akımı taşıyor.

"Size de selam olsun," diye cevap veriyorum.

Ölümlü düzlemde genellikle yaşadığım taşlaşmış korku ya da dehşet yerine, görünüşüm karşısında duyduğum bu tür hoşnut bir hayranlığa alışabilirim.

Kabul ediyorum, Ceratalıların hiçbiri benim gerçekte kim olduğumu bilmiyor. Ama bu onların saygı ve ibadetlerini daha az hoş kılmıyor.

Aklıma bir fikir geldi, duraksadım ve geri döndüm. "Lord Venniroth'un evini nerede bulabileceğimi biliyor musunuz?" Muhafızlara soruyorum. "Ve ödünç alabileceğim bir atınız var mı?"

Bana hem yön hem de bir at vermekten çok mutlu görünüyorlar. At, ölüm tanrısını taşımak zorunda kalmaktan pek hoşnut değil ama gözlerinin ve burnunun etrafına hayat ışığı uygulamasının onu çok daha sakinleştirdiğini keşfediyorum. Yeşil parıltı ona zarar vermiyor; aksine ona otlakları ve yaz mevsimini hatırlatıyor gibi görünüyor. Ya da ben öyle sanıyorum, çünkü varlığımı çılgılık atmadan ve kıpırdamadan kabul ediyor.

Yaşam ışığıyla daha fazla pratik yapmam gerekecek. Bunu her zaman işe yaramaz bir yetenek olarak görmüşümdür ama ölümlü düzlemde en yararlı özelliklerimden biri olabilir.

Bana ne oldu ki, yaşıyan insanlara yardımcı olmayı önemsiyorum?

Sonunda Venniroth'un evine varıyorum, şehrin zengin bölgelerinden birinde görkemli bir konak.

Bir gece bekçisi sokakta devriye geziyor ama ölüm uykusu onu kolayca yeniyor. Atımın dizginlerini bir kapı direğinin üzerinden sonra adımlarımı girişe doğru atıyorum.

Gölgelerim kilidi çabucak açıyor ve kimseyle karşılaşmayacağımdan ve alarm vermeyeceğimden emin olmak için evin içinden akan bir ölüm uykusu dalgası gönderiyorum.

Kısa bir aramadan sonra Venniroth'un odasını buluyorum; neredeyse eski kralın odasındaki kadar büyük, devasa bir yatağı olan zengin bir süit. Venniroth yatağın ortasında, gri ve hareketsiz bir şekilde yastıklara yaslanmış yatıyor. Yatağın etrafındaki perdeler açık. Bu adam, geceleri odasına girebilecek şeyleri görebilmek için sıcaktan vazgeçen bir adam.

Tek bir mum yakıyorum ve sonra ölüm uykusunu sadece onun üzerinden kaldırıyorum, evin diğer sakinlerini onun esaretinde bırakıyorum. Yatağının ayak ucuna yerleşip pençelerimi cilalı ahşap üzerinde şingirdatıyorum.

Venniroth anında uyanır. Eli yastığının altına dalar ve kısa bir hançer çıkarır. Önce yaşlı parmaklarıyla kavıyor, sonra yüzünü buruşturup kabzayı hâlâ güçlü ve sağlıklı olan diğer eline geçiriyor.

Beni tanıdığında, yüzünde şaşkın bir ifade belirdi.
yüz.

"Bu akşam erken saatlerde bazı arkadaşlarımla tanıştım," diyorum ona.

"Onlarla ," diyor kısık sesle. "Ama bu mümkün değil. Altı eğitilmiş adamlar..."

"Beni parçalara ayırdılar. Beni zehirlediler. Yine de buradayım."

"Mümkün değil," diye tekrarlar. Sonra bağırır, "Malen! Vor! Bana!"

"Muhafızlarınız ve hizmetkârlarınız sizi duyamaz." Sesim odayı dolduruyor, karanlığın vücut bulmuş hali. "Onlar uyuyor. Elinin dönüşümü bir uyarıydı ama sen buna kulak asmadın. Belli ki Kraliçe ve Taç'olan arzun düşündüğümde daha güçlü."

"Büyücü." Bıçağı bana doğru salladı. "İstilacı. Sen o kutsal olmayan büyüler diyarından, Terelaus'tan gelen iğrenç bir şeysin. Hikayeler duydum
."

"Ben sandığınız gibi biri değilim. Sizi gerçeğin tatmin etmesine de izin vermeyeceğim. Halkınıza ya da Kraliçe'ye zarar vermek niyetinde değilim. Ama senin öyle olduğuna inanıyorum."

Pençelerim perdeleri sürükleyerek yatağın köşesine doğru ilerliyorum. "Peşimden gönderdiğin adamları ben cezalandırdım. Bu konuda seni suçsuz bulursam haksızlık etmiş olurum. Ne de olsa hayatıma kasteden saldırıyı sen kışkırttın."

"Bana dokunamazsın." Venniroth'un sesi yükselir. "Ben Kraliçe'nin Konseyi'nin en nüfuzlu üyesiyim."

"Bunun gayet iyi farkındayım. Dediğim gibi, seni uyarmıştım." Yaşlı elini başımla işaret ediyorum. "Anlaşılan daha kapsamlı bir derse ihtiyacın var. Kraliçemi onunla tehdit ettiğin ilk anda o eli ."

Venniroth yatağın karşı tarafındaki yatağımdan dışarı fırlıyor. Ona acımasız bir gülümseme veriyorum, avını köşeye sıkıştırmış bir yırtıcının gülümsemesi, aslında bunun için en ufak bir umut yokken kaçabileceğine inanmasına izin veren.

"Bana dokunamazsın," diye tekrarlıyor. "Müttefiklerim var-" "Ama onlar burada değil."

Yutkunuyor. "Param var."

"İstemiyorum."

"Ne o zaman? Ne istiyorsun?"

"Gerçeği. Neden ölmemi istedin?" Ona doğru ilerliyorum ve o da büyük bir gardırobun yarı koruduğu bir köşeye sınıyor.

"Bu krallığın doğru bir şekilde, burada büyümüş bir adam tarafından yönetilmesini istiyorum, bir yabancı tarafından değil."

"Tahtı istiyorsun."

Gözleri sanki kaçmak için bir yol arıyormuş gibi çılgınca dalgalanıyor.

"Peki başka ne istiyorsun?" Artık neredeyse ona ulaşabiliyorum. "Söyle. Gerçeği söyle, bu seni ölümden kurtarabilir."

"İstiyorum-" Venniroth'un ağzı kısa beyaz sakalının altında bükülüyor. Bir zamanlar yakışıklıydı. Yaşı ve aşırı zengin yaşamı yüzünün şişmesine ve yer yer sarkmasına neden olsa da ölümlü standartlarına göre hâlâ öyle sanırım.

Ona uzanıyorum.

Bileğimi kesiyor, kan onun kıyafetlerine ve benim ceketime sıçrıyor. "Siktir," diye homurdandım. "Bu paltoyu seviyorum."

Yara neredeyse anında iyileşiyor ve parmaklarım boynuna çarpıyor. Diğer elimle bıçağını çeviriyorum.

"Başka ne istiyorsun?" Yüzüne doğru tısladım.

Bana tükürüyor, kıvranıyor ve kızarıyor.

"Onu arzuluyorsun. et. Tüm gerçeği söyle, yemin ederim hayatını bağışlayacağım."

Ama konuşmayacak.

Ben de avucumu alnına bastırdım.

Ve onun günahlarını okudum - hayal ettiğimden daha derin ve daha aşâğılık.

Onun anılarında Vale'yi görüyorum, siyah saçlı ve gülüyor, saray çeşmelerinden birinde iki arkadaşıyla oynuyor. Tahminimce on iki yaşından büyük değıl. Elbisesi ve pantolonu tenine yapışmış, neredeyse şeffaf, Lord Venniroth ise ilk anda şaşkınlıkla bir çitin arkasında durmuş onu izliyor.

Bu ilk seferdir ama Vale'yi yıllarca izler. Ve ona sahip olamadığı için, başka kızları alır - genç hizmetçiler, korkmuş ve geniş gözlü, gücünden bunalmış, onu inkar edemeyecek kadar ürkek.

En son işlediğı günah, Vale ile evlenebilmek için karısını zehirlemesidir.

Ve oğlu, onu vebadan koruma bahanesiyle zorla esir tutulmaktadır. Gerçekte, Otin Venniroth babasının saklamayı tercih ettiğı şeyleri biliyor. Bu yüzden bu eve hapsedilmiştir.

Keskin bir nefes vererek elimi Lord Venniroth'un alnından çekiyorum.

"Nesin sen?" diye fısıldıyor.

"İstemeyerek de olsa bana gerçeğı söyledin," diyorum. "Bu yüzden seni öldürmeyeceğim. Ama ömrünü kısaltacağım."

Ben geri adım atarken bile değışmeye başlıyor, eğiliyor, topal kemiklerine ve benekli, yarı saydam derisine kadar küçülüyor. Yaşlılıktan camlaşmış gözlerini kırpıştırarak bana bakıyor ve ince, çatlak bir korku çığığı atıyor.

"Vücudun yüz yaşına yaklaşan bir adamın vücudu gibi," diyorum ona. "Hiç beklemediğın bir anda idrar salgılamak dışında aletin çalışmayacak. Artık Konsey'bir koltuğın ya da krallığın işleyişinde herhangi bir söz hakkın olmayacak. Öldüğünüzde, ki bu çok yakında olacak, servetiniz oğlunuza miras kalacak. Hiçbir şey onun sizin iğrenç sırlarınızı ifşa etmesini engelleyemez. Tüm entrikaların ve sefil planların sona erdi. Bir daha asla Vale'ye ya da başka bir kadına dokunamayacaksın. Senin işin bitti."

Kapıya doğru ilerliyorum ama çıkarken duraklıyorum. "Öldüğünüzde ve Arawn'ın Ruhlar Fırını'ndan geçtiğinizde, hoş bir şey beklemeyin.

Yaşam Dışı Diyarı'nda ikamet ediyor. Sizin gibiler için hazırlanmış işkence yerleri var."

Lord Venniroth'u son gördüğümde, yatağa doğru sendeleyerek yürüyen, acısını ve öfkesini haykıran bir adamın zayıf gölgesiydi. Ama dişsiz, dili zayıf ve feryadı sözsüz bir şey.

Evden çıkıyorum, atıma tekrar binip saraya doğru yol alırken ölüm uykusunu üzerimden atıyorum.

Arawn yanımdaki yatağa uzanırken uyanıyorum.

"?" Mırıldandım. "Oh... Hatırlıyorum... hasta çocuk." "Hmm," diye mırıldanıyor. "Uyu, aşkım. Henüz şafak sökmedi."

Tekrar uyuyakalıyorum ve daha sonra uyandığımda onu yatağın kendi tarafında uzanmış, gözlerini tavana dikmiş halde buluyorum. Gözlerim kamaşmış bir halde doğruluyorum. Son zamanlarda o kadar sık şafak vakti kalkıyorum ki, vücudum içgüdüsel olarak zamanın gün doğumuna yakın olduğunu biliyor.

Uyku sersemliğiyle tökezleyerek tuvalete gittim. Döndüğümde bir lamba yakıyorum. Sonra yatağın kenarına uzanıyorum ve uzun beyaz saçlarımda bir fırça gezdirmeye başlıyorum.

Arawn otururken çarşaf lar hışırdıyor.

"Dün gece diğer işlerim bittikten sonra Pit'e gittim," diyor. "Sana bir şey getirdim."

Bir çocuğun hayatını bağışlamaktan neden "iş" olarak bahsettiğinden emin değilim ama bana ne getirdiğini görmek için dönüyorum.

Başparmağıyla işaret parmağı arasında tutuyor. Kardeşimin hançeri. Ölüm tanrısını çağırdığım gün yanlışlıkla çukura düşürdüğüm hançer.

Yaşam Dışı'nda bir yolculuk yaptı ve bana geri döndü.

Mantıksız bir şekilde, Aspen'in bir parçasına tekrar sahip olmak gibi bir his. Benim tatlı kardeşim, engin nezaketi ve içten iyi niyetiyle. Bazen gülünç olabiliyordu - beni ağrıyana kadar güldürebiliyordu - ama gerektiğinde fevkalade ciddiye. Bıçakla arası iyiydi ama

Bir savaşçı. Vahşi değil. Ben kullanmadan önce hançerinin hiç kan tadı aldığını sanmıyorum.

"Bulmuşsun," diye nefes alıyorum. "Arawn..."

Kabzayı kavrayıp yatağın üzerine diz çöküyorum, dizlerimin üzerinde öne doğru kayıyorum ve iki kolumu da ölüm tanrısının boynuna doluyorum. Aspen'in bıçağının ağzı Arawn'ın siyah saçının bir tutamına takılıyor.

"Bunun benim için anlamı çok büyük," diye fısıldıyorum.

Bana sarılıyor, kalbimi eriten nazık bir saygı ve sıcaklıkla bedenimi sarıyor.

Biraz geri çekiliyorum ve yeşil gözlerine bakıyorum. "Beni gerçekten seviyorsun, değil mi?"

"Seviyorum." Ama gülümsemesi hüznölü, bakışları endişeli. "Ve şimdi, karıcığım, karşılığında bir şey istemeliyim."

"Elimden gelen her şeyi yaparım."

"Rose'un sana verdiği kitabı yak. Beni çağırarak için kullandığın kitabı."

Bir hafta önce olsa talebini reddederdim. Ama şimdi anlıyorum. Kitabı kendim inceleyecek zamanım olmasa da, onu saklamak istemiyorum.

"Onu yok etmek seninle olan sözleşmemi bozmayacak ya da Macha'nın büyüsunü sona erdirmeyecek, değil mi?"

"Hayır," diye itiraf ediyor. "Sadece kimsenin onu tekrar kullanmasını istemiyorum."

"Anlıyorum." Aspen'in bıçağını çarşafın üzerine koyarak yataktan kayıyorum. Bir çekmeceyi çekip açıyorum, ritüel kitabını elime alıyorum ve şömineye doğru yürüyorum.

Bir an için tereddüt ediyorum, parmaklarımı ufalanan kenarlarda gezdiriyorum.

Kapaktaki baskılı rünlere dokunarak.

"Rose sana nereden aldığını söyledi mi?" Arawn soruyor.

"şehirde bir yerden. Küçük bir kitapçı ya da büyü satıcısı olabilir. Bana tam olarak nerede olduğunu söylediğini sanmıyorum."

"Bunu ona verenin kılık değiştirmiş Macha olduğundan şüpheleniyorum," diyor Arawn.

Kötü tanrıçanın arkadaşıma bu kadar yakın olduğunu düşünmek midemi bulandırıyor. "Sence seni çağırmanı o mu istedi?"

"Onun planının birçok katmanı olduğuna inanıyorum. O karmaşık bir varlık, kadim ve zeki. Ama zekâ bilgelik demek değildir ve üvey annenizin ona açtığı yara zihnini derinden yaralamıştır." Arawn yataktan kalktı ve iki eliyle büyük, oymalı karyola direklerinden biriyle çalışmaya başladı.

"Gerçek bir yaradan mı bahsediyorsun, yoksa mecazi yaradan mı?" Başımı eğerek kaşlarımı çatıyorum. "Ne yapıyorsun?"

Son bir çevirme hareketi yapar ve karyola direğinin yarısı elinde gevşeyerek ayrılır. Direğin içi boş.

"Bu da ne..." Elimdeki kitabı yarı yarıya unutarak bir adım öne çıkıyorum.

Arawn direğin içindeki karanlık boşluktan bir şey çıkarır; altın kabzalı güzel bir hançer. Kılıfı zarif bir şekilde işlenmiş, yarı değerli taşlar ve sedef kakmalarla süslenmiştir.

Arawn hançeri yavaşça yatağın üzerine, Aspen'in bıçağının yanına bırakır.

"Bu, üzerinde tanrıların kanı-Macha'nın kanı olan bir hançer. Üvey annen ilişkiyi bitirme niyetini açıkladığında, Macha ona saldırdı ve üvey annen de bununla onu çizdi. Bir çizik bir tanrıyı kendi alemine geri gönderir ve derin bir uykuya zorlar."

"Macha bu yüzden intikamını erteledi," diyorum. "Çizikten sonra iyileşiyordu."

"Evet. Üvey annen onun etini delmiş olsaydı, Macha tamamen yok olacaktı."

"Bu hançerin burada olduğunu nereden biliyordun? Macha mı söyledi?"

"Hançerin varlığından haberdar olduğunu sanmıyorum. Efsaneye göre bir hançer bir tanrı üzerinde kullanıldığında yok olurmuş. Ama belki de sadece onu sıyırdığı için sağlam kalmıştır. Macha muhtemelen yok edildiğini düşünüyor. Ama ben onun varlığını hissettim." Arawn gözlerinde ondan hiç görmediğim bir dikkatle silaha bakıyor. "Bu bıçak herhangi bir tanrıyı öldürebilir. Ama kanıyla büyü yapılan tanrı için çok daha güçlü ve tespit edilemez. Macha bu odada duruyor olsa bile, hançer saklı olduğu sürece onun farkında olmayacaktır."

"Üvey annem Macha'nın geri geleceğini biliyordu." Ritüel kitabını sıkıca kavıyorum. "Kendini korumaya hazırdı."

"Olman gerektiği gibi." Arawn'ın sesi derinleşiyor, karanlık bir uyarıyla. "İhtiyacın olursa diye bu hançerin nerede olduğunu bilmeni istiyorum."

"Seni öldürebilecek bir şey için bana güvenir misin?"

"Başka kimseye güvenmezdim."

Kalp atışlarım kelimelerle ve ses tonundaki güvenle hızlanıyor. Derin bir nefes alarak ona dönüyorum ve ayin kitabını yatak odamdaki şömineye fırlatıyorum. Közler tıslamaktan başka bir şey yapmıyor, ben de maşayı alıp

Altın alev dilleri kitabı yalayıp, kenarlarını siyahlaşıp kıvrılana kadar çiğneyene kadar.

"Macha sana doğrudan, kendi eliyle saldırırsa diğer tanrıların kızacağından bahsetti." Arawn'a dönüp gözlerine bakıyorum. "Eğer sana tanrı kanı hançerini verseydim ve sen de onunla onu öldürseydin, panteon senin için gelir miydi?"

"Beni bitirirlerdi, evet. Tanrıların birbirlerini yok etmesini engelleyen bir yasa var. Bu bizim en kutsal kuralımızdır."

"Yine de üç kız kardeşin senin için o çağırma ve bağlama ritüelini yaratabildiler. Ve Macha buna bir koşul eklemeyi başardı."

"Evet, çünkü bu ritüel ölümcül değil. Bu bir sıkıntı, ilahi bir şaka. Macha'nın eklediği büyüünün daha ciddi olduğu kesin, ancak belirli koşullar altında beni yalnızca savunmasız hale getiriyor. Beni öldürmüyor."

"Yani bu bir boşluk." Dudağımı çiğniyorum. "Ya Macha ölürse? O zaman büyüü bozulur muydu?"

"Olurdu."

"Nereden biliyorsun? Tanrılar daha önce öldü mü?"

Kabaca kıkırdıyor. "Çok soru soruyorsun, küçük dişi. Evet, tanrılar daha önce de yok oldu. Ben ve kardeşlerimin yanı sıra, panteonda küçük tanrılardan oluşan daha düşük bir kademe var."

Başımı salladım. "Büyükbabam bana onların bazı isimlerini öğretti. Granus, Mawr, Taliesen, Lleu, Ermae..."

"Evet. Birkaçının sonu geldi ve bunu yaptıklarında tüm aktif ritüelleri veya büyüleri de sona erdi."

"O zaman çok basit." Tanrı kanından bıçağı tutarak ayağa kalkıyorum. "Macha'yı öldürmeliyiz. O zaman aramızdaki yaşam bağı çözülür ve beni sevmene rağmen tahtını koruyabilirsin."

Bir elini uzun saçlarının arasında gezdiriyor. "Dediğim gibi, diğer tanrıların intikamını almadan Macha'yı öldüremem. Ve sen de insansın. Ruhun ne kadar güçlü olursa olsun, onunla yüzleşmek için çok zayıfsın. Seni öldürür ve benim de ölümüne sebep olur. Nefsi müdafaa yaparsa diğer tanrılar onu affeder. Ayrıca, o kılıçla onu yaralayabilecek kadar asla yaklaşamazsın."

"Üvey annem yaptı," diye mırıldandım.

"Çok samimiydiler. Ve Macha'yı baştan çıkarmaya çalışsan bile, ona boyun eğecek kadar aptal olacağını sanmıyorum. Şimdilik kendi krallığına çekildi ve sen oraya gidemezsin, anında delirirsin."

"O zaman onu bir şekilde dışarı çekeriz. Ona pazarlık yapmak istediğimizi söyleriz."

Arawn yüzünü buruşturur. "Bunu kabul etmeyecektir. Dün gece Annwn'da yaşadığımız karşılaşmadan sonra olmaz. Ona meydan okudum, hakaret ettim ve onu krallığımdan kovdum." İç çekerek ayağa kalkıyor. "Kılıcı saklı tut. Bir şeyler düşüneceğiz. Şu anda biraz kahvaltı etmeli ve hastaları ziyaret etmeye hazırlanmalıyız."

"Ve sonra düğün kutlamamız." Tanrı kanı kılıfın güzel işlemelerinin izini sürüyorum. "Giymek için babamın dolabında uygun bir şey aramalısın. Yine de kendi gardırobuna ihtiyacın var. Belki ben bu öğleden sonra saraydayken saray terzisini ziyaret edip bir şeyler sipariş edebilirsin."

Arawn bu fikirden etkilenmiş görünüyor. Kıyafet bulmak için yatak odamdan ayrılıyor ve ben de hançeri tekrar saklamak niyetiyle içi boş karyola direğine doğru ilerliyorum.

Tereddüt ediyorum, yanağımın içini hafifçe ısııyorum.

Sonra Aspen'in hançerini alıp sakladığım yere bırakıyorum. Godsblood hançerini de kalçama bağladım.

Vücudumu hızla yüksek çoraplar ve jartiyerlerle, uzun çizmelerle, bir kombinezonla, bir cüppeyle, kemerli bir üst elbiseyle ve bir eşarpla kaplıyorum. Kimse tüm bunların altında tanrı öldüren bir silah sakladığımı tahmin edemez; yine de silaha erişmek istersem, sadece eteklerimin altına uzanmam gerekir.

Arawn silahı hissedebilir. Yanımda olduğunu bilecek ama beni bundan vazgeçiremeyeceğine kararlıyım. Macha'ya yaklaşma şansım olursa, bıçağı görmeden önce onu kadar hızlı olmalıyım. Bir tehdit olduğumu düşünürse, beni öldürür ve Arawn'ın ölümüne neden olur.

Bu tanrıçayı yok etmek için aptalca, çırpınan girişimlerde kullanmayacağım. Arawn'ın hayatını bu şekilde riske atmam. Ama kader bana ikimizi de özgür kılmak için bir fırsat verirse, hazırlıksız da olmayacağım.

Vale'nin eteklerinin altında tanrı kanından hançerin varlığını hissediyorum ama bundan bahsetmiyorum. Eğer isterse, kendini daha güvende hissetmesine yardımcı olacaksa, ona durumumuz üzerinde küçük bir kontrol hissi verecekse, taşımaya izin verin.

Vale ve ben otobüsle şehir meydanlarından birine giderken silahın varlığı bilincimde bir kıymık gibi batıyor. Şehrin varlıklı bir bölgesinde, Lord Venniroth'la evinde yüzleştiğim yerden çok uzakta değil. Saat hâlâ erken. Venniroth'un hizmetkârlarının efendilerinin durumunu fark edip etmediklerini, onu tanıyıp tanımadıklarını merak ediyorum. Zar zor konuşabiliyor ama zihinsel yetileri hâlâ tam olarak yerinde olmalı. Yaşlanan bir kabuğun içine hapsolmak, kelimeleri zar zor oluşturabilmek, ancak içsel olarak keskin düşünme yeteneğine sahip olmak gerçek bir dehşet. Hayatıma yönelik vahşi girişim için mükemmel bir intikam ve lord hazretlerinin daha fazla zarar vermesini engelliyor. Gözlemlediğim kadarıyla yaşlı insanlar çok az şey yapabiliyor gibi görünüyor.

Vale bu sabah lacivert kadife bir elbisenin üzerine mavi ve altın işlemeli, tatlı, koyu kırmızı bir üstlük giyiyor. Omzuna topaz ve altın rengi ince bir broşla tutturulmuş bir pelerin ve parmaksız eldivenler giymiş. Beyaz saçlarının bir kısmı arkadan tutturulmuş, çoğunlukla gevşek dalgalar halinde ve birkaç küçük örgü var. Birkaç hasta çocuğun yanına çömelmiş, nefesi keskin soğuğa bulutlar üflüyor.

Hiç bu kadar güzel bir şey görmemiştim.

"Yakın dur," diye uyarıyorum onu, eğilip işaretimi küçüklerin üzerine koyuyorum.

Doğrulup veba kurbanlarının bulunduğu grubu taradığımda hiçbir tehdit görmüyorum, sadece donmuş kaldırım taşlarının üzerinde, battaniyelere sarılmış, başları sevdiklerinin kucağında yatan zavallı insanlar görüyorum.

Bugün çok daha küçük bir kalabalık var. Çalışmalarımın gözle görülür bir etkisi oluyor, bu da beni memnun ediyor. Titreyen eller ve yalvaran sözlerle bana ulaşan insanları başımla selamlayarak berrak, aydınlık havayı ciğerlerime çekiyorum.

Vale'ye dönüp bakıyorum, hâlâ iki çocuğun yanında çömelmiş. Korumalarından üçü hemen yanında, ben de ilerliyorum, avuç alnına alnına koyuyorum. Bir kadını es geçiyorum, çünkü bir keresinde öfkeyle oğlunun parmaklarını kırmıştı ve her gün kocasına vuruyordu. Ama diğerlerinin üzerine işaretimi koyarak onları bu veba yüzünden ölmekten kurtarıyorum.

keskin bir çığlık yankılanıyor. Bir adamın çığlığı, Vale'nin muhafızlarından birinin. Bağırışı daha fazla alarm çığlığıyla yankılanıyor ve midem dehşetle dalarak etrafımda dönüyorum. Daha önce Vale'nin adamlarından hiç böyle sesler duymamıştım.

Hastalardan birinin üzerine eğiliyor, hayır, onların üzerine yığılıyor. Korumaları uzanıp onu vebalı kurbandan uzaklaştırırken bile vücudu sarsılıyor.

Onu yerdeki bohçadan çıkarırlarken, vebalı kurbanın battaniyesinde büyük bir kan lekesi görüyorum.

Bir an için anlayamadım. Anlam veremiyorum.

Ama sonra güneş ışığı, vebalı kurbanın yaşlı elindeki bir bıçakta parıldıyor... aslında o bir vebalı değil.

Kapüşonu geri düşüyor ve yaşlı Venniroth'un buruşuk yüzünü görüyorum.

O buradaydı. Veba kurbanlarının arasında pusuya yatmıştı. Bıçak elinde. Ve Vale-

Bakışlarım ona, göğsüne bastırıldığı eline, parmaklarının arasından sızan kana kayıyor.

Korumaları onu tutuyor, yardım için bağırıyor, bir doktor çağırıyor. Farley arabadan bize doğru koşuyor, sürücü koltuğunun altında tuttuğu tıbbi kiti taşıyor. İçinde birkaç bandaj, birkaç yatıştırıcı krem var ama onun değişmiş kokusundan bundan daha fazlasına ihtiyacı olduğunu anlıyorum. Acilen bir şifacıya ihtiyacı var. Ölüm mikrobi şimdi den etrafında toplanmaya başladı.

Ve ben burada bir heykel gibi, bir aptal gibi dururken, karnımda mide bulandırıcı bir güçsüzlük başlıyor, içim içimi yiyor.

O ölüyor. Ve sonra ben de öleceğim.

Kör edici bir an boyunca hiçbir şey göremiyorum; Vale'nin ayaklarının dibinde yatan ve hâlâ bıçağını tutan yaşlı Venniroth'un buruşuk, dikenli sırtışından başka bir şey. Ben gittikten sonra evinden çıkıp burada beklemiş olmalı; Kraliçeme ölüm dağıtmak için beklemiş. Macha'nın ona verdiği görevi tamamlamak için.

Bu kadar zayıf bir bedende bile kötülüğün gücünü hafife almışım. Ona doğru hamle yaptım, başını iki elimle kavradım ve yana doğru kırdım. Omurgası patlar ve her şey biter. Öldü.

Onu dün gece öldürmeliydim. O zaman neden onu öldürmedim?

Benim hatam, benim hatam.

Çaresizce Vale'ye doğru dönüyorum, o gece yolda tazılarımdan biri pençeleriyle onu parçaladığında hissettiğim dehşetin aynısıyla sarsılıyorum. Ama hayır, bu daha kötü. Bu daha hızlı oluyor. Hızla battığını hissedebiliyorum.

"Biri şifacı ," diye boğuluyorum. "Bir cerrah, bir fizik-"

"Başka şifacı yok, Lord Consort." Konuşan muhafızın yüzü bembeyaz, Farley titreyen elleriyle sargı bezlerini açarken Vale'yi yarı tutuyor.

Muhafıza hırladım ve Vale'yi kendim tuttum, kaldırım taşlarının üzerine çöktüm ve onu kucağıma aldım, başı kolumda. "İçinizden biri bir at alıp saraya gitsin ve Kraliçe'nin hizmetçisi Tilda'yı getirsin. Hemen!"

Farley, Vale'nin göğsündeki bıçak yarasının üzerine sargı bezi yerleştirirken, muhafızlardan ikisi itaat etmeye koşar.

Gözleri faltaşı gibi açılmış, nefes almakta zorlanıyor, mavi gri gözleriyle bana bakıyor, siyah kirpikleri solgun tenine vuruyor. "Özür dilerim, Arawn," diye boğuk bir sesle konuştu. "Dikkatli değildim, Venniroth'u o gelene kadar tanıyamadım-"

"Bu senin hatan değil. Benim suçum. Dün gece ona ne yaptığımı sana anlatmalıydım. Eğer söyleseydim, bilebilirdin - görebilirdin -" diye inliyorum, onun üzerine eğilip alnımı onunkine bastırıyorum. Bizi bağlayan ritüele karşı güçsüz, işe yaramaz sözcükler çıkarıyorum. "Bu ölümü kabul etmiyorum. Bu ruh Çukur için değil. Bu ölümü kabul etmiyorum..."

Yakınlarda berrak, neşeli bir ses çınlıyor. "Oh iyi! Gösteriye çok geç kalmadım."

Daha başımı kaldırmadan kimi göreceğimi biliyorum.

Macha yakınlarda duruyor, yüzü kan lekeli ve neşeli, saçları iki vahşi demet halinde. Kanla keçeleşmiş siyah kürkleri giyiyor. Ayakları çıplak,

kana bulanmış ve yaklaştıkça kırmızı ayak izleri bırakıyor.

"Böylece yaşlı aptal görevini tamamlamayı başardı." Vennirot'un bedenini tekmeler. "Onu bir şekilde Yaşam Dışı'nda ödüllendirmem gerekecek. Belki de tüm diyarları fethetmek için yola çıktığımızda ordularına liderlik etmesine izin veririm."

Meydandaki insanlar ondan kaçıyor, siniyorlar. Bazıları onu tanıyabilir, ancak tanımayanlar bile ondan yayılan korkunç kötü niyet, dikkatsiz, acımasız güç aurasını hissedebilir.

Macha'nın üzerine atılmak, onunla savaşmak, onu ezip yok etmek istiyorum. Ama Vale biz savaşırken ölecek ve ben de hemen ardından yok olacağım.

Hayır, burada cevap benim gururum ve gücüm değil.

"Senin antimajığın," diyorum kısık sesle. "Onu iyileştirebilirsin."

"Yapabilirim." Macha başını eğiyor, çenesine vuruyor. "Ama onun ölümü bana istediğimi verirken bunu neden yapayım ki? Bu ikinizin bu işten sıyrılmak için yeterli zamanınız olmasını engelliyor. Böylece beklediğimden daha erken kazanıyorum."

"Ama her şeyi kazanamazsın." Kelimeleri sıkılmış dişlerimin arasından zorla çıkarıyorum. "Sen de beni istiyorsun. Ve bana sahip olabilirsin. Onu iyileştir, ben de Annwn'ı sana teslim edeyim. Sözleşmemin sonunda sana geleceğim ve bedenim ve zihnimle tamamen senin olacağım. Her şeyimle, senin zevkine. Düşünsene, ölüm tanrısı, senin sadık kölen."

Bedenim titriyor. Enkarne formum sonun yaklaştığını hissedebiliyor. -Sevgilimin ve benim sonum.

"Lütfen," diye fısıldıyorum. "Lütfen. Bana ne istersen yap ama onu kurtar. Size yalvarıyorum."

Macha sanki düşünüyormuş gibi dudaklarını büzüyor. ". Onu bana ver."

Vale'nin bedenini savaş tanrıçasına teslim ederken varlığımın her zerresi direniyor. Macha'nın ona dokunmasına izin vermek şöyle dursun, onu kollarımdan bırakmaya bile dayanamıyorum.

Vale baygın görünüyor. Kız kardeşimin kollarında tamamen gevşek ve uysal.

"Uzanmalısın Arawn," diyor Macha, Vale'nin yüzündeki bir tutam saç geriye doğru üfleyerek. "Hiç iyi görünmüyorsun."

"İyileştir onu. Lütfen." Yüzümü kaldırım taşlarına doğru eğiyorum.

"Oh, kardeşim benim." Macha kıkırdıyor. Bir şangırtı ve hava akımı duyuyorum ve yukarı baktığımda sırtından büyük, kösele gibi kanatların çıktığını görüyorum. "Yine de onu iyileştirebileceğimi sanmıyorum. Ama onu Çukura kendim atacağım, onu takip edeceğim ve Yaşam Dışı'ndaki ilk işkence seansını göreceğim. Ve sonra da

yeni tahtıma otur. Görüyorsun, bu insan kızın artıklarını istemiyorum. Beni becerirken çürüyen ölümlüsüne özlem duyan bir tanrı-köle istemiyorum. Şansını kullandın kardeşim. Artık çok geç."

Güçlü bir kanat çırpışıyla havaya yükselir.

Öfkemi kükreyerek sıçırıyorum, kendi kanatlarımı uzatıyorum ve onu takip etmeye niyetleniyorum. Ama kanatlarım kaybolmadan önce sadece bir anlığına beliriyor ve korkunç bir zayıflık dalgası içimi titretiyor.

Bu, tazı saldırısının olduğu gece gibi değil. Vale o zaman yavaş yavaş ölüyordu ama bu sefer ölümün kıyısında duruyor, çoktan uçurumun kenarına geldi bile. Ve o düşerken, güçlerim beni terk ediyor.

Havada takip edemem, yaşam ışığının sakinleştirici etkisi olmadan ata da binemem. Ama Macha ve Vale'nin peşinden kalbim durana kadar koşabilirim. Ta ki sevgilim ölene ve ben içinden doğduğum karanlığın içinde kaybolana kadar.

Bilincim yerinde değil.

Yine de rol yapıyorum. Rol yapmak zor değil, çünkü vücudum kendini kapatıyor.

Beni hayatta tutmak için mükemmel bir eşzamanlılık içinde çalışan tüm sistemler tekliyor, yavaşlıyor. Bıçağın kalbimi deldiğinden oldukça eminim. Ruhumun ölmekte olan bedenimden ayrılması an meselesi.

Her şey çok hızlı oldu. Zihnimin gerçekleri bir araya getirme şansı bile olmadı.

Titreyen elini bana doğru kaldıran, teselli etmek için diz çöktüğüm yaşlı adam - beni göğsümden bıçaklayan - Lord Venniroth'tu, ama eliyle uyumlu yaşlanmış bir vücudu vardı. Arawn gece ayrılırken bu cezayı vermiş olmalı. Ve bana bundan bahsetmedi. Muhtemelen onaylamayacağımı bildiği için.

Macha bizimle yüzleşmek için bekliyordu. Arawn onu sürgün ettiği için çileden çıkmıştı. Ölümüne şahit olmak için sabırsızlanıyordu, beni Öteki Dünya'ya kendisi götürecekti.

Nefes almakta zorlansam da uzuvlarımı gevşek kalmaya zorluyorum. Tanrıçanın ekşilik, eski metal ve çürüme kokuyor olması da yardımcı olmuyor.

Yakında bayılacağım.

Bu yükseklikten Macha'ya karşı bir hamle yapamam. Bıçağın ona ne kadar çabuk etki edeceğini bilmiyorum ve eğer kaybolursa ve ben bu yükseklikten düşersem, aşağıdaki zemine çarpacağım.

Hayır, daha aşağı inene kadar beklemeliyim.

Rüzgâr yanaklarıma çarpıyor ve baygın görünme çabalarımın rağmen soğuktan titrememe engel olamayınca kadar bedenimi üşütüyor. Neyse ki Arawn Çukuru şehirden çok uzakta değil ve oraya yolculuk hava yoluyla çok daha hızlı.

Macha ormanın üzerinden geçerek keskin bir dönüş yapıyor ve neredeyse beni avuçlarından düşürüyordu. Açıklığa dalıyor, karışık siyah sarmaşıklar boyunca alçaktan süzülerek Çukura doğru ilerliyor.

Hamlemi yapmak zorundayım. Ya şimdi ya da asla.

Ama kollarından biri sırtımda, diğeri de dizlerimin altına dolanmış, eteklerimi sabitliyor. Bu pozisyonda hançere erişemiyorum; beni farklı şekilde taşıması için onu zorlamam gerekiyor.

Kıpırdanıyorum, inliyorum, biraz uyanır gibi yapıyorum.

"Oh iyi," diyor Macha. "Uyanmışsın. Sana neler olduğunu bilmeni istiyorum solucan. Seni henüz Çukura atamam, seni öldüren kişi ben olamam, anlıyorsun ya."

Beni zemini kaplayan siyah sarmaşıklar ve köklerden sert, bükülmüş kütlenin üzerine bırakıyor. "Önce ölmen gerek. Yani burada, Çukur'un hemen yanında öleceksin ve ben de cesedini içeri atacağım. Ve sonra..." En doyurucu yemeğin kokusunu alır gibi uzun ve derin nefesler alıyor. "Sonra eğlencemiz başlayacak. Şey... *benim* eğlencem, senin işkencen. İyi tarafından bakarsak, ben onlara işkence ederken sevgili üvey anneni ve babanı tekrar görebileceksin. Küçük bir aile buluşması. Her şey aileyle ilgili, değil mi? Hep düşünmüşümdür-ow!"

Şaşkınlıkla yere bakıyor.

Tanrı kanından hançer kanlı ayağına, kemiklerin arasına saplanıyor. Sinirsiz parmaklarım kabzadan kayıyor, daha fazla dayanamıyorum.

Macha'nın gözleri kıpkırmızı olur. "Bunu nasıl aldın?" diye soluk soluğa soruyor. "I-"

Ama artık konuşamıyor. Formu bölünüyor, bir yapboz gibi farklı parçalara ayrılıyor ve bir sonraki saniye patlıyor, tüm parçalar içe doğru, havada görünmez bir sabit noktaya doğru çekiliyor, o noktaya emiliyor ve sonra *yok oluyor*.

Ucu hâlâ kara bir köke saplı olan tanrı kanı bıçak titriyor. Kabzası ve bıçağı pul pul dökülmeye başlar, geriye hiçbir şey kalmayana kadar rüzgârdaki toz gibi taşınır.

Macha öldü. Savaş tanrıçası, annemin silahıyla benim elimden yok oldu.

Arawn özgürdür.

Ben öleceğim ama o hayatta kalacak. Onu tekrar görecekim - Annwn'da birlikte olacağız. Aynı olmayacak, onun enkarnasyonu sona ermiş olacak ve ben bir hayalet olacağım ama bu da bir şey olacak.

Ben öldüğümde, anlaşmamız bozulacak. Cerato'yu geride bırakıp rolüne ve krallığına dönecek.

Keşke daha fazla insanımı kurtarabilseydim. Ama elimden geleni yaptım. Sahip olduğum her şeyi verdim.

Bitti artık. Neden daha fazla nefes almak için mücadele edeyim ki? Kendimi bırakmalıyım.

Rose ve Leilani ile dinlenme zamanı. Ailemle birlikte.

Sarmaşıkların üzerine uzanmış, siyah ağaçlara ve mavi gökyüzüne bakıyorum.

Ne de olsa ölmek için fena bir yer değil. Ölüm tanrısını çağırmak için onca can feda ettiğim yerde ölmek bana yakışırdı. Bu sarmaşıklar onların kanını içtiği gibi benim kanımı da içecek.

Başımı çevirdiğimde çukurun ağzını, siyah sarmaşıkların kaybolup içine daldığı kenarı görebiliyorum. Gücünün dehşet verici, emici çekimini, ölümün dayanılmaz cazibesini hissedebiliyorum - artık çok yakın, büyüleyici ve ezici.

Teslim ol.

Nefes almak acıtıyor.

Bitmesine izin verme zamanı.

Hayır.

Hayır.

Yapmayacağım.
Bir nefes daha çekiyorum.

Hayır.

Daha
bitirmedim.

Bir nefes daha.

Hayır.
Bu iş daha bitmedi. Gitmeyeceğim.

Ben gitmeyeceğim.

Bu ölümü kabul etmiyorum.

Bunu yüksek sesle soğuk havaya, Çukur'dan sızan ölüm büyüsünün sürünen dehşetine üflüyorum. "Bu ölümü kabul etmiyorum."

Kalp atışlarım yavaşlıyor. Tüm gücümle, güzel çocukluğumdan, gençlik arkadaşlarımdan ve beni seven ailemden aldığım her bir güçle devam etmesini istiyorum.

Ben sonuncuyum ve yapacağım. Gitmeyeceğim. Gitmeyeceğim.

Bu ölümü kabul etmeyeceğim.

Parlak gökyüzünü bir gölge geçiyor. Kocaman kanatlar, tüylü ve karanlık. Bir şekil bana doğru dalıyor. Ama göz kapaklarım taş gibi ağır ve onları açık tutamıyorum.

Bir bedenın yere çarpması ve iki çift ayağın bana doğru koşması.

"Nefes alıyor." Arawn'ın sesi acı ve rahatlamayla çarpılmıştı.

"İyileştirebildiğini iyileştir Tilda."

"Çok fazla olmayacak lordum. Size büyümün zayıf olduğunu söylemiştim." "Elinden geleni yap."

Arawn'la konuşmak, ona her şeyi anlatmak istiyorum... her şeyi... Ama sadece bir nefes daha alabiliyorum. Ve bir nefes daha.

Başımı kaldırıp sert ve kumaş kaplı bir şeye yasladım.

"Küçük Kraliçe." Ölüm Tanrısı'nın sesi derin ve zengin. Kadife karanlık beni ebedi uykuma yatırıyor. Sıcak parmaklar saçlarımı alnımdan geriye doğru okşuyor. "Benimle kal."

Göğsümde bir sıcaklık titreşimi başlıyor ve göz kapaklarımdan arasından altın bir parıltı süzülüyor.

Arawn yaklaşıyor, iyileştirici büyüünün yumuşak vızıltısı hasarlı kalbimin kaslarından geçerken bana bir şeyler mırıldanıyor. "Ben kendimim, sen de kendinsin," diyor usulca. "Yine de hayatımı seninkiyle öreceğim ve ikimiz daha güçlü olacağız, ta ki ihanet ya da ölüm bizi ayırana kadar. Dokunan şey kesilmeyecek ve birbirine dolanan şey koparılmayacak. Sonsuzca senin, sadakatle senin. Tutkuda ve acıda, güzellikte ve kanda, yaşta ve ıstırapta senin. Kendi adıma yemin ediyorum ve gücümle bağlıyorum."

Artık daha rahat nefes alabiliyorum. Nefes alıyorum ve kalbim daha güçlü atıyor. Hayatımın sızıntısı durdu.

Hafif bir nefes sesi ve yuvarlanan bir gümbürtü. Göz kapaklarım ağır ve kalın bir şekilde kırpışarak açılıyor.

Tilda düğümlü zeminde baygın yatıyor.

"Aman Tanrım," diye mırıldandım. "Beni kurtarmak için ölmediğini söyle bana. Buna dayanamam."

"Hayır, aşkım. Bak."

Kızın alnını işaret ediyor. Kızın kahverengi teninde, Arawn'ın nehir kenarındaki handa şifacı çocuğun alnına yerleştirdiğiyle aynı olan silik bir işaret var. "Macha'yı öldürdüğün an güçlerim geri geldi. O sırada şehirde koşuyordum ama muhafızlarınız beni at sırtında yakalamıştı; yanlarında Tilda da vardı. Onu yakaladım ve mümkün olan tüm hızla seni takip etmek için gökyüzüne çıktık. Biz uçarken bu işareti koydum, böylece kendi hayatını riske atmadan tüm gücünü senin üzerinde kullanabilecekti. Dinlenmesi ve yenilenmesi gerekecek ama yaşayacak."

"O bir şifacı," diye mırıldandım. "Hiç bilmiyordum."

"Büyüsü küçük ve zayıf," diye cevaplıyor Arawn. "Sanırım kalbini ve akciğerini onardı ama etin hâlâ kırık ve çok kan kaybettin. Seni dinlenmen için saraya götüreceğim, sonra da o

ocuk şifacı. Tilda'dan çok daha gldr ve yaranızı tamamen iyileştirebilir."

"Tilda ne olacak? Onu ormanda baygın halde bırakamayız."

"Muhafızlarınız peşimizden geliyor. Onlara nereye gittiğimi söyledim. Yakında burada olurlar ve onu geri alabilirler."

Arawn kanatlarını tekrar açarak beni dikkatlice kaldırıyor. Havalandığımızda bir yalpalama oluyor ve yüzümü buruşturuyorum ama acıya katlanılabilir.

"Yaralandığımda beni hep uçurmak zorunda kalıyorsun," diye mırıldanıyorum, başımı Arawn'ın omzuna yaslayarak. "Bu beni güçsüz hissettiriyor."

"Az önce bir tanrıça ldrdn. Sen zayıflıktan başka bir şey değilsin." Sesi duygu yüklü. "Sen ve ben hâlâ szleşmeliyiz ama artık hayatım ya da krallığımın kaderi için korkmama gerek yok. Size minnettarım, küçük Kraliçe."

Göğsüm hâlâ acıyla yanıyor ama uzanıp yanağına dokunmayı başarıyorum. "Nasıl hissediyorsun? Macha'nın büyüsü bozulduğu için artık daha az mı cisimleştin?"

"Eğer form değiştirmek isteseydim olabilirdim sanırım. Ama ben bu bedeni daha çok seviyorum."

"Oh, güzel." Ona doğru sokuluyorum. "Benim de hoşuma gitti."

Vale yatağında yatıp dinlenirken ben de (Baş Yöneticinin büyük üzüntüsüyle) öğlen kutlamasını iptal ettim ve daha önce o ve ben seyahatleyken sorumlu bıraktığı üç soyluyla buluştum.

İlk olarak, üç soylu ve ben şehir genelinde yaygınlaşan vahşi spekülasyonlarla ilgileneceğiz. Birçok insan suikast girişimine tanık oldu ve bazıları yaşlı görünümüne rağmen Lord Venniroth'un cesedini teşhis etmeyi başardı. Onu öldürdüğümü gördüler, Macha ile aramızda geçen konuşmayı dinlediler ve kanatlı Vale ve Macha'yı takip edişimi izlediler. Kim olduğuma dair söylentiler yayılmaya başladı bile. Gerçeği itiraf etmekten başka çare yok.

Ben de üç soyluya her şeyi anlattım. Kelimelerle arası iyi olan Lord Redglaive bir mektup yazıyor ve bu mektup kâtipler tarafından çoğaltılarak sarayın resmi ulakları ve Pervasız Süvariler aracılığıyla gönderiliyor. Mektupta Cerato halkına gerçeğin kısaltılmış ve Leydi Elanann'ın önerisiyle yer yer yumuşatılmış bir şekli sunulur. Üstat Coors, kraliyet şehrinin muhafızlarıyla bir araya gelerek, paniği arttırmadan, değişken vatandaşların soru ve endişelerini en iyi şekilde nasıl yönetebilecekleri konusunda onlara tavsiyelerde bulunur.

Üç soylu ile konuşurken ve farklı güçlerinin birbirlerini nasıl tamamladığını not ederken, aklımda bir fikir oluşmaya başladı. Vale'ye anlatmak için çok yeni ama gelecekteki seçeneklerimizi düşünürken üzerinde düşünmeye değer.

Çocuk şifacı ertesi gün Vale'nin yarasını iyileştirmek için geç saatlerde gelir. Daha sonra onunla ve ailesiyle konuşarak, burada kalıp kraliyet şifacısı olmasına izin verirlerse sarayda güzel bir konut ve çocuk için en iyi eğitimi teklif.

Hancının karısı parmaklarını birbirine geçirerek, "Bağışlayın bizi Majesteleri," der. "Ama biz hanımızı seviyoruz. Nesillerdir ailemize ait ve orada kalmak istiyoruz. Kraliyet şifacısı olmanın getireceği baskıların bu genç yaştaki oğlumuz için çok fazla olacağından korkuyorum."

"Anlıyorum," diyor Vale. "İstedğin bu değilse, aileni asla kökünden söküp atmam. Lütfen bu davetin açık kalacağını bilin."

Aile odasından çıktığında bana baktı. "Çok kasvetlisin, kollarını kavuşturmuş öylece duruyorsun. Neyin var?"

"Düşünüyorum," diyorum ona.

Gözleri parıldıyor. "Korkunç derecede tatsız görünüyor."

"Saklanarak yaşıyor olabilecek tüm şifacılar için bir ferman göndereceğim ve onlara çocuğa ve Tilda'ya verdiğim işaretin aynısını sunacağım," diyorum ona. "Şifacılar birini vebadan tamamen arındıramayabilir, ancak hayatları korunduğu sürece, ben hasta olanlara ulaşana kadar semptomları hafifletmeye yardımcı olabilirler."

Düşünceli bir şekilde başını sallıyor. "Bu iyi bir plan. Ama bunun yanı sıra veba kurbanlarının bakımı ve seralardaki yaşam ışığı arasında ne zaman dinleneceksin?"

Ona bir kaşımı kaldırıyorum. "Bunu beni çağırdığından beri günlerimin her boş anını planlayan kadın mı söylüyor?"

Burnunu sevimli bir şekilde kırıştırıyor ve bana mahcup bir sırıtış atıyor. "Haklısınız Lord Consort."

"Bittiğinde dinleneceğim," diyorum ona. Fikrimden daha fazla bahsetmek üzereydim ki Tilda ve Hessie odaya girdiler. Tilda biraz solgun ama onun dışında iyi. Hessie heyecandan gülüyor.

"Mutfakta herkese Lord Arawn'ı başından beri bildiğimi söyledim," diye patladı. "Onlara beni nasıl kediye dönüştürdüğünü anlattım." O kadar gururla parlıyor ki, yarım bir gülümsemeye engel olamıyorum, bu sadece daha fazla kızarmasına neden oluyor.

"Sizi halka açık forum için giydirmeye geldik Majesteleri," diyor Tilda. "Baş Yönetici avlunun şimdiden tıklım tıklım dolu olduğunu söylüyor."

"Pekâlâ." Vale bacaklarını yataktan sarkıtır ve dik durur. Biraz yalpalıyor ama sonra ayakları yere basıyor.

Onu canlı ve ayakta görmek kalbimi parçalıyor. Tatlı bir acı göğsümde kabarıyor, boğazımı sıkıyor. Başparmağımı ve işaret parmağımı burnumun köprüsüne bastırarak odadan çıkıyorum. Kraliçe'nin odasıyla salon arasındaki kapıyı tekmeliyorum ve kapı neredeyse kapanarak bana biraz mahremiyet sağlıyor.

Gözyaşlarım gözlerimde birikiyor, kirpiklerimde sıcak boncuklar oluşuyor. Onu neredeyse kaybediyordum.

Neredeyse ölmüştü.

Birkaç dakika daha geç gelseydim.

Salondaki kanepelerden birine çöküp sessizce ağlıyorum ve hizmetçileriyle ne giymesi ve saçını nasıl yapması gerektiği hakkında konuşurken sesinin melodisini dinliyorum.

Rahatlama gözyaşlarımın etkisiyle havadaki değişikliği neredeyse fark etmiyorum; baş döndürücü ve çiçeksi yeni bir kokunun nefesi.

Başımı kaldırıyorum, yanaklarım hâlâ ıslak.

Bereket tanrıçası kız kardeşim Beirgid önümde duruyor, uzun pembe saçları ayaklarına kadar dökülüyor ve solgun çıplak formunu kısmen gizliyor. Yanında gençlik, güzellik ve aşk tanrıçası Aine duruyor. Yaşayan güneş ışığı gibi sarı elbisesi, kahverengi teni ve koyu renk saçlarıyla güzel bir tezat oluşturuyor.

İlk düşüncem, beni ya da Vale'yi öldürerek kız kardeşlerinin intikamını almaya geldikleri. Aslında, tanrı dostlarımdan bir karşılık bekliyordum.

Boyumu uzatarak, boynuzlarımın ve pençelerimin ortaya çıkmasına izin vererek yükseliyorum. "Karıma dokunmayacaksın."

"Ona zarar vermeye gelmedik," diyor Beirgid. "Siz ikiniz benim adıma, benim tapınağımda bağlandınız. Açıkçası töreni ve sonrasında olanları izlemekten keyif aldım."

Boğazımı temizliyorum ve bakışlarımı kaçırıyorum.

"Oh, hadi ama, kardeşim. Artık bakire değilsin. Utanmana gerek yok. Tapınaklarımda ve mabetlerimde geçen her şeyi görebildiğimi biliyorsun. İzleyeceğimi biliyordun."

"Bunu düşünmemiştim," diye alçak sesle cevap verdim.

"Doğruyu söylüyor." Aine bir adım öne çıkıp bana bakıyor. "O sadece küçük ölümlü aşkını düşünüyordu. Bu çok tatlı, Beirgid. Gerçek bir aşka karşı koyamam, bunu biliyorsun."

"Ve böylesine her şeyi tüketen bir tutkuya karşı koyamam," diyor Beirgid. "Özellikle de tüm yakın ilişkilere bu kadar uzun süre direnen birinde."

Beirgid'e bağırarak istiyorum, salgın hastalıkların kışkırtıcısı. Macha'nın ellerinde bu kadar uysal olduğu için, bu topraklarda bu kadar çok ölüme neden olan hastalığı başlattığı için öfkemi kükretmek istiyorum.

Ama onu kızdırmak isteyeceğim son şey. Onun öfkelerini kışkırtmak Vale'yi riske atabilir ya da Beirgid'i daha kötü bir salgın yaratmaya teşvik edebilir. Bu yüzden öfkeli sözcükleri bastırıyorum ve yüzüme tembel bir sakinlik ifadesi yerleştiriyorum.

"Böbürlenmeye geldin o zaman." Kanepedeki yerime geçiyorum. "Devam et, eğlenmene bak. İtiraz etmeyeceğim. Ama Macha'nın ölümünü bu kadar kolay bir kenara atabilmene şaşırdım. Üçünüz çok yakındınız."

Aine ve Beirgid karşılıklı bakışlar.

"Macha bir süredir eskisi gibi değildi," diyor Aine asarak. "Hiç eğlenceli değildi, sürekli kozmik savaşımlardan ve kan intikamından bahsediyordu. O ölümlü prenses onu mahvetti. Sonlara doğru bize ve krallıklarımıza üstü kapalı tehditler savurmaya devam etti. Evrenin ışığına dönmesi onun için daha iyi oldu."

Macha'yı hiç sevmezdim ama kız kardeşlerinin onun ölümü konusunda bu kadar duygusuz olduklarını görmek beni şaşırttı. Belki de bencillikleri ve ilgisizlikleri benim lehime çalışıyor ve Vale'yi intikamdan koruyorsa bu en iyisidir.

"Ölümlüyle olan sözleşmen sona erdiğinde ne yapacaksın?" diye sorar Beirgid. "Burada mı kalacaksın, yoksa Annwn'a mı döneceksin?"

Sorusunda bir gölge var ve gerçek kaynağını anlamaya çalışarak gözlerine bakıyorum. Ne onun ne de Aine'nin ölümle bir ilgisi var. Geçmişte, benim krallığımı küçümstediklerini açıkça belirtmişlerdi.

"Soran siz değilsiniz," diyorum. "*O soruyor.*"

Aine bakışlarını kaçırıyor ve Beirgid dudaklarını büzüyor. "Belki de."

"Ona Annwn'ın tüm kontrolünü elimde tutacağımı ve her zaman yaptığım gibi yönetmeye devam edeceğimi söyleyin," diyorum. "Yokluğumda buranın yönetimi için bir planım var."

Beirgid bundan memnun görünüyor ve yeni cinsel özgürlüğüm hakkında birkaç espri daha yaptıktan sonra ikisi de ortadan kayboluyor.

Rahatlamış bir şekilde nefes vererek tekrar ayağa kalkıyorum. Kraliçe'nin yatak odasının kapısına doğru döndüğümde, aralıktan üç yüzün baktığını görüyorum. Vale ve hizmetçileri.

"Onlar tanrıçaydı," diye nefes alıyor Hessie.

"Beirgid ve Aine mi?" Vale kaşlarını kaldırarak soruyor. Başımı sallıyorum.

Üçü birlikte iç ve "Çok güzel" teması üzerine çeşitli mırıltılar çıkarırlar. Benden bir kıkırdama kaçıyor. "Sanırım öyle."

Vale bana doğru süzülürken hizmetçiler ortalığı toplamak için aceleyle Kraliçe'nin yatak odasına dönüyorlar. Zengin mavi bir elbise giymiş, omuzları kabarık, kolları gümüş dantelli ve her yerinden gümüş iplikler akıyor. Beyaz saçları gevşek, zarif bir düğüm halinde toplanmış ve gümüş bir taç takıyor.

"Tanrıçalar kızgın mı?" diye soruyor alçak sesle. "Öyle görünmüyorlardı. Sana sataşıyorlardı."

"Kızgın değiller." Elini tutuyorum.

"Yıldızlara şükürler olsun," diye nefes alıyor.

"Artık seninle evli olmama rağmen Annwn'daki görevlerimi ciddiye almaya devam edeceğimden emin olmak için onları kardeşim gönderdi."

"Kardeşin mi?"

"O bir piç. Onun hakkında konuşmamıza gerek yok. Ona güvence verdim ve artık bizi rahat bırakacak."

"Bu çok iyi." Elimi sıktı. "Ve şimdi, Lord Consort, halkıma sadece benim gibi hazırlıksız bir kraliçe tarafından değil, aynı zamanda ölüm tanrısı tarafından da yönetilecekleri konusunda biraz güvence vermeliyiz."

"Hazırlıksız mı?" Bir kaşımı kaldırıyorum. "Çizgilerin ötesine geçmeye ve bu ayaktakımını kurtarmak için gerekeni yapmaya cesaret eden sendin."

"Belki de onlara 'bu ayaktakımı' dememelisin," diyor ve diğer eliyle parmaklarımı okşuyor. "Ve kabul etmelisin ki, dünyada daha önce böyle bir şey yapılmadı. Sen ve ben, söylenmemiş tüm kuralları çiğniyoruz." Takım elbisemin omuzlarını düzeltiyor ve sonra odasından çıkıyoruz. Baş Müdür bizi koridorda karşılıyor ve bir balkona açılan uzun bir odaya ulaşana kadar koridorlarda bize rehberlik ediyor.

"Halka hitap etmek için şu balkonda duracaksınız." Baş Yönetici bizi öne doğru yönlendiriyor. "Tanrı sizi korusun, Majesteleri. Gerçi sanırım bunu çoktan yaptılar." Vale'e belli belirsiz bir gülümseme veriyor.

"Tam tersi," diyorum ona. "Kraliçe beni kutsadı." Yönetici genişçe gülümseyerek eğildi. "Aynen öyle Lord Consort. Aynen öyle."

Balkon doğru ilerlerken, bir çift hizmetçi kapıları açıyor.

Avluda bekleyen kalabalığın sesi giderek yükseliyor.

Vale bana doğru eğildi. "Gönderdiğin mektubu ."

"Yaptın mı?"

"Çok iyiydi. Birkaç küçük değişiklik yapabilirdim ama genel olarak çok iyiydi."

"Teşekkür ederim, Kraliçem." Parmak eklemlerini dudaklarıma götürüyorum ve yanaklarını renklendiren kızarıklığın tadını çıkarıyorum.

Balkona çıkıyoruz, korkuluklara yaklaşıyoruz.

Vale onun elini ve benimkini birlikte kaldırıyor. Sesi güçlü ve gerçek bir şekilde çınlıyor. "Cerato halkı, size Tanrınızı ve Kralınızı, sevgili Kraliyet Eşimi, krallığınızın kurtarıcısını ve Annwn'ın Hükümdarı Lord Arawn'ı takdim ediyorum."

Ölüm Tanrısı'nı çağırılı bir yıl oldu. Arkadaşlarımın cesetleri için ağlamamın üzerinden bir yıl geçti.

Arawn gerçekten de kurtarıcımız oldu; şifacılarımızın üzerine bağ işaretlerini ve tüm krallıktaki veba kurbanlarının üzerine de işaretini koydu. Neredeyse on bir aydır yeni bir hastalık vakası görülmedi. Arawn bunun tamamen kendi etkisinden mi yoksa Beirgid'in yaptıklarından pişman olup vebanın yayılmasını durdurmak için kendi önlemlerini almasından mı kaynaklandığından emin değil.

Arawn'ın yaşam ışığı seralardaki ekinlerin olgunlaşmasını hızlandırdı ve bahar geldiğinde yaşam ışığını tarlalara da yaydı. Bu yıl açlığı önlemeye ve depoları doldurmaya yetecek kadar bol iki hasat yaptık. Allenaye'nin etrafındaki mahsuller Cerato'nun şimdiye kadar gördüğü en iyi ve en lezzetli mahsullerdi. Tanrıça'nın pişmanlığının küçük bir işareti belki de.

Arawn ve ben onu asla affetmeyeceğiz. Ama o onun ailesi ve bir arada yaşamayı öğrenmeliyiz.

Halkım Arawn'ın varlığına şaşırtıcı derecede iyi uyum sağladı. Belki de bu kadar uzun süre her gün ölümle birlikte yaşadıktan sonra, ona karşı duydukları korkuyu yönetmeyi öğrenmişlerdir. Ölümün vücut bulmuş hali Arawn kadar güzel ve görkemliyken kim korkmaz ki? Tapınmaları sayesinde her geçen gün daha da güçleniyor. Cerato'nun dört bir yanında adına tapınaklar açıldı ve bazı kuzey kasabaları için bir tapınak inşa etmek üzere bir araya geldi.

İstemediğini söylüyor ama ne zaman bahsi geçse gözlerinde bir zevk parıltısı görüyorum.

Ticaret yeniden başladı, ancak yabancılar etraftayken halkım Arawn konusunda sessiz kalıyor. İstedığımız gibi, onun gerçek kimliğini yabancılardan sadakatle koruyorlar. Ve eğer gerçek doğası hakkında bir söylenti çıkarsa, kıyılarımıza gelen ziyaretçilerden çok azı buna inanacaktır, çünkü Arawn halk içinde görünürken genellikle insan kılığına girer.

Tanışmamızın birinci yıldönümü olan bu günde, beni şehir dışına, ormandaki çukuruna götürmek için ısrar ediyor.

Gergin bir enerjiyle dolup taşıyor - güçlü kanatlarının her dalgalanışında çıplak teninde titreştiğini hissedebiliyorum.

Kanatları çıkık olduğu için, ona bugün hediye olarak diktiğim yeni paltosunu tutuyorum. Yeni bir tacı da var ama tanrı formunda uçmak istediği için onu geride bıraktık. Taçlar boynuzlarla ya da boynuzlarla iyi uyum sağlamıyor.

Bir aile şehrin dışındaki yolda seyahat ediyor. Biz tepemizde ormana doğru süzülürken, ebeveynler bize el sallıyor ve çocuklar sevinç çığlıkları atarak zıplıyorlar.

Uçarken minik kar taneleri ıslak bir şekilde tenime değiyor. Arawn'ın Çukuru'nun bulunduğu açıklığa ulaştığımızda beni yere bırakıyor ve kanatlarını açıyor.

"Yozlaşma ve ölüm sahnelerini ben de en az diğer kızlar kadar severim." Paltosunu uzattım, o da omuz silkti. "Ama itiraf etmeliyim ki sözleşmemizin bozulmasını kutlamak için biraz daha görkemli ve romantik bir şey hayal etmiştim. Tabii bağımız çözüldüğünde beni hemen terk etmeyi planlamıyorsan."

"Little doe." O kocaman elleriyle omuzlarımı kavıyor. Başımı arkaya eğip ona bakıyorum; çok uzun, çok güzel, boynuzlarla taçlandırılmış. Vahşi, ateşli ve yaşlanmayan yeşil gözleri ruhumu delip geçiyor sanki. "Sevgili karıcığım. Sen istemedikçe seni asla terk etmeyeceğim."

Uzun bir nefes veriyorum. "Hangi dünyada beni terk etmeni isteyebilirim ki?"

Gülümsüyor. Elimi tutuyor ve ikimizi de Çukura bakacak şekilde çeviriyor. "Arawn, arkadaşlarım öldü," diyorum sessizce. "Neden biz Burada mı?"

"Güven bana." Nefes alır, gözlerini kapatır. "İşte geliyor. Serbest bırakılma anı."

"Kulağa yaramazca geliyor," diye fısıldıyorum. "Hoşuma gitti."

"Sus, ey doyumsuz olan."

Dudaklarımı sıkıp bekliyorum.

Bu gerçekleştiğinde, bunu hissediyorum - içimde derinlerde bir şeyin ince bir şekilde açıldığını.

Arawn inliyor ve ona baktığımda uzun zamandır görünmez ve elle tutulmaz olan siyah zincirlerin bedeninden uzaklaştığını görüyorum. Teker teker kırılıyor, geriye doğru savruluyor, ondan geri çekiliyorlar. Ve sonra dağılıyorlar, pul pul dökülüyorlar, kalıntıları soğuk rüzgar tarafından taşıyor.

"Özgür," diye nefes alıyor. "Bunun ne kadar harika bir his olduğunu hayal bile edemezsin." "Gerçekten çok üzgünüm." Kolumu onunkine dolayarak pişmanlıkla sıkıyorum.

"Sana bu acıyı yaşattığım için çok üzgünüm. Ama başka seçeneğim yoktu."

"Biliyorum. Ve tüm bunlar olmasaydı -ayın ve Macha'nın büyüsenkarne bir beden ne kadar iyi hissettirebileceğini asla bilemezdim."

"Ama bedenlendiğinizde diğer tanrılar gibi kaybolup yeniden ortaya çıkamazsınız."

"Diğer faydalar karşılığında bundan vazgeçmekten mutluyum - his, duygu." Yanağımı avuçluyor, başparmağı dudaklarımı okşuyor. "Ve artık özgür olduğuma göre, sana iki hediyem var, küçük geyik. Burada, çukura daha yakın dur ve gözlerini kapat."

"Çukur'dan çıkan herhangi bir şeyi seveceğimden emin değilim," diyorum kuşkuyla. "Bıçağı sevmiştim ama o da *bu* uçaktan çıkmıştı."

"Sus." Ağzımı hafifçe öpüyor. "İlk hediye üzerinde çok kafa yorduğum bir hediye. Annwn'daki görevlerim ve Cerato'daki yerim arasında zamanımı en iyi nasıl bölebileceğimi düşündüm. Ve burada olmayı tercih edeceğime karar verdim. Bu da yokluğumda Annwn'ı yönetme sorumluluğunu üstlenecek birine ihtiyacım olduğu anlamına geliyor. Siz benimle seyahat ederken, her biri kendi güçlü yönlerine sahip üç yedek atadınız. Ben de benim yerime yönetmesi için altı insan ruhu atamaya karar verdim. Gözlerini kapalı tut, aşkım."

"Sanırım geçmişin büyük hükümdarlarını seçtiniz," diyorum. "Bu harika bir fikir, Arawn. İtiraf etmeliyim ki, krallığını kontrol etmek için birkaç günde bir beni terk etmek zorunda kalacağından endişeleniyordum. Zamanını bana hediye etmeni içtenlikle kabul ediyorum."

"Hediye bu değil, sevgilim." Sesi değişti; biraz daha uzakta. "Annwn'ı sadece tanrılar yönetebilir. Bu yüzden bu altı ruhu daha küçük tanrılar statüsüyle ödüllendirdim. Artık panteonun alt kademesinde bir yerleri var. Kısa süreliğine ölümlüler âlemini bile ziyaret edebilirler."

"Onlar için ne kadar güzel," diyorum belli belirsiz. Son bir yıldır kocamı çok iyi tanıyorum ve ses tonundaki bir şey midemin baş döndürücü, imkânsız, ışıltılı bir umut bulutuna dönüşmesine neden oluyor.

"Gözlerini aç Vale," diyor Arawn.

Ama yapamam. Yapamam, çünkü eğer yanılıyorsam, atadığı altı kişi umduğum kişiler değilse, hayal kırıklığına dayanamam.

Arawn yanıma geliyor, elini boynumda gezdiriyor ve kulağıma fısıldamak için eğiliyor. "Varlığımın aşkı, gözlerini aç."

Benim var.

Ve iki elimi ağzıma götürerek kısa ve sert bir şekilde hıçkırıyorum.

Çünkü *buradalar*. Çukurun eşiğinde duruyorlar, hayatta hiç olmadıkları kadar güzeller ve yine de aynı şekilde, mükemmel bir şekilde kendileri, mükemmel bir şekilde tanınabilirler.

Rose, kardeşim Aspen ile yan yana duruyorlar.

Leilani, bütün ve vebadan etkilenmemiş, karısı Thistle ile el ele tutuşuyor.

Babam, uzun boylu ve , o tanıdık nazik gülümsemesini takınmıştı.

Ve üvey annem, zarif, dengeli, her zaman olduğu gibi kraliçe gibi görünüyor.

"Bunun olmasını nasıl sağladın?" Fısıldıyorum.

"Cerato'ya tapınarak," diye yanıtlıyor Arawn. "Halkınızın hayranlığı benim güç kuyumu ağzına kadar doldurdu. Ve diğer tanrılardan özel izin aldım. Beirgid ve Aine benim adıma konuştular ve diğer tanrılar aylarca ısrar ettikten sonra nihayet beni dinlediler."

Altı uzun boylu, yeni basılmış tanrılara bakıyorum. Çok tanıdık. Çok farklı. "Onlara dokunabilir miyim? Onlarla konuşabilir miyim?"

Sesim titriyor.

"Evet amına koyayım," diyor Leilani, ipten kurtulup ileri doğru koşarak. Beni şiddetli bir kucaklamayla yakalıyor ve bir saniye sonra Rose'un kolları ikimizi de sarıyor. Hıçkırıyorum, gülüyorum, parçalanıyorum.

Uzun dakikalar sonra hepsine sarıldım, hepsini öptüm, hepsiyle birlikte güldüm. Rose'un ellerini tuttum ve fedakârlığı için ona teşekkür ettim. Anneme odasında sakladığı hançer için teşekkür ettim. Zar zor hatırladığım şeyler söyledim, çünkü hepsi muhteşem, kalp çarpıntısıyla dolu bir bulanıklıktı. Görünüşe göre Arawn bu planı ilk tasarladığından beri ailemi ve arkadaşlarımı ölümlü düzlemde olup bitenlerden haberdar ediyormuş. Onlar

Bu tarafta olan biten her şeyi anlıyorlar ve evliliğim için beni içtenlikle kutluyorlar.

"Cerato'yu daha iyi ellere bırakamazdık," diyor babam.

Konuşamıyorum, bu yüzden ona tekrar sarılıyorum.

Babamı bıraktığımda, Arawn beni birkaç adım öteye çekti. "Unutma Kraliçem, senin için başka bir hediyem daha var. Seni bir tanrıçaya dönüştüremem - o zaten bu yaşamdan vazgeçmiş ruhlar içindir - ama sana bir sonraki en iyi şeyi verebilirim."

"Bundan daha iyi bir şey hayal edemiyorum, Arawn." Sesim kesiliyor. Açık ceketinin yakalarından tutup onu kendime çekiyorum ve avucumu çıplak göğsüne, kalbinin üzerine koyuyorum. Yaptıklarının benim için ne kadar önemli olduğunu ona anlatacak bir şeyler söylemek istiyorum. Ama o zaten konuşuyor.

"İkinci hediye," diyor başparmağını alnıma bastırarak, "bir tethermark. Şimdiye kadar verdiğim tek ebedi işaret ve ben var olduğum sürece genç, güzel ve sağlıklı olmanı sağlar. Bu işaret, biriktirdiğim gücün büyük bir kısmını yönlendirdiği için, bir daha asla başka kimseye tethermark veremeyeceğim. Bu son ve en iyisi."

Bir kez daha ağlıyorum, dudaklarım titrerken ve gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülürken ona göz kırpmıyorum. "Bütün bunlar benim için mi?"

"Sen her şeye değersin," diye fısıldıyor yoğun bir şekilde, yeşil gözleri benimkileri yakıyor. "Ve sen bana her şeyi verdin."

Onu hararetle, gözyaşları içinde öpüyorum, ailemin, kardeşimin ve arkadaşlarımdan bizi izlediğinin farkında bile değilim. Ama sonra aklıma bir düşünce geliyor ve kaşlarımı çatarak geri çekiliyorum.

"Bekle... Arawn, bu sonsuza kadar Cerato Kraliçesi olmam gerektiği anlamına mı geliyor?"

"Hayır, aşkım. Sadece sen istediğin sürece, sonra sen ve ben bu krallığı emin ellere bırakacağız ve ölümlü dünyada başka bir yere seyahat edeceğiz. kurduğun her manzarayı, ruhların anılarında gözlemlediğim ama kendi gözlerimle asla tanık olmadığım her şeyi göreceğiz."

"Ve birlikte olacağız, sen ve ben." Ellerimi boynunun arkasına kilitliyorum. "Ölümsüzler, dünyayı dolaşıyor."

Gülümsüyor. "Plan seni memnun

ediyor mu?" "Hem de çok."

Tekrar öpüşüyoruz, ısı dudaklarından benimkine doğru eriyor. Onu çırılçıplak soymak ve kendimi tamamen ona bastırmak, onu içimde hissetmek, kalp atışlarımı onunkiyle senkronize etmek, sakinliğini bozup onu tamamen benim yaparken inlemelerinden ve nefes alışlarından zevk almak istiyorum.

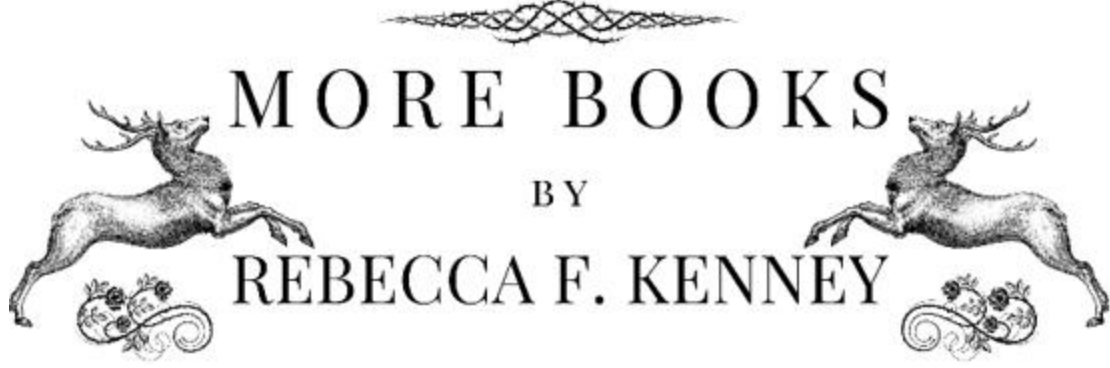
Ama bu geceye kadar bekleyebilir.

Yavaşça ağızlarımız ayrılıyor ve Annwn'ın altı yeni tanrısıyla yüzleşmek için dönüyoruz. Son çare olarak çağırdığım kozmik varlık tarafından geri alınan sevdiklerim, sahiplendiğim ve tuzağa düşürdüğüm korkunç tanrı, bilmeden onu hayata döndürmemi bekleyen yalnız ruh.

Aşkım, kocam, ortağım. Kalbimin
Tanrı-Kralı.

[Bu kitap için Spotify Çalma Listesi](#)

Karakter resimlerini ve kapaklarını
ilk önce görmek için [bültenime](#)
[kaydolun](#)
ve yeni sürümler hakkında güncellemeler almak için!

Şeker ve Baharat Sarayı

(karanlık, baharatlı, Fae Fındıkkıran yeniden anlatımı)

Karanlık Hükümdarlar yetişkin fantezi romantizm serisi

Şeytan Prensin Gelini 'Korsan

Kral'Esiri'nun ın Savaş

Lordu'Ödülü

Savaş Lordu'nun Hazinesi Kül

Kralı'na Şifacı

Zalim Prenses'in Piyonu Ölüm

Tanrısı'nın Gardiyanı

PANDEMİK CANAVARLAR üçlemesi

Vampirler Sizi Kurtaracak

Size Kimera Sahip Çıkacak

Canavar Sizi Kurtaracak

IMMORTAL WARRIORS yetişkin fantezi romantizm serisi

Jack Frost

Gargoyle Prens

Wendy, Sevgilim (Neverland Fae Kitap 1)
Kaptan Pan (Neverland Fae Kitabı 2)

Hades: Ölülerin Tanrısı
Apollo: Güneş Tanrısı

İlgili İçerik: *Sleepy Hollow'un Atlısı*

SAVAGE SEAS evreni

Gelgitteki Dişler (Vahşi Denizler Kitap 1)
Derinlerdeki Şeytanlar (Vahşi Denizler Kitap 2)

Bu Sefil Kanatlar (Bir Vahşi Denizler Evreni Romanı)

DAHA FAZLA KİTAP

Hırsızlar ve Tilkiler İni

Onun Korkunç Vasiyeti (çağdaş cadı kötü adam romantizmi)

Of Beasts and Bruises '(Güzel veÇirkinin baharatlı bir yeniden anlatımı, iki canavarlar)

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

